

NYAXIA KORONÁI-
SOROZAT

THE & THE SERPENT WINGS OF NIGHT

A KÍGYÓ ÉS AZ
ÉJ SZÁRNYAI

CARISSA BROADBENT

Dream
válogatás

CARISSA BROADBENT

NYAXIA KORONÁI-
SOROZAT

THE SERPENT
& THE WINGS
OF NIGHT
A KÍGYÓ ÉS AZ
ÉJ SZÁRNYAI

Dream
válogatás

írta: Carissa Broadbent
A mű eredeti címe: The Serpent and the Wings of Night

Fordította: Ladányi-Turóczi Csilla

Szerkesztő: Valuska Sára
Nyelvi korrektor: Koós Patrícia
Műszaki szerkesztő: Daróczi Edit

© Carissa Broadbent, 2022 © Ladányi-Turóczi Csilla

© Maxim Könyvkiadó Kft.

Borítódizájn: K. D. Ritchie / Stoiy Wrappers
Illusztrációk: Carissa Broadbent

ISBN 978 963 499 941 6

Kiadja: Maxim Könyvkiadó Kft.
Felelős kiadó: Puskás Norbert
Nyomda: Generál Nyomda Kft., felelős vezető: Hunya Ágnes

A szerző megjegyzése:

*Ez a könyv olyan témákat is érint, amelyek egyes olvasók számára nehezen feldolgozhatóak:
szerepel benne erőszak, kínzás (csak említés szintjén),
nemi erőszak (a beleegyezés visszavonása révén),
öncsonkítás, érzelmi bántalmazás,
rabszolgaság és szexuális visszaélések említése.*

OBRAES

A VÉR
HÁZA

CSONTTENGER

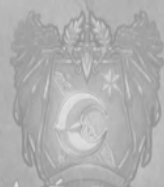

SALINAE

RISHAN TIRÜLETTÉK

LITERO JORDO

SIVRI

Az Éj HÁZA

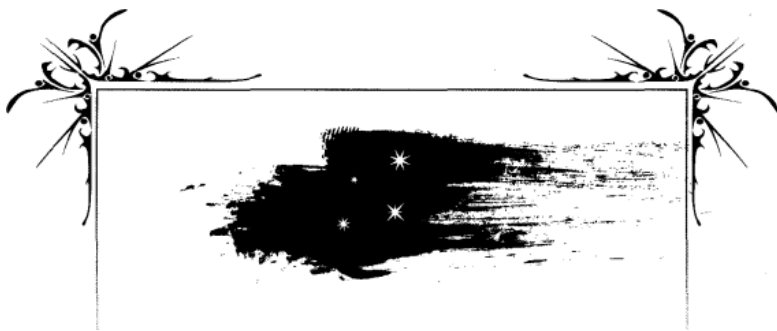
ELEFANTCSONT
TENGER

NYAVIA
TÖRGA

Az ÁRNYAK
HÁZA

AZ EMBERI NEMZETEK

ELŐSZÓ

A KIRÁLY AKKOR MÉG NEM TUDTA, hogy legnagyobb szerelme egyben a vesztét is jelenti majd - és azt sem sejtette, hogy mindkettő egy apró, tehetetlen emberi gyermek formájában jön el.

Ez a lányka az élet magányos pillangója volt a végtelen pusztulásban, egyetlen túlélő halandó száz mérföldes körzetben. A gyermek talán négyéves lehetett, talán nyolc - nehéz lett volna megmondani, mert még emberi mércével mérve is nagyon apró volt. Csak egy törékeny kis lény, sima fekete hajjal, tágra nyílt, szürke szemmel.

Valahol az elszenesedett gerendák és omladozó kövek alá temetve a lány családja valószínűleg a felismerhetetlenségig összetörve feküdt. De az is lehet, hogy szétroncsolt testük elhagyottan hevert az éjszakában, és olyan ragadozók falták fel őket, mint amilyenek most a gyermeket üldözték: olyan érdeklődéssel néztek le rá, mint sólyom a nyúlra.

Hiszen az emberi faj ebben a világban vagy zsákmány, vagy a kártevő szerepét töltötte be, olykor meg mindkettőét egyszerre.

A három szárnyas férfi saját szerencséjén vigyorogva szállt le a gyermek előtt. A kislány hiába próbált megküzdeni az őt csapdába ejtő törmelékekkel. Tudta, hogy azok a lények mifélék - felismerte őket hegyes fogaikról és fekete,

toll nélküli szárnyukról. Talán még az öltözéküket is be tudta azonosítani, hiszen a Hiaj Éjszülött király mélybíbor színét viselték. Lehet, hogy azok a férfiak, akik felgyújtották a családjá házát, hasonló ruhát hordtak.

De képtelen volt elmenekülni. Ruhája szakadt volt, és reménytelenül belegabalyodott a mindent ellepő törmelékbe. Túl kicsi volt ahhoz, hogy elmozdítsa a köveket.

- Ezt nézzétek! Egy kis bárány!

A férfiak közelebb léptek hozzá. Amikor az egyikük utána nyúlt, a lány rávicsorgott, és apró, tompa fogaival elkapta a férfi ujjbegyét.

A harcos felszisszent, elrántotta a kezét, az egyik társa meg kinevette:

- Bárány? Inkább vipera.

- Vagy áspiskígyó - gúnyolódott a másik.

A megharapott katona megdörzsölte a kezét, és letörölt róla néhány bíborfekete cseppet. Elindult a gyermek felé.

- Nem számít - morogta, - az ízük ugyanolyan. Nem tudom, ti kurafiak, hogy vagytok vele, de én alaposan megéheztem a hosszú éjszaka után.

Aztán észrevették a rájuk eső árnyékot.

A férfiak megtorpantak, és a tiszteletadás jeleként lehajtották a fejüket. A hűvös fuvallat borzongásra készítette őket, a sötétség úgy tekeredett az arcuk és a szárnyuk köré, mint egy torkot simogató penge.

A Hiaj király egyetlen szót sem szólt. Nem volt rá szüksége. Abban a pillanatban, hogy felfedte jelenlétét, minden harcosa elnémult.

Pedig nem ő volt a legerősebb vámpír. Sem a legvadabb harcos, sem a legbölcsebb szent ember. De azt mondták, maga Nyaxia istennő áldotta meg, és bárki, aki valaha találkozott vele, megesküdtött volna rá, hogy így igaz. Hatalom szivárgott minden pórusából, és halál szennyezte be minden lélegzetvételét.

Harcosai semmit sem szóltak, miközben a kis ház romjai közé lépett.

- A Rishanok eltakarodtak a környékről - szólalt meg az egyikük néhány hosszú pillanat után. - A többi emberünk északra ment, és...

A király felemelte a kezét, és a harcos elhallgatott.

Letérdelt a kislány előtt, aki felnézett rá. *Olyan fiatal*, gondolta a király. A gyermek csupán néhány éve tartó élete semmi volt az ő több évszázados

létezéséhez képest. És mégis olyan intenzív gyűlölet sugárzott belőle, ahogy a férfirá meredt, a szeme olyan fényes és ezüstös volt, mint a hold.

- Itt találtak rá? - kérdezte a király.

- Igen, uram.

- Miatta véres a kezéd?

A többi katona alig tudta elfojtani a kuncogását.

- Igen, uram - érkezett a kissé szégyenkező válasz.

Azt hitték, kigúnyolja őket. De nem. Ennek semmi köze nem volt hozzájuk.

A lány után nyúlt, az pedig felé kapott. A király hagyta, hogy beleharapjon - nem vette el a kezét, még akkor sem, amikor a lány apró fogai belemélyedtek csontos mutatóujjába.

A gyermek egyenesen a szemébe nézett, nem pislogott, ő pedig egyre nagyobb érdeklődéssel vizsgozta a tekintetét.

Nem egy pánikba esett gyermek nézett rá vissza, aki azt sem tudja, mit csinál.

Olyan lény tekintete volt ez, aki megértette, magával a halállal áll szemben, és mégis úgy döntött, hogy az arcába köp.

- Kis kígyó - mormolta.

A mögötte álló harcosok nevettek. Nem törődött velük. Nem tréfának szánta, amit mondott.

- Egyedül vagy? - kérdezte szelíden.

A lány nem válaszolt. Nem tudott beszélni, mert még mindig az ujját harapta.

- Ha elengedsz - mondta a férfi -, nem foglak bántani.

A lány azonban nem eresztette, még mindig a férfirá meredt, miközben fekete vér csörgött le az állán.

A király mosolyra húzta a száját.

- Nagyszerű. Ne is bízz bennem!

Kiszabadította az ujját, majd óvatosan kihúzta a lányt a roncsok közül, miközben az vergődött. Akármilyen hevesen is ellenkezett, teljesen néma maradt. És csak, amikor felemelte a lányt - Istennő, olyan könnyű volt, hogy egy kézzel is meg tudta volna fogni -, akkor vette észre, milyen súlyos a sérülése: szakadt ruháját átitatta a vér. Ahogy a mellkasához szorította a lányt,

édes illata átjárta orrlyukait. A gyermek az eszméletvesztés peremén tántorgott, de ellenállt, egész teste megfeszült.

- Pihenj, kis kígyó! Nem esik bántódásod.

A férfi megsimogatta a lány arcát, aki erre újra harapni próbált, de a varázslat szikrája követte a férfi ujjhegyeit. Az éjszaka suttogásával álomtalan álom érkezett, amely túl nehéz volt ahhoz, hogy ez a kis ördögi lény harcolhasson ellene.

- Uram, mit parancsolsz, mit tegyünk vele? - kérdezte az egyik harcos.

A király elsétált mellettük.

- Semmit. Magammal viszem.

Csend lett. Bár nem látta őket, a király tudta, hogy zavarodottan néznek egymásra.

- Hová? - kérdezte végül egyikük.

- Haza - válaszolta a király.

A gyermek aludt, egyik kezét szorosan a király ingének selyemszövetére szorítva - ily módon még álmában is küzdött.

Haza. Haza fogja vinni.

Mert a Hiaj vámpírok királya - az Éj Házának hódítója, Nyaxia istennő kegyeltje, és az egyik leghatalmasabb férfi, aki valaha ebben a birodalomban vagy a következőben járt - saját maga egy darabkáját látta ebben a gyermekben. És ott, a gyermek tenyerének szorítása alatt valami meleg és keserédes érzés kavargóit a mellkasában a lány láttán. Valami, ami veszélyesebb, mint az éhség.

Több száz évvel később a történészek és a tudósok visszatekintenek majd erre a pillanatra. Ez a döntés majdan egy egész birodalom vesztét jelenti.

Milyen furcsa döntés - suttoják majd a jövőben. Vajon miért döntött így?

Miért is?

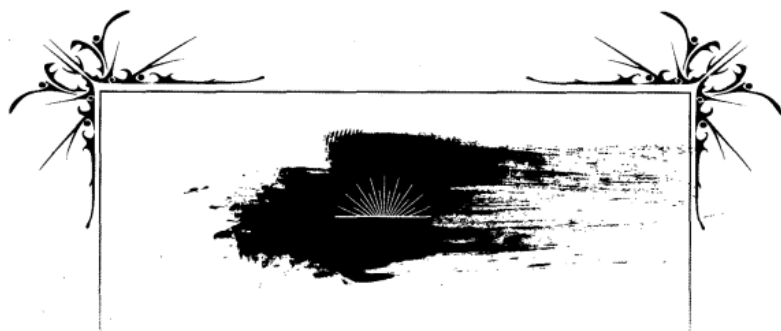
Végül is a vámpírok mindenkinél jobban tudják, mennyire fontos, hogy megvédjék a szívüket.

És tudnotok kell, hogy a szeretet élesebb fegyver, mint bármi más.

ELSŐ RÉSZ

ALKONYAI

ELSŐ FEJEZET

KEZDET BEN CSAK GYAKORLÁSRÓL VOLT SZÓ. Csak egy kis játékról, egy kis testmozgásról. Bizonyítanom kellett magamnak, hogy képes vagyok rá. Nem is tudom, mikor alakult át szenvedéllyé - szégyenteljes, titkos lázadássá.

Egyesek talán ostobaságnak tartják, hogy ember létemre éjszaka vadásztam, amikor jelentős hátrányban voltam a zsákmánnyal szemben. De mivel ők éjszaka jártak vadászni, én is ezt tettem. Törömet keményen szorongatva a falhoz simultam.

Az éjszaka forró volt, az a fajta, amikor a nap melege még jóval napnyugta után is megtapad a levegő nyirkosságában. A sikátorok szemetében rothadó savanyú ételek, romlott hús és alvadt vér vaskos, sűrű szaga terjengett a levegőben. A vámpírok nem törődtek azzal, hogy itt, az Éj Háza emberlakta területein eltakarítsanak maguk után.

Az embereknek elvileg biztonságban kellett volna lenniük itt, a királyság falain belül - hiszen a királyság polgárai voltak, de alacsonyabb rendűek és minden tekintetben gyengébbek, mint az Éjszülöttek. Ez a második tény túl gyakran tette irrelevánssá az elsőt.

A férfi Hiaj volt, szárnya a hátához simult. Úgy tűnik, nem volt nagy mágiahasználó, mert nem tette a szárnyát láthatatlanná a könnyebb vadászat

érdekében. Vagy talán csak élvezte a zsákmányra gyakorolt hatását. Akadtak olyanok, akik ezzel szerettek felválni. Szerették, ha félték tőlük.

A háztetőről figyeltem, ahogy a férfi becserkészi a célpontját - egy kisfiút, aki talán tízéves lehetett, bár a nyilvánvaló alultápláltság miatt még kisebbnek tűnt. A fiú egy vályogház körbekerített, piszkos udvarán játszott: labdát pattogatott a porban, mit sem sejtve a közeledő halálról.

Annyira, de annyira ostoba dolog volt a fiútól, hogy éjszaka egyedül volt odakint! Ugyanakkor mindenkinél jobban tudtam, hogy mennyire megviseli az embert, ha állandó veszélyben nő fel. Talán ez a család az elmúlt tíz év minden egyes napján sötétedés után bezárta a gyermekeit a házba. Elég volt egyetlen figyelmetlenség: vagy az anya bámészkodott el, és elfelejtette behívni a fiút, vagy a gyerek makacsolta meg magát, és nem volt hajlandó bemenni vacsorázni. Egyetlen éjszaka egy egész életben.

Gyakran megesik az ilyesmi.

De ma este nem fog megtörténni. Amikor a vámpír megmozdult, én is nekilendültem.

A tetőről a macskakövekre ugrottam. Csendes voltam, de a vámpírok hallása kifogástalan. A férfi megfordult, és fagyos tekintettel, görbe mosollyal üdvözölt, melyből kivillantak éles szemfogai.

Felismert vajon? Egyesek néha felismertek. De ennek nem adtam esélyt.

Mostanra számomra az egész rutinná vált. Több száz éjszakába telt, míg tökéletesítettem a módszerem.

Először a szárnyak. Két suhintás elég volt ahhoz, hogy a férfi ne legyen többé képes repülni. A Hiaj vámpírokkal könnyű dolgom volt: hártvás bőrük finom, mint a papír. Néha Rishan vámpírokat kaptam el, de ők egy kicsit nagyobb kihívást jelentettek - a tollas szárnyakkal nehezebb elbánni -, de finomítottam a technikán. Ez a lépés nagyon fontos, ezért került első helyre. A földön kellett tartanom őket. Egyszer elkövettem azt a hibát, hogy elmulasztottam a szárnyak levágását, és majdnem otthagytam a fogam, így aztán megtanultam a leckét.

Nem lehettem erősebb náluk, ezért pontosabbnak kellett lennem.

Nem engedhettem meg magamnak, hogy hibázzak. A vámpír fájdalmas zihálás és dühös vicsorgás közötti hangot adott ki. Felgyorsult a szívverésem, a

vér közvetlenül a bőröm alatt lüktetett. Vajon megérezte az idegességem szagát? Egész életemet azzal töltöttem, hogy megpróbáltam elrejteni a vérem sűrűségét, de most örültem neki, hogy ilyen. Megőrijtette őket. Ennek a bolondnak még fegyvere sem volt, mégis gondolkodás nélkül rám vetette magát.

Imádtam - igazán, igazán szerettem -, ha alábecsültek.

Az oldalába, a bordák alá szúrtam. A következő mozdulattal meg a torkába.

Ennyi nem volt elég ahhoz, hogy végezzek vele. De ahhoz, hogy megingjon, épp elég volt.

Nekilöktem a falnak, egyik törőmmel odaszegeztem, hogy mozdulni se tudjon. A fegyver pengéjét Dhaivinthtal kentem be: ez egy gyorsan ható bénítószer, amely ugyan erős, de hamar elmúlik a hatása. Csak néhány percem maradt, és nem is volt szükségem többre.

A férfi csak néhány karcolást tudott ejteni az arcomon borotvaéles karmaival, mielőtt gyengülni kezdett. És amikor láttam, hogy gyorsan pislog, mintha fel akarna ébredni, lecsaptam.

Keményén bele kell nyomnod a törő a mellkasába, hogy a fegyvered átszúrja a mellcsontot.

Pontosan így tettem - elég keményen szúrtam, hogy feltörjem a csontot és így megnyissam a szívéhez vezető átjárót. A vámpírok minden tekintetben erősebbek voltak nálam - testük izmosabb, mozgásuk gyorsabb, fogaik élesebbek.

De a szívük ugyanolyan puha volt, mint az enyém.

Abban a pillanatban, amikor a pengém átszúrta a mellkasukat, mindig apám hangját hallottam.

Ne nézz félre, kid kígyó!, suttogta Vincent a fülembe.

És nem is tettem. Sem akkor, sem most. Mert tudtam, mit fogok látni a sötétben. Tudtam, hogy annak a fiúnak a gyönyörű arcát fogom látni, akit egykor nagyon szerettem, és pontosan azt a pillanatot, amikor a késem a mellkasába csúszott.

A vámpírok a halál istennőjének gyermekei voltak. Szóval egy kicsit abszurd volt számomra, hogy ugyanúgy féltek tőle, mint az emberek. Minden

alkalommal figyeltem őket, és láttam, ahogy kiül az arcukra a rettegés, amikor rájönnek, hogy eljött értük.

Ebben legalább egyformák voltunk. Legalább a végső percben egyesít bennünket a félelem.

A vámpírvér sötétebb volt, mint az emberi vér. Majdnem fekete, mintha az évszázadok során elfogyasztott emberi és állati vér rétegről rétegre egyre sötétebbre festette volna. Amint hagytam, hogy a vámpír összeessen, beborított a vére.

Hátrébb léptem a testtől. Csak ekkor vettem észre, hogy a család engem bámul - csendes voltam, de nem elég csendes ahhoz, hogy ne vegyenek észre, amikor gyakorlatilag a küszöbükön álltam. A fiú most az anyja karját szorongatta. Egy férfi is volt velük, és egy másik gyerek, egy fiatalabb lány. Soványak voltak, ruhájuk egyszerű és kopottas, foltos a sok munkával töltött naptól. Mind a négyen az ajtóban álltak, és engem bámultak.

Lebénultam, mint egy szarvas, amelyre hajtó bukkan az erdőben.

Furcsa, hogy ezek az éhező, emberek, nem a vámpír változtattak engem vadászból üldözötté.

Talán azért, mert amikor vámpírokkal voltam, tudtam, mi vagyok. De, amikor ránéztem ezekre az emberekre, a vonalak elmosódtak és elhomályosultak, mintha önmagam torz tükörképét látnám.

Vagy talán én voltam a tükörkép.

Olyanok voltak, mint én. És mégsem találtam semmit, ami összekötne bennünket. Elképzeltem, hogy ha kinyitnám a szám, hogy beszéljek hozzájuk, még egymás szavát sem értenénk. Úgy néztek ki, mintha állatok lennének.

A rút igazság az, hogy talán egy részem undorodott tőlük, ugyanúgy, ahogy a saját emberi mivoltomtól is undorodtam. És egy másik részem - talán az a részem, amelyik emlékezett arra, hogy valaha egy ilyen házban éltem - közelebb akart merészkedni.

Természetesen nem tettem.

Nem, nem voltam vámpír. Ez teljesen világos volt, minden nap minden másodpercében. De közéjük sem tartoztam.

Valami hideg csapódott az arcomba. Megérintettem és az ujjaim nedvesek lettek. Eső.

A cseppek megzavarták lélegzetelállító csendünket. A nő tett egy lépést előre, mintha mondani akarna valamit, de én már vissza is hátráltam az árnyékba.

NEM TUDTAM ELLENÁLLNI a késztetésnek, hogy tegyek egy kitérőt. Normális esetben egyenesen a szobámba másztam volna fel, amely a királyi vár egyik nyugati tornyában rejtett. Ehelyett kelet felé vettem az irányt, átugrottam a várfalon, és elindultam a szolgák szállása felé. Beosontam az ablakon, amely egy indigókék virágokkal benőtt, a hold- fényben ezüstösen csillogó bokorra nézett. Amint a lábam megérintette apadiót, elkáromkodtam magam, és majdnem orra buktam, mert olyan érzésem támadt, mintha a sima deszkán heverő folyékony textilen csúszott volna el a csizmám.

Nevetést hallottam: olyan volt, mint egy varjú rikácsolása, és gyorsan átváltott köhögési kakofóniába.

- Selyem - krákogta az öregasszony. - A legjobb csapda a kis tolvajok számára.

- Ez a hely *egy* kibaszott katasztrófa, Ilana.

- Hah! - fordult be a sarkon. Összehúzott szemmel nézett rám, mélyen és rekedten beleszívott a szivarjába, és az orrán keresztül engedte ki a füstöt. Színes, fodros, hullámosra festett sifonba volt öltözve. Eredetileg fekete, ősz tincsekkel átszőtt, csodálatosan dús haja a feje tetején tornyosult. Fülében arany fülbevaló, ráncos szeme szürkés-kékre festve, szénnel vastagon kihúzva.

A szállása ugyanolyan színes és kaotikus volt, mint ő maga: ruhák, ékszerek és harsány színű festékek heverték mindenütt. A nappali ablakán keresztül jöttem be, amelyet most behúztam az eső miatt. A hely apró volt, de sokkal szebb, mint az embernegyed agyagos, omladozó nyomortanyái.

Végignézett rajtam, a nyakát dörzsölgette.

- Nem fogadok el kritikát egy olyan bőrig ázott patkánytól, mint te.

Végignéztam magamon, és elsápadtam. Csak most, a meleg lámpafényben vettem észre, milyen rendetlen a kinézetem.

- Nem is gondolná az ember, mindezek alatt milyen csinos vagy, Oraya - folytatta. - De te határozottan arra, törekszel, hogy a lehető legkevésbé tűnj vonzónak. Erről jut eszembe! Van valamim a számodra. Tessék! - Görcsös, ízületi gyulladásos kezével belekotort a mellette lévő gyűrött kupacba, aztán felém dobott egy kupac szövetet a szobán keresztül. - Kapd el!

Miután tényleg sikerült elkapnom az anyagot, kibontottam. A selyemkelme majdnem olyan hosszú volt, mint amilyen magas én, színe pedig lenyűgözően mély ibolyakék, szélein aranyhímzéssel.

- Te jutottál róla az eszembe.

Ilana nekidőlt az ajtókeretnek, és rágyújtott még *egy* szivarra.

Nem kérdeztem, honnan szerzett ilyesmit. Hiába járt el felette az idő, ugyanolyan ügyes és tehetséges tolvaj volt, mint ifjúkorában.

- Tartsd csak meg! Én nem hordok ilyesmit. Pontosan tudod.

Állandóan egyszerű fekete ruhákat viseltem, amelyek nem keltettek feltűnést, és szabad mozgást biztosítottak számomra. Soha nem hordtam semmi fényeset (mert az vonzotta volna a nemkívánatos tekinteteket), semmit, ami bő szabású lett volna (mert az lehetővé tette volna, hogy valaki megragadjon), vagy olyat, ami a mozgásban korlátozott volna (mert akkor nehezebben vettem volna fel a harcot, illetve lógtam volna meg). Legtöbbször bőrruhát választottam, még a nyár nyomasztó melegében is. Megfelelő védelmet és mozgásszabadságot biztosított.

Ettől még ugyanúgy képes voltam értékelni a szép holmikat, mint bárki más. De ragadozók vettek körül. A hiúság második helyre szorult a túlélési kényszer mögött.

Ilana gúnyosan felkacagott.

- Tudom, hogy tetszik, kis patkány. Még ha nem is mersz ilyesmit felvenni. Hogy az ördög vigye el! Minek a fiatalokra pazarolni az ifjúságot! Vagy szépséget... Ez a szín hozzád illik. Táncolj vele meztelenül a hálószobádban!

Összevontam a szemöldököm, ahogy szemügyre vettem a színekavalkádot, ami körülvette.

- Mert te is ezt csinálod a gönceiddel?

Kacsintott.

- Ezt és még sokkal többet is. És ne tégy úgy, mintha te nem tennéd!

Ilana még soha nem járt a szobámban, mégis elég jól ismert ahhoz, hogy tudja, valóban van egy fiókom tele apró, színes csecsebecsékkel, amelyeket az évek során gyűjtöttem. Olyan dolgokkal, amelyek ostobán hivatkozók voltak ahhoz, hogy ebben a való életben viseljem őket, de amelyeket talán álmomban, egy másik életben magamra ölthetnék.

Nem számít, mennyire igyekeztem magyarázatot adni az óvatosságomra, Ilana csak azért sem akarta megérteni. Többször is kijelentette, hogy elege van belőlem.

- *Elekem van!* - kiabálta, de csak óvatosan.

Őszintén szólva fogalmam se volt, a vén boszorka miképp maradt életben ilyen sokáig, de hálás voltam érte, hogy sikerült neki. Azok az emberek, akiket ma reggel láttam a nyomornegyedekben, egyáltalán nem hasonlítottak rám, és a vámpírok, akik körülvettek, még kevésbé. Csak Ilana lebegett valahol a kettő között, ahogy én is.

Bár nagyon különböző okokból.

Én ebben a világban nőttem fel, de Ilana tíz évvel ezelőtt saját akaratából csatlakozott hozzá. Fiatal lány koromban lenyűgözött. Ritkán találkoztam emberekkel. Akkor még nem vettem észre, hogy Ilana még az emberek között is kisé... furesa.

Ilana ismét megérintette a nyakát. Rájöttem, hogy a ruhaanyag, amit a kezében tart, nem vörös, vagy legalábbis kezdetben nem az volt. Közelebb léptem, és észrevettem a sebeket a torkán - három kettes sorozatot. Aztán a kötést a csuklóján, ami még Nyaxia tudja hány sebhelyet rejtett.

Biztos észrevette az arcomon a változást, mert újra felnevetett.

- Nagy lakoma volt ma este - mondta. - Jól megfizettek érte. Jóképű férfiak szopják a nyakam egész éjjel, és még fizetnek is érte. Fiatalabb koromban még izgatott is volna.

Még egy mosolyra sem tudtam rávenni magam.

Hát igen, fogalmam sem volt, hogy Ilana hogyan maradt életben ilyen sokáig. A legtöbb ember, aki önkéntesen adta a véré a vámpíroknak - nem sok ilyen létezett -, egy éven belül belehalt a merészségébe. Nagyon is jól tudtam, hogy a vámpíroknak milyen kevés önkontrolljuk van, amikor rájuk tör az éhség.

Voltak dolgok, amikben Ilana és én sosem értettünk egyet. ,

- Egy ideig nem leszek itt - mondtam témát váltva. - Csak azt akartam, hogy tudd, nehogy aggódj miattam!

Ilana arcáról semmit nem lehetett leolvasni. Még a gyenge fényben is láttam, hogy két árnyalatnyival sápadtabb lett.

- Az a rohadék! Hát megteszed...

Nem akartam ezt a beszélgetést, annak ellenére, hogy tudtam, mennyire elkerülhetetlen.

- El kellene gondolkodnod azon, hogy ideiglenesen elhagyd a belvárost - folytattam. - Inkább menj ki a külvárosba! Tudom, hogy utálod, de legalább ott...

- Bassza meg!

- Ez a Kejari, Ilana. Nem leszel itt biztonságban. Egyetlen ember sem lesz biztonságban a védett körzeteken kívül.

- *Védett körzetek?* Azok csak *nyomornegyedek*. Nem véletlenül jöttem el onnan. Bűzlenek a nyomortól - fintorgott. - Szegénység és hűgyszag.

- De legalább biztonságosak.

Nem kerülte el a figyelmemet ennek a mondatnak az iróniája, hiszen épp most tértem onnan vissza, és csurom vér voltam.

- Na persze! A biztonság túl van értékelve. Miféle élet ez? Azt akarod, hogy elmenjek, amikor két évszázad legizgalmasabb eseményére kerül sor közvetlenül az orrom előtt? Nem, édesem. Eszem ágában sincs!

Megfogadtam, hogy nyugodt maradok - tudtam, hogy Ilana valószínűleg nem hallgat rám. De képtelen voltam visszafogni a frusztrációmat, és ezt érezni is lehetett a hangomon.

- Bolond vagy! Csak pár hónapról lenne szó. Vagy akár néhány napról! Ha csak a megnyitó idejére távoznál...

- *Bolond!* - köpött ki. - Ezt ő mondja? Így hív téged, amikor bármi olyat akarsz tenni, amit nem irányíthat?

Összeszorítottam az állkapcsom, és sziszegve fújtam ki a levegőt. Igen, Vincent *tényleg* bolondnak nevezne, ha minden ok nélkül megtagadnám, hogy megvédjem magam. Es igaza is lenne.

Lehet, hogy az emberi körzetek nyomornegyedek, de ott legalább van némi védelem. És itt? Fogalmam sem volt, mi fog történni Ilanával vagy bármelyik emberrel a belvárosban, ha elkezdődik a Kejari. Különösen, mivel esetében olyasvalakiról van szó, aki már elkötelezte magát arra, hogy a vérét adja nekik.

Hallottam történeteket arról, hogy az embereket hogyan használták fel ezeken a próbákon. Nem tudtam, mi igaz, és mi túlzás, de felfordult a gyomrom. Néha meg akartam kérdezni Vincentet, de tudtam, azt hinné, magamért aggódom. Nem akartam, hogy jobban nyugtalankodjék miattam, mint amennyire már úgyis tette. És... nem tudta pontosan, hogy Ilana és én milyen közel kerültünk egymáshoz az elmúlt pár évben.

Vincent rengeteg mindenről nem tudott. Például arról sem, hogy bizonyos dolgok bennem nem feleltek meg annak az elképzelésnek, amit ő dédelgetett rólam. Ahogy olyan tulajdonságokkal is rendelkeztem, amiket meg Ilana nem értene meg soha.

Ennek ellenére fogalmam sem volt, mihez kezdenék akkor, ha kettejük közül valamelyiket elveszteném. Nem volt itt családom. Mindenkit megöltek, aki korábban velem abban a házban élt, ahol Vincent rám talált. Ha maradtak is távoli rokonaim, azok olyan helyen rekedtek, ahová nem tudtam eljutni, legalábbis addig nem, amíg meg nem nyerem a Kejarit. De ott volt nekem Vincent és Ilana, számomra ők jelentették a családot, még akkor is, ha egyikük sem értette meg minden ellentmondásos tulajdonságomat.

Most, hogy Ilana elvesztésének lehetősége hirtelen túl kézzelfoghatónak tűnt, a félelem összeszorította a szívemet, és nem voltam hajlandó lemondani róla.

- Ilana, kérlek! - A hangom különösen rekedt volt. - *Kérlek*, egyszerűen csak menj el!

Ilana arca ellágyult. A szivarját egy túlcsonduló hamutartóba tömte, és elég közel lépett hozzám, hogy az összes ráncot lássam a szeme körül. Pergamenszerű kezével megsimította az arcomat. Füst- és túlságosan szúrós rózsavíz illata volt, meg vérszaga.

- Édes vagy - mondta. - Tüskés, de édes. Amolyan savanykásan édes. Mint... mint egy ananász.

Önkéntelenül is elmosolyodtam.

- *Ananász?*

Milyen nevetséges szó. Őt ismerve, valószínűleg csak kitalálta.

- De elfáradtam, drágám. Belefáradtam a félelembe. Elhagytam a külvárost, mert látni akartam, milyen itt, és pontosan olyan kalandosnak bizonyult, mint gondoltam. Minden nap kockáztatom az életemet, hogy itt lehessenek. Ahogy te is.

- De hülyének azért nem kéne lenned.

- Lázadássá válik, ha nem törődünk vele. Ezt nyilván te is tudod. Még akkor is, ha a színeket a szekrényed hátuljába tömöd. - Éles pillantást vetett vérfoltos ruháimra. - Még akkor is, ha elrejtetted a külváros sikátorainak árnyékában.

- Kérlek, Ilana! Menj el akkor csak egy hétre, nem a teljes Kejari idejére! Tessék! - húztam ki a sálát. - Fogd ezt a rikító dolgot, és add majd ide, amikor visszajössz, és még azt is megígérem, hogy viselni fogom.

Hosszú ideig hallgatott, majd fogta a selymet, és a zsebébe dugta.

- Rendben. Reggel indulok.

Megkönnyebbülten sóhajtottam.

- De te. *Te*, kis makacs patkány... - Kezét az arcomhoz emelte, és kétoldaltól megszorította. - Légy óvatos. Nem foglak kioktatni arról, hogy mire kényszerít téged...

Visszahőköltem, ahogy megéreztem megdöbbenően erős szorítását.

- Ő nem *kényszerít* semmire.

- *Ááá!* - Épp időben mozdultam, mert annyira gonoszán gúnyolódott, hogy nyál fröccsent ki a szájából. - Nem akarom látni, hogy *egy* nap olyan leszel, mint ők. Ez... - Az állkapcsa összeszorult, tekintete az arcomba révedt, és az arcán idegesítően intenzív érzelmek hulláma vonult végig - kibaszott *unalmas* lenne.

Nem ezt akarta mondani, és ezt persze én is tudtam. De Ilanával ilyen volt kapcsolatunk. A nyers őszinteség és a kelletlen gyengédség elfedte mindazt, amit nem mondtunk ki. Ahogy nem mondanám ki hangosan, hogy részt akarok venni a Kejari próbákon, úgy ő sem mondaná ki nyíltan, hogy mennyire félt.

Mégis megdöbbenett, hogy a könnyeivel küszködik. Csak most jöttem rá igazán: neki is csak én vagyok a világon. Nekem legalább ott volt még Vincent

is, ő azonban egyedül maradt.

Felnéztem az órára, és elkáromkodtam magam.

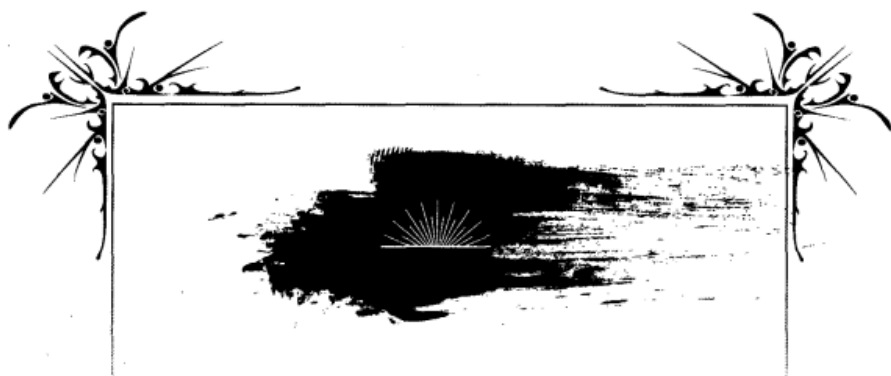
- Mennem kell - kiáltottam, újra az ablakhoz lépve. - Ne idd halálra magad, vén banya!

- Ne legyél olyan karót nyelt - vágott erre vissza, megtörölte a szemét, és korábbi sebezhetőségének minden nyoma eltűnt.

Őrült vén kurva, gondoltam szeretettel.

Kinyitottam az ablakot, és hagytam, hogy a nyári eső gőze az arcomba csapjon. Nem akartam megtorpanni - valami nehezebb dolog ült a nyelvem hegyén, szavak, amelyeket csak egyszer mondtam ki hangosan valakinek, aki pedig meg sem érdemelte őket.

De Ilana már eltűnt a hálósobája mélyén. Bármit is mondtam volna még, visszanyeltem, és újra kiléptem az éjszakába.

MÁSODIK FEJEZET

ALIG KEZDETT ESNI, hamarosan már zuhogott is. Az Éj Házára annyira jellemző időjárás! Vincent a maga száraz, fanyar módján gyakran viccelődött azzal, hogy ez az ország soha nem tesz semmit tessék-lássék. A nap vagy kíméletlen hőséggel támadott minket, vagy teljesen visszahúzódott a szürke, vörössesszürke felhők rétegei mögé. A levegő vagy száraz volt, és olyan forró, hogy úgy éreztünk, élve sülünk meg, vagy olyan hideg, hogy megrepedtek az ízületeink. Az idő egyik felében a Hold elrejtőzött a ködben, de amikor láthatóvá vált, úgy csillogott, mint a csiszolt ezüst, fénye olyan intenzív volt, hogy a homok mélyedései és dombjai az óceán hullámaihoz hasonlítottak - vagy ahhoz, amilyennek én képzeltem az ilyesmit.

Az Éjszülöttek országában nem gyakran esett az eső, de amikor mégis, akkor rögtön felhőszakadás formájában.

Mire visszaértem a palotába, teljesen eláztam. Az épület oldalán felfelé vezető utam veszélyes volt, a kő minden egyes fogása csúszós és nyálkás, de nem ez volt az első alkalom, hogy esőben tettem meg az utat, és nem is ez lesz az utolsó. Amikor végül beugrottam a hálószobámba, sok emelet magasan a föld felett, az izmaim égtek az erőfeszítéstől.

A hajam csuromvizes volt. Kicsavartam belőle a nedvességet, miközben a cseppek szimfóniája az ablak alatti bársonypadra fröccsent, és a horizont felé fordultam. Olyan meleg volt, hogy az eső ezüstös gőzfelhőt idézett a város fölé. A kilátás innen egészen más volt, mint a város emberlakta körzetében egy háztető magasságából. Az mindössze kiterjedt agyagtömb volt, barna négyzetek különböző árnyalatainak képe a holdfényben. Sivrinaj szívében - az Éjszülött királyság központjában - azonban pazar elegancia áradt mindenből.

Az ablakomból nyíló kilátás hullámvó ívek szimmetrikus tengerének tűnt. Az Éjszülöttek építészeti inspirációjukat az égből és a Holdból merítették - fémkupolák, csiszolt gránit, ezüst, amely beborította az indigókék ólomüvegeket. Innen fentről úgy tűnt, mintha a holdfény és az eső platinával fedett területet dédelgetett volna. A város síkságra épült, így bár Sivrinaj hatalmas településként tárult elém, mégis megpillanthattam a dűnéket a távolban, a falakon túl.

Az örökkévalóság rengeteg évet adott a vámpíroknak, hogy tökéletesítsék a sötét, veszélyes szépség művészetét. Hallottam, hogy az Árnyak Házának területén, az Elefántcsont-tengeren túl olyan épületek készültek, amelyek pengékhez hasonlítottak: ott minden kastély egy-egy bonyolult, véres borostyánnal burjánzó, hegyes tornyokból álló épületegyüttes. Egyesek azt állították, náluk alkotnak a világ legkiválóbb építészei - de nem tudtam, hogyan mondhatná ezt bárki is, ha olyannak látta az Éj Házát, ahogy én láttam, ebből a szobából. Még nappal is lenyűgöző volt, amikor rajtam kívül senki sem láthatta.

Óvatosan becsuktam az ablakot, és alig fejeztem be a reteszélést, amikor kopogtattak az ajtómon. Két koppanás: halk, de követelőző.

Bassza meg!

Szerencsém volt, hogy nem pár perccel később értem vissza. Kockázatos volt ma este kimenni, de nem tudtam megállni. Túl feszült voltam. Elfoglaltságot kellett találnom magamnak.

Gyorsan levettem a kabátom, és behajítottam egy eldobott ruhakupacba a sarokban, majd megragadtam a köntösömet, és felvettem. Legalább arra jó lesz, hogy eltakarja a vért.

Átrohantam a szobán, kinyitottam az ajtót, Vincent pedig nem habozott, egyből belépett.

Hidegen, elítélően nézett végig a szobámon.

- Micsoda kupleráj van itt!

Most már tudtam, hogy érez Ilana.

- Fontosabb dolgok miatt kellett aggódnom, mint a takarítás.

- A rend a mentális tisztánlátás miatt is fontos, Oraya.

Huszonhárom éves voltam, és még mindig folyton kioktatott.

Megérintettem a homlokomat, mintha csak olyan információkat adott volna nekem, amelyek átrendezték az univerzumomat.

- Bassza meg! *Tényleg?*

Vincent hold-ezüst tekintete közelebből is megvizsgált.

- Szemtelen kölyök vagy, kis kígyó!

Soha nem hangzott gyengédebbnek, mint mikor sértegetett. Talán jelentett valamit, hogy mind Ilana, mind Vincent kemény szavakkal leplezte a gyengédségét. Minden más értelemben viszont annyira különböztek egymástól. De talán ez a hely tett mindannyiunkat ilyenné. Arra tanított, hogy a szeretetünket durvaság mögé kell rejtenünk.

Most valamilyen oknál fogva e szemrehányás hallatán összeszorult a mellkasom. Vicces, melyek azok a dolgok, amelyek miatt a félelem végül felszínre tör. Meg *voltam* ijedve, bár tudtam, hogy nem adhatok hangot neki. Es tudtam, hogy ezt Vincent is tudja. Láttam ferde vigyorából, ahogy rám nézett.

Néhányan azt gondolhatják, Vincent nem félt semmitől. Sokáig én is ezt hittem. Úgy nőttem fel, hogy néztem, ahogy uralkodik - figyeltem, hogy teljes tiszteletet követel *egy* olyan társadalomtól, amely amúgy semmit sem tartott tiszteletben.

Csak névleg volt az apám. Talán nem volt az enyém sem a vére, sem a mágikus tudása, sem a halhatatlansága. De ugyanaz a könyörtelenség jellemzett, mint őt. Ő nevelte belém, tüskéről tüskére.

De ahogy idősebb lettem, megtanultam, hogy a könyörtelenség nem ugyanaz, mint a félelem. Állandóan féltem, ahogy Vincent is. A férfi, aki

semmitől sem félt, engem féltett - az emberlányát, aki egy olyan világban nevelkedett, amely arra volt berendezkedve, hogy végezzen vele.

Egészen a Kejárig. Ennek a tornának köszönhetően minden megváltozhat.

Ha megnyerem, szabad leszek. Ha vereséget szenvedek, végem.

Vincent pislogott, és mindketten meghoztuk a közös, néma döntést, hogy ilyen gondolatoknak nem adunk hangot. Tetőtől-talpig végigmért, mintha csak most venné észre a megjelenésem.

- Csupa víz vagy!

- Fürödtem.

- Edzés *előtti*

- Egy kis lazításra volt szükségem.

Nos, ez igaz volt. Csak úgy döntöttem, kicsit más módszert választok: nem éppen levendulafürdőben áztatom magam.

Még ez a kijelentés is túl közel került ahhoz, hogy Vincent kényelme érdekében elismerjük a helyzetünk valóságát. Szája ferde mosolyra húzódott, és kezével végigsimított halványszőke haján.

Nála ez volt a közlés egyetlen módja. Valami nyomasztotta. Lehet, hogy én és a közelgő próbák, vagy...

Nem tudtam megállni, hogy meg ne kérdezzem.

- Mi a gond? - kérdeztem csendesen. - Baj van a Rishanokkal? - De Vincent nem válaszolt.

Összerándult a gyomrom.

- Vagy a Vér Házával?

Vagy mindkettővel?

Nagyot nyelt, és megrázta a fejét. Ez az apró mozdulat azonban elég volt ahhoz, hogy megerősítse a gyanúmat.

Többet akartam kérdezni, de Vincent csípőre tette a kezét, és rájöttem, elhozta a törét.

- A feladatunk fontosabb, mint az ilyen unalmas dolgok. Mindig akad majd ellenség, aki miatt aggódnunk kell, de neked csak ma este van időd. Gyerünk!

VINCENT ÉPPOLY KÍMÉLETLEN mester volt, mint amilyen kíméletlen uralkodó, aprólékos és alapos. Már hozzászoktam ehhez, de ma este mégis váratlanul ért az intenzitása. Nem hagyott időt gondolkodni vagy tétovázni az egyes csapások között. Használta a fegyverét, a szárnyait, erejének teljességét - még a mágiáját is, amit ritkán alkalmazott az edzéseinken. Olyan volt, mintha pontosan meg akarta volna mutatni, milyen lenne, ha az Éj szülött vámpírok királya holtan akarna látni.

De Vincent sosem fogta vissza magát velem szemben. Még gyerekkoromban sem hagyta, hogy elfelejtsem, milyen közel van a halál. Minden megingásra az volt a válasza, hogy a torkomra tette a kezét - két ujjhegyét a bőrömhöz szorította, a szemfogakat utánozva.

- Most már halott vagy - mondaná. - Próbáld újra!

Ezúttal nem hagytam, hogy a torkomhoz nyúljon. Az izmaim sikoltoztak, már fáradtak voltak a legutóbbi összecsapástól, de minden ütés elől kitértem, minden szorításból kicsúsztam, minden csapásra a sajátommal válaszoltam. Es végül, számtalan kimerítő perc után, a falhoz szorítottam, *egy* ujjamat a mellkasának szegezve - mintha a pengém hegye lenne.

- Meghaltál - mondtam.

És hála az Anyának, mert egy kibaszott másodpercet sem éltem volna túl, ha a küzdelmünk nem ér véget.

Vincent csak egy pillanatnyi büszke félmosolyt engedélyezett magának.

- Használhatnám az Asterist.

Az Asteris az Éj szülött vámpírok legerősebb és legritkább mágikus adottságai közé tartozik. Tiszta energia, amely állítólag a csillagokból származik, és vakító fekete fényként jelenik meg. Teljes erejével azonnal képes ölni. Vincent páratlanul mesterien bánt ezzel az erővel. Egyszer tanúja voltam, ahogy egy egész épületnyi Rishan lázadót tett a földdel egyenlővé a segítségével.

Vincent az évek során arra is igyekezett megtanítani, hogyan kell varázsolni. De én csak néhány szikrát tudtam kicsiholni magamból. Szánalmas teljesítmény *egy* mágiahasználó vámpír halálos képességeihez képest - származzon akár az Éj Házából, akár bármelyik másikból.

Egy pillanatra megszedültem ennek gondolatától - újabb emlékeztető, mennyi mindenben alább való vagyok azoknál a harcosoknál, akikkel szembe kell néznem. De gyorsan eltoltam magamtól ezt a bizonytalanságot.

- Az Asterisnek sem vennéd hasznát, ha már megöltelek volna.

- Elég gyors lennél? Mindig küzdöttél, hogy eljuthass a szívhez.

Keményen kell nyomnod, hogy átjutható a mellcsonton.

Visszapislogtam a nemkívánatos emléket.

- Már nem probléma.

Az ujjam még mindig a mellkasára irányult. Soha nem voltam teljesen biztos benne, mikor ér véget a küzdelem, ezért soha nem lazítottam, míg le nem fújta a harcot. Csak néhány centire volt tőlem - néhány centire a torkomtól. Soha, de soha nem engedtem más vámpírt ilyen közel. A vérem illata túl csábító volt számukra. Még ha *egy* vámpír ellen *akart* is állni neki - márpedig nagyon ritkán tették -, nem biztos, hogy képes lenne uralkodni magán.

Vincent belém verte ezt a tudást. *Sose bízz meg jenkiben! Soba ne add fel! Mindig őrizd a szívedet!*

És amikor nem engedelmeskedtem, drágán megfizettem érte.

De vele kapcsolatban nem. Vele soha. Számtalanszor bekötötte vérző sebeimet anélkül, hogy a kísértésnek akár csak a nyomát is mutatta volna. Vigyázott rám, amikor aludtam. Törődött velem akkor, amikor a leggyengébb voltam.

Ez megkönnyítette a helyzetet. Egész életemben rettegtem, mindig tudatában voltam a gyengeségemnek és az alsóbbrendűségemnek, de legalább volt *egy* biztonságos kikötőm.

Vincent figyelmesen nézte az arcomat.

- Rendben - lökte el a kezem. A ring széléhez mentem, és összerezcentem, miközben megdörzsöltem a karomon keletkezett sebet. Alig nézett a véremre.

- Óvatosnak kell lenned, amikor ott vagy - mondta. - Amikor vérzel.

Fintorogtam. Istennő, nyilván biztos *nagyon* aggódik. Ilyen alapvető dolgokat mondani!

- Tudom.

- Jobban kell vigyáznod, mint máskor, Oraya!

- Tudom.

Ittam egy korty vizet a kulacsomból, hátat fordítva neki. Inkább a falon lévő freskókat néztem - ezeket a gyönyörű és szörnyű festményeket, amelyek borotvafogú vámpírokat ábrázoltak, akik vértengerben vonaglottak az ezüstcsillagok alatt. A festmény az egész termet betöltötte. Ez a privát gyakorlóring Vincent és a legmagasabb rangú harcosai számára volt fenntartva, és visszataszító módon csicsásabb volt, mint amilyennek egy nyálra, vérre és verejtekre szánt helynek lennie kellene. A padlót puha, elefántcsont színű homok borította, amelyet minden héten cseréltek: a dűnék-ből hoztak frisset. Freskó borította a kör alakú, ablaktalan falakat - egyetlen, panorámaszerű táblakép a halálról és a győzelemről.

A rajta ábrázolt alakok Hiaj vámpírok voltak, denevérszerű szárnyakkal, amelyek árnyalata a tej fehértől a hamufeketéig terjedt. Kétszáz évvel ezelőtt ezek a szárnyak a Rishanok tollas szárnyai lettek volna, azé a rivális Éjszülött kláné, amely állandóan az Éj Háza trónjáért küzdött. Amióta Nyaxia istennő több mint kétezer évvel ezelőtt megteremtette a vámpírokat - egyesek szerint már azelőtt is -, a két szekta állandó háborút vívott egymással. Es minden egyes fordulattal, minden egyes új vérvonallal a trónon ez a freskó változott - a szárnyakat megfestették és letörölték, megfestették és letörölték, több tucatszor az évezredek során.

A vállam felett Vincentre pillantottam. Nem vonta be a szárnyait, ami ritkán történt meg. Általában mágiájával fedte el őket, hacsak nem volt valami diplomáciai esemény, amely megkövetelte tőle Hiaj ereje fitogtatását. A szárnyai elég hosszúak voltak ahhoz, hogy a végük majdnem az ajtót súrolja, színüket tekintve pedig éjfeketék - olyan feketék, hogy meghazudtolták a természetet, mintha a fény beszívárgott volna a bőrébe, és ott halt volna meg. De még szembetűnőbbek voltak a vörös csíkok. A bíbor úgy folyt végig a szárnyain, mint a vízfolyás, és összegyűlt a széleken meg a hegyes csúcsokon. Amikor Vincent szárnyai szétterültek, úgy tűnt, mintha vérrel lennének

kihúzza: elég élénkek voltak ahhoz, hogy még a legkönyörtelenebb sötétséget is átvágják.

A fekete szokatlan volt ugyan; de nem példa nélküli. A bíbor azonban egyedülállónak számított. Minden Hiaj vagy Rishan örökös két jegyet viselt - egy vöröset a szárnyán, és egy másikat a testén: ezek akkor jelentek meg, amikor az előző örökös meghalt. Vincent jele a nyaka tövében volt, közvetlenül a kulcscsontja felett. Lenyűgöző, díszes, teliholdra és szárnyakra emlékeztető minta díszelgett rajta, amely a nyakát olyan bíborvörös színben ölelte körbe, mint egy vérző seb. Csak párszor láttam. Általában magas gallérú zubbonyokkal vagy a nyaka köré szorosan és rendezetten tekert fekete selyemsállal fedte el.

Amikor fiatalabb voltam, egyszer megkérdeztem tőle, miért nem hagyja gyakrabban szabadon. Komolyan rám nézett, és nyájasan megjegyezte, hogy nem bölcs dolog szabadon hagyni a nyakunkat.

Ennek a válasznak nem kellett volna meglepnie. Vincent jól tudta, hogy a falain kívül és belül is minden sarkon trónbitorlók leselkednek rá. Minden új király, akit megkoronáztak, legyen az Hiaj vagy Rishan, egy rakás hullát hagyott maga után. Ő sem volt kivétel. Elfordultam a festménytől, mikor halkán megjegyezte:

- Nemsokára telihold lesz. Még pár nap, de bármikor elkezdődhet a verseny. Készen kell állnod.

Ittam még egy korty vizet. A szám még így is hamuízű maradt.

- Tudom.

- Bármikor elkezdődhet. Az Istennő szereti a váratlanságot.

Az Istennő. Az éjszaka, az árnyak, a vér - minden vámpírok Anyja.

Nyaxia istennő.

Bármelyik pillanatban elindíthatja az évszázadonként egyszer ismétlődő ünnepek kezdetét, amelyet az Éj Háza az ő tiszteletére rendezett. Négy hónapon át tartó kegyetlen, ötpróbas verseny, amelynek csak egy győztese van. A nyertes a világ valaha ismert legértékesebb díját kapja: egyetlen ajándékot magától az istennőtől.

Az Obitraes minden részéről érkeztek vámpírok, hogy részt vegyenek a Kejarin: a gazdagság vagy a becsület ígérete vonzotta őket. Mindhárom ház -

az Éj Háza, az Árnyak Háza és a Vér Háza - legerősebb harcosainak tucatjai fognak meghalni e címért.

És valószínűleg én is.

De ők hatalomért harcoltak. Én meg a túlélésért.

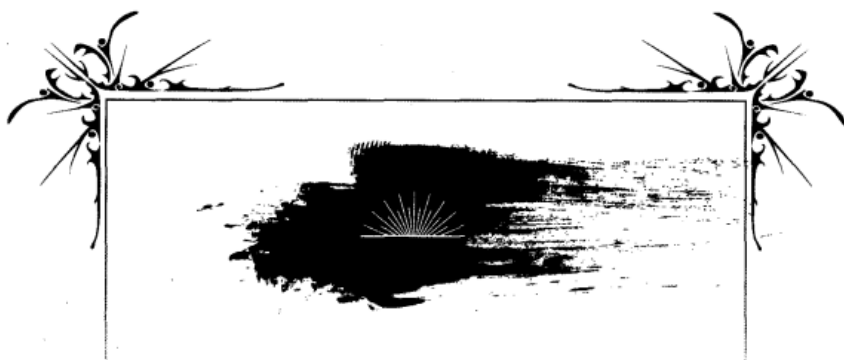
Vincent és én egyszerre fordultunk egymás felé. Mindig is sápadt volt, a bőre színe majdnem megegyezett ezüstös szemének az árnyalatával, de most egyenesen betegesnek tűnt.

A félelme elviselhetetlenné tette a sajátomat, de egy ígérettel mégis leküzdöttem. Nem. Egész életemben erre készültem. Túl fogom élni a Kejarit. Meg fogom nyerni.

Mint ahogy Vincent is előttem, kétszáz évvel ezelőtt.

Megköszöri a torkát, felegyenesedett.

- Menj, és vedd fel valami normális ruhát! Megnézzük a konkurenciádat.

HARMADIK FEJEZET

VINCENT AZT MONDTA, ez olyan lakoma, amellyel a Kejari kezdete előtt fogadják az újonnan érkezőket az Éj Házában. De ez a definíció messze nem tükrözte a valóságot. Az esemény nem igazán „lakoma” volt, inkább a szégyentelen, tomboló zabálás megnyilvánulása.

Végül is illett az alkalomhoz. A Kejari csak százévente egyszer került megrendezésre, és az Éj Háza számára a legnagyobb megtiszteltetés volt, hogy otthont adhatott neki. A torna során Sivrinaj Obitraes minden szegletéből, köztük mindhárom házból fogadott vendégeket. Fontos diplomáciai esemény volt, különösen az Éj Házából és az Árnyak Házából származó nemesek számára. Senki sem vágyott *különbömben* arra, hogy a Vér Házának tagjai is tiszteletüket tegyék - nem véletlenül nem hívtak meg senkit a Vérszülöttek közül erre az eseményre -, de Vincent sosem hagyta volna ki a lehetőséget, hogy a vámpírvilág többi tagja előtt páváskodjon.

Olyan ritkán jöttem a kastélynak erre a részébe, hogy elfelejtettem, milyen káprázatos. A mennyezet magas, ólomüveg kupola volt, égszínkék felületét aranszínű csillagok tarkították. A rajta átszűrődő holdfény kavargva táncolt a tömeg felett. Fél tucat hosszú asztalt állítottak fel, amelyeken már csak a

maradványai voltak annak, ami órákkal ezelőtt minden bizonnyal hihetetlenül gazdag lakoma lehetett.

A vámpírok élvezettel fogyasztották az élelem minden formáját, bár igazán a vér - emberi, vámpír vagy állati vér - volt szükséges a túlélésükhöz. Ételekből még mindig rengeteg volt az asztalokon - biztos rég kihűlt -, a vér pedig a tányérokat és az asztalterítőket csöpögő és fröccsenő, száradó bíborral borította be.

Az Ilana torkán és csuklóján lévő sebekre gondoltam, és azon tűnődtem, melyik folt az övé.

- Már mindenki jóllakott. - Vincent felajánlotta a karját, és én elfogadtam. Maga és a fal közé állított. Viselkedése hűvösen lazának látszott, de tudtam, hogy az összhatás nagyon is átgondolt döntés eredménye - az, hogy a karját nyújtotta és hogy oda terelt, ahová. Az előbbi arra emlékeztette a teremben lévőket, hogy a lánya vagyok. Ez utóbbi fizikailag megvédett mindenkitől, aki vérszomjától megrészegedve olyan impulzív döntést hozhatna, amelyet később minden bizonnyal megbánna.

Vincent általában nem engedett ilyen típusú eseményekre - nyilvánvaló okokból. Mindketten tisztában voltunk vele, hogy emberi lényt vinni egy éhes vámpírokkal teli bálterembe rossz ötlet mindenki számára. Azon ritka alkalmakkor, amikor mégis vámpírok társaságban jártam, mindig kitüntető figyelmükben részesítettek. Ma sem volt ez másképp. Először mindenki Vincentre bámult, mikor belépett. Aztán rám.

Az állkapcsom összeszorult, az izmaim megmerevedtek.

Borzalmai érzés volt. Hogy ennyire látható vagyok. Olyan sok potenciális fenyegetés ellen kellett védekeznem.

A vacsora végeztével a legtöbben átvonultak a bálterembe, ahol mintegy száz vendég táncolt vagy pletykált, miközben vörösbort - vagy vért - kortyolgattak. Felismertem Vincent udvarának ismerős arcait, de rengeteg külföldi is volt. Az Árnyak Házának tagjai nehéz, szűk, feszes ruhákat viseltek, a nők fűzőkben és testhez simuló bársonyruhákban, a férfiak merev, minimalista zubbonyokban feszítettek - mindez nagyon különbözött az Éj Házának selyemből készült öltözékeitől. Láttam néhány ismeretlen arcot is az Éj Háza külterületeiről, olyanokat, akik nem a belvárosban éltek, hanem talán a

sivatagoktól nyugatra fekvő körzetek felett uralkodtak, vagy az Éj Háza szigetein, a Csonttengeren.

- Körülnéztem, van-e már valakin kötés. - Vincent lehajtotta a fejét, és csendesen beszélt hozzám, olyan halkán, hogy senki más ne hallja. - Néhányan már megtették véres felajánlásukat.

Nyaxiának - hogy jelezzék a Kejariba való belépésüket. Az ellenfeleim.

- Lord Ravinthe.

Egy hamuszürke hajú férfi felé biccentett, aki a bálterem túloldalán lelkes beszélgetésbe merült. Egyik gesztikulációja közben megpillantottam egy fehér foltot a kezén - egy sebet fedő, fekete és piros, átázott szövetet.

- Azelőtt többször is harcoltam vele - mondta Vincent. - A jobb térde pocsék állapotban van. Jól titkolja, de nagyon fáj neki.

Bólintottam, és óvatosan elraktároztam ezt az információt, miközben Vincenttel folytattuk körsétánkat a teremben. Talán valakinek, aki nem figyelt oda, úgy tűnhetett volna, mintha csak sétálgatnánk, de ő minden lépésnél rámutatott egy-egy versenyzőre, és mindent elmondott, amit tudott a hátterükről vagy a gyengeségeikről.

Egy vékony, világos hajú, szögletes arcú Árnyszülött nő felé biccentett:

- Kiretta Thann. Rég láttam. Gyenge kardforgató, de erős varázsló. Vigyázz a gondolataidra, ha a közelében vagy!

Majd egy vaskos, magas férfi következett, akinek a tekintete azonnal rám talált, amint beléptünk a terembe.

- Biron Imanti. A legrosszabb fajta vérszomj jellemzi, amit valaha láttam. - Vincent undorodva biggyesztette le az ajkát. - Meg fog környékezni, de olyan hülyén fog viselkedni, hogy könnyű lesz ellene fordítanod.

Befejeztük a bálterem körül tett első sétánkat, és neki- kezdtünk a második körnek.

- Láttam még itt pár másikat is. Ibrihim Cain. És...

- *Ibrihim?*

Vincent szemöldöke összerándult.

- Sokan csak azért lépnek be a Kejariba, mert úgy érzik, nincs más lehetőségük.

Ibrihimet a terem túloldalán pillantottam meg. Fiatal vámpír volt, alig idősebb nálam, szokatlanul szelíd viselkedéssel. Mintha megérezte volna, hogy figyelem, megtalált a tekintete. Fekete, göndör haja által keretezett arca felém fordult, gyenge mosolyra húzta a száját, felfedve csonkolt ínyét, amelyből zavarba ejtően hiányoztak a szemfogak. Mellette ott állt az anyja, aki olyan brutálisan agresszív asszonynak számított, mint amilyen csendesnek a fia: ő maga csonkította meg saját gyermekét.

Hasonló történetek túl gyakran fordultak elő ahhoz, hogy tragikusaknak számítsanak. Körülbelül tíz évvel ezelőtt, amikor Ibrihim a felnőttkor küszöbén állt, a szülei lefogták, eltávolították a fogait, és megbénították a bal lábát. Tizenhárom éves lehettem. Ibrihim arca feldagadt, tele volt zúzódásokkal: felismerhetetlenné vált. Elborzadtam, és nem értettem, Vincent miért nem reagál ugyanígy.

Akkor még nem vettem észre, hogy a vámpírok állandó félelemben élnek: rettegnek a saját családjuktól. A halhatatlanság véres, iszonyatos dologgá tette az utódlást. Még Vincent is megölte a szüleit - és három testvérét -, hogy megszerezze a címét. A vámpírok megölték a szüleiket a hatalomért, aztán megnyomorították a saját gyerekeiket, hogy azok ne tegyék ugyanezt. Ez elégítette ki az egojukat a jelenben és biztosította a jövőt. A vérvonaluk folytatódni fog... de egy perccel sem előbb, mint ahogy készen állnak majd rá.

Legalább a Kejari esélyt ad Ibrihimnek arra, hogy visszanyerje méltóságát, vagy meghaljon. Mégis...

- Nem gondolhatja komolyan, hogy nyerhet - motyogtam.

Vincent oldalvást rám pillantott.

- Itt valószínűleg mindenki ugyanazt gondolja rólad is.

Nem tévedett.

Lenyűgöző orgonailat-felhő telepedett ránk.

- Hát itt vagy, uram. Eltűntél. Már kezdtem aggódni.

Vincent és én megfordultunk. Jasmine közeledett felénk, óvatosan hátravetve csupasz vállán sima, hamvasbarna hajzuhatagát. Szemkápráztató vörös ruhát viselt, amely bár egyszerű volt, mégis jól illeszkedett testének dús idomaihoz. A legtöbb itteni Hiajzsál ellentétben ő hagyta, hogy palaszürke szárnyai láthatóak legyenek: a ruhája kivágása hátul elég mély volt ahhoz,

hogy festői bíborvörös drapériák keretezzék őket. A ruha elől is mélyen kivágott volt, így jól látszottak dús keblének halmai és az a foltos fehér sebhely, amely a szegycsontja közepén futott végig.

Soha nem szégyellte megmutatni, sem a dekoltázsát, sem a sebhelyét. Nem mintha rossz néven vettem volna. A keblei valóban lenyűgözőek voltak, ami pedig a sebhelyet illeti... a pletykák szerint túlélte egy tördőfést. Ha velem történt volna, én is minden áldott nap azzal a heggel kérkednék.

Vincent szája sarka megvonaglott.

- A munka soha nem ér véget. Mint tudod.

Jesmine felemelte vörös poharát.

- Így van - dorombolta.

Ó, a napverte életbe!

Nem tudtam, mit érezzék Vincent újonnan előléptetett gárdavezérével kapcsolatban. Ritka volt, hogy egy nő ilyen rangot érjen el az Éj Házában - az elmúlt ezer évben csak három nő töltötte be ezt a pozíciót -, és én ezt már csak elvből is helyesltem. De egész életemben arra tanítottak, hogy bizalmatlan legyek. Vincent előző gárdaparancsnoka egy Thion nevű girhes, sebhelyekkel tarkított férfi volt, aki kétszáz éven át szolgált. Nem kedveltem, de legalább tudtam, hogy hűséges.

Amikor azonban Thion megbetegedett és végül meghalt, legfőbb tábornoka, Jesmine volt a természetes utóda. Nem volt semmi bajom vele, de nem ismertem, és nem is bíztam benne.

Talán csak a területemet védtem. Úgy tűnt, tetszik Vin- centnek. Egy kicsit közelebb hajolt.

- Csodásán nézel ki - mormogta. Nagyon tetszik neki.

Noha nem akartam, kicsúszott a számon egy kis gúnyos nyögés. A hangra Jesmine ametiszt színű szeme rám villant. Elég új volt ahhoz, hogy még mindig szemtelen kíváncsisággal nézzen rám, nem pedig azzal a kissé unott bosszúsággal, mint Vincent aprócska belső körének többi tagja.

A tekintete lassan felfelé vándorolt a testemen, szemügyre vette a termetemet és a bőrruhámat, elidőzött minden egyes arcvonásomon. Ha nem tudtam volna az igazságot, azt hihettem volna, kéjsóváran viselkedik. Ami...

nos, hízelgő lenne, ha nem lenne olyan gyakran előfutára a torkomra irányuló kísérletnek.

- Jó estét, Oraya!

- Helló, Jasmine!

Az orrlyukai kitágultak - apró rezzenés volt, de azonnal észrevettem. Hátrébb léptem, a kezem a töröm felé mozdult. Vincent is észrevette, és kissé arrébb húzódva kettőnk közé helyezkedett.

- Tájékoztass a Vér Házáról - vetette oda Jasmine-nek, és egy pillantásával rám parancsolt, hogy távozzak. Visszasodródtam az ajtó felé, távol a tömeg többi részétől.

Ez majdnem elég távolságot teremtett a parti vendégei és köztem ahhoz, hogy egy kicsit fellélegezhessek. De csak majdnem.

Amikor fiatal vagy, a félelem elgyengít. Jelenléte elhomályosítja az elmédet és az érzékeidet. Már olyan régóta, olyan folyamatosan féltem, hogy ez már csak egy újabb testi funkció volt, amit szabályoznom kellett - szívverés, légzés, izzadás, izmok. Az évek során megtanultam, hogyan kell az érzésektől elválasztani a testiséget.

A féltékenység keserű íze lepte el a nyelvemet, ahogy az ajtófélfának támaszkodva figyeltem a mulatozókat. Különös figyelmet fordítottam azokra, akiket Vincent a Kejari résztvevőiként mutatott be. Ibrihim kivételével, aki csendben ült az asztalnál, a legtöbben gondtalannak tűntek, táncoltak, ittak és flörtöltek egész éjjel. Amikor eljött a hajnal, egy vagy három partnerrel összefonódva szunnyadtak el, mély álomba merültek, és egy percig sem gondoltak arra, vajon elég sokáig életben maradnak-e ahhoz, hogy újra felébredjenek.

Vagy vajon végre megtudják, milyen érzés ébren feküdni, a plafont bámulva, és halálos istennőjüket érezni a bőrükön?

A terem túloldalára pillantottam.

A férfialak olyan mozdulatlan volt, hogy a tekintetem majdnem elhaladt mellette. De volt benne valami furcsa, ami megtorpanásra késztetett, még ha először nem is tudtam, miért. Néhány másodperces megfigyelés után rájöttem, hogy nem egyetlen dologgal hívta fel magára a figyelmemet, hanem kis részletek összességével.

A bálterem túlsó oldalán állt, messze túl a táncter minden züllöttségén, háttal nekem. Bámulta a falat díszítő sok festmény egyikét. Nem láttam a részleteket ilyen távolságból, de jól ismertem a festményt. Ez volt a legkisebb a bálteremben, a vászon keskeny és hosszú, a teteje csillagpettyes indigókék, amely fokozatosan mélyvörösre sötétedett. Magányos alakot ábrázolt: egy Rishan vámpírt, aki félig holtan, dermedten zuhant a festmény közepén. Meztelen testét nagyrészt a körülötte elterülő sötét tollas szárnyak takarták, kivéve egyetlen dolgot: kinyújtott kezét, amely kétségbeesetten kapott valami után, amit ő láthatott, de mi nem.

A Hiaj klán felemelkedése után kevés Rishan műalkotás maradt a kastélyban. Nagy részüket vagy megsemmisítették, vagy átfestették, hogy Hiaj vámpírokat ábrázoljanak helyettük. Nem tudtam, ez miért élte túl. Talán azért tartották helyénvalónak megtartani, mert *egy* halálra ítélt Rishant ábrázolt, aki a pokol mélyére zuhan, miközben az ég felé kapaszkodik.

Ez a mű kevés figyelmet kapott a körülötte lévő fenséges hőstettekhez, a véres igazságszolgáltatás vagy a diadalmas győzelem ünnepléséhez képest. Csendes volt. Szomorú. Amikor először láttam, még gyerekkoromban, összeszorult a mellkasom. Tudtam, milyen erőtlennek lenni. És ez az egyetlen elesett Rishan, akit olyan szárnyak öleltek, amelyek nem tudták felemelni, és olyan megmentő után nyúlt, aki nem nyúlt vissza érte... ez volt az egyetlen arra utaló jel, amit valaha láttam, hogy a vámpírok is sejthetik, milyen érzés erőtlennek lenni.

Talán ezért keltette fel az érdeklődésemet ez a férfialak - mert pont *ezt* a festményt nézte, amelyet soha senki más nem méltatott figyelemre. Magas volt, magasabb, mint a legtöbb vámpír, és széles vállú. Mélylila kabátot viselt, amely szorosan illeszkedett a testalkatához, a derekára pedig bronzsíj tekeredett. Ez is furcsa volt egy kicsit. Öltözete hasonló fényes selyemből készült, mint az összes többi Éjszülötté, de a ruha szabása egy kicsit túl szögletes volt, a kontraszt pedig túl merész. A vámpír haja sötétvörösnek látszott - majdnem feketének -, és hullámzó fürtökben omlott a vállára. Szokatlan hajviselet: sem az Éj Házának udvarában divatos kibontott, szabadon lebegő loboncra, sem a rövidre nyírt változatra nem hasonlított.

Egy kezemen meg tudnám számolni, hány Sivrinajon túli Éjszülött vámpírral találkoztam életemben. Talán a divat kicsit más a Királyság külső területein. Mégis...

Átpillantott a válla felett, és egyenesen rám nézett. A szeme rozsdavörös volt, elég feltűnő ahhoz, hogy még a szoba túloldaláról is látható legyen. A tekintete laza kíváncsiságot tükrözött. Az intenzitása mégis lenyűgözött.

Valami ebben is különösnek tűnt. Valami...

- Kóstoltad már ezeket?

- *A fenébe* - rándultam össze.

Nem hallottam a nő közeledését, ami egyszerre volt kínos és veszélyes. Magas volt és sudár, bronzszínű bőrén elszórtan szeplők, szeme nagy és sötét, feje körül fekete fürtökből álló glóriát viselt. Vigyorgott: húsos tészta rózsaszín száftja csöpögött az ujjhegyére, miközben felém nyújtotta.

- Nagyon *finom*.

Kifejezetten utáltam, ha a vámpírok kimondták a „finom” szót, miközben ilyen közel álltak hozzám. Kettőt hátrafelé léptem.

- Nem kérek.

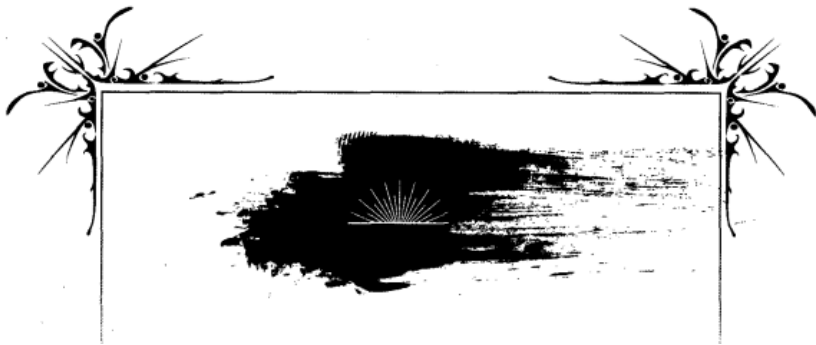
- Ó, nem tudod, mit hagysz ki. Ez...

- *Oraya*.

Vincent soha nem kiabált. A hangja elég erős volt ahhoz, hogy bármilyen termen áthatoljon. Átnéztem a vállam felett, és láttam, hogy a bálterem boltíves bejáratánál áll, és félreérthetetlenül a folyosó felé biccent: *Menjünk!*

Nem kellett kétszer mondania. El sem búcsúztam a nőtől, ahogy nevelőapám után eredtem, több mint hálás voltam, hogy elhagyhattam ezt a karmokkal és fogakkal teli vermet.

Viszont azon kaptam magam, hogy még egy pillantást vetek arra a festményre. A férfi eltűnt. A bukott Rishan csak a levegőt markolta, ismét magára hagyatva.

NEGYEDIK FEJEZET

NEM SZOKTAM INNI. A vámpíralkohol hihetetlenül erős az emberek számára, és ettől eltekintve veszélyes is lett volna, mert tompította volna az érzékeimet. Vincent is csak ritkán ivott - valószínűleg ugyanazon okok miatt, mint én. Szóval meglepődtem, amikor borral állított be a szobámba. Apró kortyokat ittunk belőle, majd félretettük, és érintetlenül hagytuk, miközben csendben ültünk, és hallgattuk a tűz pattogását.

Végül megszólalt.

- Azt hiszem, annyira felkészült vagy, amennyire csak lehet. - Ez úgy hangzott, mintha leginkább magát próbálta volna meggyőzni. - A többiek alá fognak becsülni - folytatta. - Használd ki ezt! Erős fegyver.

Igaza volt. Régen megtanultam, hogy a legjobb fegyverem a saját gyengeségem. Majdnem minden éjjel ennek segítségével gyilkoltam a nyomornegyedekben. Most nem éreztem elégnek.

Lenyeltem a torkomban lévő csomót. Néztem apámat, ahogy a tűzbe réved, vörös fény játszott arcának sápadt, kemény szögletein. Ennyire ideges volt azon az éjszakán is, amikor a saját Kejarijára várt?

- Te is ezt tetted? - kérdeztem.

- Hagytam-e, hogy alábecsüljenek? - pislogott döbbenet. Ritkán kérdeztem a Kejarin töltött idejéről. Úgy általában ritkán kérdeztem a múltjáról. Talán az a korty bor, vagy a szinte elkerülhetetlen közelgő halálom kissé merészebbé tett.

- Igen - mondta egy pillanat múlva. - Valószínűleg ezért nyertem.

Most már nevetségesnek tűnt, hogy Vincentet valaha is alá lehetett becsülni. De kétszáz évvel ezelőtt csak egy fiatal, alacsony rangú Hiaj nemes volt. Az Éj Háza akkor Rishan irányítás alatt állt, és úgy tűnt, még évszázadokig így is marad.

- Ideges voltál?

- Nem. Tudtam, mit kell tennem.

Látható kétkedésem láttán majdnem megvonta a vállát.

- Rendben - ismerte el. - Ideges voltam. De tudtam, hogy a Kejari az egyetlen utam egy olyan élethez, amire érdemes emlékezni. A halál nem ijesztő, ha a jelentéktelen létezéshez mérjük.

Jelentéktelen létezés.

Ezek a szavak váratlan erővel hatottak rám. Mert mely létezés lehet az enyémnél is jelentéktelenebb? Állandó félelemben élni, a saját vérem és a saját emberi gyengeségem által megbénítva? Soha nem tudnék bármivé is válni így, olyan keményen kell küzdenem a túlélésért, hogy soha nem tudnék *elérni* semmit. Soha nem tudnék *értékké válni*... azon embereknek a számára, akiknek rajtam kívül semmijük sem volt.

Olyan erősen szorítottam össze az állkapcsom, hogy beleremegtem. Megragadtam a poharam, és ittam még egy korty bort, főleg azért, mert kétségbeesetten le akartam foglalni a kezem. Éreztem Vincent rajtam nyugvó tekintetét. Éreztem, ahogy ellágyul.

- Nem kell ezt tenned, kis kígyóm - mondta halkan. - Csak most jöttem rá, hogy ezt még talán soha nem mondtam neked.

Hazugság lenne azt állítani, hogy nem éreztem kísértést, hogy elmeneküljek - kísértést, hogy elbújjak a komód és a fal közötti térben, ahogy kisgyerekkoromban is tettem. Egy részem még mindig bujkált, mert soha nem voltam más, mint zsákmány.

Nem, ez nem jelentőségteljes élet. Egyáltalán nem is élet.

- Nem hátrálok meg - mondtam.

Lenéztem a kezemre - a jobb kisujjamon díszelgő finom ezüstgyűrűre. Egyszerű ékszer volt, fekete gyémánttal, amely ugyanolyan kicsi volt, mint maga az ezüstkarika.

A zsebemben rejtőzött, amikor Vincent rám talált gyerekkoromban. Szerettem azt hinni, hogy az anyámé. Talán csak valami értéktelen csecsebecse. Valószínűleg sosem fogom megtudni.

Észre sem vettem, hogy megdörzsöltem. Még ez az apró mozdulat sem került el Vincent figyelmét.

- Megkerestem volna őket neked, ha képes lettem volna rá - mondta. - Remélem, tudod.

A mellkasomba mart a fájdalom. Nem szerettem nyíltan elismerni, milyen reményeket táplálok. Ostobának éreztem magam tőle. Gyerekesnek. Ha azt hallottam, hogy Vincent hangosan hivatkozik rájuk, még inkább.

- Tudom.

- Ha valaha is lett volna ürügyem, ha valaha is fellázadtak volna...

- Vincent. *Tudom.* Tudom, hogy nem mehetsz oda.

Felálltam, és ránéztem, mire a tekintete a tűzre esett, elkerülve az enyémet.

Bassza meg, furcsa volt látni, hogy Vincent majdnem *bűnődnek* néz ki.

Húsz évvel ezelőtt Vincent húzott ki a romok közül egy szörnyű Rishan lázadás után. A város, amit hátrahagytam, vagy ami megmaradt belőle, mélyen a Rishan nép területén volt. Vincent egyedül a felkelés miatt tehette meg évtizedekkel ezelőtt, hogy belépett oda, de most? Azt a területet Nyaxia védte. Egy Hiaj király nem léphette át a határt a klánok közötti háborús időkön kívül, és bár nevetséges volt ezt az örökös feszültséget „békének” nevezni, apámnak nem volt észszerű ürügye arra, hogy behatoljon arra a területre, és megtalálja a családomat.

Ha valamelyikük életben van még egyáltalán. Valószínűleg nincs. Bárki is volt abban a házban, amikor Vincent rám talált, nem élte túl a pusztítást. De voltak-e vajon mások is? Keresett valaki engem odakint?

Tudtam a logikus választ. Az emberi élet olyan törékeny. Ez azonban nem akadályozott meg abban, hogy elmém sötét zugaiban fantáziákat tápláljak.

Hogy azon töprengjek, vajon hol lehetnek. Kíváncsi voltam, hogyan szenvedtek. Kíváncsi voltam, emlékszik-e rám valaki.

En nem emlékeztem rájuk. Talán ezért hiányoztak annyira. Egy álom bármi lehet, amire szükséged van, és talán a tizenkét éves énemnek arra volt szüksége, hogy megmentse őket, hogy ez legyen az a hiányzó darab, amelytől végre teljesnek érezhessem magam.

- Hamarosan - mormolta Vincent. - Hamarosan elég erős leszel ahhoz, hogy elmenj.

Hamarosan.

Nem, Vincent nem cselekedhetett, de én igen - ha erősebb leszek, mint egy szimpla ember. Erősebbnek kellennem, mint a legtöbb vámpír.

Meg tudnám csinálni, ha olyan erős lennék, mint maga Vincent.

Ez lesz a kívánságom Nyaxiától, ha megnyerem a Kejarit: hogy én legyek Vincent Coriatae-ja. Hogy kösse össze a szívünket. A Coriatis-kötés hatalmas dolog - már-már legendás -, amelyre csak néhányszor került sor a történelem során, és csak maga Nyaxia kovácsolhatta össze. Megfosztana emberi mivoltomtól, vámpírrá tenne az Átalakulás kockázata nélkül, ami az esetek több mint felében halállal végződött. Es összekötné a lelkemet Vincentével: az ő ereje az enyém lenne, az enyém pedig az övé. Nem mintha sokat tudtam volna felajánlani neki, természetesen. Az irántam érzett szeretetének bizonyítéka volt, hogy egyáltalán hajlandó felajánlani nekem egy ilyen ajándékot.

Az ő Coriatae-jaként elég erős lennék ahhoz, hogy megmentsem a vér szerinti családom, és igazi lánya legyek annak a férfinak, aki felnevelt. Én lennék az egyik legbefolyásosabb személy az Éj Házában. A világ egyik legbefolyásosabb lénye.

És soha senki nem fog alábecsülni, soha többé.

- Hamarosan - bólintottam.

Halványan rám mosolygott, majd felállt.

- Készen állsz?

- Igen. - De úgy éreztem, mintha hamu lenne a számban.

Az évek során sokszor próbáltam Nyaxiához imádkozni. Soha nem éreztem semmit - talán azért, mert emberként nem voltam igazán a gyermeke. De

ahogy Vincent elővette a tálat és az ékköves tört, ahogy megvágta a kezemet, és hagyta, hogy gyenge, emberi vérem a vert aranyba csorogjon, egész testemben megborzogtam. Vincent imákat suttogott az istenek ősi nyelvén, hüvelykujját a sebemre szorította, hogy cseppet csepp után nyomjon az áldozati edénybe.

Felemelte a szemét, hogy rám nézzen.

- Nyaxia, Hollósötét Anya, az Éjszaka, az Árnyék, a Vér Méhe. Neked ajánlom Orayát, az Éjszülöttet. Ő a lányom, akit a szívem adott nekem, ahogy a szívem a fiaddá tett. Az ő jelenléte a Kejariban a legnagyobb ajándék, amit valaha is felajánlok neked. - Talán csak képzeltem, hogy a hangja kissé mélyebb lett. - Talán a győzelmét kivéve.

Bassza meg. Nem számítottam rá, hogy ilyen nehéz lesz.

Nem, nem voltam valami buzgó hívő. De most éreztem, hogy az Istennő itt van, elfogadja a felajánlott vérem, és cserébe csak még több vért ígér. Azon tűnődtem, vajon addig fog-e elvenni, elvenni és még többet elvenni, amíg szegény halandó ereimben nem marad már semmi, amit adhatnék.

A szavak, amelyek megpecsételik a sorsomat, vastagon lebegtek közöttünk, mint füst a levegőben.

- Felajánlom magam neked, Nyaxia. Felajánlom neked a véretem, a pengémet, a húsomat. A Kejariban fogok küzdeni. Akár győztesen kerülök ki belőle, akár meghalok, mindenemet neked ajánlom.

Aztán az utolsó, mindent megpecsételő szavak:

- *Aja saraeta!* - *Fogadd el igazságomat!*

- *Aja saraeta* - visszhangozta Vincent, és végig engem nézett.

Csepp, csepp, csepp, csöpögött lassan a vérem.

VALÓSZÍNŰLEG CSAK A NÉHÁNY korty bornak volt köszönhető, hogy egyáltalán el tudtam aludni. Végül beköszöntött a hajnal, és Vincent visszavonult. Feküdtem az ágyban, bámultam a mennyezetre festett csillagokat. Lüktetett a seb a kezemen. Valószínűleg még néhány napba telik, mire a Kejari

elkezdődik, de a felajánlásom miatt hirtelen olyan *valóságosnak* éreztem, mint korábban soha.

Már majdnem megint lement a nap, mire a pusztá kimerültségtől lehunytam a szemem, és a pengéimet magam mellé tettem. A biztonság kedvéért.

Amikor nyughatatlan, ideges álomba merültem, biztonságról álmodtam.

Alig emlékeztem a régi életemre. De arra jók voltak az álmok, hogy betöltsék az idő által megrágott emlékek helyét. Olyan elmosódott érzések voltak ezek, mint *egy* elázott vízfestmény. Egy kis vályogkunyhó repedt padlóval. Erős karok ölelése, szikár arc, kosz és izzadságszag. Vértelen étel - émelyítően édes, hiányzik belőle a vas zamata - morzsolódott a nyelvemen.

Arról álmodtam, hogy fáradt hang olvas fel nekem *egy* történetet, és természetesnek vettem, hogy boldog befejezése lesz, mert másmilyet nem ismertem.

Gyűlöltem ezeket az álmokat. Könnyebb volt nem emlékezni ezekre a dolgokra és arra a tényre, hogy mindig ugyanúgy végződtek.

A holdfény beáramlott a szorosan zárt ablakokon. Amikor a vámpírok megérkeztek, az egymás után feltűnő szárnyak eltüntették ezeket az ezüstös csíkokat.

A másik két kis test felkelt az ágyból, hogy az égre nézzen. Túlságosan féltem. A fejemre húztam a takarót.

- *Oltódei a tüzet, gyorsan!* - sziszegett az asszony. *Aztán... recce. Recce. RECCS.*

Összeszorítottam a szemem, amikor a sikolyok elkezdődtek, messziről, majd egyre közelebb és közelebb.

Ahogy a vályog körülöttem remegni és rázkódni kezdett, ahogy az ajtók felhasadtak és a falak összedőltek, és a nő sikoltott, sikoltott és sikoltott...

RECCS.

RECCS.

A sikolyok akkor is követtek, amikor felébredtem - olyannyira, hogy a fülem nem tudta szétválasztani a hangokat, nem tudta eldönteni, hol ér véget az álmom, és hol kezdődik a valóság.

Kinyitottam a szemem, és csak egy áthatolhatatlan fekete fallal találkoztam. Teljes, teljes sötétség, olyan vastag, hogy fojtogatott. Kinyújtottam a kezem - a semmibe.

Az első zavart gondolatom az volt: *Aliért nem égnek a lámpáé ok? Sosem hagyom kialudni a lámpásaimat.*

Aztán lassan rájöttem, nem a szobámban vagyok. A must és a vér illata égette az orrlyukaimat. A tenyerem a földre szorult. Kemény, poros csempe.

Felajánlásom friss sebének fájdalmas emléke cikázott át kábult elmémen. A rémületem egyre nőtt, ahogy összeraktam a képet.

Nem. Túl korán volt. Kellett volna még néhány nap, kellett volna...

Vincent hangjának emléke bontakozott ki a fejemben:

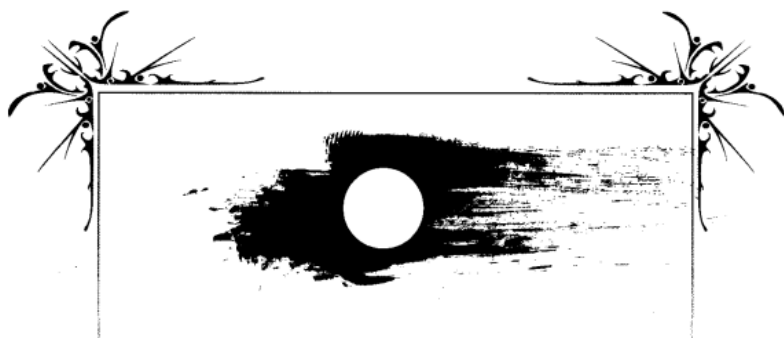
Bármikor elkezdődhet. Az Istennő szereti a váratlanságot.

Felültem. Pánik gyúlt bennem, de engedelmességre bírtam. Nem, nem engedhettem meg magamnak, hogy pánikba essek. Mert ez az volt.

Ez volt az.

Elkezdődött a Kejari.

MÁSODIK RÉSZ
TELIHOLD

KÖZJÁTÉK

A kislány napokig nem beszélt. Az Éj Házának királya közvetlenül a sajátja mellett biztosított neki szobát, kastélya legeldugottabb, legjobban védett emeletén. Ezen a helyen minden lenyűgöző volt számára. Otthon a hálószobáját a testvéreivel, bátyjával és nővérével osztotta meg, az ő ágya pedig csak egy apró heverő volt, amelyet a testvérei egymásra rakott ágy keretei alatt tároltak. Itt a padló nem meleg, durva agyagból készült, hanem kemény mozaikcsempéből, amely megdermesztette a lábujjait. Minden olyan hatalmasnak tűnt! Az ágy önmagában majdnem akkora volt, mint odabaza az egész szobájuk.

Es persze mindenhol szörnyek nyüzsgöttek.

A sarokba húzódott, apró testét a komód és a fal közé szorította, és nem volt hajlandó megmozdulni.

Az Éj Házának királya a szoba másik oldalán lévő karosszéken ült, és olvasott. Ritkán ment el, és soha nem vett tudomást a lányról. A lány csak azokban a ritka pillanatokban hagyta el a rejtekhelyét, amikor a király kiment a szobából. Ilyenkor könnyített magán, vagy bekapott néhány falatot a számára otthagyt ételből. Amint meghallotta a férfi lépteit a folyosón, visszatért a sarkába.

Eltelt egy hét.

És meg egy.

És meg egy.

Végül, amikor újra telihód Éti, a gyermek, éhségtől gyötrődve, az asztalon lévő kenyereztálhoz kúszott. Ezüstszínű tekintetét nem vette le a férfiről, még akkor sem, amikor kis ujjai a kenyér köré fonódtak, és lassú, tétova harapásokkal enni kezdett, majd visszabúzódozott.

A férfi egyetlen arcizma sem rándult, kivéve a szemét, amely a lányra szegeződött, és ott is maradt. Még ez is elég volt ahhoz, hogy a lány visszameneküljön az árnyékba.

A férfi halkan felnevetett.

- Nem érzed itt magad biztonságban, kis kígyó?

A lány abbahagyta a rágást, és nem szólt semmit. A király óvatosan Etette a könyvet.

- Jó. Nem vagy biztonságban. Ebben a kastélyban nem. Még ebben a szobában sem. Zsákmány vagy a ragadozók világában.

Közelebb hajolt.

- Soba nem foglak bántani - mondta balkan. - De én vagyok az egyetlen, aki ilyen ígéretet tesz neked, és meg is tartja. Soba nem foglak hamis biztonságba ringatni vagy kedves hazugságokkal traktálni. De megtanítlak arra, mit kezdj a fogaiddal.

Elmosolyodott, és most először mutatta meg éles szemfogait teljes életnagyságukban: azokat a fogakat, amely minden bizonynyal százak számára jelentették a halált.

Normális esetben ez a látvány rémisztő lehetett volna a lány számára. És mégis, egy hónap után először, biztonságban érezte magát.

- Talán a tied nem olyan élesek, mint az enyéme - folytatta a férfi -, de ha megtanulsz jól harapni, képes leszel ölni velük.

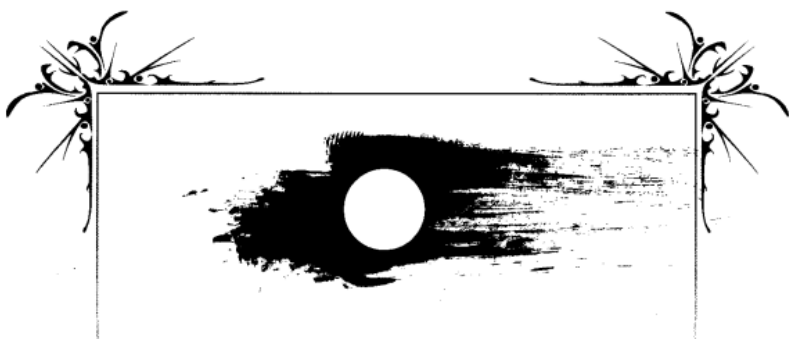
A lány fiatal kora ellenére megértette, mit kínál neki a király. Annak, aki ilyen világban kénytelen élni, korán meg kell tanulnia ezeket a dolgokat.

- Megtisztelsz azzal, hogy elárulod a neved?

A gyermek végre megszólalt.

- Oraya.

- Örülök, hogy találkoztunk, Oraya - A férfi felállt, és a lány ezúttal nem bátrált meg. Kinyújtotta a kezét. - Vincent vagyok.

ÖTÖDIK FEJEZET

KÉNYSZERÍTETTEM MAGAM, hogy lenyugtassam a légzésemet. A pánik felgyorsította a szívemet. A gyorsuló szívverés azt jelentette, hogy a vérem is sebesebben csörgedezik.

A sebesen csörgedező vér pedig azt jelentette, hogy most még tökéletesebb célpont vagyok, mint eddig.

Nyaxia mágiája hatalmas és megmagyarázhatatlan volt. Bárhová elszállíthatott minket, ahová csak akart. A fejem még mindig szédült, összezavarodtam. Nehezen tudtam tájékozódni. Úgy éreztem, mintha kábító mérget kaptam volna.

Támaszkodj az érzékszerveidre, Or aya!

Vincent hangját hallottam a fejemben.

Vér és must szagát éreztem. Ha elkezdődött a torna, akkor biztos a Holdpalotában vagyok. A kezemet a padlóra nyomtam. Finom réteg kosz és por ragadt a tenyeremre. A Holdpalota kizárólag a torna miatt létezett. Száz évig hozzá sem nyúlt senki.

A Kejari idején kívül senki sem léphetett be ezeken a falakon belülre, de én már sokszor tanulmányoztam kívülről. Feljebb kellett jutnom. A legmagasabb

tornyot ablakok borították. Egyetlen vámpír sem fog ott tartózkodni, ha felkel a nap. A fény rendkívül kényelmetlen lenne számukra, de akár végzetessé is válhat.

Hangok. Csengett a fülem. Fájdalmas sikolyok visszhangoztak minden irányból - olyan sikolyok, amelyek nem úgy hangzottak, mintha vámpírokhoz tartoznának. Felfordult a gyomrom. Embereket is idehajítottak a palotába? Prédaként? Figyelemelterelésként? Nem tudtam, szörnyülködjek-e, vagy titokban hálás legyek, mert így ők is vonzzák a vámpírok vérszomját. Mert ezt is hallottam. A vicsorgást. A lépések távoli, kecses dobogását az ajtó előtt.

A többiek már ébren voltak. Talán az emberségem miatt én ébredtem utolsónak a varázslatból, amit ránk vetettek. Talán a bűbáj csökkentette a gátlásaikat - a vámpírok hangja még a vérszomjas őrjöngés mércéjével mérve is abnormálisán állatiasnak tűnt.

Nagyon, nagyon szerencsésnek éreztem magam, hogy még élek.

Belepislogtam a sötétségbe. A vámpírokkal ellentétben nekem nem volt éjszakai látásom. Nem láttam semmit. Csak feketeséget. Megpróbáltam fényt hívni az ujjhegyeimre, de szánalmasan elbuktam, csak egyetlen szikrát tudtam kicsiholni magamból, amely gyorsan ki is hunyt.

Nagy nehezen visszafogtam magam, és csak némán káromkodtam mágiám haszontalansága miatt, miközben a töreim után tapogatóztam, és imádkoztam, hogy nálam legyenek. Ha fegyvertelenül dobtak volna ide, hamarosan halott lennék.

Ego fájdalom nyilallt a kezembe.

BASSZAMEG!

Összeszorítottam a szám, nehogy felkiáltsak.

Megtaláltam a töröket, csak a pengéjüknél markoltam meg őket. *Kirajzott idióta!*

Meleg vér öntötte el a tenyeremet. A tompa *cdepp, cdepp, cdepp*, ahogy a csempére hullott, fülsiketítő volt, még a távoli sikolyok mellett is.

A vérzés nagy hiba. Nagyon nagy hiba.

Gyorsan kellett mozognom, hogy biztonságban legyek, mielőtt valaki kiszagolja a jelenlétem. Megragadtam az egyik tört - ezúttal a markolatát -, és nem messze tőle megtaláltam a másikat is. Aztán felálltam, és óvatosan

hátrébb léptem, amíg a vállam kőhöz nem ért. Követtem a falat, a karomat a falnak támasztva, a pengéket mindkét kezemben készenlétben tartva. A lépéseim csendesek és megfontoltak voltak. Amikor a lábujjam egy hideg, kemény kötőmbhöz ért, a szívem megdobbant.

Egy lépcsőfok. Felfelé. Imádkoznom kellett, hogy ez a lépcső elvigyen oda, ahová mennem kell. Nem volt más választásom - ilyen vakon semmiképp.

Elkezdtem mászni, oldalt poros fémkorlátba kapaszkodva, hogy a hátam ne maradjon védtelenül.

Hallottam történeteket arról, hogy a Holdpalota varázslatos, titokzatos hely, amelyet maga Nyaxia áldott meg - vagy átkozott el. Még Vincent is hitt ebben. Elmondta, hogy a folyosók mozognak, és a szobák eltolódnak. Hogy a szerencsédől függően egyik nap pontosan oda kerültél, ahová akartál, máskor meg oda, ahová nem akartál.

ígérem, hogy ha hagyod, hogy túléljem ezt, Nyaxia, akkor ezt a Kejarit egy évezred legérdekesebb és legdicsőösebb bemutatójává teszem számodra, ígértem csendben az Istennőnek. Kurvára le leszel nyűgözve. Esküszöm.

A sikolyok megkönnyebbülésemre lassan elhalkultak a távolban. Távolodtam tőlük. Jó. Folytattam a mászást - egy, kettő, három.

De a Holdpalota nem akarta, hogy ilyen könnyű dolgom legyen.

Először azt hittem, csak képzelődöm. Annyira hegyeztem a fülem, hogy kezdtem kételkedni a saját érzékszerveimben. De ahogy tovább haladtam, a gyomromban a rettegés gombolyagja egyre nagyobbra nőtt. Nem. Igazam volt: a sikolyok ismét közelebb kerültek. Annak ellenére, hogy percekkel ezelőtt már messze elhalványultak mögöttem. Mintha egy soha véget nem érő csigalépcsőn másztam volna, ami nem vezetett sehová.

Majdnem orra buktam, amikor egy lépésnél ugyanolyan szinten maradtam, pedig arra számítottam, hogy újabb lépcsőfok következik. A vérontás hangja közvetlenül felettem visszhangzott. Nem tudtam tovább menni felfelé. Csapdába estem.

A falhoz szorultam. A szemem még mindig hasztalan bámult a koromfekete semmibe. Most mi lesz? Mit tehetnék?

Az egyik hang abban a távoli kakofóniában átvágta az összes többit.

Már nem kellett szabályoznom a szívverésemet, mert egyszerűen megállt.

A sikoly félbeszakadt, sok más távoli hang alá temetve. De felismertem, még abban a félmásodpercben is. Felismertem a hangot, amely szeretetteljesen kis kölyöknek nevezett, és amelyet az évek óta tartó szüntelen szivarozásból eredő rekedt köhögés szakított meg.

Az elmém kiürült, csak egyetlen név maradt benne: *Ilana*.

Soha nem tudhatod - nem igazán -, mi kell ahhoz, hogy elfelejts minden óvatosságot, amíg be nem következik a pillanat. Nekem elég volt hozzá Ilana. Egy életen át tartó éberséget vettem le úgy magamról, akár *egy* kiszolgált kabátot.

Ilana. Ilana ebben a Palotában van! Ilana része *ennek a tébolynak*.

Újabb sikoly, ezúttal hangosabb, közelebb, a folyosó végén, mintha ez a kibaszott hely gúnyolódna velem. És nem gondolkodtam, nem tudtam gondolkodni, csak *futottam* - amíg *egy* hatalmas erő meg nem állított. Határozott szorítást éreztem a vállamon, valaki visszarántott, míg bele nem ütköztem *egy* testbe, amely kemény volt, mint a fal.

- Halottak.

A férfi suttogása halk és rekedtes volt, olyan közeli, hogy a lélegzete csiklandozta a bőrömet. Borosta karcolta a fületem, *egy* hajszál a nyakam és a vállam találkozásánál lévő mélyedést súrolta. Minden ösztönöm fellázadt ennek a lénynek a közelségétől, a torkomhoz viszonyított közelségétől - amelyet Vincenten kívül senki más nem érinthetett.

- Ők már halottak, kis emberlány - mondta ismét a hang. - És ha utánuk mész, te is az leszel.

Igaza van, a Holdpalota mintha zúgott volna, a sötétség remegett az örömtől.

És tudtam. *Tudtam*, még akkor is, amikor újabb gyötrelmes kiáltás hallatszott, közelebb, mint valaha.

Tudtam, és le se szartam.

Nem harcoltam a szorítás ellen, ami fogva tartott. Úgyis hiábavaló lett volna. Túl erős volt.

Ezért leszúrtam a rohadékot.

Úgy látszik, erre nem számított, mert azt sziszegte:

- *Ix kibaszott keblére!* - És odébb tántorodott. Elég mélyen a combjába fúrtam a töröm, így erősen kellett rángatnom, hogy kihúzzam, aztán végigsprinteltem a folyosón, ujjhegyeimet a falhoz nyomva, hogy eligazodjak.

Még egy sikoly. Hangosabb. Még kétségbeesettebb. Anyám, a vámpírok hátborzongató hangokat adtak ki, mikor előntötte őket a vérszomj. *Hallani* lehetett, ahogy széttépik a húst. Nem volt ebben se semmi csendes, se elegáns, se kecses. Hangos volt, kaotikus és borzalmas.

Kiáltani akartam neki, meg akartam mondani, hogy érte megyek, de nem tehettem - csak magamra vontam volna a figyelmüket. Ehelyett inkább rákapcsoltam. Rohantam, ahogy csak tudtam.

Ilana jajveszékélése nem távolodott el. De nem is jött közelebb. Örökké előttem maradt, a töröm hatósugarán kívül, miközben folyosóról folyosóra rohangu.

Az igazság minden lépésnél egyre világosabbá vált. A közelsége illúzió volt. Sosem érhetem el. A hangja egyre gyengült, kiáltásai egyre ritkultak.

Még egy lépést tettem, és még egyet.

Még egy lépés: a sikolyok fülsüketítővé váltak. Még egy lépés, és nedves hörgéssé csendesedtek.

Majd a hörgés gyenge nyögéssé változott.

Az ismerős rekedtség eltűnt a táplálkozó vámpírok hangjai alatt, akik valami új elfoglaltságot kerestek.

Végül megálltam, a bordáim fájtak, csak meresztgettem a szemem. A falhoz simultam. Becsuktam a szemem, a sötétség egyre mélyebbre süllyedt a sötétségbe. A szívverésem, a drága vérem fülsüketítőén zakatolt a fülemben.

Halottak, suttogetta a hang. *És ha utánuk mész, te is az leszel.* Igaza volt. Soha semmit nem gyűöltem még ennyire. Csúf igazságokkal teli életet éltem, már hozzászoktam, de ez az egy... Anyám, *ez az egy*, ez egyszerűen...

Égnek állt a hajam, amikor jelenlétet érzektem magam mögött. Lépései szinte hangtalanok voltak. Épp időben fordultam meg.

- Nocsak, mi rejtőzik itt? - suttogetta egy halk, sima női hang.

Ezúttal nem haboztam. Keményen lecsaptam, és pontosan a hang irányába. Harcban nem nyernék ellene. Nem vártam meg, hogy visszatámad-e. Szaladni kezdtem, az ujjhegyeim épp csak annyira érintették a falat, hogy ne fussak neki

a nőnek. Valami csetepaté tört ki mögöttem - nem akartam megállni, és azon gondolkodni, mi lehet, vagy, ne adj Istenő, csatlakozni hozzá. Minél inkább egymással foglalkoznak, annál kevésbé támadnak rám.

Először azt hittem, csak képzelem a halvány ezüstös körvonalat magam előtt. Talán csak annyira erőltettem a szemem, hogy elém vetítette, amit annyira látni akartam.

De nem, nem illúzió volt. Párás levegőből álló fal csapott belém, ahogy átbotorkáltam a küszöbön. A kezem olyan erősen vérzett, hogy nehezen tudtam megfogni a pengém markolatát. Az izmaim égtek a kimerültségtől. Alig tudtam kivenni valaminek a halvány körvonalát...

Levelek?

Feleltem a fejem, és megláttam a csillagokat. Borús éjszaka volt, feketeszürke felhők borították az ég nagy részét. De ahogy a szél megfordult, fényfoslányok villantak fel. A hold, amely már majdnem elérte teljes kiterjedését, szomorúan örködött mindennek felett. Kovácsoltvas teker-vények egy-egy üvegfalat fontak be, és kupolában csúcsosodtak ki, amelynek a tetején ezüst félhold díszelgett.

Elárasztott a nedves talajból áradó illat. Egy üvegház. Egy üvegházban voltam.

Végignyomultam a sűrű lombozaton, amíg el nem értem a legtávolabbi falat. Most, hogy a holdfény segített, végre valamennyire képes voltam szemügyre venni a környezetemet. Jobbra tőlem a távolban Sivrinaj körvonalai látszottak, balra tőlem pedig elegáns emelkedőkben és mélyedésekben hullámoztak a dűnék. És ott, ahol a homok megcsókolta a horizontvonalat, halvány lila csík derengett.

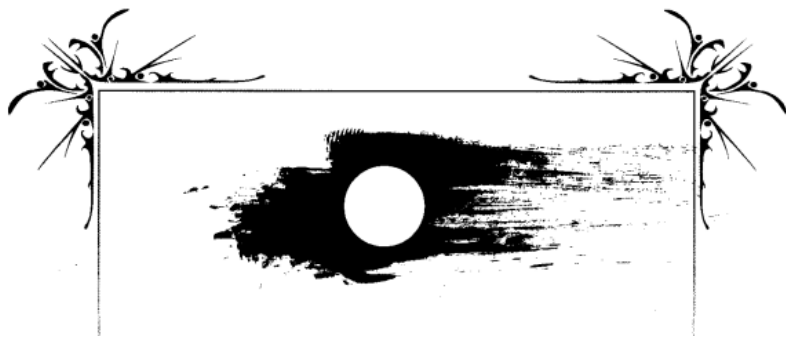
A hajnal.

Igen, még egy órát ki kell itt bírnom úgy, hogy életben maradok, de abban a pillanatban, amikor megérkezett a hajnal, ez az üvegház vált a legbiztonságosabb hellyé, ahol csak lehettem. Itt senki sem bújhat el sokáig a napfény elől.

Szorosan megragadtam a fegyvereimet, miközben a levelek közötti árnyékba süllyedtem. Ha bárki bejönne, hallanám a mozgását, még ha nem is látnám az illetőt. A zabálás hangja elcsendesedett, mintha a palota úgy döntött

volna, belefáradt a rémületembe. Vagy talán a vámpírok fáradtak bele a csámcsogásba.

Alig voltam képes nyitva tartani a szemem, de az üvegházba vezető egyetlen ajtót bámultam, amikor a nap - a megmentőm - felragyogott az égen, hogy találkozzon velem.

HATODIK FEJEZET

MEGVÁRTAM, AMÍG A NAP OLYAN erősen nem kezdett sütni, hogy verejtékcseppek gyűljenek a tarkómra, majd előkészítam a rejtkehelyemről. Nappali fényben az üvegház úgy nézett ki, mint egy letűnt világból maradt relikvia - talán nem véletlenül, mert bizonyos értelemben az is volt. A növények már régen kiszabadultak elegáns kereteikből. Élénk, tüskés, vörös levelek törtek elő az omladozó kő repedései közül. Indák fojtogatták az arctalan, kopott szobrokat. A borostyán végigkúszott a patinás fémszerkezeten, egészen az ívelt üvegfelületig, körbefonva az egyetlen hiányzó lemezt - mintha a szabadságáért küzdene.

Hosszan bámultam azt az egy helyet, amelyen át láthatóvá vált az égbolt. Elérhetetlen volt, a kupola legmagasabb pontjának tetején. Nein mintha számítana. Nem a falak tartottak itt minket, hanem a Nyaxiának tett eskünk, és megölne minket, ha megpróbálnánk elkerülni.

A Holdpalotában most csend honolt. Az előző éjszaka káosza után úgy tűnt, aki azt túlélte, az most elrejtőzött, pihen és a torna ünnepélyes megnyitójára készül. De én azért készenlétben tartottam a fegyvereimet. A vámpíroknak

valószínűleg nincs kedvük fényes nappal az üvegházba jönni, de addig, amíg kifejezetten nem napoznak az ablakokban, képesek idelent is mozogni.

Vagy hallucináltam tegnap este, vagy a Holdpalotáról szóló legendák valóban igazak voltak, mert az épület alaprajza most egészen másképp nézett ki, mint korábban. Az üvegház ajtaja mögött hosszú folyosóra bukkantam, majd onnan egy nagy terembe lehetett jutni, amely egészen a palota tetejéig nyúlt - számtalan emelet magasságban. Felnéztem, és láttam, hogy az egyes szintek erkélyről erkélyre tornyosulnak fölém, olyan magasra kúsznak, és olyan kicsire zsugorodtak össze, hogy a távoli kupolás mennyezet közelében már csak apró, dekoratív ezüstfoszlányokra hasonlítottak. Nagy mozaikok borították a padlót. A darabkák széle éles volt, mintha inkább törték, mintsem vágták volna őket. Néhány már elefántcsontszínűre fakult. De a legtöbb vörös volt... vérfoltos. A százéves foltok égetett barnás színe mellett a még régebbiek mélyfeketéje látszott. A tegnap esti foltok ezzel szemben émelyítően fényesek voltak, még akkor is, ha mára rozsdabarna színűre száradtak.

Nem tudtam, honnan tudom, hová menjek. Talán a Palota ismét oda vezetett, ahová akart. Most felfelé haladtam a lépcsőn, nem lefelé, pedig megesküdtem volna rá, hogy előző este is felfelé mászva jutottam oda, ahol megálltam. Amikor a harmadik emeletre értem, a szag lesújtott rám: rothadó hús és halál. A sarokból egy tócsányi alvadt vér szívárgott.

Követtem a szagot és a vért.

Idefent néhány ajtó be volt reteszelve. Talán ezeket a szobákat a vetélytársaim használták. Vigyáztam, hogy senkit ne ébresszek fel, miközben élettelen tetemek mellett haladtam el.

Az erkélyen találtam meg, akit kerestem, ahol a folyosók labirintusából egy nagy, nyitott tér nyílt, kilátással a lenti első emeletre és a teljes torony szédítő magasságára. Nem ő volt az egyetlen ember ott. Három másik holttest hevert a mozaikpadlón, némelyiknek hiányoztak a végtagjai, vagy a felismerhetetlenségig eltorzult.

És Ilana...

Már nem is tűnt embernek. Nem úgy nézett ki, mint egy hulla. Egy darab nyers húscatnak tűnt. Csak azért tudtam, hogy ő az, mert olyan jól ismertem. Világos ruhája nagyrészt rajta maradt, szakadt és rongyos volt, eredeti kékségét

lilára festette a vére. Nem mintha addigra maradt volna vér megcsönkített testében. Gondoskodtak róla. Nem hagyták, hogy bármi is kárba vesszen belőle.

Egyszer, gyerekként, láttam, ahogy egy farkasfalka széttép egy szarvast. Éheztek - akkoriban mindenki és minden éhezett. Még csak meg sem várták, hogy szegény elpusztuljon, mielőtt darabokra tépték. Így viselkedtek a vámpírok is, ha elkapták őket a vérszomj. Ezt tették a barátommal.

Letérdeltem mellé. Az arcából alig maradt meg valami, mégis az ölembe vettem a fejét.

EL kellett volna menned. El kellett volna menned, te hülye, makaód vén kurva.

De hát Ilana soha nem azt tette, amit kellett volna. Soha nem azt tette, amire szüksége lett volna ebben a világban. Ez volt az, ami a kezdetektől fogva annyira vonzott benne.

Tizennégy éves voltam. Végre hozzászoktam a világban elfoglalt bizonytalan helyemhez, de kezdtem érezni azt is, hol repedeznek a határai. Vincent soha nem engedett az összejöveteli közelébe, de azon az estén, amikor valami diplomáciai eseményen szórakoztatta a vendégeit, leosontam a lépcsőn, bár tudtam, hogy ostobaság, amit teszek. Kimerészkedtem, miközben vigyáztam, hogy mindig legyen fal köztem és a vendégek között, és az ablakon keresztül lopva rápillantottam a bent zajló mulatságra. Olyan távol maradtam, hogy csak mozgó testeket láttam, de túl óvatos voltam ahhoz, hogy közelebb menjek.

- Mitől félsz annyira, hogy úgy settenkedsz itt, mint egy patkány?

Ilana hangja - amely már annyi évvel ezelőtt is durva és rekedt volt - megijesztett. Szivarral a kezében és szórakozott vigyorral az ajkán figyelt engem.

Rögtön tudtam, hogy nem vámpír. Ilana mindig is olyan fényesen, élénken emberi volt. Már az első pillanattól kezdve láttam, és ez volt az, ami annyira megragadott benne.

Visszahúzódtam az árnyékba, és ő gúnyosan felhorkant.

- Túl fiatal és csinos vagy ahhoz, hogy ennyire megijedj a világtól. Olyan ritka, hogy egy érdekes emberrel találkozom erre felé. Gyere, gyere!

Haboztam, tudva, hogy nem kellene vele szóba állnom, hogy Vincent nem helyeselné. De mióta Sivrinajba jöttem, még csak nem is beszéltem egy emberrel sem, és az a néhány vérárus, akit a folyosókon láttam, néma, üres arcú kísértet volt. Nem olyan, mint az előttem lévő nő.

Túl kíváncsi voltam. Elmentem hozzá aznap este, aztán még sok más este is. Ilana lett az én kis lázadásom. Barátságot ápoltam vele, és vigaszt találtam mindabban, amiben olyan volt, mint én, és amiben azt kívántam, bárcsak jobban hasonlíthatnék rá. Elhitette egy aprócska, aprócska részemmel, hogy létezik az emberi életnek egy másik változata is, mint amit én éltem.

Most, ahogy a holttestét bámultam, amelyből minden élénk szívósság eltűnt, ennek a hitnek a törékeny maradványai is összetörték. Az emberi létnek nem volt más változata. Ilanának jobban kellett volna félnie. Ember volt, és ez azt jelentette, hogy itt semmit sem ér. A Kejari korán kezdődött. Már majdnem telihold volt, de még nem egészen. Tizenkét óra különbség volt a biztonsága és a halála között.

Egy kibaszott állati halál. Mert számukra ő csak ennyi volt.

Halk hortyogásra kaptam fel a fejem. Csendben felálltam, és a sarok mögül kikukucskáltam: egy falnak dőlő alakot pillantottam meg. A vámpír olyan bágyadt volt, hogy először azt hittem, meghalt, de nem - csak aludt. Vörös lé csöpögött le az állán egykor kék ingének mellrészére. Nem rejtette el a szárnyait. Rishan volt, sötétbarna tollazata úgy vette körül, mint valami takaró.

A többiek nyilvánvalóan elmenekültek. De az is lehet, hogy ez a példány egymagában zabáit, ezért aludt olyan természetellenesen mélyen. Ennyire faláknak lenni ostobaság. A túlevés lassúvá tette a vámpírokat.

Még csak meg sem mozdult, amikor odamentem. Nem mozdult, amikor fogtam a törömet, és a mellkasába döftem - erősen nyomtam, amíg a porc megrepedt, és addig nyomtam, amíg a penge át nem szúrta a szívét.

Erre végre kinyílt a szeme.

Jó.

Szerettem nézni, amikor rájöttek, hogy a halál értük jön. Ez behugyozott, ahogy távozott az életből. Közelebb húztam magamhoz, vörösre festett kezemmel megsimogattam az arcát, és megbizonyosodtam róla, hogy Ilana

vére megjelöli őt, miközben hagytam, hogy saját gyávaságának tócsájában rogyjon össze.

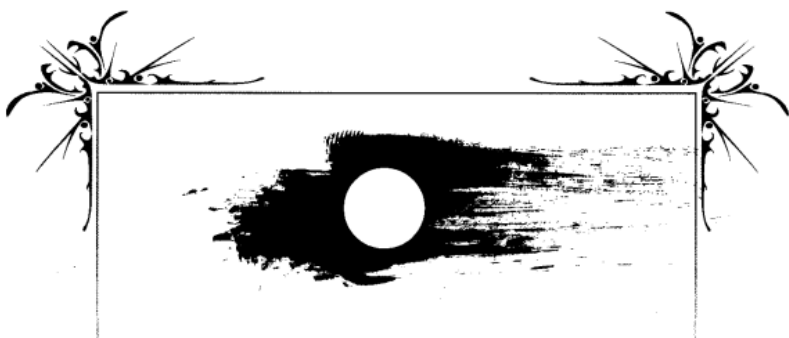
Soha nem vettem meg ennyire az emberségemet. A gyengeség Ilana halálos ítélete volt. Olyan törékenyek voltunk, olyan gyengék, hogy még ez a szar vámpír is kioltott egy egész életet, mintha az a világon semmit sem jelentett volna.

Remegett a kezem. A szívverésem zsibbadtan és távolról dobogott a fülemben, mintha a düh és a bánat *egy* szétesés szélén álló jégtábla alatt bugyogott volna.

Visszatértem Ilanához, és átkutattam a zsebeit. Először is *egy* ismerős, lila selyemből készült, összetekert sálát találtam. Rámeredtem, küszködve a torkomban kialakuló gombóccal, majd a táskámba rejtettem a kendőt. Aztán visszatértem a doboz gyufáért. Soha sehová nem ment nélküle.

A teste olyan száraz volt, a bőre olyan papírszerű! Könnyedén lángra kapott, úgy fogadta a tüzet, mint *egy* másik élénk színű selymet.

Otthagytam az erkélyen, és visszamentem az üvegházba. A Holdpalota sötét volt, a nagyterem levegője egészen a tetőig felért. A tűz mindent megvilágított. Az üvegházba visszatérve mellkasomhoz húztam a térdemet, és néztem, ahogy a kettős ajtók mögött villog a fény: odaát a barátom égett és égett és égett.

HETEDIK FEJEZET

SÖTÉTEDÉSKOR A HOLDPALOTA CSARNOKAIBAN felhangzott a hívás: Nyaxia himnuszának három melankolikus hangja. A jel hallatán átkukucsáltam a lombok között, és egyetlen füstös árnyékfoszlányt láttam, amely az üvegházon keresztül az ajtóig és a mögötte lévő folyosóra vezetett.

Az üzenet nyilvánvaló volt: mennem kell.

A szemem égett, és az ízületeim fájtak, de felálltam és elindultam. Ilana vértelen, szétroncsolt arca még mindig ott lebegett előttem, ahányszor csak lehunytam a szemem. Egész éjjel azt a lila sálat szorongattam, a sebesült kezemből származó vér átáztatta a selymet.

Nem sírtam. Nem. Kurvára *dühöd* voltam. A szomorúság hiábavaló, gyenge érzelem. A harag legalább hasznos volt - élesen lehetett belevágni a másik szívébe, vagy kemény burokkal lehetett megvédeni a sajátunkat.

Az árnyékok fonala egyre sűrűbbé vált, ahogy egyre több csík csatlakozott a fősodorhoz. Úgy tűnt, minden versenyzőnek, aki túlélte az előző éjszakát, elküldték a hívást. A Holdpalota nem volt olyan koromsötét, mint korábban. Most meleg fény hullámozott a teremben, amely a falakat szegélyező fáklyákból és a boltozatos mennyezeten felettünk égő gyertyákból áradt. Ahogy haladtam,

figyeltem, ahogy a fény megborzong a nem éppen sima mozaikcsempén, és bolondnak éreztem magam, amikor rájöttem arra, amire napközben nem: a padló csont- és fogszilánkokból készült.

Ahogy lefelé haladtunk, egyre nagyobb lett a csoportunk, és minden egyes kanyarral vagy ajtónyílással egyre többen csatlakoztak. Némán méregettük egymást. Mire célba értünk - a nagyterembe vezetett az utunk -, durva becslésem szerint körülbelül ötven versenyző lehetett jelen. A legtöbben egyértelműen az Éj Házának tagjai voltak - a Hiaj és a Rishan nemzet egyenlő arányban képviseltette magát azok alapján, akiknek ki volt húzva a szárnya -, de körülbelül tíz tagot számoltam a Vér Házából, és körülbelül tizenötöt az Árnyak Házából. Néhányan aggódva néztek körül. A konkurenciát méregették? Vagy azt nézték, ki nem került elő?

Hányán haltak meg előző este?

A legtöbben nem törődtek egymással, bár a Vérszülött vámpírok szorosan egymás mellett maradtak, egy csoportban. Azt gondoltam, ennek jó oka lehet. Senki másnak nem kellenének. A csoportjuk közepén álló nőt bámultam. Magasabb volt, mint a többiek. A páncélja nem fedte el a vállát, így megcsodálhattuk lenyűgözően kidolgozott izmait. A haja hosszú ezüst fonatban lógott a hátán. Biztosan ő volt a vezetőjük, abból ítélve, hogy a többiek hogyan engedelmeskedtek neki. Hátradőltem, elszorult torokkal néztem a versenytársaimat. Egész életemben próbáltam elkerülni, hogy ilyen helyzetbe kerüljek: csapdába estem a kétszer akkora erős vámpírharcosok csoportja közepén.

A szoba túloldaláról Ibrihim pillantott felém. Komor, humortalan mosolyfélét villantott rám, mintha tudta volna, hogy mindketten ugyanarra gondolunk.

Az erkélyről magas, vékony, kopasz, fakó bőrű férfi tekintett le ránk. Egyszerű fekete köntöst viselt, testén keresztbe vetve pedig olyan szíjat, amelyet három jelkép díszített: *egy hold, egy maszk és egy síró nő* - Nyaxia három királyságának szimbólumai. A papi rend a három vámpírháztól független entitásként működött, és úgy munkálkodott Nyaxia alattvalói körében, mint valami ködösen hatalmas és titokzatos erő. A leghatalmasabb és

legrejtélyesebb mind közül maga a Ministaer volt, akiről azt mondták, hogy már nem is élőlény, hanem csupán Nyaxia akarátának hordozója.

Én azonban úgy gondoltam, ez baromság.

Lehetetlen volt követni a Ministaer tekintetét - a szeme ugyan tömör tej fehér masszának tűnt, írisz és pupilla nélkül -, de ahogy lejjebb eresztette az állát, nem tudtam szabadulni attól a borzongató érzéstől, hogy egyenesen rám néz.

Rezzenés nélkül bámultam a szemébe, bár kirázott tőle a hideg, és félre akartam nézni.

A Ministaer nem igazán tűnt isteni megtestesülésnek. Inkább egy kéjsóvár öregembernek. Néhányszor találkoztam vele különböző vallási ünnepeken. Nem számított, mekkora volt a tömeg, ő mindig túlságosan, túlságosan is érdeklődött irántam. Egy éjszaka után, amikor tizenhárom éves koromban gyakorlatilag csapdába ejtett egy sarokban, Vincent soha többé nem tágitott mellőlem, ha a Ministaer is ott volt a közelben.

Ha Nyaxiának tényleg szüksége volt egy hús-vér lényre - márpedig ez valószínűleg nem volt igaz -, akkor nem ez a vénség tűnt a legbölcsebb választásnak,

A Ministaer jobbján az erkélyen több más papnövendék is megjelent, tőle balra pedig az Éj Házának vezetői: Vincent és a kabinetje. Nevelőapám hosszú, sötét köpenyt viselt, ezüst csillagokkal hímezve. Látni lehetett a szárnyait, a vörös szálak fekete alapon szembeszökőek voltak, ráadásul még Örökösjegyét is felfedte, néhány gombot nyitva hagyva a kabátja tetején, hogy láthatóvá váljon a nyakát díszítő bíborszínű pecsét mozgása.

Azt, hogy ezzel mit akar közölni, senki számára nem volt kérdéses. Egyszerűen azzal, hogy felfedte a szárnyait és örökösjegyét, arra figyelmeztetett: *Erősebb vagyok bármelyikőtöknél. Egykor ott álltam, ahol most ti, és én nyertem.*

Különös volt látni, hogy Vincent ilyen pimaszul fitogtatja erejét, de talán nem kellett volna meglepődnöm. Az Éj Házának uralkodói gyakran megölték a Kejari győzteseit. Bárki, aki ilyen erős volt, eredendően fenyegetést jelentett. És ahogy körbenéztem a teremben, a vérszomjas harcosok közül sokan kéjes gyűlölettel bámulták Vincentet.

Kicsit naivnak éreztem magam, amiért nem vettem észre korábban Vincent másik önző okát, amiért arra ösztönzött, hogy lépjek be a Kejariba: ha nyerek, az azt jelentette, hogy ezek a vámpírok nem győzhetnek. És senki sem volt ezen a világon - egyetlen lélek sem -, akiben Vincent rajtam kívül bízott volna.

A Ministaer megköszöri a torkát, és kísérteties csend telepedt a teremre.

- Üdvözöllek benneteket Nyaxia úrnőnknek, a Hollósötét Anyának, az Éj, az Árnyék, a Vér Méhének nevében - mondta a Ministaer - a Kejarin, amelyen részt venni a legnagyobb megtiszteltetés. Az ő nevében köszönöm, hogy felajánlottátok jelenléteteket. *Aja saraeta*.

- *Aja saraeta* - visszhangozta az áldást kakofón zúgással az összes versenyző.

- Már huszonegy Kejarit vezényeltem le - folytatta. - Kétezer éve tisztelgünk Hollósötét Anyánk előtt. És minden alkalommal ez az este a legjelentősebb. Micsoda lehetőség! Micsoda potenciál!

Túl hosszúvá nyúlt a csend, miközben felmért minket. Aztán így folytatta:

- Túléltek a kezdeti hívást és az első selejtezőt. Holnap napnyugtakor a Kejari hivatalosan is elkezdődik. A következő négy hónapot a küzdelemnek szenteljük. Amikor esküt tettetek, Sötét Anyánknek adtátok az életeteket. A véreteket. Odaadtátok neki a lelketeket. És ő megtartja mind a hármat. Még ha túl is éltek a megpróbáltatásokat, egy részetek mindig az övé lesz. *Aja vararíá*.

- *Aja saraeta* - ismételtük mindannyian.

- Öt próba áll előttetek, mindegyiket úgy alkották meg, hogy tisztelegjenek Istennőnk a Fehér Pantheon karmai közül való kiszabadulásának és hatalomra jutásának története előtt. Az első a Telihold próbája. Aztán a Fogyó Hold, majd a Félhold próbája következik. Végül a Növekvő Hold és az Újhold próbája. Mindegyik próbára három héttel az előző után kerül sor. Az egyes próbák részleteit akkor kell csak felfednünk, amikor azok elkezdődnek, nem korábban. A Kejari teljes ideje alatt itt fogtok lakni, a Holdpalotában. Napnyugta és napkelte között elhagyhatjátok a falakat, ha Nyaxiának úgy tetszik, de hajnalban mindig a kapukon belül kell lennetek. Számtalan hívó élt itt előttetek. És számtalan más is fog még jönni, jóval azután, hogy a véretek

nyoma lekopik a padlóról. A Holdpalotán keresztül Nyaxia úgy gondoskodik rólatok, ahogy jónak látja.

Ahogy jónak látja. Ez elég baljóslatúan hangzott. A Holdpalota menedéket, élelmet, vizet biztosított mindannyiunknak - mindaddig, amíg már nem teszi majd. Biztonságot nyújtott - mindaddig, amíg már nem teszi majd többé. A Holdpalota nem pihenőhely. Ő maga is egy próba.

- Ami a Holdpalotán belüli vérontást illeti...

Nem tudtam, miként lehetséges, hogy a terem még feszültebb csendbe merüljön. Úgy tűnt, mindannyian erre vártunk. Némelyik versenyen tilos volt a résztvevők számára, hogy a próbákön kívül gyilkolják egymást. Más években nem létezett ilyen korlátozás.

Ez volt a helyzet a Kejarival. Voltak szabályai és konvenciói, igen, de minden alkalommal egy kicsit másképp alakult, mint oly sok minden, Nyaxia szeszélyei szerint.

- Megvédhetitek magatokat az agresszorokkal szemben - mondta a Ministaer. - Az Istennő azonban értékeli a vér ajándékát próbák során.

Mi. a fenét jelent ez?

Nem én voltam az egyetlen, aki nem értette. A többiek is kényelmetlenül mocorogtak - a vámpírok szeme zavartan pásztázta a termet. Ez a megfogalmazás... nem segített.

Az letenni értékeli a vér ajándékát a próbák során.

Azt jelentette talán, hogy *próbáljatok meg várni azzal, hogy megöljétek egymást, ha tudtok, amíg nincs közönség, de ha nem megy, akkor nem megy...?*

Vagy ez azt jelentette: *Tartogassátok a vérengzést a próbákra, és nézzetek szembe Nyaxia haragjával, ha nem így tesztek?*

Nem tudtam eldönteni, melyiket részesítem előnyben. Ha idén betiltanák a gyilkolást, az legalább egy kis nyugalmat biztosítana számomra a Holdpalota falain belül - *talán*, hiszen embervérem mindig túl csábító. Másfelől viszont lehet, hogy könnyebb lenne számomra az ellenfeleimet akkor leszedni, amikor nem számítanak rá, mint a ringben.

- Ezeknek a szabályoknak a betartására kötelezed magad, amikor Nyaxiának ajánlod fel a lelkedet a Kejari szolgálatában - mondta a Ministaer. -

Be kell tartanod őket, amíg a verseny véget nem ér, vagy amíg az Istennő fel nem szabadít esküd alól. *Aja saraeta*.

- *Aja saraeta* - mormoltuk.

- Holnap napnyugtakor beidéznek titeket a Telihold próbájára. Az Anya vezessen titeket.

A miniszter felemelte a kezét, mintha valami nagy, láthatatlan áldást vetett volna ránk, és szó nélkül elfordult. Nem volt búcsúbeszéd, nem volt lelkesítő beszéd, nem volt kidolgozott ima.

Hátborzongató csendben kinyílt az erkély alatt lévő kétszárnyú ajtó, és egy étkezőnek tűnő helyiség tárult fel előttünk. Felettünk a papok és a papnők elbúcsúztak. Vincent elkapta a tekintetemet, mielőtt csatlakozott volna hozzájuk. Kimondatlan megállapodás született közöttünk. Megdöntötte az állát, én pedig válaszul bólintottam, mielőtt követtem volna a többieket a szárnyas ajtón keresztül.

A LAKOMA AZ EBÉDLŐBEN Vincent partiját is felülmúlta. A nappali órák nagy részét azzal töltöttem, hogy az üvegházban próbáltam ehető növényeket találni, biztos, ami biztos - nem bízhattam benne, hogy kapunk-e egyáltalán ételt, és ha igen, akkor biztonságos lesz-e bármelyik *egy* emberi lény számára. De remegő idegeim és kimerültségem ellenére az elem táruló ételek láttán összefutott a nyál a számban. Két hosszú asztalt terítettek meg tálcákkal, és talán húsz-huszonöt-harminc széket helyeztek el körülöttük. Beözönlöttünk a terembe, de a falak közelében maradtunk, mintha mindannyian attól félnénk, hogy a lakoma felrobban, ha túl közel kerülünk hozzá.

Végül *egy* magas Hiaj férfi azt motyogta:

- Bassza meg - leült, és megragadott *egy* serleg vért. Ez elég volt ahhoz, hogy megtörje a feszültséget. A tömeg lecsapott a lakomára. Megragadtam *egy* tányért, sietve megtömtem olyan ételekkel, amelyek emberi fogyasztásra alkalmasnak tündek, és hátrébb húzódtam, inkább leültem a szoba szélén

szétszórt kis asztalok egyikéhez. Jó hely volt arra, hogy megfigyeljem, mi történik.

Néhány versenyző úgy nyelte a vért, mintha azt hitte volna, soha többé nem kap inni - ez jogos aggálynak tűnt. Úgy tűnt, mások nem emiatt aggódnak, és inkább zsebeikbe vagy tarisznyaikba tömködték az ellátmányt.

Összeszorítottam a szám. Az ujjaim eléggé meggömbültek ahhoz, hogy körömnyomokat hagyjanak a tenyeremen.

Persze, hogy nem voltak éhesek. Tegnap este teleették magukat.

Csak egyetlen alak nem foglalkozott egyáltalán a lakomával. Egy sötét hajú férfi járkált zaklatottan a teremben ide-oda, körbejárva az asztalokat. Felismertem az illetőt - a Ministaer beszéde előtt láttam, ahogy kissé pánikszerűen nézelődik. Most beigazolódott a korábbi gyanúm. Nyilvánvalóan keresett valakit, és egyre dühösebb lett, mert nem találta. Három gyors kört tett az asztal körül, majd kirohant az ajtón, durván átgázolva két Árnyszülöttön, akik mogorván bámultak utána.

Néhány perccel később olyan vad, állatias üvöltés hasított a levegőbe, mintha üveglablakok törtek volna szilánkokra.

Mindenki felkapta a fejét. És mindenki a fegyveréhez kapott. Én is a töreim markolatához nyúltam.

Az első gondolatom az volt, hogy valamiféle szörnyetegről van szó. Hogy ezzel az étkezéssel hamis biztonságérzetet keltettek bennünk, és az a szándékuk, hogy a holnapi próba előtt még néhányunkat elintézznek.

De nem, nem szörnyeteg jött vissza az ebédlőbe - a sötét hajú férfi volt az, üvöltve, arca dühtől foltos. Rájöttem, hogy a sikolya valójában szavakból áll:

- A bátyám! *Megölték a kibaszott bátyámat!*

Szárnyait most kitárta, tollai a barnásfekete különböző árnyalataiban pompáztak.

...Akárcsak annak a Rishannak a szárnyai, akit Ilana vére borított.

És amint ez a férfi vad tekintetével megpördült, rájöttem, hogy a szeme pont olyan, mint az, amelyik tegnap este az enyémbe nézett, amikor lassan a szívébe döftem a kést.

Megmerevedtem.

- Ki a fasz tette ezt? - üvöltötte. - Azt hiszed, megölhetsz egy Ajmait, és megúszhatod? Melyik szemétláda tette? *Kinyírlak, baszd meg!*

Nem, biztosan nem fogsz.

Majdnem - majdnem - be akartam vallani.

Meglepetésemre Ibrihim volt az első, aki felkelt a székéből, tenyerét feltartva.

- Nyugi, testvér. Nincs szükségünk több halálra.

- *Testvér?* - vicsorgott a férfi. - Te nem az én kibaszott *testvérem* vagy. Az én testvérem *halott*.

Vérszülöttek csoportja kuncogott egymás között, én pedig arra gondoltam, hogy biztosan ez lesz az, ami gyilkos ámokfutásba kergeti ezt az vámpírt. A szája éles fogú vicsorgássá torzult, az ökle remegett. De épp, hogy nekiesett volna - hogy kinek vagy minek, azt még ő maga sem tudta -, mikor a terem túlsó sarkából mély, sima hang csendült fel.

- O, kérlek. Nem a mi hibánk, hogy a bátyád akkora idióta volt, hogy még a verseny kezdete előtt megölette magát, Klyn.

A hang furcsán ismerős volt.

A férfi - Klyn, úgy tűnik - összerezzen. Minden fej a megszólaló felé fordult. A hang forrása hosszan beleivott egy véres kehelybe. Nem igazán láthattam onnan, ahol voltam, mivel a terem két ellentétes sarkában ültünk, négy sor ember volt közöttünk, de megpillantottam széles alakját és hullámos, sötét, vöröses fényű haját, amely enyhén suhogott, amikor hátradöntötte a fejét, hogy így: nem zavarta a felhajtás.

Amikor Klyn tekintete a férfira esett, úgy tűnt, megfedkezett a terem többi részéről.

- *Te* - nyögött fel. - Raihn kibaszott Ashraj. *Te* még mindig nem heverted ki azt a dolgot a külvárosban. Tudhattam volna, hogy nem kellett volna bízunk...

A férfi - Raihn - letette a serlegét, és felnevetett. Halk hang volt, amely kígyóként siklott a levegőben.

Klyn arca *bíborvörös* színt öltött. Lehet, hogy a saját dühétől esztét veszttette, de attól még vámpír volt, és ez azt jelentette, hogy erős és gyors. Néhány kecses lépéssel átszelte a termet.

- *Te tetted!*

Raihn pedig ugyanilyen gyorsan talpra állt, és félúton találkozott vele.

Élesen beszívtam a levegőt.

A férfi, akit a lakomán láttam. Azonnal felismertem, mert itt is, akárcsak a bálon, feltűnően *különbözött* a többi vámpírtól. Minden durvának és kidolgozatlannak tűnt rajta, egészen a testtartásáig: féktelen, fenyegető könnyedség jellemezte, amely szöges ellentétben állt elegáns vámpírszépségével.

Es amikor felállt, azonnal rájöttem, miért hangzott olyan ismerősnek a hangja. Ő volt: a véres kötés a combja köré tekeredett. Pont ott, ahová mondjuk egy alacsony emberlány beledöfhetne volna a törét, amikor megpróbált kitörni a markából.

Bassza meg.

Még a terem túloldalán is láttam, hogy az ujjhegyei el- fehéredtek, ahogy megragadta Klyn csuklóját, és félúton lefogta a kardját.

- Azt hiszed, én öltem meg a bátyádat? - kérdezte Raihn. - Én?

- Ne szórakozz velem, Raihn. Tudom, hogy te tetted.

- Ó, *én* biztos nem öltem meg.

Raihn rozsdásvörös tekintete végigsiklott a termen.

Pont rám nézett. És vigyorgott.

A kurva istenit. Nem számítottam rá, hogy még a verseny kezdete előtt ki kell szabadulnom egy falka vámpír karmai közül, de megteszem, ha muszáj.

Emelkedni kezdtem, két kézzel markoltam a két törömet.

- Nevetséges, nem?

Majdnem átugrottam a fél termet. Megpördültem, és egy karcsú, göndör hajú nőt láttam, aki a falnak támaszkodott mellettem, és a szemét forgatta.

Ugyanaz a nő, akit Vincent partiján láttam a múltkor.

- Takarékoskodnunk kell az erőnkkel - sóhajtott. Úgy nézett rám, mintha választ várna.

Nem mondtam semmit. Leginkább azt akartam megkérdezni, mit keres itt. Nem úgy nézett ki, mint az a típus, aki részt akarna venni egy halálos tornán. De alig tudtam levenni a szemem a terem túloldalán zajló jelenetről. Klyn centikre volt Raihn arcától.

- Igen, te tetted! Tudom, hogy igen!

- Nem - mondta Raihn nyugodtan -, nem én voltam. Bár szívesen megtettem volna, mert visszataszító seggfej volt.

- Az volt - értett egyet a lány mellettem. - A legrosszabb. - Közelebb hajolt, és azt suttogta: - Te tetted, ugye?

- Én... mi?

- Te tetted. Igaz?

- Én...

A terem túloldalán Raihn így szólt:

- Figyelmeztetlek, hogy ne nyúlj még egyszer ahhoz a kardhoz, Klyn.

- Jaj, ne! - motyogta a lány. Klyn a kardjáért nyúlt.

PUFFANÁS.

Klyn teste elég erővel vágódott a falhoz ahhoz, hogy két antik festmény a földre zuhanjon, és fakeretük szilánkokra törjön a becsapódás erejétől. Raihn ellenfelét az arabeszk tapétához szorította, amelyet most fekete-vörös vérfoltok tarkítottak. Klyn kardforgató karja furcsa szögben lógott a testéről, egyértelműen eltört. A feje lecsüggött.

A hallban a vámpírok felálltak, tágra nyílt szemmel figyeltek. Mindenki visszatartotta a lélegzetét, várva a választ arra a kérdésre, amit senki sem mondott ki: *vajon megteszi?*

Klyn hozzáállása drámaian megváltozott az elmúlt öt másodpercben.

- Itt nem lehet öldökölni! - kiáltotta. - Hallottátok a Ministaert. Azt mondta, nem gyilkolhatunk a próbákig.

- Jaj, ne! - mondta újra a lány, aki nem tűnt túlságosan elkeseredettnek. Mind ugyanarra gondoltunk.

A Ministaer rejtélyes szavaira. Tudtam, hogy valaki tesztelni fogja, meddig mehet el. Csak azt nem tudtam, hogy ilyen hamar sor kerül rá.

Raihn elmosolyodott.

- Ó, tényleg nem szabad?

A robbanás megrázta a szobát. Ziháltam, a levegő egyetlen drámai lüktetéssel kiszorult a tüdőmből. A koromsötétség elnyelt, amit vakító fehérség, majd köhögés követett, miközben azon kaptam magam, hogy erősen pislogok, és kiráz a hideg.

A nap ragadjon el!

Mindenki leesett állal bámulta a rozsdaszemű férfit, és nem akarták elhinni, hogy mit is láttunk az imént.

Raihn hagyta, hogy Klyn nagyon-nagyon halott teste lecsússzon a falról, és csonttalanul, ingatag halomban gyűljön össze a földön.

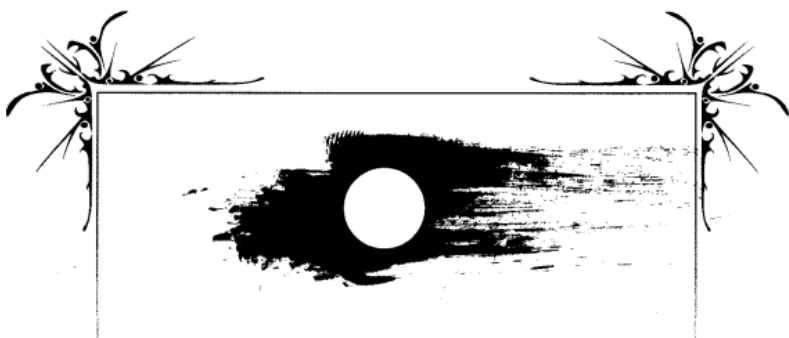
Csend volt. Senki sem pislogott. Raihn felnézett, mintha arra várna, hogy Nyaxia lecsapjon rá. Öt másodperc telt el, aztán tíz, majd harminc.

- Hm - mondta végül. - Nos, azt hiszem, ez megválaszolja a kérdést. - Leült, és folytatta az evést.

A lány felsóhajtott.

- Olyan drámai!

Nem tudtam rávenni magam, hogy megszólaljak. Ez egy kibaszott Asteris volt.

NYOLCADIK FEJEZET

VINCENT PONTOSAN OTT VÁRT RÁM, ahol megállapodtunk, kicsivel hajnal előtt kiosontam a Holdpalotából, és megvártam, amíg a többi versenyző visszavonul a szobájába. Miután a lakoma véget ért, kissé óvatosan elkezdtek felfedezni a Holdpalota többi részét, és több száz teljesen berendezett és felszerelt lakosztályt találtunk az egész épületben. A legtöbb lakosztályt választottak maguknak: egyesek egyedül, mások kettesben vagy csoportban költöztek be valamelyikbe, hogy megvédjék magukat.

Én az üvegházamban maradtam. Sem falak, sem zárok nem védenek meg annyira, mint azok az ablakok. Emellett különös módon megnyugtatónak találtam, ahogy a zöld növényzet ölelésbe burkolt. A növények törékenyek, élők és mulandóak voltak - akárcsak én -, és mégis sikerült visszahódítaniuk maguknak valamennyit az ősi építmény rovására. Ez inspirált.

Pirkadatkor indultam. A Ministaer őszinte volt. A Holdpalota nem zárt be minket. Vincent a kapun túl találkozott velem, a lépcsők alatt, ahol a kövezett ösvények utat engedtek a folyópart iszapjának. A feje felett íves kőhíd vezetett a városba.

Vincent már a Kejari kezdete előtt leírta nekem ezt a helyet.

- Eldugott zug - mondta. - Az lesz a találkozóhelyünk.

Itt; a híd árnyékában úgy éreztem, mintha két világ határán állnék. Jobb oldalamon a Holdpalota magaslott, ősi és baljóslatú. Tőlem balra Sivrinaj emelkedett az égig, a majdnem kerek telihold sziluettjével. Senkit sem érdekelt, mi történik itt, ebben a kis árnyékos hasadékbán, amely egyik oldalhoz sem tartozott.

Honnan tudott Vincent erről a helyről? Találkozott itt valakivel, amikor versenyző volt a saját Kejarijában, kétszáz évvel ezelőtt? Volt neki... *egy* saját Vincentje? Valaki, aki kiképezte, vezette? Annak a családnak a tagja, akit megölt a hatalomra jutása során?

Vagy egy másik mentor, aki pontosan arra utasította, hogy ezt tegye?

Tudtam, hogy nem szabad ilyen kérdéseket feltennem. Talán, ha Vincenttel egyenrangúvá válók majd - a Coriatae-je leszek -, akkor végre összeszedem a bátorságom.

- Oraya.

Nem számítottam rá, hogy Vincent hangja ilyen hatással lesz majd rám, mint ez a szűrő fájdalom a mellkasom közepén. Megfordultam és láttam, ahogy kilép a híd árnyékából. Amikor a Holdfény az arcára esett, gombócot éreztem a torkomban.

Korábban erősnek éreztem magam. Nem volt időm arra, hogy gyászoljak, nem volt idő arra, hogy megijedjek, egyedül a túlélésre kellett összpontosítanom. De most a látványa, az arcának pusztá meghittsége tizenhat évvel repített vissza a múltba. Újra gyerek voltam, elbújtam a fal és a szekrény közötti térben, és Vincent volt az egyetlen biztonságot adó lény a világon.

Ilana nincs többé. Halott. Csak ő maradt nekem.

Alaposan végignézett rajtam. Az arca - mint mindig - olyan volt, mintha kőből faragták volna.

- Megsérültél?

- Nem.

Allával a kezem felé bólintott.

- És ez?

El is felejtettem.

- Semmi. Csak egy kis vágás.

- Szükséged van a kezedre.

Intett, én pedig a tenyerébe tettem a kezem. Óvatosan eltávolította a lila selyemkötést. Vissza kellett nyelnem a szemembe toluló könnyeket, mikor megláttam, ahogy csillog a holdfényben, most már vérrel borítva. Ilana sáljának többi része a zsebemben volt. Megpróbáltam megmenteni annyit, amennyit csak tudtam, bár most már nagy része foltos volt és szakadt.

Vincent a homlokát ráncolta - nem a sebemre, hanem a szövetre nézve.

- Honnan szerezted ezt?

- Találtam. A Holdpalotában.

Nem is kellett többé hazudnom. Olyan könnyen jött.

- Hm.

Kivett egy üveget a zsebéből, majd néhány csepp csillogó, ezüstkék folyadékot csepegtetett a tenyeremre. A vágásból füstpamacs bontakozott ki, és pont olyan hangot adott ki, mint ahogy én szívtam a fogamat.

- Ne nyafogj!

Hiába szidott, kiéreztem hangjából a gyengédséget.

- Soha nem nyafogok.

És valószínűleg az ő figyelmét sem kerülte el az enyhe törés a hangomban.

A kezemen lévő sebem helyén most csak egy puffadt rózsaszín-fehér heg volt. Kicsérélte a kötést, és átadta az üveget. .

- Vigyázz rá. Nem tudom, mikor tudok többet szerezni, de próbálok.

Emberek számára is biztonságos gyógyszert érthetően nehéz volt szerezni az Éj Házában. Vincentnek a déli és keleti emberi királyságokkal kellett üzletelnie értük. A cucc értékes volt, mint az arany. Sőt, valójában arannyal semmire sem mentünk volna, ha vérzést kellett csillapítanunk.

- Korábban kezdődött, mint gondoltam - mondta Vincent. - Az én évemben csak egy éjszakával a telihold előtt kezdődött. Nem kettővel előtte. Azt hiszem, szereti, ha meglepetést okozhat. Nem számít.

De Ilanának nagyon is számított. Még egy éjszaka, és máris elhagyta volna a várost, biztonságban lett volna - ha boldogtalanul is - valahol az emberi negyedekben.

Ha ki is mutattam a bánatomat, úgy tűnt, nem vette észre. Két fegyvert akasztott le az övéről.

- Tessék!

Felém hajította a hüvelyekbe bújtatott pengéket. Ügyesen elkaptam őket, majd kicsúszttattam az egyiket a fekete bőrhüvelyéből -, és döbbsen pislogva néztem, mi tárul a szemem elé.

Kardok. De olyan... olyan kardok...

Képtelen voltam megszólalni. Nem találtam a szavakat.

Rövid és elegáns fegyverek, kétkézes használatra tervezték őket, ahogy én szeretem. Méretükhöz képest hihetetlenül könnyűek voltak. A pengék kecsesen íveltek, fényesre csiszolt fekete acélból készültek, vörös jeleket véstek beléjük: hosszú, dekoratív kacsaringókat, füstszerűen kanyargó, kemény, szaggatott írásjeleket, amelyek szinte táncoltak a felületen. Az ezüst markolatok - két egymásba kapcsolódó holddal a tetejükön - úgy fogadták a kezemet, mintha egész életükben rám vártak volna.

Mégis pusztán megérinteni őket is helytelennek tűnt.

- Jól fognak szolgálni téged - mondta Vincent. - Könnyűek. Méretre szabottak. A kovácsnak minden paramétert pontosan megadtam. A török kifejezetten számodra készültek.

- Ezek...

Tökéletesek voltak. Lenyűgözőek. Szemet gyönyörködtetően drágák, igen, de itt nemcsak a pénzről volt szó. A fegyverek azt a halálos művészetet testesítették meg, amelyről mindenki hallott már az Éj szülöttek kapcsán, és amelyet csak az Éj Házának legbecsesebb harcosai használhattak. Több száz és száz óranyi kézműves munkaórát fektettek ezeknek a szépségeknek az elkészítésébe. Több évszázados szakértelem kellett hozzájuk mind kovácsművészetben, mind mágiában. Egy egész civilizáció tudása, itt a kezemben.

Kétségtelen, hogy az Éj szülött királyok több generációja forgott a sírjában, ha csak arra gondolt, hogy ilyen fegyvert kaphat egy örökbefogadott emberlány. Úgy éreztem, mintha pusztán azzal, hogy megérintem, beszennyezném őket.

- Ez... - kezdtem újra.

- A tiéd - mondta Vincent csendesen. Mintha mindent hallott volna, amit nem mondtam ki.

Lenyeltem a rám törő érzelmek hullámát - *Anyám, Oraya, szedd össze magad, baszd meg* -, és felcsatoltam a kardhüvelyeket az övemre. Talán még nem érdemeltem meg ezt az ajándékot. De egy nap megszolgálom. Ha nyerek.

- Köszönöm - mondtam.

Vincent ismét az égre pillantott.

- Menned kellene. Nemsokára felkel a nap.

Igaza volt. Már csak az kellett, hogy kizárjanak, mert későn érek vissza a Holdpalotába. Bólintottam. De mielőtt megfordulhattam volna, elkapta a karomat, olyan erősen ragadta meg, hogy a körmei beleástak a húsumba.

- Nem mondom, hogy légy óvatos, Oraya. Nem mondom, mert tudom, hogy az vagy. Én tanítottalak. Rugalmas vagy. Okos. Gyors. Koncentrált. Gonosz. Most már mindennek egyszerre kell lenned. Nincs helye gyengeségnek vagy tévedésnek.

Vincent arcán ritkán látszottak érzelmek. De most felvillant egy pillanatra - csak egy pillanatra - valami furcsa gyengédség, amely végigfutott arcának hideg izmain, és amely eltűnt, mielőtt bármelyikünk is észlelhette vagy tudomásul vehette volna.

- Úgy lesz - mondtam.

- Jobbnak kell lenned, mint ők.

És ahogy Vincent is hallotta, amit nem mondtam ki, úgy én hallottam a kimondatlan szavait: *Hogy kompenzáld azt, ami nem vagy*.

A Kejarin nem volt helye gyengeségnek, de az én esendőségem saját emberi testemből fakadt. Pislogtam egyet: magam előtt láttam, mennyire könnyen pusztult el Ilana teste. Visszavertem a hányinger hullámát, a fájdalom szúrását. Ezek is csak gyengeségek.

Ehelyett bánatomat haraggá változtattam. Acéllá edzettem.

- Tudom - mondtam. - Az vagyok.

Egy hosszú pillanatig mozdulatlan volt, aztán elengedett.

- A pengékben mérge van - mondta. - Van bennük annyi, hogy egy darabig kitartson. A markolaton keresztül töltheted őket újra.

Tudtam, hogy Vincent ezzel azt fejezi ki, hogy szeret. Soha senki nem mondta nekem ezeket a szavakat - legalábbis nem emlékszem rájuk. De Vincent ezerféleképpen közölte velem az évek során, legtöbbször halálba

csomagolva. *Szeretlek. Megmutatom, hogyan maradj életben. Így gondoskodhatsz arról, hogy senki ne bánthasson téged.*

Egy vámpírtól ez a legnagyobb ajándék.

Bólintottam, néma búcsúként felemeltem a kezem, és újabb szó nélkül váltunk el.

KÉSŐBB ÉRTEM VISSZA, mint terveztem, de a Palota legalább elcsendesedett, mire újra beléptem a kapuján. Éppen azt próbáltam kitalálni, hogy hallucinálok-e, vagy a hely elrendezése változott meg - megint -, amikor befordultam *egy* sarkon, és majdnem nekimentem *egy* falnak.

Nem, nem fálnak, *ügy személynek.*

Gyorsan reagáltam, több lépést is tettem hátrafelé, mielőtt még a fickó arcába néztem volna. Másodpercek alatt kihúztam a pengéimet. Anyám, mennyire könnyűek!

Felemeltem a tekintetem, és láttam, hogy a sötétvörös szempár szinte felfal.

A lakomán, még a terem másik végéből is úgy gondoltam, hogy ez a férfi nem hasonlít a legtöbb vámpírra, akivel eddig találkoztam. Közelről ez még nyilvánvalóbbnak tűnt. Raihn vonásai markánsak voltak - már-már kellemetlenül markánsak, mintha mindegyik túl sok személyiséget tartalmazott volna ahhoz, hogy ilyen módon kombinálják őket. Míg az idő az embereken nyomokat hagyott, a vámpíroknál egyszerűen csak lefaragott a tökéletlenségeikből, és olyan szépen csiszolt szépséget hagyott rajtuk, mint amilyen egy Éj szülött penge tud lenni. De ennek a férfinak az arcán kétségtelenül látszott, hogy a megélt élet nyomait hordozza - bal orcáján két, lefelé fordított V alakú vonalban húzódó heget vettem észre, az egyik szemöldöke egy kicsit magasabbra húzódott, mint a másik, a haja pedig rakoncátlan hullámokban omlott a vállára.

Tehtetével most lazán végigsimított a testemen, majd a pengéimet vette szemügyre, amelyek készen álltak arra, hogy lecsapjanak. A bal szemöldöke,

az, amelyik egyébként is magasabban állt egy kicsit, most még magasabbra szökött fel.

- Csak nem újak? Hála az Anyának, hogy tegnap este még nem voltak meg. Nem lenne már lábam.

- El az utamból!

- Hol voltál?

Megpróbáltam elsétálni mellette, de ő a kezét a szemközti falra tette, és vastag, izmos, bőrzekébe öltöztetett karjával éppen az arcom magasságában állta el az utamat.

- Tudom, hol voltál. Meglátogattad az Éjszülött királyt. Te vagy az, ugye? Az ő emberlánya? - Megcsóválta a fejét. - Nagyon híres vagy ám, tudod? Még a határvidéken is. Igazi különlegesség.

Megpróbáltam átbújni a karja alatt, hogy továbbmenjek az üvegház felé, de ő lejjebb csúsztotta a kezét, és nem engedett. Aztán a lába felé bólintott.

- Megszúrtál.

- Hozzám értél.

- Megpróbáltam megmenteni az életed.

Nem is kellene foglalkoznom vele. Gyakorlatilag hallottam Vincent hangját a fülemben: *Gondolj arra, mit nyerhetsz egy ilyen találkozásból. A válasz általában az, hogy semmit.*

De az egóm erősebb volt. Látványosan végignéztem magamon.

- Nem hiszem. Kicsúsztam a kezeid közül, és még mindig élek, úgy tűnik.

Megint megrándult a szemöldöke.

- Egyelőre.

Ezt úgy mondta, mintha nagyon jól szórakozna.

De csak most, *egy* pillanattal megkésve jutott eszembe, mit mondott: *Megpróbáltam megmenteni az életed.*

Azon az éjszakán annyira zaklatott voltam, még arra sem adtam magamnak időt, hogy elgondolkodjak azon, ki ragadott meg - vagy miért. Csak most tudatosult bennem, hogy segíteni próbált nekem, *vagy* legalábbis úgy tűnik.

Ez... furcsa volt. Annyira furcsa, hogy semmivel sem tette őt kedvesebbé számomra. Távolról sem. Biztos voltam benne, hogy nem jóindulatból cselekedett.

- Mit akarsz? - kérdeztem.

- Bocsánatkérést. Amiért megszúrtál. Különösen annak fényében, hogy kiszolgáltathatlak volna az áldozat testvérének, de nem tettem. - Kicsit közelebb hajolt, én pedig hátrébb léptem. - Mert te ölted meg azt a rohadékot, ugye?

Felhorkantam.

- Mi az? - kérdezte a homlokát ráncolva.

- Nem örültem meg.

- Tényleg?

- Csak kifogást kerestél, hogy megtámadhasd. Farok- méregetés volt, semmi más.

Mert az Éj Házában minden a hatalomról szólt. Az ünnepen előadott műsora? Szép kis cirkusz.

Nos, rendben. Inkább őt pécézzék ki az ellenségeim, mint engem. De ez nem azt jelentette, hogy el kellett őt viselnem. Talán kíváncsi volt rám. Talán csak szeretett játszani az ételével. Ahhoz, hogy tudjam, nincs mit nyernem, nem kellett tudnom, miért játszadozik velem.

Felemeltem a kardom.

- Most engedj át!

Felhúzta a szemöldökét.

- Bocsánatkérést várok, és fenyegetéseket kapok.

- Sajnálom, hogy nem céloztam magasabbra.

Végignézett önmagán.

- Egy kicsit magasabbra vagy sokkal magasabbra?

Ez már majdnem viccesnek hatott. Egy kicsit váratlanul ért. Ritka volt, hogy a vámpírok viccelődtek. Több száz év alatt eltűnt a humorérzékük. Tizenöt éves koromban feladtam a próbálkozást, hátha Vincent egyszer megérti a humoromat. Ilánával bezzeg szerencsém volt...

Az alkalmi gondolat olyan erős fájdalmat váltott ki bennem, hogy elállt a lélegzetem.

- Engedj át! - csattantam fel.

Furcsán nézett rám.

- Mivolt ez?

Engem is váratlanul ért, hogy észrevette a röpke érzelmet, ami átsuhant az arcom.

- *Engedj át!*

- Vagy mi lesz?

- Vagy megint megszúrlak.

- Mennyivel magasabbra célzol?

Egy pillanatra mérlegeltem, tényleg megtegyem-e. Talán ez volt a kínálkozó legjobb lehetőség, most, amikor úgy viselkedett, mintha az egész egy kibaszott nagy vicc lenne. Micsoda luxus!

Csak annak a fekete, majd fehér foltnak a gondolata állított le - mert biztos voltam benne, hogy Asteris-használó.

Ehelyett kissé drámaian alaposan végigmértem - a combjától indulva a bőrnadrág fedte ágyékáig jutottam -, és azt mondtam:

- Egy kicsivel feljebb.

Lebuktam a hóna alatt. Ezúttal halkan kuncogott, és nem próbált megállítani.

RAGYOGOTT A TELIHOOLD: tele volt kihívásokkal. Mióta teljes pompájában megjelent, feszültségteljes nyugalommal teltek a percek. Az üvegházban lévő helyemről egyetlen hangot sem hallottam a Holdpalota termeiből.

Már majdnem éjfél volt, amikor a kísérteties árnyékszál ismét megjelent, és előhívott minket a szobáinkból. A nagyterembe mentünk, ahol előző este a Ministaer szólt mindannyiunkhoz. A terem lassan megtelt versenyzőkkel, ahogy egyre több árnyékszál csatlakozott az enyémhez, míg végül nem érkezett több, és az árnyak szétfoszlottak. Mindannyian kínos csendben álltunk.

Az utolsó napot mindenki felkészülésre használta. A versenyzők új, frissen tisztított fegyvereket hoztak magukkal, bőrpáncéljukat szorosan a testükre szíjazták. Né- hányan védőpecsétet viseltek a nyakukon vagy magába a páncélba vésve. Gondosan megjegyeztem, kik és milyen - ez ugyan nem

feltétlenül jelentette, hogy tényleg mágiahasználók, de valószínűbbé tette. A varázslat csúnya meglepetésként hathat a ringben.

Egyik napról a másikra néhányan már kis frakciókat alakítottak ki. A Vér Házának versenyzői természetesen összetartottak. Most már nem volt kétséges, hogy a magas, izmos nő a vezetőjük, ahogy már korábban gyanítottam. A többiek elragadtatással hallgatták, ahogy a nő halkán suttozta nekik a parancsait. Nagyrészt ezüstszerű haját most hosszú fonatba kötötte, és ez a szorosan a fejre tapadó frizura kiemelte arcának szögletességét és erős szemöldökét. Ahogy megfordult, hogy beszéljen az egyik társával, észrevettem, hogy fehér bőrpáncéljának gallérja alól halvány bíborszín kúszik fel.

Az átok. Még sosem találkoztam Vérszülött vámpírral, de hallottam, hogy a bőrükön lévő vörös foltok a végstádiumot jelzik. Ha ez igaz volt, ez a nő nem járt messze tőle. A következő lépés a téboly. És azon túl...

Nos, sok mindent hallottam arról, mivé lesznek a Vér Házát sújtó átok miatt. A végén alig különböztek az állatoktól.

Megborzongtam és félrenéztem.

A többi versenyző közül is sokan alkottak egyik napról a másikra létrejött kis csoportokat - valószínűleg felismerték az egységben rejlő erő átmeneti értékét. Szinte biztos, hogy előre gondoltak a Félhold bekövetkeztével várható próbára. Ez volt az egyetlen olyan próbatétel, amelynek minden alkalommal ugyanolyan volt a lefolyása: a versenyzőknek csapatokban vagy társakkal kellett küzdeniük, és a mezőny fele kiesett.

A terem túloldalán megpillantottam Raihnt. Mellette volt a vidám, rövid hajú nő. Közel hajolt hozzá és izgatottan suttozott, miközben a férfi felmérte a termet.

Milyen furcsa pár.

Már csak néhányan maradtak a csoportoktól feltűnően távol: én, az Árnyak Házának több tagja - akik a megrögzött függetlenségükről ismertek -, és Ibrihim, aki az utolsók között ért be a nagyterembe, szétroncsolt lábát látványosan húzva maga után.

A Kejari nem olyan hely, ahol megengedhetjük magunknak a szánalmat. Mégis ilyesmit éreztem, ahogy őt néztem, ahogy végigsántikál a folyosón.

Mindenkinél jobban tudtam, hogy senkit sem szabad egyből leírni. De nehéz volt elképzelni a mai események olyan változatát, amely nem Ibrihim halálával ér véget.

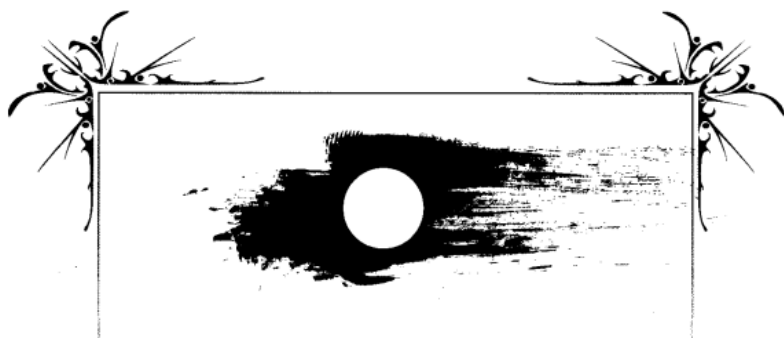
Teltek a percek. Feszült csendben vártunk.

Kihúztam a pengéimet, és megigazítottam a kezem a markolat körül. Tanulmányoztam mind a húsz korábbi Kejarit, és hosszan, keményen gondolkodtam azon, milyen lesz majd ez a próba. Az első próba általában azt jelképezte, hogy Nyaxia elhagyta a Fehér Pantheonban lévő otthonát. Hazája határain túl merészkedett, és éjféli sétája során vadállatok támadták meg. Mérőföldeken át üldözték, ő pedig összezavarodott és hihetetlenül eltévedt. Előfordult, hogy a próba során a versenyzőket megvakították, mint ahogy Nyaxiát is megvakították a támadói. Máskor egy csapdákkal teli terepen kellett futni és harcolni. De leggyakrabban vadállatok jelentek meg - néha sok, néha csak egy.

A hosszú csendet a zavarodottságból fakadó kelletlen suttogás váltotta fel. Végül az egyik Hiaj versenyző megkérdezte azt, amire mindannyian kíváncsiak voltunk:

- És most mi lesz? Mit kellene...

Ekkor a Holdpalota egyszerűen eltűnt.

KILENCEDIK FEJEZET

A TÖMEG ÜVÖLTÉSE RÁZTA A FÖLDET. Fény vakított el - olyan világos lett, hogy először azt hittem, tényleg napfényt látok.

De nem. Fáklyák voltak. Több ezer. Az aréna lekerekített pereménél, több száz méterrel a fejünk felett, a több ezer és ezer néző ezer és ezer kezében - akik mind tomboltak, tomboltak és tomboltak...

Úgy sikítottak, ahogy Ilana tette...

Egy pillanatig semmi sem létezett, csak az ég, a fény és a nézők zúgása. Felnéztem a csillagokra, amelyek alig voltak láthatóak a fáklyák miatt. Körkörös homályban maszatolódtak el, és ezüstszínű fémsínek szakították meg őket - mint az üvegház tetejét. Üvegplafon.

Mozgás, Oroya!, üvöltött egy hang a fejemben - Vincent hangja, mindig Vincent hangja volt -, és engedelmeskedtem is neki, még épp időben.

Hatalmas karmok szántották fel a tömör homokot, ahol másodpercekkel ezelőtt még én álltam.

A világ erőszakosan kemény fókuszba került.

Újabb sikoly hallatszott, de sokkal közelebb, mert *egy* Hiaj versenyzőt éppen akkor téptek darabokra - egyik összetört szárnyán valami szörny

csöpögő pofával csámcsogott, míg testét a karmai marcangolták, feketés vörös vére a földre ömlött.

Nem pusztán vadállat volt. Hanem egy kibaszott démon.

A való életben csak egyszer láttam démont, és annyira megsérültem, hogy alig emlékeztem rá. Még az a borzalom is semmi volt ezekhez képest. A démonok négykézláb mozogtak, szörstelenek és sötétszürkék voltak, bőrük alatt fekete erek lüktettek. Fogazott fekete karmok éktelenkedtek túlságosan hosszú ujjaikon, markolásra és gyilkolásra termett kezükön. Az arcuk - melyet éles arccsontok, hasított orr és fehér, nyálkás szem jellemzett - jelentős részét a szájuk töltötte be, amely egyik hegyes fülüktől a másikig húzódott, és a csipkézett fogak rétegei felett feketén csöpögött belőle a nyál. Egyszerre dermesztőén állatiasak és undorítóan... humanoidok voltak.

Olyan gyorsan mozogtak, hogy képtelen voltam megszámolni őket - egyetlen szempillantás alatt az aréna egyik végéből a másikba jutottak. Ötnél többen lehettek. De tíznél kevesebben.

Hátamat az üvegnek szorítottam. Megremegett, amikor a szomszédos fülkében valami hevesen nekicsapódott a falnak. Az arénát több kisebb gyűrűre osztották, amelyeket üvegkupolák választottak el egymástól. Néhány Hiaj vámpírral együtt estem csapdába. Egy Rishannal. Egy Vérszülöttel. Kirettával, az Árnyszülött varázslónővel, akire Vincent figyelmeztetett. És - durván elnevettem magam, mert nagyon megdöbbenett - Raihn is ott volt.

Miközben a démonok a ring közepén összekeveredtek, és egy pillanatra elterelte figyelmüket annak a vámpírnak a még mindig rángatózó teste, akit az imént téptek szét, mi többiek óvatosan körülnéztünk. Mindannyian ugyanarra gondoltunk: a cél vajon a démonok megölése vagy egymással kellene végeznünk?

Vagy mindkettő?

Nem volt időm hosszan töprengeni, mert az egyik démon rám támadt. Kigurultam a pengeszzerű mancsok útjából, de aztán a testem elgémberedett. Az izmaim ellenálltak, mintha a démon útjában akarnának tartani, mintha azt akarnák...

Basszus. Vérmágia.

Épp időben pillantottam fel, hogy lássam, ahogy a Vérszülött vetélytárs rám néz, felemelt keze körül vörös köd, a mágiája a véremben. Csak egy pillanatra tudta fenntartani a figyelmét, de ez elég volt ahhoz, hogy a démon karmai alá zuhanjak.

Mozgód, mozgód, mozgód...

A fájdalom felnyársalt. Abban a pillanatban, hogy kiszabadultam a mágikus szorításból, megragadtam az egyik kardomat, és belevágtam a démon szájpadrásába, éppen akkor, amikor a fogai lecsaptak rám.

Szörnyű égő szag töltötte be az orrlyukaimat - a méreg akcióba lépett. A démon magas hangú, üreges jajgatást adott ki magából. Fekete pára vett körül minket, amikor kirántottam a kardomat a húsából. Amikor az állkapcsa becsukódott, a bőre megolvadt, a felső állkapcsa az alsóba csöpgött.

Anyám, micsoda erős szer. Csendben megköszöntem Vincentnek, és kikészülődtem a támadóm szorításából, amikor az visszatántorgott a falkába.

A ketrec túloldalán Raihn vetette magát az egyik démonra kardjának lendületes csapásaival. Még ilyen távolról is látszott, hogy lenyűgöző fegyver. Éj szülött acél volt, akárcsak az én pengéim, és minden suhintását a vörösre színezett sötétség csíkjai követték.

Jobbra tőlem a Vérszülött férfi kitért, amikor az egyik démon nekiugrott, és belemélyesztette fogait a lábába. Ajkai komor mosolyra húzódtak, kezét felemelte és készenlétbe helyezte.

De aztán megdermedt. Iszonyat ült ki az arcára, aminek semmi köze nem volt a fájdalomhoz - mintha csak szörnyű felismerésre jutott volna. Ez elég hosszú ideig terelte el a figyelmét ahhoz, hogy a fenevad közelebb rántsa. Fekete és vörös fény gyöngyözött a démon bőrén, amit bíborvörös köd követett.

Természetellenes libabőr jelent meg a karomon, égető érzés járta át a testemet, ahogy elugrottam lengő farka elől. Különös. Nyugtalanító. Ismerős. Nem tudtam pontosan meghatározni, de...

A Vérszülött férfi megpróbált harcolni, de már túl késő volt. A teste úgy gyűrődött össze a démon karmai alatt, mint a nedves papír.

Árnyékfoszlányok töltötték be a ketrecet, amikor Kiretta szabadjára engedte mágiájának teljes erejét, a sötétség darabkái a démonok végtagjai és torka köré

tekeredtek, de nem sokra ment vele. Az egyik Rishan felkapaszkodott az üvegkupola tetejére, és nyilakat lőtt az alattuk lévő szörnyekre, tántorogva és bukdácsolva, hogy elkerülje a szöges farkukat, de azok alig reagáltak a találatokra. Vér spriccelt az arcomra, amikor egy másik Hiaj versenyző is elesett.

Négy. Négyen maradtunk.

Addig küzdöttem, amíg már nem éreztem a saját testemet. Kiretta lassan kikészült. A nyilakat tartó Rishan egyre nehezebben tudott hárítani. Még Raihn látszólag megállíthatatlan ütései is lassulni látszottak. A kezem annyira nyálkás volt a rothadó fekete vértől, hogy nehezen tudtam megragadni a kardjaimat, a méregcseppek nyersen tapadtak a bőrömrre.

Egyetlen démont sem sikerült megölnünk. Még az általam megsebesített is visszahúzta a száját, és úgy viselkedett, mintha nem is sérült volna meg.

A ringen át egy démon rohant Raihn felé, ő pedig simán elugrott az útjából... fenséges, tollas szárnyak bontakoztak ki a hátából. Szélesre tárta őket, ahogy felemelkedett a ketrec tetejére, vörösfekete tollazata lilára színeződött az ezüstös holdfény alatt.

Tehát Éj szülött volt. Rishan, hát persze. Tudhattam volna.

Elgurultam egy újabb támadás útjából, de fél szememet rajta tartottam. Láttam, ahogy belevág, láttam, ahogy kardját egy démon bordáiba döfte...

És a szörnyeteg, amelyik utánam ugrott - az, amelyikre még le sem csaptam -, megrándult.

Minden elhalványult, kivéve azt az egyetlen rángatózást. Az az egy kis izomgörcs. A támadóm gyorsan felépült, otthagyt a homokban, de a fejemben újra és újra lejátszottam azt a pillanatot.

Nem, nem képzelődtem. A démon megrándult, mégpedig pontosan ott, ahol Raihn megütötte a másikat.

Arra a rémületre gondoltam, ami a Vérszülött vámpír arcán tükröződött, ahogy a démon ivott a véreből. A vörös csillogásra, ami most a testüket borította, a ködre, a furcsa, égető érzésre a bőrömnön...

A felismerés megrázott.

Vérmágia. Hanyag és kidolgozatlan, igen, de mégis vérmágia. És ha a démonok kizárólag a Vér Háza vámpírajainak adottságait használják...

Megszúrtam a szörnyeteg kezét, amely rám akarta vetni magát, és újabb borzalmat találtam a szörnyű jajveszékelésében. Anyám, ez majdnem úgy hangzott, mint egy hang.

Ezek nem csupán démonok. Ezek olyan démonok, akik egykor vámpírok voltak. Vérszülöttek, elátkozott vámpírok.

Gondolkozz, Oraya!

Átváltozás. Tudtam, hogy az átok szörnyekké változtatta a Vérszülött vámpírokat az utolsó napjaikban, de nem ilyen durván. Tehát ezeket megváltoztatták. Létrehozták. Valahogy összekapcsolódtak egymással? Figyeltem a mozdulataikat a másodpercek töredékeiben, amelyeket a kitérések vagy ütések között meg tudtam spórolni - figyeltem a dinamikájukat.

Ez egy falka. Együtt mozogtak, mintha összekapcsolódtak volna. Talán ez azt jelentette, hogy volt egy vezető. Egy szív a rothadt hús közepén. Ha ezek átváltozott vámpírok, talán az egyik az eredeti, a többi pedig az ivadéka.

- Csináld újra! - kiabáltam Raihnnek, aki visszatért a levegőbe. Zavartan kapta fel a fejét. A tömeg hangja elnyelte a szavaimat.

A démon felé böktem az ujjamat, majd megkocogtattam a homlokomat - ott, ahol egyetlen fehér folt volt a dög szemei között.

- AZT, TE KIBASZOTT IDIÓTA!

Nem tudtam, hogy megérti-e, amit mondani akarok neki, és ha megérti is, segít-e nekem.

Átvágtam a vadállatok falkáján. Mindent feltettem erre az elméletre. Kizárt, hogy túléljem, ha még sincs igazam. Bejutni a falkába nehéz volt - kijutni belőle lehetetlen. Mérgezett pengéimmal csapást csapásra mértem, hogy a démonok megtántorodjanak, de nem volt időm arra, hogy ledöntsem őket. Pontosan. Gyorsan.

A vörös kód, amely minden alkalommal, mikor a démonok megöltek valakit, egyre sűrűbbé vált, égette a bőrömet. A vonagló testek egymásba keveredtek, sima szürke a sima szürke ellen, de nem voltam hajlandó levenni a szemem a célomról, nem voltam hajlandó pislogni...

A célpontom émelyítő sikolyt hallatott, végtagjai minden irányba csapkodtak. Fekete vér fröccsent az arcomra, ahogy egy hatalmas penge belevágódott az oldalába. Raihn teste remegett a megerőltetéstől, ahogy

leszorította a fenevadat, éppen csak kitérve a farka és a karmai elől. Tekintete a káoszon és a vörös füstön keresztül találkozott az enyémmel - és bólintott.

Nem is tudtam elhinni, hogy ezek a szavak futnak át az agyamon, de arra gondoltam: *Nyaxia áldja meg.*

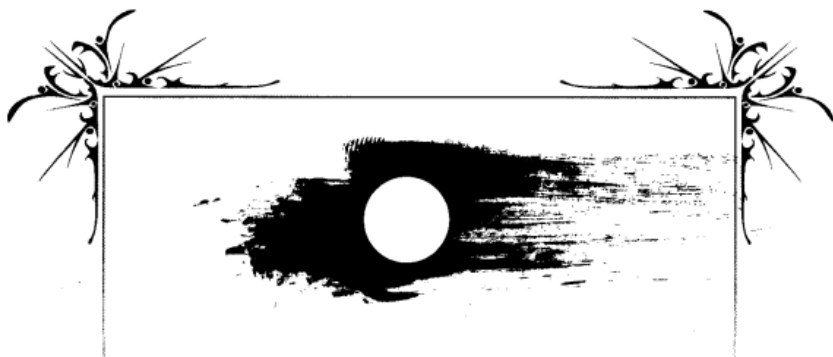
Ha ez a démon valaha vámpír volt, akkor szükségünk volt a szívére. És ez azt jelentette, hogy alá kellett csúsznom. Térdre estem, a pengémet készenlétbe helyeztem, és...

Fájdalom nyilallt a csípőmbe.

Elmosódott a látásom. RECCSENÉS csengett a fülemben, ahogy a tömeg és a démonok hangja elhalványult.

Nem vettem észre, hogy földet értem, amíg meg nem láttam a kezemet a földhöz támasztva. Lenéztem magamra. Egy nyíl emelkedett ki a combomból.

A pinába, gondoltam, mielőtt az összes démon nekem esett.

TIZEDIK FEJEZET

NEM TUDTAM MOZOGNI. Vadul szurkáltam, hol húst, hol csontot, hol szemet találtam el. Nem láttam mást, csak a szürke hús csúszkáló tömegeit. Szánalmas mágiám szikrázott a kezemben, haszontalan kékfehér fényfoszlányok. Vér és vér és vér záporozott rám. A démonok vonagló teste eléggé szétváltak ahhoz, hogy, a mérgező vörös füst ködén keresztül megpillanthassam a felettem lévő eget - megpillantottam a holdat, amely az üvegen túlról gúnyolódott velem.

Aztán hatalmas szárnyak erőteljes kitárulkozása alatt teljesen eltűnt. A hold és a lámpások fényében a tollak a vörös és a bíbor gazdag, mély árnyalataiban pompáztak.

Az idő lelassult, amikor Raihn beledöfte kardját a rajtam lévő démonba. A szörny sziszegett és csapkodott. Egy vágás nyílt az arcomon, amikor épphogy elkerültem az egyik csapkodó karmait.

Nem hallottam semmit, de láttam, hogy az ajkai mozognak - láttam, hogy ezt a szót alkotják:

- *Most!*

Ahogy a tudatom elhalványult, összeszedtem minden erőmet, és a kardomat a démon szívébe döftem.

Nyomd erősen, kis kígyó, suttogta Vincent a fülembe.

A világ elcsendesült. A vér esőcseppjei vízeséssé váltak. Csak nyomtam és nyomtam, amíg a kezem a sebben nem volt, és meg nem éreztem a démon csúszós húsát az ujjaim körül.

A halálomon voltam. Azt hittem, már közel járok hozzá. De ez más volt. Amikor a démon lehajtotta a fejét, amikor hályogos szemei találkoztak az enyémmel, tudtam, hogy ebben egyesültünk - saját halandóságunk rémületében.

Ha nem ez volt a győzelem kulcsa, akkor rábasztam. Teljesen elcseszttem. A pokolba zárva ezzel az ízével. Egy pillanatra és egy örökkévalóságra, a démon és én együtt egyensúlyoztunk a halál szélén billegve.

Aztán a súly hirtelen hiánya miatt fellélegeztem. Raihn szaggatottan felüvöltött, amikor lerántotta rólam a démont, megragadta a nyakánál fogva, és a véráztatta homokra dobta. A tömeg sikoltozása most fülsiketítő volt. Nem kaptam levegőt. Nem tudtam mozogni. A fájdalom megbénított.

Összerezcentem, várva, hogy *egy* másik démon rám ugorjon. Másodpercek teltek el. Nem történt semmi. Ehelyett Raihn állt felettem, egyik kezét a csípőjén tartva, szárnyai eltűntek, de kardját még mindig kezében fogta, és csöpögött róla a vér. Az ajkai mozogtak, de nem hallottam a szavakat, amelyek formáltak.

- Mi? - próbáltam kinyögni.

Közelebb hajolt, szája mosolyra húzódott.

- Azt mondtam, *jó ötlet*.

Felém nyújtotta a kezét, de én elgördültem, és egyedül álltam talpra. Ezzel kiérdemeltem egy robbanásszerű fájdalmat a combomban.

A démonok most mozdulatlan héjak voltak, csak csont nélküli húszsákok a földön. Hetünk közül négyen maradtunk életben. Egymásra néztünk, a fegyvereink még mindig készenlétben. Küzdöttem, hogy megragadjam csúszós, fájdalomtól és méregtől befolyásolt gondolataimat.

Nyertünk? Vagy most egymással kell végeznünk?

A Hiaj - az a rohadék, aki lelőtt - konokul a földre nézett. Nem a holttestekre, hanem az árnyékvonalakra, amelyek a területünk szélére vezettek

minket. Egy boltív jelent meg. A Holdpalota hideg, csendes csarnokának íve, nevetséges kontrasztban a ringben uralkodó véres káosszal.

Ennyi volt. Úgy tűnik, ennyi győzelmi ünnepet kapunk csak.

Kiretta és a megmaradt Hiaj is az ajtóhoz bicegett, csak egy-egy pillanatnyi zavart szünetet tartva, és alig várták, hogy élve távozhassanak. De én nem mozdultam. Nem akartam kimutatni, de még abban sem voltam biztos, hogy képes vagyok-e járni.

Hátránéztem a vállam felett. Megérkezésem óta először néztem végig a lelátón, ahol több ezer sikoltozó néző figyelt. Olyan messze voltak felettünk, hogy az egyes arcok elvesztek a tömegben, de még így is azon kaptam magam, hogy Vincentet keresem.

Raihn sem mozdult. Balra nézett, a miénk melletti ketrecre, amelynek versenyzői még mindig brutális harcban álltak - köztük Ibrihim, aki figyelemre méltó módon még mindig életben volt és küzdött. Egy halvány ránc húzódott Raihn homlokán, és az arckifejezése furcsán hasonlított az aggodalomra, és rájöttem, miért, amikor követtem a barátjára szegezett tekintetét. Egy pillangó szeszélyes kecsességével ugrándozott, miközben...

Felszökött a szemöldököm.

A nő kezében *tűz* lángolt. Nem a Lidércfény fehér, sötét ereje, amellyel egyedül az Éjszülöttek rendelkeztek. Nem, ez valódi tűz volt.

A döbbenettől tátva maradt a szám. A tűzmágia Atroxus, a Nap istenének - a Fehér Pantheon tagjának - birodalma volt. Soha nem láttam még vámpírt, aki ne Nyaxia sötét varázserejéből született mágiát használt volna, nemhogy a legnagyobb ellensége birodalmából származót. Nem is tudtam, hogy ez lehetséges.

Raihn elég hangosan dörömbölt a fülkénk üvegfalán, hogy magára vonja a figyelmét. A lány rápillantott, és a férfi megkocogtatta a homlokát, pont a szemöldöke között. Aztán a ketrecében lévő démonra mutatott, amelynek arcán a fehér jel volt.

Ezzel lazán visszafordult hozzám, végigmért, és az ajtóra mutatott.

- Csak utánad.

Kizárt dolog volt, hogy hagyjam, hogy mögöttem jöjjön - különösen, ha ennyire vérzik a lábam. Csak elképzelni tudtam, milyen illatos lehettem a

számára.

- Csak utánad - mondtam kedvesen.

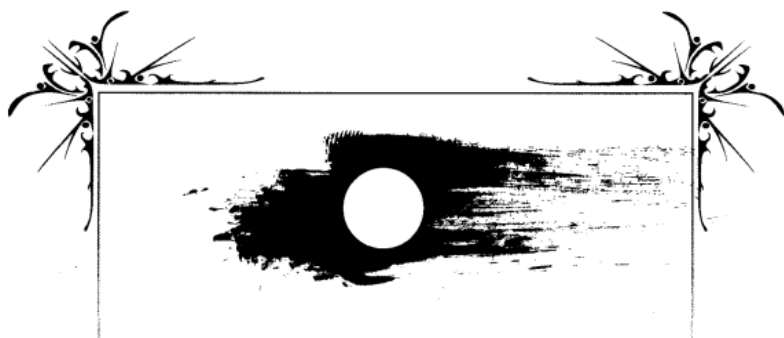
Vállat vont, előresétált, én pedig utána bicegtem. A lábam hevesen remegett.

Az első próba kevés ünnepléssel zárult. Rejtekhelyeinken mindannyian bevackoltunk a Holdpalota csendes ölelésébe. Azonnal az üvegház felé vettem az irányt, kétségbeesetten igyekeztem elbújni, mielőtt bárki más megérezné a vérem szagát, és úgy döntene, könnyű prédá vagyok. A rejtekhelyemről hallgattam a többi visszatérő versenyző visszhangját.

Egy próbán túl voltunk. Négy maradt.

Azt hittem, meg fogok könnyebbülni. De ahogy a levelek között guggoltam, és próbáltam csillapítani a vérzésemet - próbáltam, de nem sikerült -, csak a növekvő rettegéssel küzdöttem.

Nem, a megkönnyebbülés azoknak való, akik biztonságban vannak. Es ahogy véres rongyokat halmoztam egyre magasabbra, a biztonság messze, messze nem volt elérhető.

TIZENEGYEDIK FEJEZET

A SÉRÜLÉSEIM MÉG SÚLYOSABBAK VOLTAK, mint gondoltam, a combomon lévő seb a sok-sok szoros kötés ellenére is folyamatosan vérzett. A nyíl biztosan el volt átkozva, és ki tudja, milyen mérget tartalmaztak a démonok karmai. Mindkét sérülésem olyan súlyosnak bizonyult, hogy Vincent bájitála csak egyet volt képes begyógyítani. Hosszas belső vita után az oldalamon lévő vágásra kentem fel, mert úgy tűnt, ott a legnagyobb a fertőzésveszély.

Ettől azonban még mindig rossz formában voltam. Fel kellett keresnem Vincentet. Biztosan találkozni akar majd velem az este - fontos voltam neki, és miután látott az arénában, biztos tudni akarja, jól vagyok-e. Imádkoztam, bárcsak sikerülne több gyógyszert beszereznie, bár tudtam, hogy ez valószínűtlen. Bassza meg. Ha nem sikerült neki, nem tudom, mi lesz...

- Gyönyörű helyet választottál magadnak.

A hang hallatán olyan hirtelen dermedtem meg, hogy elöntött a fájdalom. Megragadtam a pengéimet, felálltam és megfordultam. Nehezemre esett lábra állni. A hajnal még órákra volt. És nem voltam olyan állapotban, hogy harcoljak. Nem mintha nem próbálnám meg *így* is.

- Mennyire találó. Ebben a nyomasztó, halott kastélyban minden élőlény egy helyen van.

Raihn az üvegház közepére sétált, megállt a hosszú, kiszáradt szökőkútnál. Felnézett az arctalan szoborra, aztán az ablakokra, és végül a tekintete rám esett - a szája sarka majdnem mosolyra húzódott.

- Kifelé! - vicsorogtam.

- Hoztam neked valamit.

- *Kifelé!*

- Goromba vagy.

Leült a szökőkút szélére. Félig azt vártam, hogy az ősi kőépítmény összeomlik a súlya alatt - tényleg akkora volt, mint egy fal, elég nagy ahhoz, hogy még akkor is úgy nézzen ki, amikor istenverte démonok veszik körül. Mégis meglepő kecsességgel mozgott, mint aki jól ismeri a saját testét. Egyik lábát a köre támasztotta, könyökét a combjára, míg a másik lábát kinyújtotta maga előtt. Teljesen lazának tűnt - olyan lazának, hogy tudtam, mennyire mesterkélte.

Aztán felpillantott a csillagos égboltra, és valami egy pillanatra megváltozott az arcán. Elég jól tudok olvasni az arcukban. A vámpíroké mindig némának, fagyosnak hatott az unalmas halhatatlanság évszázadai miatt, és az én túlélésem attól függött, hogy képes voltam-e értelmezni a legapróbb rezdüléseiket is. De ez a leheletnyi változás megdöbbenett - egyrészt azért, mert valami szokatlanul nyerset pillantottam meg benne, másrészt pedig azért, mert nem tudtam megfejteti.

Aztán a tekintete ismét visszatért hozzám, újra elvigyorodott, és megint egy vámpírral álltam szemben, aki jól ismert módokon játszadozik velem.

Ez csupán színjáték. Ez az alak olyasvalaki, akit kifejezetten foglalkoztat, mit gondolnak róla mások. Ennyit már tudtam a lakomán történt kis kirohanásából, amikor arra készítette azt a szerencsétlent, hogy megtámadja őt, mert így kreált magának ürügyet arra, hogy ő legyen az első, aki vért ont.

Letette a lábát, és előrehajolt. E mozdulat láttán hátrahőköltem, egy lépéssel közelebb húzódtam a falhoz.

- Mi van? - kérdezte. - Bűdös vagyok?

- Mondtam, hogy menj innen!

- Azt hiszed, ebédelni jöttem ide? Ez a szándékom?

Hogy mi a szándéka, szart se számított. A vámpírok közismerten gyenge önuralommal rendelkeztek, amikor emberi vérrel szembesültek. Az életem sokkal biztonságosabb lenne, ha a védelmem csak annyiból állna, hogy Vincent fájdalmas és szörnyű halállal fenyegetne mindenkit, aki bánt engem. Logikailag nem volt böles döntés rám támadni. Mind tudták, hogy ha bántanak, akkor kivégzik őket... vagy még rosszabb. De lehet, hogy nem kifejezetten *döntöttek* arról, hogy megteszik, lehet, hogy csak nem bírtak uralkodni magukon...

Az emlék éles volt, mint mindig - ajkak a nyakamon, egy csók, ami fokozódott, majd kegyetlenül fájdalmas szúrássá mélyült...

- Mi volt ez?

Visszatértem a valóságba. Anyám, a vérveszteség biztos nagyon megviselt, hogy így elkalandoztam. Raihn még mindig vigyorgott, de most a kíváncsiság ráncá mélyült el két sötét szemöldöke között.

- Hol jártál?

Ez jobban idegesített, mint azt valaha is hangosan bevallottam volna - a tény, hogy meglátta az arcomon: az imént valami megváltozott rajta.

- Mondtam - csattantam fel -, hogy...

- Vagy mit fogsz tenni? Leszúrsz?

Élesen nézett a pengéimre. Kihívóan. Kigúnyolt, mert mindketten tudtuk, hogy nem vagyok rá képes, ebben az állapotban nem.

- Pocsékul néz ki a combod. Kicsit költői, nem? - érintette meg a saját combját, amely még mindig be volt kötözve.

Persze. Kibaszottul költői.

- Hoztam neked rá valamit.

Belenyúlt a táskájába, és előhúzott egy kék kristálypalackot valami folyadékkal, amelyből könnyű csillogás áradt.

Anyám! A látványtól majdnem megugrottam, csak úgy, hirtelen felindulásból. Honnan szerezte, ha még Vincent- nek sem volt könnyű ilyen gyógyszert találnia?

Raihn a mellette lévő kőre tette az elixírt, majd alkarját a térdére támasztotta, és figyelmesen rám meredt.

- Tudod - mondta lazán -, hallottam, ahogy a többiek az első forduló előtt beszélgettek. Arra fogadtak, ki éli túl. A neved szart sem ért, mert mindenki biztos volt benne, hogy te halsz meg először.

Megállt, várta a reakciomat, én pedig nem voltam hajlandó bármit is mondani.

- De én másképp gondoltam - folytatta. - Tudtam, hogy éber vagy. Nemcsak valami hétköznapi humanoid. A nagy Éjszülött király emberi házikedvence.

Nem ez volt az első alkalom, hogy így beszéltek rólam, és nem is az utolsó, de mégis felhőrdültem. Annyira fájt a sebem, hogy a szokásosnál nehezebb volt kordában tartani az indulataimat.

Nyugodj meg, Oraya! A harag gyorsított pulzust jelent. A magasabb pulzusszám azt jelenti, hogy az illatod is erősebb. Ne adj nekik semmit!

Nem mintha nem tudtam volna pontosan, mit csinál. Nekem is kivetett egy csalit, mint annak a vámpírnak a lakomán. Ha kígyó vagyok, akkor egy bottal bökdös, hogy lássa, mikor töröm ketté.

- Ő tanított így harcolni? Nyilván... - A még mindig előttem lévő fegyvereim felé biccentett. - Természetesen ezeket is tőle kaptad. Éjszülött kovácsmester műve. A legek lege.

- Süket vagy, vagy csak hülye?

- Te meg goromba.

Mit gondolt, mit ér el ezzel? Azt hitte, olyan könnyű engem manipulálni? Azt hitte, nem tudom, mi ő valójában?

- Miért vagy itt? - kattantam be. Mostanra már nehezen tudtam elrejtetni nehéz légzésemet, és fenntartani az erőt a hangomban. - Szórakozásból? Kurvára unalmas vagyok, becsszó.

- Azt látom.

- Ne játszadozz velem! Nincs hozzá türelmem.

A szája sarka ismét komor, elégedett vigyorra húzódott.

- Inkább időd nincs - mondta határozottan, tekintetét sebesült combomra vetve.

Becsuktam a számat. Újra a szemembe nézett, és hosszú ideig csak bámultuk egymást, egyfajta szavak nélküli eszmecserebe zárva.

Tudtam, hogy ez az igazság. Tudta, hogy tudom. Utáltam, hogy tudta, hogy tudom.

- Akkor ne pazarold! - nyögtem ki végre. - Mit akarsz?

- Kivel fogsz szövetkezni a Félhold próbáján?

Pislogtam. Nem voltam benne biztos, hogy mire számítottam - talán még több játszámra -, de erre nem.

Jó kérdés volt. Fontos kérdés. A Félhold próbájára való szövetséges kiválasztása kritikus^ stratégiai döntés volt. Olyasvalakinek kellett lennie, aki elég erős ahhoz, hogy a Félhold alatt a versenyzők felső ötven százalékában tartson, de nem túl erős, mert utána ő lesz a legnagyobb vetélytársad a két utolsó próbán.

Bár a próba pontos jellege minden Kejariban változott, ez a három fontos elem állandó maradt: az, hogy együttműködésre volt szükség, hogy a résztvevők felének halálával végződött... és hogy sok-sok versenyzőt közvetlenül utána álmában öltek meg, legtöbbször korábbi szövetségesei, akik úgy döntöttek, hogy immár több kockázatot jelentenek, mint hasznot.

Alinden igyekezetem ellenére nem tudtam megakadályozni, hogy ne fintorogjak.

Raihn halkán kuncogott.

- Pontosan erre gondoltam. - Aztán habozás nélkül így szólt: - Szövetkezz velem!

Felhúztam a szemöldököm.

Vincent gyakran szidott engem, amiért nem tudok uralkodni a mimikámon, és ezen Raihn ismét felnevetett.

- Szövetkezzek... veled? - kérdeztem.

- Velem és Mische-val.

Mische. Ez volt a rövid hajú lány neve? A tűzmágiásé?

- Olyan kéglit választottunk, amely az egyik torony tetején van - folytatta. - Védett hely. Nagy, egy egész lakás. Tényleg biztonságos. Vagy legalábbis biztonságosabb, mint ez a hely.

Nem volt ezzel kapcsolatban jó érzésem.

- Miért?
- Mert lenyűgöztél.
- Baromság.

A szemöldöke megrándult a meglepetés leghalványabb árnyalatában, mintha tényleg nem számított volna erre a válaszra.

- Tessék?

- Nem volt egyetlen őszinte szavad sem, mióta beléptél ide, szóval én kimondom az igazat mindkettőnk helyett. Ember vagyok. Mindketten tudjuk, hogy ettől én vagyok itt a leggyengébb. Ötven erősebb vámpír közül választhatsz, akikkel szövetségre léphetsz. És azt várod, hogy el- higgyem, engem akarsz?

Egy sebhelyet vizsgált a gyűrűsujján.

- Valójában csak negyven közül. Nézd, ma este olyan harcosokat győztél le, akik sokszorosan felülmúltak téged. Te és én... - Újra felém fordult. - Jók voltunk együtt, nem igaz? És szeretem az esélyteleneket.

- *Ba-rom-ság.* - Az egyik pengémet felé böktem, hogy nyomatékokat adjak minden egyes szótagnak. - Mások bedőlnek ennek? Mondj egyetlen őszinte dolgot, vagy tűnj el úgy, ahogy kértelek, mióta csak megjelentél!

Nem bíztam senkiben ezen a helyen. De különösen nem bíztam meg valakiben, aki ilyen nyilvánvalóan hamis ürügyekkel etetett. Már maga a tény, hogy szövetségre akart lépni velem, bizonyíték volt arra, hogy ő a legkevésbé megbízható, hiszen egyetlen épeszű lény sem akarna ilyesmit tenni. És tudtam kezelni az önző motivációkat - számítottam rájuk -, de nem akkor, ha nem értettem, mire megy ki a játék.

Kétszer pislogott, beharapta az arcát. Nem tudtam volna megmondani, hogy megsértődött-e vagy csak nevet.

Végül azt mondta:

- Az összes többi valamirevaló harcos, akit el tudnék viselni, már valaki más szövetségese.

- És?

- És?

- Ez nem elég. Folytasd. Ott van a barátod. Miért hívnál meg még valakit?

- Kíváncsi vagyok rád. Hibáztatsz érte? Mindenki az. Vincent kis emberi hercegnője, akit üvegpalatában tartanak, ahol mindenki megnézheti, de soha nem érintheti meg. - Körülnézett, és fintorogva mosolygott az üvegház kristályfalaira. - Hiányzik az üvegpalatád) hercegnő?

Nem engedem, hogy csőbe húzzon, még akkor sem, ha forr a vérem a haragtól, ha ezt a jellemzést hallom.

De Vincent említése mégis azt eredményezte, hogy valamelyest megértettem, miről van szó. Ennek legalább volt értelme. Talán ez volt az első dolog Raihn szájából, amit tényleg elhittem.

- Vincent itt nem tud segíteni.

- Erősen kétlem.

Á.

Vincent. Az egész Vincentről szól. A szövetség ajánlatának semmi köze hozzám. Raihn úgy gondolta, hogyha szövetségre lép a király *kis emberi, hercegnőjével*, az olyan előnyökhöz juttatja, amilyeneket senki más nem kapna meg, és így megakadályozza, hogy a többi versenyző csapjon le rá először.

Nem tetszett, és nem is volt igaz, de legalább volt értelme. Gúnyolódtam, de nem vitatkoztam. Ehelyett azt mondtam:

- És még?

Zavartnak tűnt.

- És még?

- Van még valami más okod rá?

Még egy hosszú pillantás. Újabb szótlán beszélgetés. Már el is felejtettem, milyen volt olyasvalakivel beszélgetni, akinek az arca annyira mozgékony, mint az övé.

Volt még egy dolog - még egy kulcsfontosságú ok, amiért én voltam az ideális szövetséges. Mindketten tudtuk. Tudta, hogy tudom. Utálta, hogy tudtam, hogy tudja.

De őszinteséget kértem, és azt akartam, ő mondja ki.

Nyilvánvalóan mérlegelt, eldöntötte, melyik válasz a megfelelő ahhoz, hogy átmenjen a próbán. Végül azt mondta:

- És téged lesz a legkönnyebb megölni, amikor a Félhold véget ér.

Szinte boldog voltam annak hallatán, hogy ezt valaki hangosan kimondja.

- De addig is - tette hozzá gyorsan - nem fogok ártani neked. Ezt megígérhetem.

Vincent hangját hallottam egy tizenhat éves emlékből:

De én vagyok az egyetlen, aki ilyen ígéretet s neked, és meg id tartja.

- Miből gondolod, hogy szükségem van a védelmedre? Becsületére legyen mondván, hogy nem nevetett rajtam. - Képzett harcos vagy. Jobb, mint gondoltam.

Felállt a szökőkút széléről, és néhány lassú lépéssel közelebb jött, egy pillanatra sem szakítva meg velem a szemkontaktust. Egyik nagy, hegekkel tarkított kezét nyitva tartotta, a másikkal a gyógyító bájjalt szorongatta. Ahogy ő közeledett, én úgy húzódtam egyre hátrébb.

- De attól még ember vagy - mondta csendesen. - Es ez azt jelenti, itt zsákmány is válhat belőled. Mindig préda leszel. Nem számít, milyen jól bánasz azokkal a csicsás fegyverekkel.

Természetesen ez volt az igazság. De talán nem vette észre, hogy tudom, hogyan kell prédának lenni. Egész életemben ezt csináltam.

Igaza volt. Félholdra össze kell állnom valakivel, akit aztán meg kell ölnöm. Talán szövetségre léphetnék vele, hagyhatnám, hogy megvédjen, és azzal tölthetném ezt az időt, hogy kitanuljam harci stílusának csinját-bínját, felfedjem gyengeségeit - felkészülve arra, hogy amint a próbának vége, megöljem. Alábecsül, és ezt felhasználhatom ellene.

De most szövetkezni? Korai még. A Félhold próbájáig, a torna közepéig, hat hét volt hátra. Hosszú idő nem egy, hanem két vámpír közvetlen közelében maradni anélkül, hogy megölnének. Hosszú idő ahhoz is, hogy ő is tanulmányozza az én erősségeimet és gyengeségeimet.

- Nem - mondtam. - Csábító ajánlat, de...

Még egy lépést tett felém, én pedig ismét kiegyenlítettem a távolságot.

- Mit is kértél tőlem? Hogy őszinte legyek? Őszinte voltam veled, szóval most te is légy őszinte velem. Te tényleg azt hiszed, túlélsz még egy éjszakát itt? Már majdnem hajnal van, de utána? Az illatod betölti az egész Holdpalotát. Még a keleti toronyból is éreztem. És hadd mondjam el, kurvára *finom* az illatod. El kell állítanod a vérzést, mégpedig gyorsan.

A bájitalra néztem, amit a kezében szorongatott. Az, hogy mindezt hangosan kimondta, nyugtalanná tett. De az is, hogy ilyen közel volt hozzám. Nem tetszett, hogy ilyen erőteljesen belerángatott ebbe. Az általa felsorakoztatott érvek mindezt nem indokolták, ami sokkal aggasztóbbá tette mindazt, amit nem mondott el.

- Nem - ismételtem.

- Így elvérzel vagy megölnek.

Közelebb lépett, és én nem törődtem a fájdalom szörnyű nyilallásával, mikor felemelt pengéssel újból elugrottam előle.

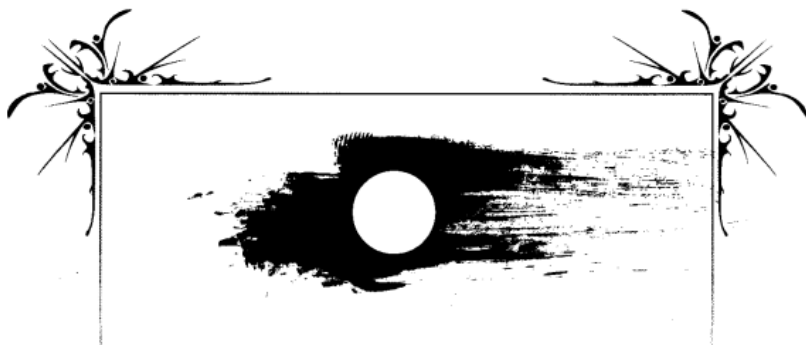
- Megint meg foglak szúrni, ha még egy lépéssel közelebb jössz hozzám - viczorogtam. - *Kifelé!*

Felemelte a kezét.

- Ahogy kívánod, hercegnő. Ahogy akarod.

Meggyőződött róla, hogy figyelem, ahogy visszacsúsztatja a bájitalt a táskájába, aztán még egyszer utoljára rám mosolygott, és az ajtó felé fordult.

- A keleti torony teteje. Ha meggondolnád magad.

TIZENKETTEDIK FEJEZET

HAJNAL ELŐTT EGY ÓRÁVAL HAGYTAM EL A PALOTÁT. Hazárdjáték volt egyáltalán elindulni - a sebem annyira rossz állapotban volt, hogy alig bírtam mozogni. Ha félúton elájulnék a találkahelyünk és a Holdpalota kapuja között, nekem annyi lenne. De összeszorítottam a fogaimat, kicseréltem a kötést, és elindultam. Kétszer annyi időbe telt, mint az előző este. Elbújtam a híd alatt, és vártam.

És vártam és vártam.

Kérlek, Vincent! Gyerünk! Kérlek!

Először tagadásban voltam. Csak egy kicsit késik. Valami feltartotta. Lehetetlen, hogy ne jöjjön el, főleg, miután szemtanúja volt annak a csatának, és látta a sérüléseimet. Bármelyik pillanatban megjelenhet.

De az óra ketyegett, és Vincent nem jött.

Bajsz meg.

Ismertem az apámat, és tudtam, hogy erre nem létezik jó magyarázat, de nem volt időm aggódni miatta. Amikor a napfelkelte túl közel volt már, feladtam, és visszavánszorogtam a Holdpalotába. Még lassabban haladtam.

Erősebben véreztem. Vincent segítségére fogadtam, és a házárdjáték elvesztése sokba került nekem.

Alig értem vissza hajnal előtt. Ahogy a kora reggeli fény átáramlott a padlótól a mennyezetig érő ablakokon, besurrantam az étkezőbe. Szerencsére üresen találtam. Az asztal viszont tele volt friss ételekkel, amelyek úgy néztek ki, mintha alig érintették volna meg őket. De a kancsók? Azok, amikben vér szokott lenni?

Azok vészcsejélőan üresek voltak.

Annyira fájt a lábam, hogy már az evés gondolatától is felfordult a gyomrom, de azért beletömtem egy kis ételt a számba és a zsebeimbe. Valahogy erőmnél kell maradnom, és gyorsan kell cselekednem. Napokkal korábban a Holdpalota napközben szinte néptelen volt. De most hallottam, hogyan visszhangoznak a csarnokokon keresztül a különböző tevékenységekre utaló tompa hangok, puffanások, könnyű léptek zaja. Ráihnnnek igaza volt. Az üvegház nappal ugyan biztonságos, de a palota többi része nem.

Olyan gyorsan haladtam, ahogy a sérüléseim lehetővé tették: az étkezőből átbicegtem a nagyterembe. A tekintetem megakadt a folyosó végén lévő fényfolton - az üvegház bejáratán. Fényes, tiszta nap volt, egy felhő sem látszott az égen. A napfény elárasztotta.

Két lépésre voltam - olyan kibaszott közel -, amikor meghallottam, hogy valaki közeledik.

Elejtettem a kajacsomagomat. Megragadtam a fegyverem markolatát.

Épp időben fordultam meg.

Az egyik pengém támadóm oldalának feszes izmaiba csúszott, a másikkal pedig kivédtem az arcomra mért csapását. A hirtelen mozdulat erejétől elakadt a lélegzetem a fájdalomtól, ahogy a sebeim újból felszakadtak, és a friss véráradat őrzöngésbe kergette a támadómat.

Olyan gyorsan történt minden! Még csak jól meg sem tudtam nézni, ki esett nekem, csak apró részleteket pillantottam meg - vad tekintetének fehérségét, ősz haját, szálkás alakját -, mielőtt egymásba gabalyodtunk. Félig vadállat volt, szaggatott mozdulatokkal mozgott, a szája vicsorgássá torzult, a karmai mélyen a vállamba vájtak, miközben visszavertem. Egy pengével sújtott le rám, amivel újabb sebet ütött az oldalamon.

Nekimentem, és együtt estünk be az üvegházba. A növényzet olyan sűrű volt, hogy ennek egyéb eredménye, minthogy a támadóm enyhe kellemetlenséget érezve felszisszent, nem is volt.

De a vérszomj vadállattá tette. Hanyaggá. Nem figyelt a környezetére. Amikor rám támadt, a saját mozdulatának erejét használtam, hogy az üvegfalnak csapjam.

A reggel mindkettőnkre ránczúdult, a hőség miatt pillanatok alatt gyöngyözni kezdett az izzadság a bőrömn. Hátát az üvegnek szorítottam, és a nap teljes intenzitásával sütötte. Az izzadság és az égett hús illata töltötte be az orrlukaimat.

Ennyinek elégnek kellett lennie ahhoz, hogy felrázza a vérszomjából. Biztosan.

De nem. Fájdalmasan felnyögött, és újra támadt. A fogait, kihegyezett körmeit vagy a fegyverét blokkolni tudtam, de mindhármát nem - legalábbis nem úgy, hogy közben folyamatosan leszorítva is tartom. Húsának égő szaga egyre szúrósabbá vált.

Megbotlottam. Rám vetette magát. Egy esélyem volt. Visszaszorítottam az üveghez. Kihasnáltam tétovázásának pillanatát, amikor a nap leégette az arca egyik oldalát.

És mielőtt magához tért volna, a mellkasába döftem a törömet.

De nem elég erősen. A penge nem jutott át.

Bassza meg.

Olyan gyenge voltam! Ismét visszahúzódtam, és majdnem összeestem, ahogy a világ oldalra dőlt.

Látásom elhomályosult, de a vámpír sárga és vörös erekkel tarkított szemét mégis élesen ki tudtam venni. Felém fordult, lassú mosoly terjedt szét az ajkán.

Minden erőmet egyetlen döfésben összpontosítottam, keményen, keményen, keményen szúrtam, amíg meg nem hallottam a recsenést, amíg a töröm át nem hatolt a mellkasán.

Szörnyű, égető fájdalom hasított belém.

A támadóm elernyed. Halott súlya majdnem felborított. De még élt. Az ujjal még mindig rángatóztak. Nem jutottam elég mélyre. A kezem viszont nem engedelmeskedett, amikor megpróbáltam újra belenyomni a pengét.

Hátrátántorodtam. Lenéztem. A hasamat vér borította. Nem éreztem, hol van a vágás.

Igazából nem éreztem semmit.

Sokkod állapotban vagy, Oraya, sürgetett Vincent hangja a fejemben. Elfogsz vérezni. El kell tűnnöd innen! Azonnal! Ki fogják szagolni, hogy itt vagy.

Az elmém zavaros volt, de egyetlen gondolat világosan fogalmazódott meg bennem:

Nem fogom így túlélni a négy hónapot. Esélytelen.

A hasamra szorítottam a kezem, és felemeltem a fejem. És ott, közvetlenül előttem, mintha magától a Holdpalotától kaptam volna ajándékba, ott volt a csigalépcső.

Visszanéztem. Az üvegház ajtaja hirtelen messze mögöttem volt. Ennyit gyalogoltam volna? Nem emlékeztem rá. De aztán megint csak kevés dologra emlékeztem, miközben felvonszoltam magam a lépcsőn. Csak vonszoltam magam, lépcsőről lépcsőre: az út végtelennek tűnt, akárcsak az első éjszaka, amikor először futottam fel ezeken a lépcsőkön, kétségbeesetten próbáltam feljutni a csúcsra, hogy mentsem az életem.

Valószínűleg nem is ez az utolsó alkalom.

Mire felértem a csúcsra, már négykézláb másztam. A vér lecsöpögött a lépcsőn, átgördült a korlát résein, és a távoli nagyterem padlóján landolt, mint megannyi apró virágszirom.

Amikor nem volt több lépcső, felemeltem a fejem. Egyetlen ajtó állt előttem.

Talpra kecmeregtem. Egy lépés, és összeestem. Megpróbáltam felemelkedni. Megcsúsztam a saját véremen.

Nem éreztem, mikor értem földet. A világ megpördült. Elhalványult.

Egy örökkévalóságnak tűnő idő után valaki a hátamra fordított. A torkomból fojtott nyögés tört fel.

Raihn fölém hajolt.

- Nos - mondta, és karba tette a kezét -, nem tartott túl sokáig.

Kibaszott pöcs!

Hangosan felnyögtem.

Az utolsó dolog, amit láttam, mielőtt elvesztettem az eszméletemet, széles vigyora volt, felfedve két nagyon hosszú, nagyon éles szemfogát.

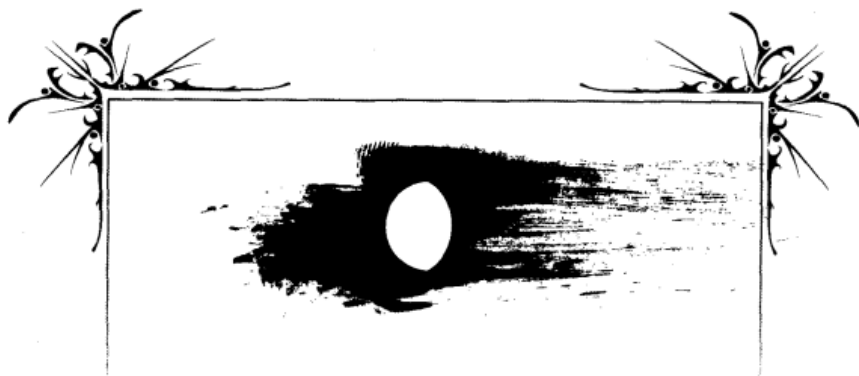
- Nagyon szívesen, Oraya.

De az utolsó dolog, amit hallottam, Vincent hangja volt a fejemben, ahogy azt suttogja: *Mi a fenét műveltél?*

HARMADIK RÉSZ

FOGYÓ
HÓLD

KÖZJÁTÉK

Haðð meséljek arról a pillanatról, amikor a gyermek először kíván máð lenni, mint aki a valóságban!

Öt év egy vámpírnak csupán szempillantásnyi idő. De egy apró embernek a fel élet. A király gondosan elkülöníti örökbefogadott lányát véres világának többi részétől. Mindent megad neki, amit a gyermek csak kívánhat, de szigorúan négy fal között.

A lány tizenegy éves, mikor elkezd a falakon kívülre vágyni. A király hiába tesz meg bármit, hogy lánya számára ő legyen a minden, összes szeretete és védelmező ösztöne ellenére ő még mindig több száz évvel idősebb nála, és egy másik faj sarja.

A lány emlékezett az ideérkezése előtti életére, noha ezek az emlékképek homályosak voltak, elvasta őket az idő vasfoga. Az évek

hosszúknak tűnnek egy ilyen fiatal gyermek számára, az emlékezet pedig hamar elillan.

De azért gyakorta eszébe jut, hogy milyen volt az élete azelőtt. Olyan emberekkel, akik olyanok voltak, mint ő.

Egy este, amikor a király meglátogatta, kérdezgetni kezdte a családja felől. Nem ez volt az első alkalom. Felismerte a férfi arckifejezését is, látta, hogy arra készül: ezredszerre is ugyanazt a választ adja, mint mindig.

- Tudom, hogy a szüleim nincsenek többé - mondta a lány gyorsan, mielőtt a férfi megszólalt volna. - De biztosan vannak mások is.

- Mások?

- Mások, akik olyanok, mint én.

- Emberek.

A lány bólintott. A király hallgatott.

A lány a könyvespolcához ment, és elővett egy kötetet, amely majdnem annyit nyomott, mint ő. Kűszködnie kellett, hogy elérjen az asztalig. A kötet nagy puffanással ért az asztal tetejére, és a lány lapozgatni kezdett a térképek között.

- Az Éj Házának nyugati vidékein találtál rám.

A király meglepetten pislogott. Soha nem mondott részleteket arról, hol találta meg.

A lány ragyogott, mert örömmel nyűgözte le apját.

- Kitaláltam - mondta. - Risban terület, igaz?

Nem tudott olvasni az apja arcából. A férfi bólintott.

- Akkor hol? - A keze végigfutott a halványuló vonalakon, városokon és településeken, amelyek számára csak tintaként léteztek a térképen.

- Nem számít.

A lány megtorpant. De számított. Nagyon is számított. Megtanulta gondosan megválasztani a szavait.

- Lehet, hogy valaki még mindig van ott. És keres engem.

- De itt van az otthonod, kis kígyó - mosolygott rá a király melegen. - Ez a neked való otthon. Lehet, hogy vörös a véred, de te ide tartozol.

Az apja nem értette, itt volt az otthona, de ez a falakon belüli élet állandó félelemmel töltötte el.

- Nem - felelte a lány. - itt mindenki meg akar ölni.

A király nem vitatkozott vele. Sokszor mondta, hogy így van.

Végül a férfi felsóhajtott.

- Egy Salinae nevű helyen találtam rád. Ez egy távoli város az Éj Háza határainak túloldalán. De még ha élne is ott a családotból valaki, Oraya, nem lennék képes megtalálni ókét neked.

A lány nem vette észre, hogy milyen szorosan kapaszkodott ebbe a reménybe - ebbe a törekény, kitalált valóságba -, amíg szét nem tört a mellkasában.

- Miért? - dadogta.

- Az Rióban terület. Hiaj királyként és az Éj Házának vezetőjeként nem mehetek oda hívatlanul

- Én viszont igen. - A lány nem habozott. - El fogok menni.

A férfi felnevetett, de a lány felborkant:

- Ez nem vicc!

A király mosolya elhalványult. Egy hosszú pillanatig nézte a lányát.

- Ember vagy - mondta. - Tál veszélyes lenne.

- Akkor változtass át! - kiabált vissza. - Tégy olyanná, mint amilyen te vagy! Olvastam róla, hogy lehetséges.

- Azt nem tehetem, Oraya.

Újabb remény tört meg. A szeme égett.

- Aliért nem?

- Mert tál értékes vagy. - Megsimogatta a baját. - Három átváltozásból kettő halállal végződik. Ez több mint a fele. Nem teszem így kockára az életedet.

Elszorult a torka. Szúrt a szeme. Minden erejével vissza kellett tartania a könnyeit. Annak a kornak a küszöbén állt, amikor a gyerekek kezdik megérteni a jövőt. És ebben a pillanatban a kislány megértette, hogy ez az igazság - saját emberi testének börtöne - arra kárhoztatta, hogy e négy fal között éljen.

Az apjához fordult, kis keze ökölbe szorult.

- Biztos van mód rá - mondta. - Muszáj, hogy legyen megoldás!

A király kuncogott, bár szeme szomorúan a távolba meredt.

- Ilyen fogak. - Egy hosszú pillanatig hallgatott, mosolya komoly gondolkodássá halványult.

Olyan sokáig csendben volt, hogy úgy tűnt, mintha elméje egy teljesen más világba vándorolt volna. A kislány tudta, hogy nem

szabad félbeszakítani, ezért figyelte őt és várt.

Már megtanulta, hogyan kell olvasni a férfi arcában, de ez most idegen volt. Több mint egy évtizeddel később visszagondolt erre a beszélgetésre, és tudta, hogy amit akkoriban látott a férfiban, az a vívódás jele volt: egy olyan ritka arckifejezés, amelyet nem tudott azonosítani. Számtalanszor felidézte azt az estét, és gondolkodott azon, hogy az apja mit fog mondani neki legközelebb. Kísértette a megválaszolatlan kérdés, vajon mi járhatott a férfi fejében, miközben hallgatott.

De a kislány most semmit sem tudott erről. Egyszerűen várt. Végül a király előre hajolt a székében, tenyerét a térdére téve.

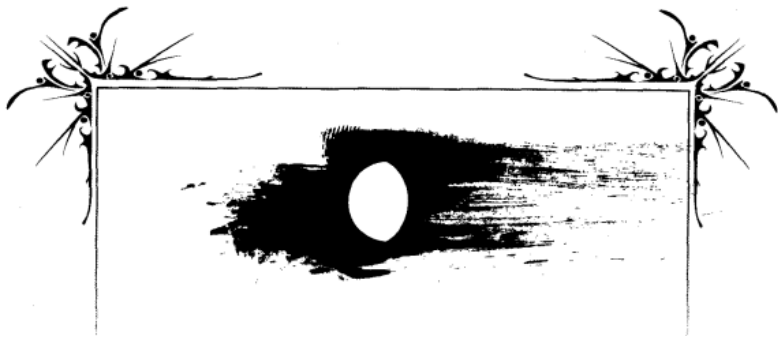
- Valóban létezik valami, amitől egy nap ugyanolyan erőssé válhatsz, minién.

A remény elárasztotta a lányt.

- Hogyan? - sóhajtott fel.

A király szomorúan elmosolyodott.

- Egy istennő ajándékával

TIZENHARMADIK FEJEZET

A NEVETÉS HALK ÉS MÉLY VOLT, durva és lágy egyszerre - nyugodt, és mégis uralta a szobát. Ez volt az első dolog, ami átszivárgott kábult elmémbe; az első dolog, ami átvágott tudatom homályán.

Megfordultam. A testem a fájdalmak egész garmadájával tiltakozott, de ez semmi volt a korábbiakhoz képest. A fájdalom hiánya zavarba ejtett.

Ahogy kipislogtam az álmot a szememből, az első dolog, amit megpillantottam, *egy* pár éj fekete szárny volt. A tollak fénye visszatükröződött a lámpafény meleg sugaraiban. Nem volt időm a ringben, hogy igazán megcsodáljam Raihn szárnyait, de - bármennyire is utáltam beismerni - gyönyörű látványt nyújtottak. A Rishan szárnyakat sokkal ritkábban láttam, mint a Hiaj szárnyakat, és soha nem voltak olyan egyedi színűek, mint ez - mélyfekete, a vörösek, a lilák és a kékek olajfoltos fényével.

Raihn Mische előtt guggolt, aki egy dohányzóasztal tetején ült. A férfi a nő lábát tartotta, és úgy hajolt fölé, mint aki erősen koncentrál. A másik kezében egy tekercs kötszer volt.

- Mondtam, hogy ne mozogj, Mische! - motyogta.
- Túl sokáig tart.
- Két kibaszott percig nyugton tudsz maradni.

Noha maguk a szavak durvák voltak, a hangszíne, ahogy beszélt, kifejezetten lágynak hatott - talán még gyengédnek is nevezhetném.

Mische hosszan és fájdalmasan felsóhajtott, és türelmetlen gyermekként fészkelődött.

Újra pislogtam, és a szoba többi része fókuszba került. Egy lakás közös helyiségének tűnő terében voltunk - egy nagyon-nagyon szép, bár olyan lakásban, amely évszázadokkal ezelőtti ízlést tükrözött. A falakon lámpák sorakoztak, amelyeket a melegség és a hűvösség furcsa kontrasztjaként a brokát tapétán ácsiklandozó kék-fehér fény keveréke világított meg. A szoba keleti felét vastag bársonyfűggönyökből álló fal borította - ha tippelnem kellett volna, az összes ablakot eltakarta. A pompás bútorok művészien voltak elrendezve, mindenütt sötét mahagóniból vagy fényűző fekete márványból készültek, és selymes brokáttal voltak kárpitozva. Minden olyan volt, mintha egy másik korból maradt volna itt, de olyan érintetlenül nézett ki, mintha tegnap készült volna.

- Mondtam, hogy rendben van! Nem fog lelassítani! Ó!

Mische olyan izgatott lendülettel ugrott talpra, hogy kellemesen közel járt ahhoz, hogy arcon rúgja Raihnt.

- Miről is beszéltünk az előbb? - motyogta, ahogy kitért előle, de Mische nem törődött vele, csak átvágott a szobán, egyenesen felém tartva. A fejem még mindig zakatolt, de azért visszahőköltem.

Megdermedt, felemelte a kezét.

- Ó! Sajnálom! Tudom, Raihn figyelmeztetett ám. Csak lassan.

Vállat vont, kínosan felnevetett.

Figyelmeztetett. Ez elgondolkodtatott. Vajon milyen szavakat használt? Ő csak egy gyenge kié emberi lény, mindentől retteg, ezért bánj vele úgy, mint egy sebesült állattal.

Raihnt félrenézett, és halkán átkozódott.

- Hogy érzed magad? - kérdezte Mische. Letelepedett a padlóra, lábát maga alá húzta, és a tenyerét a térdére fektette, mintha fizikailag is vissza kellett volna fognia magát, hogy ne szaladjon oda hozzám. A szeme túl nagy volt az arcához képest, szinte komikusán aránytalan kis orrához és örökké elkerekedett

szájához viszonyítva. Ennek ellenére *így* is feltűnően szép volt. A vámpírok mindig azok.

- Jobban - válaszoltam egy hosszú pillanat után.

Mische vigyorgott.

- Ó, nagyszerű! Mische-nak hívnak. Olyan izgatott vagyok, hogy végre találkozhatunk.

- Találkoztunk már. A lakomán.

- Nos, úgy értem, hogy végre *tényleg* találkozunk. Raihn mindent elmondott a próbáról. És hogy a te ötleted volt megtalálni a falkavezért. Ennek köszönhetően úsztam meg ép bőrrel, szóval köszönöm - nevetett, és megrázta a fejét, mintha a közelmúltbeli halálközeli élmény csak egy kedves, távoli emlék lenne.

Soha nem találkoztam még olyan vámpírral, aki így viselkedett volna. Még a legkitárlkozóbb formájukban is visszafogottak voltak. Mégsem tudtam megszabadulni az érzéstől, hogy emlékeztet valakire. Egy pillanat múlva rájöttem, hogy nem vámpírra, hanem emberre. Ilanára emlékeztetett.

Persze Mische nem rendelkezett Ilana harapós stílusával. De ugyanaz a hangos, laza gátlástalanság áradt belőle. Szégyentelenül színes volt. Milyen lehet a kapcsolat közte és Raihn között? Mindketten furcsák voltak vámpír mércével mérve, de olyan módon, hogy ennél jobban nem is különbözhetek volna egymástól.

Mische felállt, és széttárta a karját, a szobára mutatva.

- Isten hozott az otthonunkban. Hát nem lenyűgöző? Nos... talán te nem így gondolod. Biztos vagyok benne, hogy ez semmi az Éjszülött kastélyhoz képest. De mi még sosem voltunk ilyen helyen. Vagy... nos, azt hiszem, *Raihn* igen, de én...

- Adj neki egy napverte percet, mielőtt lyukat beszélsz a hasába, Mische.

Raihn hosszú, fekete, egyszerű és a vállbán kissé szűk kabátja zsebébe csúsztatta a kezét, és felém lépett, ajkán önelégült mosoly terült el, amitől elborzadtam.

- Gyorsan meggondoltad magad, ugye?

- Nem volt választásom.

- Mi is így gondoltuk.

- És hála az isteneknek, hogy ide jöttél - sóhajtott Mische. - Különben meghaltál volna. - Arca megkeményedett. - Azok a Vérszülött szarok. Megpróbáltak darabokra tépni, igaz?

Háta az isteneknek, azt mondta. Nem azt, hogy az Istennőnek. Érdekes.

- Van egy ajándékom a számodra - szólalt meg Raihn nagyon lazán -, hogy üdvözöljelek a mi kis családjunkban.

Mische vigyorgott. Megdöbbenő volt látni, hogy *egy* ilyen napsütéses és vidám arckifejezést azok az éles szemfogak szakítanak meg.

- Ó, igen! - Belenyúlt az egyik ládába, amelyet a túlsó falhoz szorítottak, és amikor visszafordult, visszafogtam magam, hogy ne hátráljak meg.

Egy fej volt.

Egy férfi feje, a bőre sápadt és fakó, a haja többnyire szürke, némi hamvasbarnával csíkozva. A fülei hegyesek voltak, akárcsak a fogai, amelyek láthatóak maradtak az örök vicsorgáson keresztül, amely még halálában is elcsúfította a képét.

Nem igazán tudtam korábban szemügyre venni a vámpírt, aki megtámadott, de feltételeztem, biztosan ő az.

A gyomrom hirtelen felfordult. Az emlékkép, mint mindig, röviden, mindent felemészítő villanásokkal érkezett.

Van egy ajándékom a számodra.

Keményen pislogtam, igyekeztem lerázni a múltat; Aztán óvatosan újra magamra vettem a hideg érdektelenség álarcát.

- És mi a fenét kezdjek ezzel?

Raihn vállat vont.

- Nem tudom. Kárörvendhetsz.

- Milyen kielégítő - mondtam szárazon. - Úgy tűnik, most már igazán tudja értékelni a felsőbbrendűségemet.

Mische vigyora elhalványult. Raihn ajka rosszállóan elvékonyodott.

- Már kétszer megmentettem az életed, és átadtam neked az ellenséged fejét, de neked ez nem elég? Nem semmi vagy, hogy még többet vársz...

- Ezek az „ajándékok” mind öncélúak. Én is segítettem neked életben maradni abban a ringben. És biztos vagyok benne, hogy nagy élvezettel ölted meg.

Furcsa kifejezés vonult át az arcán, majd gyorsan könnyű mosolyra váltotta a grimaszt.

- Ezért vagyunk szövetségesek. Mert az érdekeink kölcsönösen előnyösek.

- Hm.

Igyekeztem nem kimutatni, hogy a „szövetségesek” szó a csontjaimig lehűtött. Csak most értettem meg igazán, milyen következményekkel jár, amit tettem. Kétségbeesésből kellett döntést hoznom, és most itt ragadtam ezzel a kettővel.

Mische még mindig a fejet tartotta, bár most kissé duzzogva nézett le rá.

- Tényleg egy seggfej volt - sóhajtott. - Már korábban is. Végül úgyis meghalt volna. Gyakorlatilag kibelezted.

- Elég nagy küzdelem lehetett - tette hozzá Raihn - mindkettőtök állapotából ítélve.

Néhány lépést tettem Mische felé, megvizsgálva a fejet. Még vámpírokhoz képest is szokatlan volt a bőrének halványszürke árnyalata, akárcsak az élénk vörös, amely immár vak szemét szegélyezte. Fekete-bíbor erek pókhálója mászott fel a nyakán. Láthatóak voltak az állkapcsán, a szája és a szeme sarkában. Es még a halálban is úgy tűnt, hogy... pulzálnak.

- Mi az? - kérdezte Raihn. - Még soha nem láttál Vérszülött átkot közlőről?

Nem tetszett, hogy olyan könnyen olvas az arcomban.

- Vérszomj volt - mondtam.

- Sokkal több volt annál.

Furcsán komolynak tűnt. Talán még komornak is. Amikor elszakítottam a tekintetemet a fejről, hogy ránézzek, a vigyor eltűnt az ajkáról.

Aztán észrevette a tekintetemet, és megint vigyorogni kezdett.

- A napjai úgyis meg voltak számlálva. Csak jót tettem vele. Ez volt a legkevésbé fájdalmas út a számára. Akárhogy is legyen - a vigyorból ferde vigyor lett -, örülök, hogy észhez tértél. Mische, nem akarsz megszabadulni attól az izétől?

Mische bólintott, és a fejet a hóna alá csapta, majd a szoba hátsó részében lévő egyik ajtó felé vette az irányt.

- Mindjárt visszajövök. Aztán körbevezetlek, Oraya.

RAIHNNEK ÉS MISCHE-NAK tényleg sikerült elsőrangú helyet találnia. A lakás hatalmas volt, dolgozószobával, konyhával, irodával, négy hálósobával (mindegyikhez saját mosdó tartozott), és természetesen a nagy nappalival - az egész lakosztályt fényűző stílus jellemezte, még az Éj szülöttek kastélyához képest is. A belváros minden lakója megszokta, hogy a Holdpalota Sivrinaj felett örökdió a Nyaxia áldott emlékművében, de csak most gondolkodtam el azon, hogyan és miért került oda. Éltek itt valaha emberek? Ha igen, miért engedték át az otthonukat az Éj szülöttek kastélyának? Ez a hely majdnem ugyanolyan nagy volt, és ugyanolyan pompás.

Mische megmutatta a szobámat.

- A legtöbb ablakkal rendelkező szobát adtuk neked - jelentette ki -, tudod, nyilvánvaló okokból. - Ezzel magamra hagyott, hogy rendbe szedjem és kipihenjem magam. A hálósobám, mint az összes szoba ezen a helyen, gyönyörűen díszített volt a maga ódon, elavult stílusában, még akkor is, ha furcsa módon sehol egy porszemet sem találtam.

A függönyök nehéz, mélykék bársonyból készültek, ezüstoffonak díszítették őket. Nagy erőfeszítéssel húztam el az egyiket. Az ablak szinte tökéletes tükörképe volt az Éjszülött kastélyban lévő szobámból nyíló kilátásnak. A távolban a palota sziluettje ördögi csúcsok és holdezüst kupolák sorozatává zsugorodott. Nem is emlékszem, mikor láttam utoljára ilyen messziről. Azok az épületek, amelyek a hálósobám ablakától távolabb voltak, olyan közelről látszottak, hogy minden tökéletlenségük lelepleződött... és bőven akadtak rajtuk problémák. Igen, az épületek grandiózusak voltak ugyan, de az aranyfesték lepergett, a faragványok szétmorzsolódtak. A törések borostyánként kúsztak végig a kőfalakon, és repedések szakították át az ólomüvegablakokat. A romlás ezen jelei a Vincent kastélyában található szobámból nem látszottak.

Mindig azt feltételeztem, hogy Sivrinaj csúfsága az emberi körzetekre korlátozódik. Soha nem jutott eszembe, hogy talán a belváros is rohad a maga

módján.

A szemem egy kis tömörszerű sötétségen állapodott meg a horizonton. A Vincent palotájában lévő szobámból a távolban kecsesen és csendesen elterülő dűnéket láttam. De ebből a helyiségből viszonylagos közelségben az Éj szülöttek kastélyának sziluettje mögött részben elrejtett emberi nyomornegyedek rajzolódtak ki sokkal egyértelműbben.

Nem tudtam, hogy ennek a két dolognak a látványa, amely olyan szöges ellentétben állt egymással, miért okozott ennyire kellemetlen érzést.

Megint behúztam a függönyt.

- EZT A LAKOMÁRÓL hoztad?

- Uh-huh!

Mische a szájába dobott egy cseresznyét, és megrágta, láthatóan ízlelgette, mielőtt lenyelte - maggal együtt. Ő és Raihn az ételből csak csipegettek, leginkább azzal foglalkoztak, hogy megigyanak két nagy serleg vért. A tányérnyi étel, amit Mische nyújtott át nekem, sokkal több volt, mint amennyit valaha is meg tudnék enni, szín szerint művészi elrendezve - bogyós gyümölcsök, húsok és sajtok, halmokban.

Néztem őket, ahogy a vért kortyolgatták. Mische egyértelműen azt akarta, hogy vele szemben üljek, de én inkább az asztal végén foglaltam helyet. Csak kényelmesebb volt egy kis távolságot tartani közöttünk. Időt adtam magamnak, hogy reagáljak, ha bármelyikük megmozdulna.

A serlegük felé biccentettem.

- Milyen fajta?

Raihn ivott egy kortyot, és megtörölte a száját.

- Szarvas. Azt hiszem.

Nem tudtam megmondani, hogy megkönnyebbültem-e vagy sem, hogy nem emberi vér. Nem szerettem belegondolni, honnan származhat, de legalább amíg a többiek kancsóból kapják, nem kísérti őket annyira a vágy, hogy tőlem vegyék el. Végül is semmi sem volt számukra olyan, mint az emberi vér.

Nem csak az elégítette ki őket. Szarvas, ló, tehén vagy sertés vére volt a leggyakoribb. A csirke- vagy varjúvér volt a legolcsóbb, bár tápanyagokban szegény, és nyilvánvalóan borzalmas ízű. Vincent udvarában a lóvért gyakran pácolták és finomságokat készítettek belőle. De még a legfinomabb helyettesítések sem hasonlíthatók össze az emberi vérrrel. A felsőbb osztály gyakran fogyasztotta, vagy közvetlenül az olyan vérárusoktól szedték, mint amilyen Ilana volt.

- Nem maradt utánpótlás - mondtam. - Amikor korábban lementem oda...

- Tudjuk - válaszolta Raihn.

Hosszú, kínos pillanatig hallgattunk, mindannyian tisztában voltunk azzal, hogy ez mit jelenthet. Legalábbis egyelőre, a versenyzők elhagyhatták a Holdpalotát, hogy több vért keressenek. De volt egy olyan érzésem, hogy előbb-utóbb szorulni fog a hurok.

- Nekünk viszont van bőven! - mondta Mische vidáman, megtörve a feszültséget, és egy nagyon teli kancsót tartott a magasba, meglötyögtetve a benne lévő vörös, sűrű folyadékot. - Annyit vettünk belőle, amennyit csak bírtunk, mielőtt a többiek hozzáérték volna.

- És ételt is - tette hozzá Raihn. - Neked.

Legalábbis ezért hálás lehetek, mindkét szempontból. Bár a kedvességük kényelmetlen érzéssel töltött el.

Az asztal közepén lévő gyertyatartó egyik gyertyája nem égett. Mische a homlokát ráncolta, majd csettintett az ujjával. Egy kis lángtöredék szikrázott az ujjhegyén, majd elégedett mosollyal meggyújtotta a gyertyát.

Lenyűgözve néztem. Ugyanolyan meglepő volt itt, közelelről, mint a ringben látni. A kíváncsiságom győzött.

- Ez nem Nyaxia-féle mágia.

- Nem. Atroxus.

Ahogy gondoltam. A megerősítés azonban nem tette kevésbé hihetatlenné. Míg a tizenhárom isten mindegyikét szólítani lehetett a mágia különböző formáinak gyakorlásához, a Fehér Pantheon tizenkét istensége közül egyik sem engedte meg, hogy vámpírok igénybe vegyék az erejét. A vámpírok végül is Nyaxia gyermekei voltak, a fehér Pantheon pedig megvetette Nyaxiát.

Mische olvasott az arcomból.

- Tökéletesen lehetséges, hogy egy vámpír Nyaxia birodalmán kívüli mágiát használjon - mondta olyan hangon, ami arra utalt, hogy ezt a magyarázatot már sokszor elmondta. - Csak a megfelelő adottságokra van szükség hozzá, ez minden.

Úgy tűnt, büszke magára. De nem kerülte el a figyelmem a Raihn arcára kiülő rosszallás, ahogy pontosan ebben a pillanatban belekortyolt a vérbe - mintha csak meg akarná akadályozni, hogy olyasmit mondjon, amit később megbánna.

- Es te? - kérdezte a lány. - Van varázserőd?

Haboztam, mielőtt válaszoltam volna. Talán nem akartam, hogy tudják, hogy igen, még akkor is, ha a varázserőm alapvetően értéktelen. Az előny előny volt. De egy másodperccel tovább hallgattam, mint kellett volna. Mische elvigyorodott, és közelebb hajolt.

- Tehát van. Érzem. De kicsit szégyenlős, mi?

Szégyenlée. Csodás. Fontolóra vettem, hogy legközelebb így nevezem, amikor Vincent becsmérő megjegyzést tesz a mágiám gyengeségére. *Ne ítélkezz. Csak félénk.*

Tetszene neki.

- Csak egy kicsit - mondtam. - Elég haszontalan. Soha nem értem el vele semmit. - A tekintetem Raihnre siklott. - És mi van veled?

- Ó, ugyanaz - mondta, és még egyszer belekorlyolt a vérbe. - Elég haszontalan.

Mintha nem láttuk volna, amikor napokkal ezelőtt arra használta, hogy megöljön vele valakit.

Mische kuncogott, egyértelműen szórakoztatóbbnak találta Raihnt, mint én.

Összehúztam a szemem.

- Olyan haszontalan, mint az Asteris?

Elmosolyodott.

- Pontosan.

Dumm. Dumm.

Felpattantam. A bejárati ajtóra néztem, amely minden egyes dörömbölő hangra megremegett.

BANGBANGBANGBANGBANG.

Raihn alig pillantott rá.

- Na, ez pont úgy hangzik, mintha jobb lenne nem válaszolnunk.

- Raihn Ashraj, *NYISD KI EZT A KURVA AJTÓT!*

A mély női hang az ajtón túlról dübörgött, olyan hangosan, hogy akár a lakáson belülről is jöhetett volna. Ha a dörömbölés folytatódik, biztosan percek alatt bent is lesz.

Mische Raihnre pillantott. A férfi összehúzott szemmel nézett a társára. Néma beszélgetés zajlott közöttük.

A férfi felnyögött.

- Aliért mindig én? Aliért soha nem a te neved az, amit ezen a napverte ajtón keresztül üvöltenek?

A lány szélesen elmosolyodott.

- Alert én szép és kedves vagyok.

- Szép és kedves vagyok - morogta a férfi. Felállt, felkapta a kardját a dohányzóasztalról, ahová korábban hanyagul ledobta, és egyetlen mozdulattal kivonta a hüvelyéből. Aztán odasétált az ajtóhoz, és kinyitotta, így annak, aki a folyosón állt, nem volt ideje reagálni, mielőtt a kard az arcába került volna.

- Helló, Angelika.

És a kard azonnal egy fejsze hideg fémével találkozott. Az a nő volt az, aki a Vér Házának versenyzőit vezette... és most eszméletlen dühösnek látszott.

Közelről nézve talán ő volt a legizmosabb nő, akit valaha láttam, majdnem olyan magas, mint Raihn, és elég széles ahhoz, hogy kitöltse az ajtót. Az ujjatlan páncélban szabadon hagyott karja meghajlott, ahogy kivédte Raihn ütésének teljes erejét - és ahogy a férfi izmainak feszülése alapján következtetni lehetett rá, ő sem fogta vissza magát.

- Hol van? - vicsorgott Angelika.

- Nem tudom, miről beszélsz.

- Én nem olyan vagyok, mint az a Rishan szarházi, akit megöltél a lakomán. Nem dőlök be a játékaidnak. Hol van?

Az ajtó mellett lézengtem, elővettem a saját fegyvereimet, de nem akartam beavatkozni, hacsak nem muszáj. Auliché megdöbbenően egykedvűnek tűnt, nyilvánvaló érdeklődéssel, de kevés aggodalommal figyelt.

Ügy látszik, Angelikának nem volt különösebben szüksége Raihn válaszára, mert ahelyett, hogy megvárta volna, lecsapott. És Raihn készen állt rá. A férfi kivédte a nő ütését, és annak erejét arra használta, hogy mindkettőjüket kilökje a folyosóra, távolabb a lakás bejáratától.

A harcuk olyan volt, mintha két természeti erő ütközne össze. Angelika ördögi volt, minden mozdulatát a puszta erő hatotta át. A terem fénye megvilágította a karján végigfutó sebhelyeket - vérmágiát használt.

Ennek a varázslatnak az alkalmazása úgy tűnt, Raihn ellen hatástalan marad - talán csak egy aprócska rándulástól eltekintve, amikor a fegyvere találkozott az asszonyéval. Raihn lélegzetelállítóan képzett harcos volt. Majdnem művész. A próbán másra kellett figyelnem, így nem vettem észre, mennyire nagyszerű. Hihetetlen kecsességgel mozgott hatalmas termetéhez képest. Minden egyes ütés, kitérés *vagy* lépés úgy olvadt egymásba, mintha táncot lejtene. A kardja körüli sötétség foszlányai minden egyes suhintással erősödtek, minden csapás mögött éjszakai csíkokat hagytak, és árnyékszalagokba burkolták mindkettejüket.

De Angelika ugyanolyan jó volt, ugyanolyan erős, ugyanolyan gyors. Egyenrangúak voltak, mindketten reszkettek egymás ereje alatt. Az élethelyzetem természetéből adódóan nagyon jó lettem a ragadozók felmérésében - a gyilkosok felismerésében. Es most azt láttam, hogy két könyörtelenül hatékony lény játszadozik egymással.

Raihn a nő fejszéje ellen irányuló egyetlen erőteljes mozdulattal ellökte magát az ellenfelét.

- Ő maga okozta magának. És ezt te is tudod.
- Az emberi lény volt - vágott vissza a nő. - Tudom, hogy ő volt.
- A harcosodnak elment az esze. A lány után ment az üvegházba.

Angelika készen állt arra, hogy újra lesújtson, de erre megállt. Leengedte a fejszéjét, de csak egy hüvelyknyire.

Raihn nem engedte le a saját fegyverét. De ő sem csapott le.

- Nappali fényben, Angelika.
- Az üvegházba - ismételte meg a nő.
- Már régen nem volt önmaga - mondta Raihn. - Megölette magát. Meg kéne köszönnöd. Megmentettünk egy nagyon kellemetlen feladattól.

- Vigyázz magadra! - sziszegte a nő.

- Mi? Jobb szeretted volna, ha elég sokáig él ahhoz, hogy megszokja ezt a helyet? Mint azok a szerencsétlen fickók, akikkel a ringben harcoltunk?

Angelika megrándult. Ujjai felemelkedtek - hirtelen a nyakához emelte őket. Hosszú ideig hallgatott, én pedig feszülten vártam, újra megmozdul-e.

- Inkább egy próbán ölöm meg a lányt, mint itt - mondta végül, mély és ígérettől sűrű hangon, és ekkor a tekintete gyűlölettől keményen rám szegeződött. Orrlyukai fellángoltak. Nagyon is tudatában voltam a szívverésem gyors ütemének. - Ami *téged* illet - folytatta, és Raihnre nézett. - Neked csak az a szerencséd, hogy még nem jött el az időd. Vésd eszedbe, milyen szerencsés vagy.

Aztán egyszerűen leengedte a fejszóját, és elsietett.

Vártunk, és már rég elment, mielőtt bármelyikünk megmozdult volna.

Raihn volt az első, aki megszólalt.

- Valószínűleg meg kellett volna ölnöm.

- Úgy mondd, mintha legyőzhetted volna - mondtam. A férfi kuncogott.

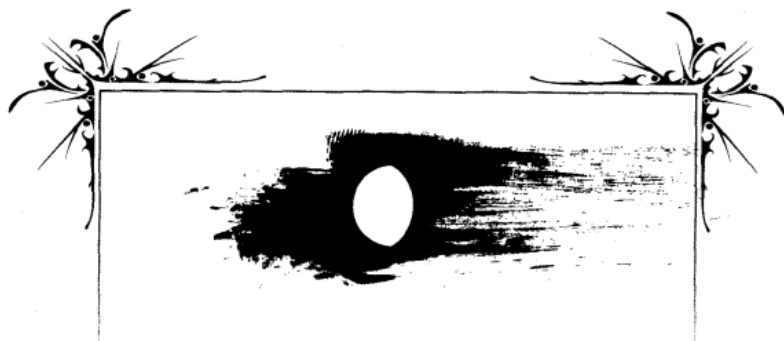
- Ó, legyőztem volna.

Vörös tekintete rám siklott, és egyszerre tudatosult bennem, milyen közel áll hozzám - elég közel ahhoz, hogy érezzem az illatát, az illatát, amely a sáfrányra és a sivatag felett lecsapó hőségre emlékeztetett, és valami másra, amit nem tudtam pontosan meghatározni.

Libabőrös lettem, ösztöneim fellázadtak az ellen, hogy valakit ilyen közel engedjek magamhoz. Lazán hátraléptem párat, és Raihn tekintete visszasodródott oda, ahol Angelika eltűnt a lépcsőn.

- És mégis... Sok bajt fog nekünk okozni a jövőben. Szemmel kell tartanunk.

- Sajnálom őt - mondta Mische halkán, de aztán nem szólt többet.

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

OSTOBA DÖNTÉS VOLT. Jobb mestered voltam annál, minthogy így kiszolgáltasd magad az ellenségeidnek.

Közel egy évtizede nem láttam Vincentet ilyen elborzadtnak a tetteim miatt.

Nem volt más választásom, akartam mondani, de lenyeltem ezeket a szavakat, mielőtt kiejtettem volna őket. Tudtam, hogy így jobb. Vincent úgy vélte, hogy mindig van választásunk, és ha olyan helyzetben találjuk magunkat, hogy nincs, akkor korábban döntöttünk nagyon rosszul, emiatt kerültünk az adott helyzetbe. Bárhogy is legyen, senki mást nem hibáztathatunk, csak magunkat.

- A Félhold próbáján úgyis szükségem lesz szövetségesre, és ő megfelel - mondtam végül.

- Egy Rishan.

- A versenyzők egyharmada az.

- Gondolj bele, hogy miért akarna közel kerülni hozzád *egy* Rishan, Oraya. Éppen *hozzád*.

Fel-alá járkált. Vincent csak akkor járkált, amikor ideges volt, de még ezt is eleganciával, tudatosan tette. Három hosszú lépés és *egy* éles kanyar, majd pontosan ugyanolyan hosszú lépések, pontosan ugyanaz a ritmus.

Feszült volt. Én is feszült voltam. Pocsék kombináció, tudtam, amint megpillantottam őt. Az évek során keményen dolgozott azon, hogy kigyomlálja belőlem az érzelmi impulzivitásomat. De a verseny okozta stressz, a sérülésem és a döntés, amit meg kellett hoznom, felszínre hozta az idegességemet. Mindezek alatt ott volt az Ilana halála miatti gyászom, amelyet soha nem ismertem el, de még mindig nyers fájdalmat okozott és vérzett: felerősített bennem minden negatív érzelmet.

Mindez azt jelentette, hogy nagyon óvatosan kellett figyelnem a hangomra és a szavaimra.

- Igen - mondtam. - Úgy gondolja, hogy a velem való szövetség előnyöket jelent a számára. Miattad. Ami az önző motivációkat illeti, azokat el tudom fogadni. Jobb ez, mintha azért választott volna, hogy gyorsan meg tudjon enni, ha kevés lesz az élelem.

Lépés, lépés, lépés, *fordulat*, ahogy Vincent élesen felém nézett.

- És meg is fog.

Majdnem megborzongtam ettől a gondolattól.

- Legalább addig, amíg ez megtörténik, van, aki megvéd.

- *Megvet*). - Gúnyos mosolyra görbült az ajka, úgy vágta hozzám a szót, mintha valami visszataszítót mondtam volna.

Összeszorított fogakkal nyeltem vissza a válaszomat. Azt hitte, én nem vagyok tisztában ennek a szónak az összes hátulütőjével és gyengeségével ezen a helyen? Nem létezett védelem sem a Kejarin, sem az Éj Házában, sem egész Obitraesben. Nem létezett olyasmi, mint biztonság, és bizonyosan nem létezett bizalom sem, kivéve az abba a személybe vetett bizalmat, aki velem szemben állt. De az ingerültségem elhalványult az aggodalom növekvő áradata alatt, ahogy néztem apámat ide-oda járkálni. Néztem, ahogy a keze végigsimít a haján: ezt a gesztust legalább tisztán értettem.

- Mi történt? - kérdeztem csendesen.

Lázadó tevékenység nyomai a Rishanok táborában? Ez megmagyarázná, Vincent miért olyan érzékeny arra a gondolatra, hogy egy Rishannal szövetkezem, bárki legyen is az. Vagy... talán még több fenyegetés a Vér Háza felől. Az még zavaróbb lenne.

Nem is tudtam, minek tettem fel a kérdést. Ahogy előre láttam, Vincent félrenézett, és nem szólt semmit. Egyetlen izom rándult csak meg az arcán, bosszúsága jeleként.

Összeszorult a gyomrom az aggodalomtól, amikor Angelika gúnyos mosolyára és arra gondoltam, ahogyan rám nézett, és amikor eszembe jutott Raihn, a Rishan vámpír. A Kejari elméletileg elszigetelt verseny, ahol minden versenyző egyenlő esélyekkel indulhat. De a gyakorlatban? Csak a külvilág feszültségeinek és konfliktusainak kiterjesztése.

- Ha olyan dolgok zajlanak odakint, amelyek befolyásolhatják azt, ami idebent történik, tudnom kell róluk - mondtam.

- Az életben maradásra kell összpontosítanod. Semmi másra.

- Az életben maradásra koncentrálok.

- Azzal, hogy egy Rishan karmai közé veted magad? Nem így neveltelek.

Mielőtt megállíthattam volna magam, kiböktem:

- Inkább véreztem volna el? Cselekednem kellett, és megpróbáltam hozzád fordulni segítségért, de *nem voltál sehol*.

A szavak túl gyorsan szaladtak ki a számból ahhoz, hogy megállíthassam őket, élesek voltak, mint a pengék, amelyeket a legutóbbi találkozásunkkor adott nekem. Rám villantotta szemét, és egy pillanatra felcsillant benne a sértettség, amely gyorsan jéggé keményedett.

Azonnal megbántam a szavaimat. Túl kemény voltam. A változás rajta erőteljes és azonnali volt, mintha ugyanaz az arc most egy teljesen más ember által viselt maszk lenne.

Vincent, az apám, mindennél jobban szeretett. De Vincent, az Éj szülött király, túl könyörtelen volt ahhoz, hogy a legkisebb kihívást is eltűrje, szeretet ide vagy oda.

- Azt hiszed, nem tettem meg mindent, hogy segítek neked? - kérdezte hidegen.

- De, biztos - mondtam. - Persze, tudom, hogy megtettél.

- Azért adtam neked ezeket a pengéket, hogy olyan harcossá válj, aki megérdemli, hogy használja őket. Ha nem akarod...

- De akarom!

Legutóbb, amikor így beszélt velem, elhagyta a szobámat, és egy hétig nem beszélt velem. Kicsit szégyelltem magam a hirtelen, kétségbeesett pánik miatt, ami elfogott a gondolatra, hogy most is így fog visszavonulni.

Ez az idegen keménység az arckifejezésében nem lágyult. Elfordult, sziluettként kirajzolódva Sivrinaj égboltja előtt.

- Bocsáss meg - mondtam elszorult torokkal. - Tudom, hogy mindent megteszel, amit csak tudsz. Nem kellett volna mást mondanom.

És komolyan is gondoltam. Túlreagáltam, pedig csak azért morgott, mert engem akart védeni. Mindenemet Vin- centnek köszönhettem, és ezt soha nem felejtettem el.

Több hosszú, feszült másodperc telt el. Önkéntelenül kifújtam a levegőt, amikor visszafordult felém, és arckifejezése már nem egy semmibe vett királyé volt, hanem az aggódó, fáradt apámé.

- Eljöttem volna - mondta -, ha lett volna rá mód.

Nála ez volt a bocsánatkéréshez legközelebbi gesztus. Soha nem láttam Vincentet bocsánatot kérni senkitől semmiért, soha. De meg kell tanulunk, hogy kihalljuk, mi rejlik a szavak között. Noha soha nem mondta, hogy szeret, úgyis minden szigorú utasításában hallottam. És most, bár nem mondta, hogy sajnálja, mégis hallottam hangjának kissé alacsonyabb hangszínéből, abból az egyetlen mondatból.

Meg kell hajolnod az olyan személyiségek előtt, mint Vincent. El kell vened tőlük, amit ők maguk nem akarnak megadni.

- Tudom - mormoltam.

Hosszú, kutató pillantást vetett rám.

- Ezt meg kell nyerned.

Nem gyengédséggel, hanem egyenes szilárdsággal mondta.

Mint egy irányelvet.

- Tudom.

Kinyújtotta a kezét, és megérintette az arcomat.

Megrándultam, de csak azért, mert a gesztus annyira váratlanul ért. Alig emlékszem, Vincent mikor ért hozzám utoljára, azon kívül, hogy megütött edzés közben a ringben. És mégis, egy részem bele akart hajolni ebbe a kis simogatásba.

Amikor nagyon fiatal voltam, néha megölelt. Az egyik legkorábbi emlékem az, hogy a fejemet Vincent vállához fektettem, és megtapasztalom a felismerés hirtelen megrázkódtatását, hogy *biztonságban* érzem magam. Még ilyen fiatalon is tudtam, milyen ritka ez - akkor úgy éreztem, mintha megkönnyebbültem volna, mintha tudtomon kívül visszatartottam volna a lélegzetemet azóta a nap óta, hogy a ház összeomlott körülöttem.

Hosszú, hosszú idő telt el azóta, hogy így éreztem. Egy napon a szeretet olyasmi lett számomra, ami nem biztonságot nyújt, hanem mindarra emlékeztet, ami kegyetlen és veszélyes a világban.

Elhúzta a kezét, és hátrébb lépett.

- Tartsd meg a szövetségesed - mondta. - De tartsd készenlétben a fogaidat is, kis kígyó. Ne téveszd szem elől, és ne engedd, hogy a hátad mögé kerüljön. Mert amint ez megtörténik, meg fog ölni. Használd őt! De *soha* ne engedd, hogy kihasználjon!

Mindezzel egyébként is tisztában voltam. Bólintottam.

Benyúlt a zsebébe, majd átadott nekem egy másik kis fiola gyógyító bájitalt.

- Takarékoskodj vele - mondta. - Nem tudom, mikor leszek képes többet szerezni.

Becsempésztem a bájitalt a táskámba, és eltűntem az éjszakában.

Úgyis sokkal hasznosabb volt, mint egy ölelés.

NEM TALÁLKOZTAM senkivel, amikor visszatértem a Holdpalotába. A hajnalhoz közeli órák gyakran csendesek voltak - a legtöbb vámpír mostanra már visszavonult az otthonába, hogy aludni készüljön, és az útvonal, amelyen én jártam, félreeső volt.

Mégis, amikor épp arra készültem, hogy megmásszam a palota falát, megálltam.

A vállam felett átkukucskálva nem láttam mást, csak néma macskaköves utakat és a nagyra nőtt rózsatövek homályos, zabolátlan körvonalait. Semmi

mozgás. Egyetlen hang sem.

Mégis libabőrös lettem, mintha a figyelmes szemek érintése hívta volna fel a figyelmemet.

Megborzongtam, a fal felé fordultam, és mászni kezdtem.

MIRE FELÉRTEM az összes lépcsőn, a hajnal átbukkant a horizonton. Amikor kinyitottam a lakás ajtaját, meglepődve láttam, hogy a függönyök szét vannak húzva, és Raihn tekintélyes alakja tölti be a köztük lévő teret. Az ablaknak dőlt, egyik karját az üveghez szorította.

- Hol voltál? - kérdezte anélkül, hogy megfordult volna.

- Semmi közöd hozzá.

Becsuktam az ajtót, és átléptem a nappaliba.

- Azért egy kis közöm mégis van hozzá, nem? Szövetségesek vagyunk, meg minden.

Anyám, utáltam ezt a szót, és mindazt, amit az ő szemében ez nyilván jelentett.

Nem mondtam semmit, csak kimentem a hallba. Fejét épp csak annyira döntötte meg, hogy rám pillanthasson. A holdfény ezüstje elkezdett összemosódni a nap rózsaszín ígéretével, kirajzolva arccsontja erős szögleteit egészen az állkapcsáig, lecsordulva a nyakizomzatáig.

Azok az izmok kissé megfeszültek, miközben egy bűnbánó, majdnem-mosolyt küldött felém.

- Nem engedsz egy jottányit sem, ugye?

A szemem hidegen nézett végig a testén.

- És te? Vagy a jottányi minden, amit nyújtani tudsz?

Szánalmas. Hülye. Nem is tudtam, miért mondtam ezt, kivéve, hogy mikor halkan felnevetett, furcsán kielégítőnek találtam.

- Aludj jól - mondta. - Remélem, a párnád alatt lévő késtől nem rándul meg a nyakad.

- Megszoktam.

- Jó. Holnap elkezdünk edzeni. Fel kell készülnünk a következő próbára. ,

Bassza meg. A következő próba. Alig tértem magamhoz az előzőből, és értékes napokat vesztettem a felépülesem miatt. Csak két hetünk volt a felkészülésre. És a gondolatától, hogy Raihnnel kell edzenem - és ezt valahogy úgy kell megoldanom, hogy véletlenül se mutassak neki túl sokat -, kicsit rosszul lettem.

- Alig várom - mondtam határozottan, és elindultam a szobám felé. De az utolsó pillanatban visszanéztem a vállam felett. A hajnal most ért a csúcsára. Raihn arcának fénye aranyszínűvé vált - egyértelműen napfény ragyogta be. És mégsem mozdult, továbbra is úgy maradt, arccal a horizont felé.

Nem tudtam megállni, hogy meg ne kérdezzem.

- Nem fáj?

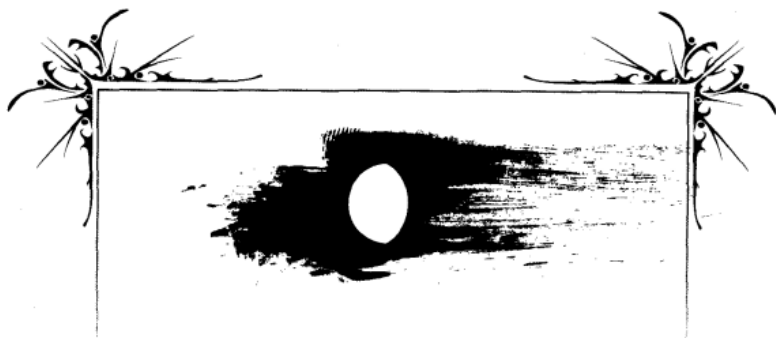
Nem is nézett rám.

- Még nem vészes.

Bizarr.

Nem volt érdemes tovább foglalkoznom ennek a vámpírnak az ostoba, önpusztító szokásaival. Visszamentem a szobámba. Kihúztam a függönyt, hogy beengedjem a fényt, aztán az ajtóhoz vonszoltam az íróasztalt, és szorosan a kilincs alá szorítottam.

Gyorsan nyomott el az álom. Istennőkről, megpróbáltatásokról és kihegyezett fogakról álmodtam, és arról, hogy milyen érzés lehet, ha az Éj szülöttek acélja behatol a hátamba.

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

AZONNAL ELKEZDTÜK AZ EDZÉST. A következő próbán, a Fogyó Holdén, valószínűleg nem lesz szükség szövetségeseinkre, mivel az, hogy csapatban kell küzdeni, csak a Félhold próbáján szokott előfordulni. Raihn és Mische mégis biztosra vette, hogy lehetőségünk lesz segíteni egymásnak - és hogy öt hét edzés jobb, mint három hét, csak, hogy lássuk, mennyire vagyunk képesek együtt dolgozni.

Komolyan fontolóra vettem, hogy visszautasítom a javaslatukat. De tisztában voltam vele: nem vagyok abban a helyzetben, hogy elutasítsam a segítséget, még ha veszélyes mellékhatásai lehetnek is... sem az ellenségem tanulmányozásának lehetőségét, még akkor sem, ha nem volt ínyemre, hogy ez azt jelenti: ők is tanulmányoznak engem.

Szóval együtt edzettünk. Másképp ment, mint vártam. - Mi a fene bajod van?

Rosszabbul.

Sokkal rosszabbul.

Raihn olyan frusztrált volt, hogy egy infantilis kirohanás eredményeképp a földre hajította kardját. A fém erőteljes, fülsiketítő puffanással csapódott a szőnyegbe, bármilyen puha is volt annak felülete.

Ami azt illeti... *Nekem* mi a fene bajom van? Nem *én* dobálom a fegyvereimet. Visszahúzódtam a nappali szélére, és csak bámultam rá. Mische felhúzta a lábát a karosszékre, és összerezsent, miközben a tekintete közöttünk cikázott.

Raihn rám szegezte az ujját.

- Nem tudunk együttműködni, ha nem engeded, hogy közel kerüljek hozzád.

- Mit akarsz, mit tegyek? Hogy az öledbe másszam?

- Ezt még válaszra sem méltatom - vágott vissza. - Hányszor akarod még ezt előadni? Kevesebb, mint egy napunk van a próbáig. *Egy* nap. És te csak a kibaszott időnket vesztegeted.

Mische felsóhajtott, és megdörzsölte a halántékát. Tizenhárom éjszaka óta megy ugyanez. Éjszakáról éjszakára.

Kezdtém azt hinni, hogy az első próbán való együttműködésünk valamiféle fatális szerencsének köszönhető. Vincent kíméletlen tanár volt, de még mindig szívesebben fogadnám el azt is, mikor a legkeményebb módon megleckéztet (amitől néha odáig jutottam, hogy egyenest elájultam), mint ezt itt.

Tízszer inkább. Hússzor.

Vincent követelményrendszere legalább egyértelmű volt. Tudtam, mit akar tőlem. De ez? Itt olyasmiről volt szó, ahol két vesztes forгатókönyv közül kellett választanunk. Meg kellett tanulnunk együttműködni, legalábbis, ha azt akarjuk, hogy ez a szövetségdolog eredményes legyen. Ugyanakkor védekeznem is kellett. Figyelnem, hogyan küzd Raihn, meg kellett tanulnom, milyen stratégiákat használ - de mindössze néhány hét múlva ezt a tudást a magam hasznára kell majd fordítanom. Ugyanakkor meg kellett védenem magam kíváncsiskodó tekintete elől.

Később könnyű lesz téged megölni, mondta nekem. Egy fenét.

De ahogy teltek az éjszakák, rájöttem, hogy ez a két cél - hogy erős szövetséges legyek, de közben meg is védjem magam - direkt konfliktusban áll egymással. Az egyik cél veszélyeztette a másikat, és ezt nem engedhettem meg magamnak.

Szóval edzettünk, civakodtunk, és minden foglalkozást frusztráltabban fejeztünk be, mint az előzőt. De abban a pillanatban tudtam, hogy ma este

robban majd az egész. Raihn már eleve bal lábbal kelt fel, alig nyögött ki egy köszönést, mielőtt megragadta volna a kardját, és belevágott volna egy különösen brutális edzésbe. Semmi tétovázás, semmi kedveskedés, semmi mosolygás Mische vidám poénjain, sőt még csak harapós vicceket sem engedett meg magának a rovásomra. Olyan keményen rám támadt edzés közben, mintha haragudna. Később pedig, amikor feladatot váltottunk, és gyakoroltuk a kooperatív figyelmet, miközben Mische védekezett, bosszúsága végül dühösen tört ki.

- Azt hiszed, nem tudom, mit csinálsz? - csattant fel. - Nem együttműködsz velem, hanem ellenem dolgozol.

Az egész hiba volt. Minden. El kellett volna véreznem az üvegházban. Jobb lett volna, mint megvárni, amíg Raihn a torkomnak esik, ami egyre elkerülhetlenebbnek tűnt.

- Nem működöm *veled* együtt? És a te elképzeléseid szerint ennek pontosan hogyan kellene kinéznie? Folyton azt kéne tennem, amit te? - Tétovázása láttán fanyarul gúnyolódtam. - Igazából fogalmad sincs.

Ahhoz szokott hozzá, hogy egyedül harcol, és mikor nem így történt, akkor is alapvető volt számára, hogy ő a vezető. Mische tehetséges volt, különösen a mágiában, de megelégedett azzal, hogy csak támogatja Raihnt. Ők ketten nyilvánvalóan közel álltak egymáshoz, bár még mindig nem tudtam, milyen minőségben. Arra azonban mostanra rájöttem, hogy nem szerelmesek egymásba. Ettől függetlenül tudták, hogyan egészítsék ki egymást, Mische a háttérbe húzódott, míg Raihn az élre állt.

De ami engem illet... Nekem ez nem felelt meg. Én ahhoz szoktam, hogy egyedül harcolok. Vincent két évtizedes képzése megtanított arra, hogyan kell ezt jól csinálni: hogyan éljek mindent túl *egyedül*.

- Mit nem értesz ebben, Oraya? Egy nap múlva visszadobnak minket a ringbe. Egy nap. - Ajka kegyetlen, humortalan mosolyra húzódott. - Több mint egy hete együtt edzünk, és még mindig nem vagyok teljesen meggyőződve arról, hogy nem fogsz újra leszúrni, amint az arénában találod magad.

Ebben én sem voltam biztos.

- Talán tényleg megteszem. Talán ezúttal kielégítőbb lesz. - Félrebillenttem a fejem, és összeráncoltam a homlokom. - A nők gyakran

mondják ezt neked?

Felröhögött.

- Biztos vagyok benne, hogy büszke vagy magadra emiatt.

Igazából igen, az voltam.

- Oraya, nézd...

Két lépést tett előre, és ugyanolyan gyorsan kiegyenlítetttem a távolságot.

Megállt, összehúzta a szemét.

- Mi van? - kérdezte. - Félsz tőlem?

A beképzelt mosoly lefagyott az arcomról. Nem mondtam semmit.

- Mi van, nincs okostojás-féle visszavágás?

Még egy lépést tett előre, én pedig megint hátraleptem egyet.

- Szállj le rólam - sziszegtem.

Ő azonban halkán azt mondta:

- Nem.

Még egy lépés.

Nekimentem a falnak.

- Raihn - suttogta Mische -, talán nem...

A tenyerem izzadni kezdett. Raihn most két lépésre volt tőlem. A hátam a faburkolathoz nyomódott: sarokba szorított.

Még edzés közben sem engedtem ilyen közel. Csak három lépésnyire volt - de az ő természetével az csak két lépés. Ennyivel nagyobb volt nálam. Vászoninget viselt, amely a testéhez tapadt, izzadt volt az elmúlt hat órányi edzés fáradalmaitól, az ing kiemelte izmos alakjának minden egyes domborulatát és mélyedését. A haja össze volt kötve, de az órák során szálak szöktek ki a lófarkából, és most az arcára meg a nyakára tapadtak. Nem tudtam eldönteni, hogy így még félelmetesebbnek tűnik-e vagy inkább az ellenkezője a helyzet, mert kissé szétcsúszottnak látszott, és mert jobban értékeltem ezeket a csiszolatlan dolgokat benne, mint bármely más jellemzőjét.

A szeme most különösen vörös volt, és egy pillanatra sem vette le rólam, miközben újabb lépést tett előre.

- Szövetségeseink vagyunk - mondta határozottan. - Engedned kell, hogy közel kerüljek hozzád.

A szívem gyorsabban kezdett verni. Gyorsabban. Gyorsabban. A torkom elszorult, a bőröm síkos lett a verejtéktől.

- Nem - mondtam olyan nyugodtan, ahogy csak tudtam. - Én nem...

A felismerés megváltoztatta az arcát.

- Te *felez* tőlem.

Nem félek, mondtam magamnak. A félelem nem létezik. *A félelem csak fizikai reakciók összessége.*

De kit akartam átverni? Persze, hogy érezte a szívverésemet. Persze, hogy érezte száguldó vérem illatát.

- Raihn... - mondta Mische a szoba túloldaláról.

- Vissza! - parancsoltam.

- Nem foglak bántani. Milyen közel kell mennem anélkül, hogy rád támadnék, hogy ezt elhidd?

Ne bízz senkiben, suttogta Vincent a fülembe. Raihn újabb lépést tett.

- Ilyen közel?

Nem pislogtam. Nem voltam rá képes. Nem tudtam levenni a tekintetemet a ragadozóról, amely ilyen közel került hozzám. Kevesebb, mint egy lépésnyire. Olyan közeire, hogy meg tudtam számolni az izzadságcseppeket a kulcscsontján. Olyan közel, hogy láttam, ahogy az állkapcsa alatt lüktet az ér.

- Állj!

- *Ilyen* közel?

- Húzódj hátra, Raihn!

A szemembe nézett.

- Nem - monda.

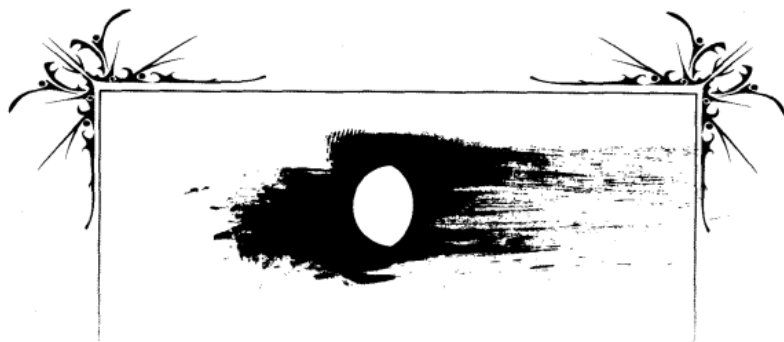
És még egy lépést tett.

- *MENJ INNEN A PICSÁBA!* - Tenyeremet a mellkasa kemény izomzatúra csaptam.

A varázslat kirobbanása elvakított. Megsüketített. A kék-fehér láng felemésztette a látásom. Hátam a falnak csapódott.

Raihn átrepült a szobán.

És a fény épp időben halványult el ahhoz, hogy lássam, ahogy az ablak összetörik, és ő átrepül az üvegen.

TIZENHATODIK FEJEZET

- *A FRANCBA!* - zihált Mische. - Hogy csináltad ezt?

Alig hallottam őt a fülemben rohanó vértől, és még ha hallottam is, akkor is lehetett volna a saját hangom a fejemben - mert csak arra tudtam gondolni, miközben átugrottam a szobán, hogy *az Istennő keblére, hogy csináltam ezt?*

A Holdpalota egyik legmagasabb tornyának tetején voltunk, több száz méterrel a föld felett. *Basszus*, megöltem? Nem akartam. Legalábbis még nem.

A szívem a torkomban dobogott, az ablakhoz rohantam, kidugtam a fejem a nyitott kereten, és - majdnem hanyatt estem, amikor egy barnásfekete csík emelkedett fel alulról olyan erővel, hogy a hajam az arcom köré csapódott.

Raihn szárnya szétterült, mintha magából az éjszakából készült volna, a lila, a vörös, a fekete és a rozsdá milliő variációjából. Majdnem elég szép volt ahhoz, hogy elterelje a figyelmemet az arcán tükröződő pusztá dühről.

- Te - lihegte -, rohadtul nem bízol bennem, de *ezt* mégis hogy titkolhattad el?

A szavak a nyelvem hegyén ültek - *nem tudom, nem tudom, hogy a fenébe csináltam*, de lenyeltem őket. Nem akartam, hogy tudják, mennyire nem vagyok tisztában a saját képességeimmel. Nem akartam megmutatni nekik még egy gyengeséget, amelyet kihasználhatnak.

Most az egyszer hadd féljenek ők tőlem egy kicsit.

Reszkető kezemet a zsebembe dugtam, és csak vállat vontam.

- Biztos vagyok benne, hogy te is mindenféle dolgot eltitkolsz előlem.

- Nem tudom, hogyan gondolhattam valaha is, hogy ez működni fog - mondta, és visszalibbent a lakásba. A mozgása könnyed, zökkenőmentes volt, az ég és a föld közötti határvonal nem volt más számára, mint egyetlen kecses lépés. - Fogalmad sincs, milyen az, ha nem csak magaddal kell törődnöd. Csakúgy, mint a többieknek. Az Éjszülött hercegnő, aki Vincent kastélyában élt, és akitől valószínűleg azt tanulta, hogy az egész kibaszott világ az övé. Ezt ígerte neked? Legyél olyan, mint ő, tanuld meg átverni a megfelelő embereket, és ez az egész szaros halott világ a tiéd lesz. Azt hiszed, ez vár rád?

- Ne beszélj így a családomról! - kiabáltam.

De ő felnevetett - a tiszta gyűlölet csengett hangjában.

- *Család*. Milyen szomorú életed lehet.

Remegett a kezem, ahogy ökölbe szorítottam.

- Mégis mi a fenét tettél, hogy elnyerd a bizalmamat? Annyira *megtisztelje* kellene éreznem magam, hogy engem választottál, hogy egy kis zselatinkupacba hulljak a lábad elé? Tipikus Rishan szemét. Nézd csak meg, hová juttatta a *népedet* ez a fajta elbizakodottság, mielőtt *így* beszélsz az apámról.

A szoba kivilágosodott, a lámpák narancssárga színe fehérre váltott. Egy jól időzített szélhőkés az arcunkba fújta a hajunkat. Raihn egész teste merev volt, a szárnya még mindig ki volt bontva, tekintete rám szegeződött, miközben őt az enyém a falhoz szorította.

Mische közénk állt.

- Rendben. Rendben. Mindenki dühös. Elég volt!

Nem én leszek az első, aki lesüti a szemét.

- Elég már! - ismételte magas és ideges hangon. Végül Raihn elfordult.

- Rendben - mondtam, és ugyanezt tettem. - Végeztem.

- Én is.

Egyszerűen kilépett a nyitott ablakon át az éjszakai levegőbe. Kinyitottam az ajtót, elindultam a folyosón. Mindketten ott hagytuk Mische-t a törött üveg között: reményvesztettnek nézett ki.

SZÜKSÉGEM VOLT VINCENTRE, hogy ott legyen a találkozóhelyünkön, és mégsem lepődtem meg annyira, amikor nem jelent meg. Én minden este elmentem. Ezeknek az alkalmaknak kevesebb, mint a felénél találkoztunk, és amikor eljött, szórakozott volt. Valami nagy dolog lehetett folyamatban, bár nem volt hajlandó beszélni róla. És hasonlóképpen, talán ő is megérezte, hogy egyre bosszúsabb vagyok a Raihnnel való helyzetem miatt, még akkor is, ha soha egy szót sem szóltam róla. Mostanra már jól tudtam, mely dolgokat jobb eltitkolni Vincent elől.

De ma este annyira dühös voltam - annyira *zavart* -, hogy mindent elmondtam volna neki, ha ott lett volna. Neki legalább lenne válasza arra, mit történt a varázserőmmel, és erre nagy szükségem lett volna. Az erő, amivel Raihnt átdobtam a szobán, olyan abszurd módon aránytalanul hatalmas volt mindahhoz képest, amit korábban valaha is kicsiholtam magamból, és fogalmam se volt, hogyan csináltam. Most, ahogy egyedül sétáltam a sötét utcákon, megpróbáltam megidézni ezt az erőt, és csak néhány ismerős gyenge szikrával üdvözölt.

Egy kis részem talán még hálás is volt apámnak azért, hogy nem jelent meg. Bármennyire is vágyakoztam a válaszok után, utáltam olyan érzelmeket felfedni előtte, amelyeket nem tudtam irányítani. És ma már eleget tettem.

Elvesztettem az irányítást. A varázserőm felett. Kijöttem a sodromból.

Túl nyers voltam. És ingerült. Pontosan tudtam, hogy így van. Hagytam, hogy Raihn felbosszantson, és alávettem magam a saját legrosszabb késztetéseimnek. Sok dologban tévedett - *rengetegben* -, de abban talán igaza volt, hogy vagy szövetségesnek kell lennem, vagy igazi ellenséggé kell válnom.

Amikor kiderült, hogy Vincent nem jön, a Holdpalota elhagyatott területén bolyongtam. Arra vágytam, hogy az emberlakta környékre mehessek, és eltemethessem ezt a tehetetlenségérzetet egy penge segítségével valami szar

vámpír mellkasában. Évek teltek el azóta, hogy ilyen sokáig bírtam enélkül. Még csak fel sem fogtam, mennyire függök ettől a megkönnyebbüléstől.

Amikor először öltem ott, az baleset volt, most azonban már alig voltam képes meglenni nélküle.

Csak néhány nappal azután... utána. Mikor a saját bánatom és magányom elevenen felemésztett. Evek óta nem voltam ennyire megszállottja a saját testemnek, de azokban a szörnyű napokban visszatértem a régi rossz szokásaimhoz, kis vérpatakokat nyitottam a bőrömön, és figyeltem, milyen könnyen szakad, milyen lassan gyógyul... Utáltam, hogy a testem ilyen gyenge. Hogy minden módon vonzotta, amit nem akartam. Hogy minden rossz emlék nyomát viselte, mint amilyen az a két, alig beforrt seb, amely akkor a nyakamon éktelenkedett.

Nem igazán tudom, mit kerestem azon az éjszakán, amikor az emberlakta környékre mentem, de nem akartam ölni. Soha nem éreztem magam kevésbé vámpírnak, mint azokban a szörnyű napokban - talán azt a kapcsolatot kerestem, amit az Éjszülöttek kastélyában nem kaphattam meg. Talán azt reméltem, megtalálom önmagam egy hiányzó darabját, miközben soha nem éreztem magam még ilyen fájdalmasan hiányosnak.

Ehelyett egy negyedét találtam, tele emberekkel, akik idegen lényeknek tündek, és egy vámpírral, aki vadászni akart rájuk. Amikor megláttam, hogy a vámpír egy fiatal nőt üldöz, aki az omladozó kis háza mögött a mosást végezte éppen, nem gondolkodtam. Egyszerűen cselekedtem. Könnyebb volt, mint gondoltam. Jól képzett voltam. A vámpír pedig nem volt harcra kész.

Utána bepánikoltam, és visszarohtam az Éjszülött kastélyba. Egész napomat a mosdóban töltöttem, csak hánytam és hánytam. Nem tudtam lemosni a vért a kezemről, nem tudtam kidörzsölni áldozatom arcának látványát a szememből. Biztos voltam benne, hogy amint Vincent megjelenik az ajtóban, mindent bevallók neki. Bezárna a következő évtizedre, és abban a pillanatban hálás lennék érte.

De az órák csak teltek. Feküdtem az ágyamon, és néztem a napfényt a függönyön keresztül, miközben a büntudat úgy telepedett a gyomromra, mint valami undorító étel. Rájöttem, hogy a vámpír megölése és az emberek

megmentése a hatalom érzetét kölcsönözte nekem. A büntudat elhalványult, de az erő megmaradt.

A büntudatom többet ért, mint annak az embernek az élete, akit megmentettem? Vajon Vincent önkényes szabályai többet értek, mint az a számtalan ember, akit az a szörnyeteg megölt volna, ha nem állítom meg? Nem. Nem éreztem büntudatot, amiért megöltem azt a vámpírt. Azért volt büntudatom, mert hazudtam apámnak.

De Vincent tett ilyenné, és a hazugság pitiáner bűn volt.

Aznap, ahogy a napfénytől csillogó mennyezetet bámultam, rájöttem, hogy huszonnégyszáz teljes órában át nem gondoltam arra az arcra, amely kísértett engem.

Bárcsak azt mondhatnám, hogy a nemes szándékom vezetett vissza a nyomornegyedekbe másnap este. De nem az volt. A saját önzésem vitt oda. Inkább álmodom ezekről a haldokló arcokról, mint a másikról. Ez legalább erősebbé tett, nem pedig gyengébbé.

Nem éreztem semmit, amikor öltem, csak a jól végzett munka miatti elégedettséget. Azt, hogy jelet hagytam a világban. Ez sokat ért egy olyan halandó számára, aki halhatatlan lények között él. Így közöltem azzal a hellyel: *azt é hiszed, hogy az életem semmit dem ér, de én még mindig hagyhatok rajtad egy foltot, amit képtelenség lesz letörölni.*

Úgy viszkett a kezem, hogy nyomot hagyjak, mint egy ópiumfüggőé, aki már a következő adagra ácsingózik. De a hajnal túl közel volt, és az emberlakta környék gyalogosan messze volt a Holdpalotától. Nem kockáztathattam, hogy odamegyek.

Ehelyett visszafelé a hosszabb úton mentem, elhagyatott ösvényeken kanyarogva. Közel maradtam a Lituro folyóhoz, annak a két mellékfolyónak az egyikéhez, amely kettéválasztotta a várost, és összefolyva Sivrínaj belvárosát alkotta, pontosan ott, ahol az Éj szülöttek vára állt. Gyakran néztem ezt a kilátást a szobámból. Fentről a folyók nyugodtak és békések voltak, mintha a városon keresztülfutó elegáns, kanyargós festékcsíkok volnának.

Közelről hűgyszaguk volt.

Megálltam a folyómedernél, és néztem a hömpölygő vizet. A szellő megborzosolta a hajamat, és vele együtt meleg, ismerős illat csapta meg az orromat - dohányfüst.

Felállt a szőr a tarkómon. Nem voltam egyedül.

Balra pillantottam, és láttam, hogy egy másik alak áll a víz mellett, szivarral a szájában. Felemelte a fejét, és hosszan kifújta a levegőt, miközben a füst ezüstösen csillogott a holdfényben.

A szag újra megütött, ezúttal erősebben, és vele együtt jött egy ismerős hullám, a mellkasomban lévő szivárgó seb sajtósága.

Szinte azt vártam, hogy meghallom Ilana köhögését. Látom az arcát, ha megfordulok. Es Anyám, mekkora szükségem lett volna rá! Jobban vágytam erre, mint bármely hatalomra.

- Hé! - Kezem a pengémen nyugtattam, így léptem közelebb az illetőhöz. - Kaphatok egyet? Fizetek érte.

Mi ütött beléd?, hallottam Vincent hangját a fülemben sziszegni.

Odamész egy idegenhez? Mi végre?

Az alak megfordult, hideg fény esett az arcának alsó részére, kiemelve a holdsápadt bőrt, a keskeny, szögletes állkapcsot és az enyhén görbülő ajkakat.

- Természetesen. Parancsolj.

Kinyújtotta bőrkesztyűbe bújtatott kezét, és a mozdulat lehetővé tette, hogy a holdfény tovább kússzon az arcán. Jóképű volt, vonásai elegánsak és túl élesek, mint a csiszolt acél. A hajzuhatag alatt, amely vagy ezüstös, vagy nagyon világos szőke volt - a sötétben lehetetlen volt megmondani -, sárga, borostyánszínű szeme rám szegeződött, majd felragyogott a felismeréstől.

- Ismerlek.

Mosolygott. Olyan fajta mosoly volt ez, amely Obitraes- szerte kétségkívül megnedvesítette az alsóneműket és felnyitotta a torkokat.

- Valóban? - kérdeztem.

Felém nyújtotta a dobozt, én pedig hátraleptem, miközben odanyúltam, és kivettem egy cigarettát. Anyám, bele akartam dugni az arcomat ebbe a dobozba! Csak be szerettem volna lélegezni azt az ismerős illatot, és úgy tenni, mintha a barátom lenne.

- Láttalak a Telihold próbáján. Sokan fogadtak ellened - kuncogott halkan, miközben a fejét csóválta, a fényben pedig megcsillant az egyik fülében lógó egyetlen rubint. - Megdöbbszintően rosszak voltak az oddszaid. Sokan egy csomó pénzt vesztek miattad.

Meggyújtott egy gyufát, és felajánlotta a lángot. Elég közel hajoltam ahhoz, hogy meggyújtsam a szivaromat, motyogtam egy köszönetét, és elhúzódtam.

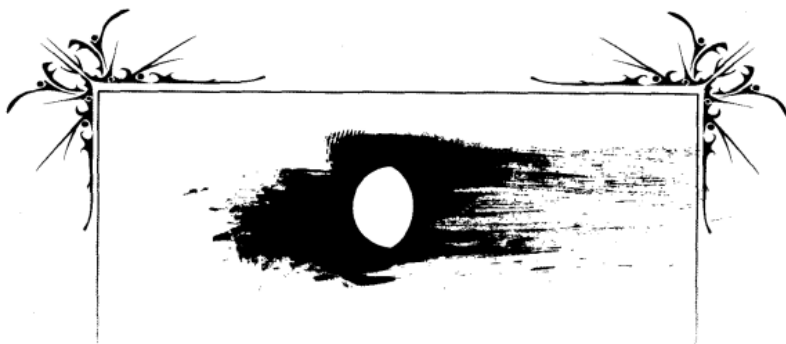
- Sajnálom, hogy pénzt vesztettél rajtam.

Egy másik, lassabb mosoly derült fel az ajkán.

- Sajnálod? Ó, ne tedd, kincsem. Soha nem vesztek el egyetlen fogadást sem. - Át akartam neki adni a dobozt, de megrázta a fejét. - Tartsd meg. Fizettél érte.

Elfordult, és még egy kifürkészhetetlen pillantást vetett rám, miközben végigsétált az ösvényen.

- Várom a holnapot. Sok szerencsét odakint!

TIZENHETEDIK FEJEZET

GONDOLKOZTAM RAJTA, hogy visszatérjek-e egyáltalán a lakásba, de nem volt hová mennem. Félig meg lepődtem, hogy senki nem állt az utamba, mikor elfordítottam a kulcsot, és beléptem. Raihn még nem tért vissza, Mische pedig az üvegcserepeket söpörte össze.

A betört ablak még mindig tárva-nyitva állt, az erős szellőtől a lány rövid, göndör haja úgy lobogott az arca körül, mint valami pillangószárny. Rám vigyorgott, amikor beléptem, mintha valóban izgatott lenne, hogy lát engem.

- Ó, hát itt vagy!

Kicsit meglepettnek tűnt. Tulajdonképpen én is az voltam.

- Akarod, hogy befoltozzam? - intettem az ablak felé.

- Nem szükséges. Majd csinállok vele valamit, ha Raihn hazajön.

Haza: ezt olyan lazán mondta. Mintha ez a hely tényleg az otthona lenne.

Bólintottam, és közelebb sétáltam. A törött üveg nagy részét már feltakarította, most már csak a legkisebb darabokat söpörte egy kis tálcába, hogy a szemétkébe dobja. Zavarban éreztem magam, mint egy kisgyerek, miután dührohamot kapott.

- Segítsek valamiben?

- Nem kell - mondta vidáman. - De köszönöm! - Az asztal felé intett. - Ülj le. Van kaja.

Nem voltam éhes, de azért csatlakoztam hozzá. Helyet foglalt, és belekortyolt egy pohár vérbe, és bár a szemközti szék felé mutatott, én mégis az asztal túlsó végén lévő széket választottam.

Ahelyett, hogy az ételért nyúltam volna, elővettem a szivaros dobozt.

- Nem bánod?

Úgy mosolygott, mint aki érti, miről van szó.

- Az élet túl rövid ahhoz, hogy ne kényeztessük magunkat.

Milyen furcsa mondat *egy* vámpírtól. A vámpírok élete egyáltalán nem rövid. Ugyanakkor... itt nincs mindenki rövid életre kárhoztatva?

Egyébként is Mische volt a legszokatlanabb vámpír, akivel valaha találkoztam.

Néztem, ahogy kortyolgatja a vért, elégedettnek nézett ki, miközben kibámult az ablakon. Mintha a korábbi összetűzés egyáltalán nem is viselte volna meg.

- Kérdezhetek valamit, Mische?

- Mm-hm.

- Miért vagy Raihnnel?

Döbbsent arckifejezéssel fordult felém.

- Raihnnel? Nem vagyok Raihnnel.

- Nem... Tudom, hogy nem vagytok együtt *olyan* értelemben. - Először erre tippeltem volna, különösen, mert a vámpírok általában úgy keféltek, mint a nyulak, de hamar kiderült, hogy Mische és Raihn kapcsolata plátói természetű. Külön hálósobában aludtak, és sokkal inkább testvérként, mint szeretőként bántak egymással.

De ettől még kevésbé értettem az egészet. Annyira *különbözőek* voltak. Nem tudnám elképzelni, hogy *egy* olyan lányt, mint Mische, belerángassak *egy* ilyen versenybe. Legalább, ha dugtak volna, megértettem volna, még akkor is, ha nem értettem volna egyet vele. Mindenféle értelmetlen dologra képesek vagyunk, ha a jó szex elvakít bennünket.

Raihn pedig úgy nézett ki, mint aki nagyon jó lehet a szexben. Ez a gondolat megdöbbsentett abban a pillanatban, amikor megfordult a fejében, és

keményen rácsaptam mentálisan az ajtót, ahogy csak tudtam.

- Ő a legjobb barátom - mondta Mische egyszerűen, mintha ez mindent megmagyarázna.

- De... *miért?*

Hátravetette a fejét, és hangosan, teli szájjal nevetni kezdett.

- Ezt valamikor el fogom mondani neki - mondta, amikor összeszedte magát. - Hogy milyen képet vágsz! *De... miért?* - Nevetségesen mélyre vitte le a hangját, hogy kifigurázzon, az arca pedig eltűzött undort tükrözött.

Pedig a kérdés jogos volt.

- Számos oka van. - Az engem kifigurázó gúnyos arckifejezése lágy mosollyá halványult. - Mert mellettem állt, amikor ezt senki másról nem mondhattam el. Ő a leghűségesebb személy, akivel valaha találkoztam. A legmegbízhatóbb.

- Hm - hümmögtem kételkedve, és valószínűleg ugyanolyan meggyőződtnék tüntem, mint amilyennek éreztem magam.

Vincenten kívül még sosem találkoztam igazán megbízható vámpírral. Igazán megbízhatóval nem. Mindannyian megnyúznák a saját gyermekeiket, ha úgy gondolnák, hogy a hatalmukat támadás éri.

- Csak... - szemét az égre emelte, messze révedt -, korábban sok időt töltöttem egyedül. Nem tudtam, mennyire fontos, hogy legyen valakim. Hogy legyen valakim, aki ölni tudna értem. Ha érted, mire gondolok.

A gyilkolás nem tűnt különösebben nagy szívességnak vagy áldozatnak Raihn részéről. Mégsem tudtam rávenni magam, hogy megkérdőjelezzem az álláspontját, mert pontosan értettem, mire gondol. Számomra Vincent volt ez a személy. Még akkor is, amikor senki másom nem volt, ő ott volt nekem, és minden kétséget kizáróan tudtam, hogy ő szó szerint bármit megtenne értem.

- Sokan nem tudják, hogyan kell szeretni. Raihnnek sok hibája van, de szeretni, azt tud. Vagy legalábbis... - Egy kis ránc elmélyült a szemöldöke között, és a hangja elakadt, mielőtt újra magához tért volna a gondolataiból. Visszanézett rám, és elvigyorodott. - Ja, és nagyon jó szakács. *Kiváló* szakács.

Kíváncsi voltam, hogy mennyire látszott az arcomon, mit gondolok minderről. El sem tudtam képzelni ezeket a dolgokat. A lojalitást. A szeretetet. De azt, hogy jól tudna főzni, végképp nem.

A hangja egy árnyalattal komolyabb lett.

- Ez ma... nem ő volt.

- Igen? - mondtam szárazon. - Akkor ki volt?

- A múlt - mosolygott szomorúan. - Lehet, hogy a bőrünk nem Leges, mint a tiéd, de a szívünk igen. Bizonyos hegek soha nem gyógyulnak be.

A felhorkanásom nem volt olyan meggyőzően elutasító, mint szerettem volna.

Azt kérdezte:

- Szóval... ezt te műveltet?

- Hogy érted?

- A mait. Az... ablak. A mágia. *Aliért* titkoltad egész idő alatt?

Nem tudtam, miért volt nehéz hazudnom Mische-nak. Olyan kényelmetlenül őszinte volt. Válasz helyett füstöt fújtam ki, mert a hazugság nehéz volt, az igazság pedig kínos.

- A - bólintott. - Érttem.

- Kiszámíthatatlan.

Védekezőbb voltam, mint akartam.

- Dolgozhatunk rajta együtt.

Anyám, ez egy olyan kijelentés volt, amit rémisztőnek kellett volna éreznem. És mégis furcsán megnyugtató volt.

- Megérdemelte, hogy kirepüljön az ablakon - mondtam.

- Így van - értett velem egyet. Majd már komolyabban azt kérdezte: - Most elmész?

Mélyet szívtam a szivarkámból, és élveztem, hogy a füst égeti az orromat, ahogy kilélegzem.

- Nem.

- Hülyeség lenne egy nappal a próba előtt.

- Az lenne.

- Szerinted mi lesz? A próbán.

Rengeteg időt töltöttem ezen a kérdésen rágódva, de igazából úgymint minden csak spekuláció volt. A Fogyó Hold próbája az egyik legnagyobb kérdőjel a Kejariban. Minden évszázadban teljesen másképp alakult. Az első próba hagyományosan Nyaxia menekülését részletezte a Fehér Pantheon földjéről.

De a második történet nagyon sok különböző helyre vezethet: szólhat arról, amikor megtalálta az alvilágot, vagy vonatkozhat szerelmi történetére Alarusszal, a halál istenével, és még ott az a sok legendás kaland, amit együtt éltek át.

- Fogalmam sincs - mondtam.

- Ideges vagy?

Nem feleltem. Nem tagadhatom, de nem is vallanám be hangosan.

Nem várta meg a választ.

- Én az vagyok - sóhajtott, majd újból öntött magának a vérből.

- Lehet, hogy az utazásáról lesz szó - találgattam. - Az alvilágba tett utazásáról.

Bár ez nem sokat segített. Egy utazás olyan sokféle formát ölthet, határtalanul értelmezhető.

- Gondolod, hogy nagyon félt akkoriban? - merengett el Mische.

- Nyaxia?

- Aha.

- Istennő volt.

- Az elején éppen csak. Egy senki. És olyan fiatal...

Elhallgattam. Nyaxia, történetének ezen a pontján, csak egy volt a Fehér Pantheon számtalan erőtlen sarja közül; nem is kisebb jelentőségű istennő, hanem egy ilyen istennő lánya. Senki sem tudott volna róla, ha egyedül hal meg a pusztában, és eszébe se jutott volna senkinek, hogy meggyászolja. A legtöbb legenda szerint mindössze húszéves volt, az istenségek mércéjéhez képest gyakorlatilag csecsemő.

Az olyanok, mint ő, arra születtek, hogy más istenek használják és eldobják őket. Megkefélték, felzabálták és eldobták őket.

Mische-nak valószínűleg igaza volt. Nyaxia biztos rettegett akkoriban.

De ez kétezer évvel ezelőtt volt, és most Nyaxia megdöbbenően erős - elég erős ahhoz, hogy egyedül szembeszálljon a Fehér Panteonnal. Elég erős ahhoz, hogy egy egész kontinensnek megadja a vámpírizmus ajándékát, és létrehozza követői civilizációját. És elég erős ahhoz, hogy az egész Obitraes a lábai előtt éljen, haljon, szeressen és áldozzon, mindörökkön örökké.

- Nos - mondtam -, ez időközben megváltozott.

- De gondoldj bele, mit kellett feladnia érte!

A férjét. A Fehér Pantheon büntetésből meggyilkolta, amiért feleségül vette Nyaxiát.

Átgondoltam. Igen, talán a Pantheon elvette a szeretőjét. De Nyaxia is visszavette a saját hatalmát. Túl világosan el tudtam képzelni, milyen jó érzés lehet ez egy életen át tartó gyengeség után. Kicsit szégyelltem bevallani, hogy én magam milyen dolgokat lennék hajlandó feláldozni ezért.

- Legalább már nem fél - mondtam.

- Nem - válaszolta Mische elgondolkodva. - Azt hiszem, nem. De valószínűleg szörnyen boldogtalan, nem gondolod?

NEM SOKKAL KÉSŐBB visszatértem a szobámba, de túl ideges voltam ahhoz, hogy aludni tudjak. Ehelyett néztem, ahogy az ég színe hamuvörösre változik. Hallottam Mische csoszogását a folyosón, de Raihn visszatérését nem.

Már éppen kezdtem elaludni, amikor egy csattanás miatt felpattant a szemem. Odamentem az ajtóhoz, figyelmesen hallgattam. A nappaliból tompa puffanások sorozata és szövetek zizegése hallatszott.

- Kicentizted - próbált suttozni Mische, de kudarcot vallott.

- Tudom.

- Istenek, nézzenek oda!

- Tudom.

- *Raaaaibn...*

- *Tudom*, Mische.

A kíváncsiságom felülkerekedett.

Nagyon, nagyon lassan - teljes csendben - eltávolítottam a széket, kinyitottam az ajtót, és kisurrantam a folyosóra. Bekukkantottam a sarok mögé, és láttam, hogy Mische elhúzza a függönyt, miközben Raihn nehézkesen leül az egyik kanapéra. Jobban mondvá beleroskad, mintha az összes végtagja egyszerre döntött volna úgy, hogy feladja a küzdelmet.

Istennő, csak nem részeg?

- Azt hittem, a tavalyi után megfogadtad, hogy többé nem teszed! - Mische képtelen volt a csendes beszédre. Senki sem hibáztathat a hallgatóságért.

- Bassza meg! Mit ér a halhatatlanság, ha nem arra használjuk, hogy ugyanazokat a dolgokat tegyük újra és újra, örökké, az idők végezetéig?

Határozottan részeg volt.

A lány sóhajtva fordult felé. Raihn most a kanapén feküdt, hátradöntött fejjel. Tényleg teljesen ki volt ütve - a ruhája foltos volt a nem is tudom, mitől, a haja kócosán terült szét a vállán.

- Szóval - mondta. - A mai.

Megfordult, én pedig gyorsan hátrébb léptem, hogy ne lássanak meg, *így* már nem láttam, csak hallottam őket.

Halkan felnyögött.

- Mi van vele?

Csend támadt, amelyet feltehetően Mische szúrós pillantása töltött be.

A nyögés sóhajjá vált.

- Túl messzire mentem?

- Határozottan túl messzire.

- Képesnek kell lennie arra, hogy elviselje.

- Így viselte el.

- Nos... nem pont *erre* gondoltam. Nem arra, hogy *kidob egy kibaszott ablakon*.

- És te *mit* voltál képes *elviselni*, idióta?

Csend. El tudtam képzelni, milyen arcot vág.

A hangja lágyabb lett.

- Gondolj bele, milyen lehetett neki. Így felnőni.

Fintorogtam. Így felnőni? Már *hogyan!*

Majdnem megsértett, hogy ez a pont átgondolt csendet kapott Raihntől.

- Akkor, nos, szegény ő. És akkor mi van? Mindenkinek megvan a maga keresztje.

- A tiéd nem az ő hibája.

Hosszú szünet.

Egy lépéssel közelebb kerültem, hogy kikucskálhassak. Raihn feje hátradőlt, szeme egyenesen a mennyezetre szegeződött. Mische most mögötte állt, áthajolt a szék háttámláján, hogy átkarolja a férfi nyakát, és az állát odaadóan a férfi feje búbján pihentette.

- Tudod, hogy ez nem az ő hibája - mondta újra. - Hanem a tiéd.

Felhúztam a szemöldököm. Raihn nem tűnt olyan valakinek, aki elviseli ezt a fajta sértést - kevés vámpír volt ilyen. Megfeszültem, mintha Mische nevében megrémültem volna egy éles szóbeli vagy fizikai visszaütéstől.

De helyett, megdöbbenésemre, Raihn csak hosszan sóhajtott.

- Tudom - mondta. - Tudom.

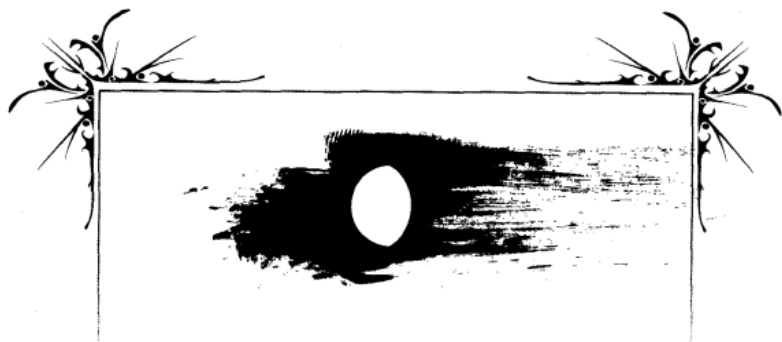
Megveregette a lány karját, ő pedig szűzies csókot nyomott a férfi feje tetejére.

- Legalább a napnak vége.

- Kis győzelmek.

- Igyál egy kis vizet. Most pedig másnaposán kell túlélned egy próbát, te hülye...

Suttogásuk elhalt, miközben visszasettenkedtem a folyosón a szobámba.

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

Nem sokat beszéltünk egymással, amikor eljött az alkony, és én hálásan fogadtam. Feszült voltam, és nem lehettem biztos abban, hogy nem csapok le újra Raihnre, nem kezdek újra veszekedni vele, mielőtt még beindulna a próba. Elmormoltunk egy jó estét, és követtük a már megszokott kis árnyéknyomunkat, amíg a nagyteremben össze nem találkoztunk a többi versenyzővel.

Ez volt az első alkalom, hogy láttam a többieket a legutóbbi próba óta. A hangulat érezhetően megváltozott. Elmúlt az első összejövetelünk izgatott várakozása, helyébe kétségbeesettebb, frenetikus szorongás lépett. Több szempár villant rám, amint beléptem a szobába, orruk megrándult, szemük fehérje fénylett.

Ismertem ezt a tekintetet. Raihn és Mische annyi vért lopott, hogy ők jóllakhattak az elmúlt hetekben, de nyilvánvalóan nem mindenki volt ilyen szerencsés.

Úgy tűnt, Raihn is észrevette ezt, és meglepő módon zavarba jött, sőt, egy kicsit közelebb lépett hozzám, miközben kihúzta a kardját. Ugyanilyen meglepő módon én meg hagytam, hogy így tegyen, miközben a saját fegyvereimet is szorosan a kezem ügyében tartottam.

Senki sem szólt egy szót sem.

Ezúttal tudtuk, mire számíthatunk. Amikor a csend már kezdett kínosan hosszúnak tűnni, a világ szétesett.

HIÁBA KÉSZÜLTEM FEL RÁ, a tömeg ordítása *egy* pillanatra megdöbbenett, annyira éles ellentétben állt a Holdpalota csendjével.

Gyorsan felmértem a környezetemet.

Raihn és Mische nem voltak sehol. Senki sem állt mellettem. A homok a lábam alatt távoli becsapódástól remegett. Belepislogtam a fehér ködbe, amely lusta fűrtökben hullámozott, lidércfényű fáklyák kék fényétől megvilágítva. Fekete kőfalak vettek körül három oldalról, üvegmennyezet borult fölénk, feltehetően azért, hogy a szárnyas versenyzők ne tudjanak kirepülni. A mennyezet nem sima, hanem mélyedésekbe és völgyekbe szabdalt volt, mint a föld fordított domborzata.

Hunyorogtam a ködben. A füst és a sötétség között csak néhány lábnyira láttam magam elé. Nem láttam mozgást, nem hallottam senkit a közelben. A tenyeremet a falhoz nyomtam, és csak sziklát éreztem. Durva volt és befejezetlen. A folyosó előttem a sötétségbe torkollott.

Belélegeztem a füst és... valami más, valami könnyű és baljósán kellemes illatát, amit nem tudtam hova tenni.

Tettem néhány óvatos lépést. Összecsapások visszhangjai hallatszottak a távolban, mintha néhány versenyzőtársam találkozott volna az ellenfeleivel - bárki vagy bármi volt is az.

A folyosó egyetlen éles fordulatra kanyarodott balra. Fegyvereimet készenlétbe helyezve követtem a nyomvonalát.

Szemtől szemben találtam magam Ibrihimmel, aki éppen egy másik sarok mögül bukkant elő, pont az orrom előtt.

Mindketten megálltunk, először egymásra pillantva, majd az előttünk lévő folyosóra. Félúton közöttünk egy másik folyosó jobbra kanyarodott. Az utunk háromfelé szakadt: az az út, ahonnan jöttem, Ibrihimé, és az előre vezető út.

Ez egy labirintus. Labirintusban voltunk. Megérintettem a csiszolatlan követ, és új felismeréssel néztem fel a különös mennyezetre. Ez jelképezte a föld alját - mert az alvilágba vezető utat volt hivatott utánózni. Nyaxia hetekig vándorolt, miután elmenekült az istenek birodalmából, mielőtt végre megtalálta az utat Alarus területére. Ő elveszett volt, így mi is azok vagyunk.

Ibrihim és én hallgattunk, a felismerés ugyanúgy érte őt is, mint engem. Alig láttam az arcát a földöntúli ködrétegeken keresztül, de tudtam, hogy ugyanolyan éberén figyel engem, mint én őt, és tudtam, hogy nem szabad alábecsülnöm.

Lassan végigsétáltam a folyosón, a nyakamat behúzva, hogy bekukucskáljak a sarok mögé. Masszív ezüst ajtó állt ott, a fény egy férfi szigorú, szem nélküli arcát ábrázoló domborművön tükröződött: Alarust ismertem fel benne. Az ajtó határozottan zárva volt. Kilincs sehol.

Ibrihim is közelebb jött, és egyik szememet rajta tartottam, miközben az ajtóhoz közeledtem. Valami eltolódott a lábam alatt. Lenéztem. Ráléptem egy kőtömbre, amely most kissé a homokba süllyedt.

Tompa, csikorgó hang rázta meg a levegőt.

Az ajtó kinyílt előttünk: egy másik folyosóra vezetett. A ködös távolban egy újabb kanyart véltem felfedezni, a távoli erőszak hangjai pedig egyre közeledtek.

Ibrihim és én óvatosan néztünk egymásra. Nem mozdult, így én sem mozdultam. Ehelyett közelebb léptem az ajtóhoz - és az azonnal olyan erővel csapódott be, hogy megremegett a föld.

Hátrahököltem, majdnem megbotlottam a táblában. Amikor visszaléptem rá, az ajtó ismét emelkedni kezdett.

Ó.

Leléptem. Az ajtó becsapódott.

A francba.

Ibrihimre néztem. A megértés egyszerre telepedett ránk.

Az ajtó nem marad nyitva anélkül, hogy valami ne nyomná a követ. De holt súlynak kellett lennie, mert bárki is marad itt, nem lenne képes egyedül átjutni a túloldalra.

Gyenge, féloldalas mosolyra húzta a száját, melyből kiderült, hogy sebhelyes az ínye.

- Nem lennék itt, ha nem győzni jöttem volna - mondta kissé bocsánatkérően, mielőtt hozzám vágott egy kibaszott csillagot.

Végül is ez volt az, ami miatt Ibrihim szülei annyira aggódtak. Csendes gyermek volt, de a harcban született tehetség. Így mindent elkövettek azért, hogy kevésbé hatékony gyilkossá tegyék. Tönkretették a lábát. Kitépték a szárnyait. Kivették a fogait. De nem tudták elvenni a mágikus erejét.

Ami sajnós szintén nagyon, nagyon hatékony volt.

Épp időben zuhantam a földre, hogy az arcom ne váljon kiégett masszává. Mágiája, amely a csillagok erejére támaszkodott, nem volt olyan erős, mint az Asteris, de még mindig elég halálos volt. Úgy fújta ezekét a fénycsíkakat, mintha semmiségek lennének.

Beugrottam a sarokba, és visszamentem a zsákutcámba. A falhoz simultam, hallgattam, vártam. Fáj a karom, az égés felhólyagosodott ott, ahol a vállamat súrolta. Két perce voltam itt, és már meg is sérültem. Mesés kezdet.

Nem tudott eltalálni anélkül, hogy utánam ne jönné. És muszáj volt megtennie, mert szüksége volt a testsúlyomra, hogy kinyissa az ajtót.

Hosszú másodpercek teltek el. Ibrihim nem volt hülye. Tudta, mit csinálok. Tudta, hogy hátrányos helyzetbe hozza magát, és hogy mindenképpen meg kell tennie.

A tömeg üvöltése és a távoli harc visszhangjai felett hiába füleltem, nem hallottam meg a lépteit - bassza meg, mit nem adnék most azért, ha nekem is vámpírhallásom lenne...

Abban a pillanatban, amikor közelebb lépett, ráugrottam.

Egyetlen dobásom volt. El kellett érnem a bőrét, mielőtt még ideje lett volna reagálni.

Nem számított a méregre, és a fájdalomtól zihálva tántorodott meg, amikor az átmarta az első sebet, egy vágást az alkarján. Küzdelmünk azonnal vad káoszba torkollott - ő arra kényszerítette magát, hogy ne húzódjon el, miközben a méreg megperzselte a bőrét, én pedig szenvedtem a csillagfény égéseitől a kezemen, miközben megpróbáltam lefogni az övét.

Normális esetben a lehető legmélyebbre tolnám a pengémet a mellkasában. Most ez lehetetlen volt. Nem volt elég időm, távolságom vagy lendületem egy olyan szúráshoz, amely elég erős lett volna ahhoz, hogy a szívéig érjen. De arra képes lehetek, hogy száz apró csípéssel emésszem fel. Hadd végezze el a méreg lassan a munkáját.

Sérült vagy sem, nagyobb volt nálam. Leterítettem a földre, átkúsztam a testén, és egyik sebet a másik után nyitottam a páncélján. De ezt csak néhány percig voltam képes tartani, aztán nagy ívben lerázott magáról. Nagyot nyekkentem, ahogy háttal a homokba csapódtam, és elállt a lélegzetem.

Nem volt időm még levegőt sem venni, azonnal rám mászott. Alig tudtam lefelé mozdítani a bal kezemet, így az a testünk közé szorult, miközben Ibrihim súlya teljesen leszorított a földre. Fullasztó volt. Nem tudtam mozogni. Megragadta a jobb kezemet, és egy heves csattanással a fejem fölé rántotta.

- Mindig is kedveltelek - tette hozzá.

- Én is téged - mondtam, és a bal karomat éppen annyira fordítottam el, hogy a pengét a gyomrába temessem.

Elkerekedett a szeme. Kinyitotta a száját - talán beszélni akart, de csak egy nedves, szótlán nyögés jött ki belőle. A méreg gyorsan működött, sístergőén oldotta fel a bőrét. A kezemet is megmarta, ahová a vére csöpögött.

Ellöktem magamtól. Még élt, de alig volt magánál, kezét a hasára szorította. Most már egy undorító, szakadt bőrből, gennyből és vérből álló mocsokkupac volt.

Megragadtam a karját, és meghúztam. Bassza meg, nehéz volt. Odarángattam a földemhez, és ledobtam a köre.

Az ajtó kinyílt mögöttem, de én csak bámultam Ibrihimre, ahogy a fejét megbillentve, résnyire nyitott szemmel nézett rám.

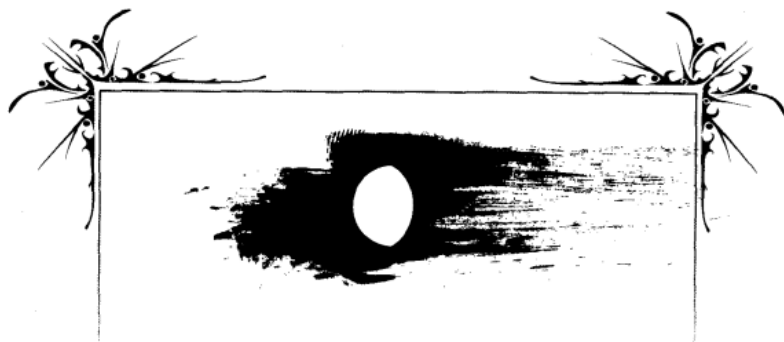
Túlélne. Szánalmasan, és még jobban megcsönkítva, mint korábban, de életben maradna. Véget kellett vetnem ennek.

Nem értettem, miért esik ez nehezemre. Számtalanszor öltem már. Nem tudom, miért tétováztam annyit, amikor Ibrihim felnézett rám. Talán azért, mert mindig is láttunk egymásban valami ismerőst, még ha ezt soha nem is ismertük el.

- Sajnálom - a szavak önkéntelenül csúsztak ki a számon, miközben felkészültem arra, hogy pengémet a mellkasába csúsztassam.

De mielőtt képes lettem volna rá, megremegett a föld. Fűlsiketítő nyögés töltötte be a fülemet.

Még éppen időben kaptam fel a fejemet, hogy lássam, hogyan kezdenek omladozni a falak.

TIZENKILENCEDIK FEJEZET

ÉPPHOGY KIKERÜLTEM EGY LEZUHANÓ SZIKLÁT, és beugrottam az ajtón. A falak hullámoztak. Nemcsak egyszerűen összeomlottak, ahogy rájöttem, hanem... *mozogtak* is.

Majdnem felnevettem. Persze. A legenda szerint Alarus birodalma folyamatosan fejlődött. Az erkölcshez vezető út örökké változik, és így a túlvilághoz vezető út is. Ha ennek a próbának az alvilágot kell megjelenítenie, a változó labirintus csak a verseny egy újabb eleme.

Futni kezdtem. Mivel a kő morzsolódott és a padló elmozdult, nem tudtam, mennyi időm van még, mielőtt teljesen elvágják az utamat. Itt sűrűbb volt a köd. A furcsa szag is erősebbnek tűnt most - az az édes illat.

Csak a megérzéseim alapján hoztam döntéseket: balra, jobbra, jobbra, balra, jobbra, balra, balra. Megálltam, amikor befordultam egy sarkon, és egy újabb ajtót pillantottam meg, amelyet dombormű díszített: Alarus tágra nyílt szemmel, és kezében egy csomó virággal. Gyönyörű faragvány - bár nem volt időm értékelni, mert az Árnyszülött Kiretta állta utamat.

Egyikünk sem tévovázott.

Egyszerre csapódtunk egymásnak: a testem az övéhez vágódott, miközben a mágiája körülvelt minket. A legutóbbi próbán nem tapasztaltam meg az ereje

teljességét. Most zöld színű füst borított be. Fájdalom tört át a tarkómon, varázslata felnyitotta az elmémet.

A földre löktem, miközben belém mart. Becsuktam a szemem.

Ne nézz rá! Ne hallgass rá!

Nyisd ki a szemed!, suttogott egy szirénhang a gondolataimban. *Nézz rám, szépségem! Nézz rám!*

Nem. Ha Kiretta tényleg olyan jó varázslónő, mint amilyennek Vincent mondta, akkor képes ilyen közről elbűvölni engem. Az Árnyszülöttek elmemágiája ugyanolyan veszélyes, mint bármely más fegyver.

Minden figyelmemet arra fordítottam, hogy lefogjam, miközben ellenálltam a hívásának.

Az Árnyszülött elmemágiája csatornát nyitott két elme között: az ajtót ők kezelték, de magában a csatornában a mozgás már kétirányú volt. Átnyomtam magam a figyelemelterelésén, és mentális tekintetemet a minket összekötő csatorna túloldalára fordítottam.

Fájdalom. Éhség. Sérülés. Gyengeség. Vakmerőség. Pontosan láttam, kétségbeesésében mennyire hanyag lett. Erősebb mágiahasználó volt, mint én, de harcosként most felülmúltam - és nagyon is nyilvánvalóvá vált, mennyire alábecsült engem.

Hagytam, hogy azt higgye, nyert. Mintha meglazította volna mentális falaimat. A fejem hátrahanyatlott. Még a szemem is kinyitottam. Hipnotikus és megbabonázó tekintete olyan közel volt, hogy még a másodperc töredéke is majdnem túl soknak bizonyult. Elégedetten mosolyogni kezdett.

Aztán a nyakába döftem a töröm.

A méreg azonnal elvégezte a feladatát. Gyötrelmének egy villanásnyi szúrása még átsuhant az agyamon, de azonnal elhúzódtam tőle, megszakítva a mentális kapcsolatunkat. A nyakára szorította a kezét, miközben a váltakozóan hullámzó és gomolygó talajon fetrengett. Még mindig levegőért küzdött, még mindig lábra akart állni, miközben a kőlapra vonszoltam. Nem adtam neki lehetőséget, hogy felemelkedjen, mielőtt beugrottam az ajtón.

Az illat falnak vágott, mámorítóan édes volt.

PIPACSMEZŐN TALÁLTAM MAGAM. Sűrű, fehér köd gomolygott szelíd függönyként a virágok felett: vérvörösén pompázó mező. A kő dübörgő csikorgása még visszhangzott mögöttem, de itt kísérteties csend honolt. A fény finom foltokban hullámozott a virágmezők felett.

A pipacsok a halottak virágai. Ha a mögöttem lévő folyosók a lefelé vezető utakat jelképezik, akkor ez az alvilág küszöbe. Négy boltíves, ezüst ajtó állt előttem, mindegyik *egy-egy* ösvényre nyílt, amelyek ezüst ködbe vesznek. Hallottam, ahogy valahol előttem acél csattan acélnak, ahogy a csikorgó dübörgés is jelezte, még nem vagyok túl azon, hogy kerülgetnem kelljen a nyakamba hulló közuhatagot.

Valószínűleg közel jártam a csoport utolsó részéhez. Ami azt jelentette, hogy bármennyire is nem volt ínyemre, nem tehettem mást: arra kellett futnom, amerről a küzdelem zaja hallatszott. Átmentem a középső folyosón. Félúton elhaladtam egy véres test mellett, ami zavarba ejtett és habozásra késztetett.

Egy pillanatra azt feltételeztem, hogy egy versenyző hullája. De a vér nagyon-nagyon vörös volt, és a holttest nem harci bőröket viselt, hanem egyszerű, egykor fehér köpenyt, amely most cafatokban lógott róla. A falon lévő piros folt arra utalt, hogy szinte felkenték oda, majd hagyták, hogy lassan lecsússzon és a földön lehelje ki a lelkét.

Ember volt. Egy emberi test hevert ott.

Nem értettem. Miért vannak itt emberek?

Furcsa hang hallatszott a folyosó végéről. Olyan, mintha sírna valaki. Először azt hittem, csak képzelődöm, mert nem volt semmi értelme. Talán torz sikoly volt a tömegből, vagy egy másik versenyzőtől, vagy...

A föld ismét megremegett, és ez kiráncigált a mélázásból, mert eszembe juttatta, hogy nincs vesztegetnivaló időm. Végigsprinteltem a folyosó hátralévő részén, amíg el nem értem egy másik boltívhez, amely egy újabb pipacsmezőhöz vezetett: ez még dúsabb volt, mint valami vöröslő tenger.

Ismét hallottam a sírást. Nem képzelődtem. Nagyon is valóságos volt.

A mező túloldalán ismét ajtót láttam: nyitva állt. Közelebb léptem. Egy másik élettelen test feküdt egy kőlapon. Kétségkívül emberé. Mellette, ugyanolyan fehér ruhában, egy gyermek kuporgott.

Az agyam felmondta a szolgálatot. Lefagytam. Rámeredtem a kislányra, aki a megcsonkított test mellett térdelt.

Ezért nem vonzotta a vérem a többi versenyzőt, még azokat sem, akik éhesek voltak. Mert annyi ember volt itt!

Fehér lebernyegek. Fehérre festett arcok. Ezek az emberek nem véletlenségből voltak itt. Nem is zsákmányként. Inkább egyfajta díszletként. Az alvilágban bolyongó lelkek szerepét játszották.

Adományok voltak. Figyelemelterelésként szolgáltak. Vagy egyszerűen a drámai hangulat kedvéért tették őket ide.

A kislány sírt, könnyei krétafehéren csordogáltak az arcán. Felnézett rám, és tengerkék szeme tágra nyílt, fekete hajának olajos tincsei közül bámult.

Honnan jöhetett? Sivrinaj belvárosában nem voltak emberi gyermekek. Az emberek lakta környékről érkezett vajon?

Hogy került ide egy *gyermek*?

Hallottam, hogy mögöttem egyre közelebb kerül az omladozó falak dőreje. El kellett innen tűnnöm. Mégpedig azonnal.

Tettein néhány lépést az ajtó felé.

Hagyd itt!, parancsolta Vincent hangja.

És ezzel együtt eszembe jutott az is, amit Raihn mondott a Kejari első éjszakáján: *Ők már halottak, kis emberlány. És ha utánuk mész, te is az leszel.* Mindkettőnek igaza volt.

Mégis azon kaptam magam, hogy visszafordulok, és leguggolok a gyermek előtt. Rémulten visszahőkölt.

- Gyere velem - mondtam neki. - Nem foglak bántani.

Nem mozdult, csak rémulten reszketett. Rájöttem, hogy a fal foglyul ejtette: mikor legutóbb megmozdult a fal, a bokája két fekete márványtábla közé szorult.

Hogyan lehet kapcsolatba lépni egy ilyen fiatal gyermekkel? Hány éves volt, négy, nyolc? Még sosem láttam ilyen közlőről emberi gyereket.

- Mennünk kell! *Most* - sürgettem.

Nincs időnk. A padló remegni kezdett. Megragadtam a lány apró testét, amennyire csak tudtam, és húzni kezdtem.

Fájdalmasan felsikoltott. Ellenállt, majd elengedett, ahogy kiszabadítottam a lábát. Néma bocsánatkéréssel magamhoz szorítottam, aztán futás közben azon tűnődtem, pontosan mennyire vagyok örült.

Hibát követtél el. Több szempontból is hibáztál, Oraya. Nem harcolhatsz így. Nem menekülhetsz így. Túlságosan lelassít. Emberszagod most megduplázódott. Az egyik kardodat nem tudod használni. Hagyd itt a gyermeket! Amúgy is halott.

Átvágtam még három ajtón, amelyek már nyitva voltak: emberek vagy versenyzők holttesteinek heverték a földem felett. Elhaladtam még néhány fehérbe öltözött ember mellett, akik a falak mellé húzódtak. Nem tudtam rávenni magam, hogy rájuk nézzek.

A pipacsok egyre sűrűbben álltak, csak lassan tudtam áthatolni a leveleken. Az illat elsöprő volt. A falakat most faragványok borították, hatalmas szemek, amelyek az ajtótól a mennyezetig értek, és melyekben napok és csillagok tekeregtek - ezek is Alarust jelképezték, hiszen a halál mindig figyel.

Újra egy ajtó elé értünk, ez azonban zárva volt. A fény egyre intenzívebb és lázasabb lett, ugyanolyan ütemben táncolt felettünk, mint felgyorsult szívverésem. A lány belemarkolt a hajamba, miközben reszkette belém kapaszkodott. Előrehajolt, a feje blokkolta a perifériás látásom egyik fontos részét.

A Vércsüzlött férfi pedig már rám is támadt, mielőtt megmozdulhattam volna.

Eldobtam a gyereket, és összereztem, miközben megpróbáltam ellökni az útból, hogy még időben a támadás elébe pördüljek. A férfi a földre lőkött, fogait kivillantotta. Először egy csont-acél törrel találta el a már sérült combomat: megrándultam a fájdalomtól. Minden erőmet összeszedve talpra ugrottam, és nekimentem, hogy visszanyerjem az irányítást - de csak néhány centiméterig jutottam ütés kísérletemmel, mielőtt megragadta volna a csuklóm, és belemélyesztette volna a fogait.

Kitéptem magam a fogai közül, a saját vérem fröccsent az arcomra. Túl lassú vagyok. A tétoházásom sokba került. A hátam a kőhöz csapódott, amikor ellenfelem elkapott, és a falhoz lökött. Vámpír létére alacsony volt, csak néhány centivel magasabb nálam, és egyenesen a szemébe néztem, ahogy közeledett - vörös karimájú pupillái kitágultak, csillogtak az éhségtől és a kárörömtől.

Megállt az idő. Megpróbáltam megfogni a pengémet a sérült kezemmel.

Nem voltam képes elég gyorsan mozogni...

A Vérszülött hátrahúzódott.

Hirtelen levegő után kaptam. Raihn lerántotta rólam a támadómat, és majdnem kettéhasította őt Éj szülött acélkardjának pusztító csapásával. Cserébe a Vérszülött úgy ugrott Raihnre, mint valami haldokló állat, mely még összeszedi erejének utolsó maradékait. A karján lévő sebek megremegtek, a vérmágia vörös köde vette őket körül. Raihn megsérült. A Vérszülött a vért is képes manipulálni.

Raihn még két csapást mért rá, de a Vérszülött elég erővel vágott vissza ahhoz, hogy ellenfele a kőnek csapódjon. Raihn mégis erősen megragadta ellenfele karját, nem hagyta, hogy elhúzódjon - miközben a hátát teljesen szabadon hagyta, ezzel pedig kiszolgáltatatta nekem.

Raihn tekintete támadója válla felett találkozott az enyémmel - *most*.

Keményen beledöftem a pengémet a Vérszülött hátába, és a markolatig süllyesztettem. Még hátulról is képes vagyok eltalálni valaki szívét.

A férfi összerogyott.

Raihn hagyta, hogy a test kicsússzon a kezéből, miközben én azért küzdöttem, hogy kiszabadítsam a fegyveremet. Végignézett rajtam.

- Tehát tudod, hogyan kell segíteni - mondta, már az ajtó felé fordult. - Menjünk. Lángokat láttam. Valószínűleg Mische jóvoltából. - Azt hiszem, már közel vagyunk... hova a fenébe mész?

Nem figyeltem. A gyerek félúton volt a mákmezőn. A lába egyértelműen eltört, nyilvánvalóan akkor, amikor megpróbált elmenekülni előlem. Megragadtam, sietve bocsánatot kértem tőle, és visszarohantam Raihnhez, aki csak bámult rám.

- Hát ez meg mi? - kérdezte úgy, mintha egy bolyhos rózsaszín kutyát ajándékoztam volna neki.

A föld dübörgött. Erre nem volt időnk.

- Menj! - Nem álltam meg válaszolni. Raihn ledobta a Vér szülött holttestét a kőlapra, mi pedig végigrohantunk a folyosókon.

RAIHNNEK IGAZA VOLT, hogy a labirintus vége felé járunk. A következő két ajtó nyitva volt, egy ember, illetve egy Rishan holtteste jóvoltából. A falakat árulkodó foltok díszítették - olyan finom vörös foltok, amelyek túlságosan világosak voltak ahhoz, hogy sebekből származzanak. A vérmágia bizonyítékai.

Csak két másik versenyzővel találkoztunk, és a gyermek meg a sérüléseim miatt sokkal jobban kellett támaszkodnom Raihn védelmére, mint szerettem volna. Legalább könnyedén levágta őket, még két holttest maradt a folyosón, ahogy továbbhaladtunk.

- Raihn - sziszegtem, amikor befordultunk egy újabb sarkon, és a véres pengémel balra mutattam, egy kapura, amelyet égő lidércfényes fáklyák jeleztek. Ez a kapu nagyobb volt, mint a többi bejárat: díszes fémből készült és két szárnya volt, mindkét szárnyáról Alarus egy-egy szeme bámult ránk.

Itt a vége? Lehetséges. Annak kellett lennie.

Egyetlen kőlap volt előttünk. Raihn és én egymásra néztünk.

Aztán a gyermekre vándorolt a tekintete, aki halkán sírt, alig volt magánál.

Rám fog támadni. Tudtam. Rám, vagy a gyerekre. Abban a pillanatban, ahogy megtette, meglendült a karom.

A pengém eltalálta a vállának szilárd, bőrrel borított izmait.

Becsukta a száját, megremegett. Rám nézett.

- Mi a *fasznak* kellett ezt tenned? - sziszegte összeszorított fogakkal -, mi a *fasznak*? *Ezért* indultam, látod?

Kardjával egy élettelen testre mutatott a folyosó túlsó végén, majd egy sor átkot szórt rám, és kihúzta a kardomat a páncéljából.

Ó.

Igazítottam a gyerek körüli fogásomon, és motyogtam valamit, ami némileg hasonlított egy bocsánatkérésre, mire Raihn azt mondta, menjek a picsába. Gondoltam, elmondom neki, milyen szerencsés, hogy abban a pengében nem maradt méreg, de úgy döntöttem, nem értékelné.

A vállára emelte a holttestet, és már visszafelé tartott, amikor a fájdalom hulláma lecsapott rám - savas, mindent felemészítő fájdalom, mintha belülről kifelé forralnának fel.

Csak egy pillanatom volt, hogy felismerjem, mi történt, mielőtt Angelika megütött.

Alig sikerült elhárítanom a csapást, egyetlen szabad karom remegett az erőfeszítéstől, ahogy blokkoltam. Vörös köd ereszkedett a szememre. Minden lélegzetvétel égetett. Angelika karján reszkettek a hegek, ahogy a köd egyre sűrűbbé vált.

Mosolygott.

- Mondtam, hogy megöllek a ringben.

A gyermek teste megmerevedett a fájdalomtól, ahogy hozzám simult. Túlélheti-e ezt egy emberi gyermek?

Hallottam, hogy Raihn futva közeledik. Végigment a folyosón. Másodpercek és itt lesz. Okos dolog lenne várni rá. Én kibírnám - de a lány valószínűleg nem.

Így hát egy kritikus pillanatra védtelenül hagytam magam, miközben kitértem.

Az oldalamra mért ütés bénító volt.

Elestem. Alig volt elég éberségem ahhoz, hogy ellökjem a gyereket zuhanó súlyom elől, mielőtt földre kerültem volna.

Angelika karmos keze azonnal megragadta a torkomat. Fojtogatni kezdett. A kapu nagyon magasnak tűnt és olyan volt, mintha csillogna a biztonság ígéretétől, miközben minden más elmosódott. A varázserőmért nyúltam, de haszontalanul szétporladt. Mindig akkor tűnt el teljesen, amikor a legnagyobb szükségem lett volna rá.

Az oldalamat tapogattam. Elég volt megérintenem a tört, amit az a néember korábban belém vágott, és megrándultam a fájdalomtól. Elképesztő, hogy egy

test mi mindent képes elviselni a túlélésért.

Kihúztam a pengét a húsomból, és beledöftem Angelikába.

Átkozódott, és a földhöz csapta a fejem. Minden fehér lett, aztán fekete.

Csak részben voltam magamnál, amikor Raihn leszedte rólam Angelikát. Nem tudtam levenni a tekintetemet a mennyezetről. Mennyi idő telt el? Másodpercek, percek? A tömeg ordítása hirtelen még hangosabb lett. Minden megpördült.

Raihn fölém hajolt.

- Majdnem vége, Oraya. - Úgy nézett ki, mintha kiabált volna, de a hangja olyan messziről jött. - Kelj fel! Gyerünk! Gyorsan! Nincs időnk.

Sikerült elfordítanom a fejem. Angelika alig mozdult: egy halomban fetrengett a földön. Tekintetem az eszméletlen kislányra esett, akinek a lába ki volt csavarodva, sötét haja az arcába hullott. Olyan hihetetlenül ismerősnek tűnt. Mintha tükörbe néznék.

Térdre kecmeregtem, ellöktem Raihn kezét.

- Engedj! - motyogtam.

- Az istenek szerelmére, hercegnő, nem fogom...

- Engedj!

Megfogtam a lányt. Felemeltem. Kényszerítettem magam, hogy lábra álljak. Tekintetem az előttünk lévő kapura szegeződött, bár úgy tűnt, mintha megdőlné és elkenődne.

Mennyi, tíz lépés? Tíz lépést képes vagyok megtenni.

Raihn megfogta a karomat, talán csalódottan, talán azért, hogy megnyugtasson.

- Mit művelsz? - sziszegte.

Erre akkor sem tudtam volna válaszolni, ha akartam volna. Minden energiámra szükségem volt, hogy megtegyem az utolsó lépéseket.

Még mindig nem engedtem, hogy segítsen nekem. És nem voltam hajlandó elengedni azt a gyereket sem.

Átléptem a küszöböt, és térdre buktam.

Elém tárult a csodálatosan aranyszínű aréna. Több ezer néző zsúfolódott össze a lelátókon, vérért kiáltozva. És mégis, még ebben a tömegben is rögtön

megtaláltam Vin- centet ott elől, aki elborzadva figyelt engem, mintha a saját szívét vájták volna ki és nyomták volna a kezembe.

Hirtelen rádöbbsentem, hogy Vincent mennyire szeret.

Vajon így néztem ki én is? - kérdeztem magamtól, amikor ránéztem erre a kislányra. Pont így?

A gondolatra hirtelen félelem árasztott el. Ezek ragadozók. Mind. Ő pedig zsákmány.

Összekeveredett kettőnk vére, amikor Raihnhez fordultam.

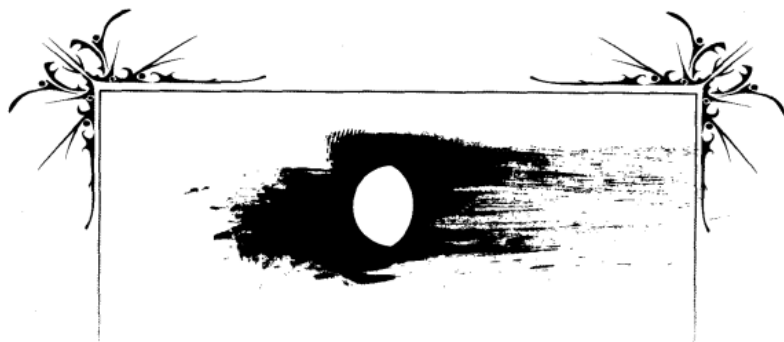
- Ne hagyd, hogy elvigyék! - kiáltottam.

A világ elhalványult. Nem emlékszem arra, hogy elestem, de hirtelen már az eget néztem, a körmeim Raihn karjába vájtak, a másik kezem kétségbeesetten szorította a mellkasomhoz a sánta gyereket. Éj szülött katonák támadtak ránk.

- *Ne hagyd, hogy elvigyék!* - könyörögtem újra. A látómezőm széle elsötétült.

Raihn nagyon közel hajolt hozzám - közelebb, mint amennyire valaha is megengedtem bárkinek -, miközben ünnepélyes fogadalomként mormolta:

- Nem fogom hagyni.

HUSZADIK FEJEZET

MIKOR FELÉBREDTEM, nem volt senki a karomban.

Hosszú másodpercekig bámultam a mennyezetet.

Forgott a gyomrom. A mennyezetet díszítő freskó - az éjszakai égbolt - megpördült, ahogy forgott velem a világ. Mellkasomhoz emeltem a kezem, és csak a saját lélegzetem lassú emelkedését és esését éreztem.

A gyerek sehol.

A próba történéseire csak szaggatottan emlékeztem: töredezett mozaikká állt össze a zűrzavar. A végéről csak

A lány. Emlékszem, hogy sántított. Milyen nehéz volt vele együtt földet érni! Eszembe jutott, hogy örök közeledtek felém. Csak egy kicsi, tehetetlen emberi lény volt.

A kezem lecsúszott a testemen. Igen, volt rajtam néhány vágás és szúrásnyom, de a legrosszabb sérülésem begyógyult. Túléltem a második próbát is.

És nem éreztem semmit.

Raihn nem volt sehol, amikor felébredtem, de Mische izgatottan várta, hogy magamhoz térjek. Valójában egy kicsit túlságosan is izgatott volt, vigyorát

mániákus aggodalom árnyalatai színezték. Rossz állapotban voltam, és napokig eszméletlenül feküdtem.

- Leginkább a vérmágia készített ki - mondta nekem.

Emberként különösen fogékony voltam rá. A vérem gyenge, könnyű manipulálni, könnyű halandó testem ellen fordítani. Ha egy test ellenáll, a gyógyulás gyors lehet, de a túlélés és a halál közötti határvonal, különösen egy ember számára, nagyon vékony.

A gyerekekre gondoltam. Milyen apró volt, ahogy az ölembe simult. Biztosan túl kicsi ahhoz, hogy túlélje azt, amit én is alig úsztam meg.

Zsibbadtan hallgattam, ahogy Mische beszámolt a próba eredményéről - hogy tizenegy versenyző meghalt, így huszonkilencen maradtunk. Csodával határos módon még Ibrihimnek is sikerült átvonszolnia magát a célvonalon az utolsó lehetséges pillanatban.

Kortyolgattam a vizet, amit Mische adott nekem, de a szám még mindig túl száraz volt ahhoz, hogy fel merjem tenni az egyetlen kérdést, ami valóban érdekelt. Hagytam, hogy fél órán át beszéljen hozzám, mielőtt összeszedtem a bátorságomat, hogy kinyöjjem:

- És a kislány?

Zavartnak tűnt.

- Hogy mi?

- Volt velem *egy* kislány.

Gyenge mosollyal és szánakozva rázta meg a fejét.

- Nem tudom.

Nyomást akartam gyakorolni rá, követelni akartam, hogy derítsük ki, mi történt, de képtelen voltam megszólalni.

Miért érdekelt ez annyira? Nem kéne törődnöm vele. És mégsem hagyhattam figyelmen kívül. Nem futamodhattam meg. Lenyeltem, amit csak tudtam abból az ételből, amit Mische adott, de a percek csak teltek, és egyre idegesebb lettem, mintha minden, amit megpróbáltam elnyomni, csak úgy zubogott és zakatolt volna a bőröm alatt.

Végül felkeltem. Minden izmom fáj, de legalább tudtam mozogni. Megragadtam a fogason lévő kabátom.

- Hová mész? - kérdezte Mische aggódva, ahogy bebújtam a kabátomba.

- Csak egy kis levegőre van szükségem.

- De neked... - Kinyitottam az ajtót. - ...pihenned kéne - fejezte be, amikor becsaptam magam mögött.

ELTELT MÁR NÉMI IDŐ AZÓTA, hogy egy éjszaka alatt hárommal is végeztem. A testem haragudott rám emiatt - és azt hiszem, joggal -, de még fáradtan sem volt különösebben bonyolult megölni ezeket a rohadékokat. Lusták voltak, és csak úgy hemzsegték a környéken. Hetek teltek el azóta, hogy betettem volna ide a lábam. Nyilvánvalóan épp elég idő ahhoz, hogy ezeket az ostobákat hamis biztonságérzetbe ringassa.

Nem lepődtem meg.

Beképzelték voltak. Önző, falánk, felfuvalkodott szarháziak, akik az itt élő embereket nem tekintették többnek, mint haszonállatnak. Annyira gyűöltem őket, hogy végigkísérni a haláltusájukat - bámulni, ahogy nézik, hogy én, egy ember, lemészárolom őket - kicsit sem enyhített a dühömön. Ettől csak még nagyobb igazságtalanságnak éreztem az egészet.

Az évek során megtanultam, hogyan forrasszam össze ezt a sebet, hogyan rejtsem el gondosan az összes többi emberi gyengeségemmel együtt. Most az általam oly nagy óvatossággal őrzött kötést letépték, és egy ártatlan halott gyermek kis kezébe került.

Nem tudtam, hogyan állítsam meg mindezt. Fiatalon azt tanultam, vérezni veszélyes. Es bár a sebeim bezárultak, a mellkasom mélyén lévő heg jobban vérzett, mint valaha. Ugyanolyan sebezhetővé tett.

Amikor eljöttem a Holdpalotából, azt hittem, találkozom Vincenttel. Biztos voltam benne, hogy várni fog rám. Láttam, hogy nézett rám odabent. Beszélnem kellett vele, meg kellett kérdeznem, mi a helyzet a mágikus erőmmel, meg kellett kérdeznem, *hogyan kerültek oda az emberek. Honnan kerítették az embereket, akiket elvileg meg kellett volna védeniük? És miért voltak ott gyerekek?*

Neki biztosan vannak válaszai.

De talán éppen ezért kaptam magam azon, hogy az ellenkező irányba, az emberlakta környék felé sétálok.

A szavak bonyolultak. A kérdések nehezek. Es az a seb a szívem mélyén annyira vérzett, hogy tudtam, Vincent megérezné. A vér kiszivárogná az ujjaim közül, ha olyan választ adna, ami nincs ínyemre.

Könnyebb volt mást tenni. Kielégítőbb. Legalább kibaszottul *csináltam* valamit.

A harmadik áldozatom úgy nézett rám, mintha maga Nyaxia lennék, amikor a fény végleg kihunyt a szemében. A falhoz szorítottam, itt, a szaros, hűgyszagú sikátorban, ahol fiatal nőket cserkészett be a szemközti kocsmából. Nem én voltam az a fiatal nő, akit akart, de én voltam az, akit megérdemelt.

Kinyitotta a száját, rothadó leheletének fuvallata végigsuhant az arcomon, ahogy elernyed.

Kiszabadítottam a pengémet, és hagytam, hogy teste a földre zuhanjon.

Állat. Rohadj meg ott a szarral hűggyal év a szeméttel együtt, mint a többi patkánytetem.

A körmével vágást ejtett a csuklómon. Megálltam, néztem a felszínre törő vérbuborékot, és ezzel együtt elkaptott egy újabb elviselhetetlen dühroham.

A bőröm, az emberi bőröm, olyan finom és könnyen szakad. Ebben a pillanatban ugyanúgy utáltam, mint a vámpírt, akit megöltem. Még jobban is. Talán ez a törékenység volt felelős a sok halálért is.

- És én még azt hittem, a mi nagy és hatalmas Éj szülött királyunkhoz látogattál el, amikor a kora reggeli órákban elsöktél.

Pengémet előrenyújtva megpördültem, és egy ismerős szárnyas alakot pillantottam meg: a háztetőn állt. A látványtól összeszorult a szívem - nem tetszett, amikor felettem repültek. Lehet, hogy kígyó vagyok, de még a kígyók is elrejtőznek, mikor sólyom száll föléjük.

Biztos voltam benne, hogy Raihn nem venné jó néven, hogy vámpírokat ölök. Egyetlen vámpír sem tenné. Bármelyik nap megölnék egymást, de egyiküknek sem tetszik, ha ezt egy ember teszi.

Nem mintha nem szartam volna le, mit gondol.

- Menj inneni!

- Szokatlanul unalmas visszavágás.

Az volt. Majdnem kínos.

Nem törődtem vele, és letöröltem a vért a pengémről.

Raihn vigyora kissé elhalványult.

- Láttam, hogy még kettőt megöltél az elmúlt órában - mondta kissé lágyabb hangon, mint amire számítottam. - Ezt szoktad csinálni, amikor éppen csak megúszod ép bőrrel? Nem valami bölcs időtöltés, mondhatnák egyesek.

Az a seb a szívemben vérzett és vérzett. Szavai sőt hintettek a sebbe, én meg úgy rontottam rá, mint egy állat.

- Nem bölcs időtöltés? - vicsorogtam, rászegezve a fegyveremet. - Négy ember meghalt volna, ha nem teszem ezt meg. De te persze nem gondolod, hogy az ő életük megér másfél órát az időmből.

A vigyora eltűnt.

- Nem *így* értettem.

- *Menj a picsába!*

Reméltem, hogy nem látja az arcomat. Valószínűleg túl sokat árult el.

Légy óvatos azokkal a színes kifejezésekkel, kis kígyó, suttogta Vincent.

Te is menj a picsába, gondoltam, majd pillanatokkal később néma bocsánatkérést rebegtem magamban. Hallottam, hogy Raihn földet ér mögöttem - meglepően könnyedén valakihez képest, aki akkora, mint ő.

- Tűnj el! - Nem fordultam meg. - Ezeknek a faszoknak nincs szükségük arra, hogy megvédjék a becsületüket.

Ingerülten horkant fel.

- Nem is tettem semmi ilyet. Ha engem kérdezel, fontos közfeladatot látsz el.

A kezem mozgás közben megtorpant.

Nem fordultam meg, nem fedtem fel az arcomat, de Raihn kuncogott.

- Mi van?

Mit akart ezzel mondani? *Micsoda?* Mintha nem tudta volna. Mintha nem lenne *kibaszottul pontosan tisztában* azzal, hogy bármelyik vámpír - még azok is, akik lenézték ezeket a patkányokat, még azok is, akik nem értettek egyet a tetteikkel - hogyan fogadná, ha *egy* ember magára vállalná a megölésüket. Ez már csak elvből is sértő.

De eszem ágában sem volt, hogy elmagyarázzam. Mindketten tudtuk.

Ehelyett *egy* kérdés tolult a torkomba. Pontosan az a fajta kérdés volt, mint ami miatt idejöttem, mert nem voltam kíváncsi a rá adandó csúnya válaszra.

Folytattam a penge tisztítását.

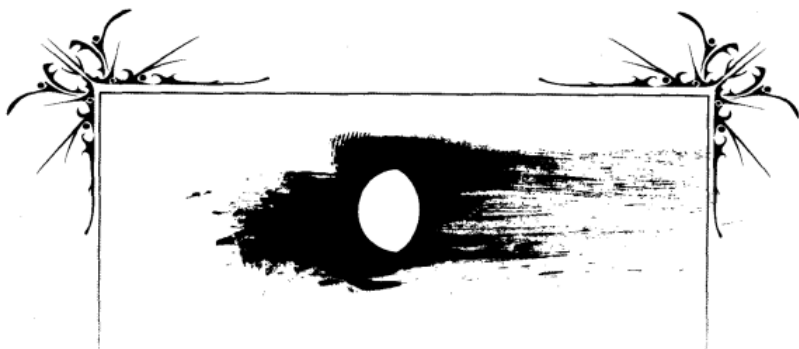
- És a lány? - nyögtem ki végül.

A hangom vékonyabbnak és gyengébbnek hatott, mint • szerettem volna.

Hosszú, hosszú csend telt el. Minden másodperccel szűkebb lett a mellkasom.

Lépteket hallottam közeledni, de nem mozdultam, amíg a keze hozzá nem ért a vállamhoz. Megrándultam, készen arra, hogy rácsapjak, de valami az arcán - a furcsán szelíd tekintete - megállásra késztetett.

- Gyere velem! - mondta.

HUSZONEGYEDIK FEJEZET

RAIHN ÁTVITT A VÁROSON. Közel fél órába telt, amíg gyalog odaértünk - felajánlotta, hogy repüljünk, de én olyan hevesen utasítottam vissza, hogy látszólag kegyelemért könyörögve felemelte a kezét -, és inkább csendben gyalogoltunk. Még mindig össze kellett szorítanom a fogamat, nehogy valami meggondolatlan csússzon ki a számon.

A városrésznek ez a vége szélesebben terült szét, akadtak szabad területek és még néhány kertet is láttunk a vályogházak között. Az emberlakta kerületeknek nem volt olyan része, amely ne búzlott volna a szegénységtől, de ez a hely legalább egy kicsit olyannak látszott, mintha az itt lakók valóban otthont próbálnának teremteni maguknak. Persze szegényes, lerobbant volt az egész. De furcsa módon... érződött benne valami melegség.

Keserédes szomorúság kavargóit bennem. Soha nem vettem észre, hogy itt talán létezik valami, ami a belvárosból hiányzik. Olyan eleven és mozgó dolgok, amelyek nagyon emlékeztettek Ilanára.

Éjszaka volt, ami azt jelentette, hogy csend honolt, a lakosok kötelességtudóan bent maradtak a házaikban. Raihn és én mégis óvatosan az árnyékban maradtunk, sikátorokban bujkáltunk, nem merészkedtünk ki a

főútra. Raihn bekukucskált egy két épület közötti sarkon, majd széttárta szárnyait, és felugrott egy lapos tetőre. Felajánlotta a kezét, de én rá se hederítettem, inkább a magam erejéből másztam fel, kiérdemelve *egy* könnyű nyögést és *egy* fejrázást.

A tető széléhez vezetett, aztán leült: lóbálta a lábait és lengette a szárnyát.

- Nézd!

Nem tudtam, mit akar mutatni. Előttünk olyan épületek álltak, amelyek úgy néztek ki, mint az összes többi épület, amely mellett elhaladtunk, és elhagyatott utcák, amelyek ugyanúgy néztek ki, mint az összes többi utca, amelyen végimentünk.

- Mit nézzek?

- Ül le! Csússz lejjebb!

Leguggoltam. Még úgy is kisebb voltam, mint Raihn ülve, hogy a lábaimat magam alá húztam. Kinyújtotta az ujját, és én lehajtottam a fejem, hogy kövessem a mozdulatát.

- Nézz be azon az ablakon! Arra.

A szomszédos épület nagy üvegablakai sok kis darabból álltak. Odabent lámpák égtek, lágy, meleg fénnel itatva át a belső teret. A testek árnyékként mozogtak odabent - sok ember volt abban az épületben, legalább hatot láttam az ablakon keresztül, a legtöbbjük gyerek.

- Pont középen - mondta Raihn halkan.

Egy sötét hajú kislány. A földön ült, egyedül, figyelmen kívül hagyva a többi gyereket. Lehajtotta a fejét, és ha nem is tett volna így, túl messze volt ahhoz, hogy lássam az arcát.

De ő volt az. *Ó* volt az.

Hiába akartam volna visszafogni a reakciómat, remegve felsóhajtottam. A pusztá megkönnyebbülés hulláma elszédített. A vályogtetőhöz nyomtam a kezem, hogy ne zuhanjak le.

- Hogyan? - nyögtem ki.

- Megvannak a magam módszerei - hallottam a vigyort Raihn hangjában. - Nagyon veszélyes, nagyon okos, nagyon lenyűgöző módszerek.

Nem akartam adni alá a lovat, de... tényleg lenyűgöző volt. Nem is tudtam felfogni, hogy sikerülhetett. Az, hogy élve kihozta a gyereket az arénából,

gyakorlatilag csodaszámba ment.

- Kik ezek az emberek? Hol vagyunk?

- Ez egy olyan otthon, ahol elhagyott gyermekeket gondoznak. Eltartott egy ideig, amíg megfelelő helyet találtam neki. A családját nem sikerült felkutatnom. Gondoltam, talán nekik sikerül.

Gombócot éreztem a torkomban. Nem fogják megtalálni a lány családját.

Már nem volt családja.

- Az olyan, mint egy mese - mondtam.

Savanyú, humortalan kuncogást engedett meg magának.

- Te tényleg... soha nem hagyod abba, ugye? Sosem fogadod el a győzelmet?

Azt hitte, nem akarom, hogy ez győzelem legyen? Azt hitte, nem *akarom* azt hinni, hogy ez megtörténhet?

De mielőtt megszólalhattam volna, finoman hozzátette:

- Talán igazad van. De életben maradt. Ez is valami.

Hálás voltam ezért - valóban az voltam. Ha megpróbálnám elmondani neki... túl sokat árulnék el magamról. Mégis győzelemnek akartam érezni. Azt akartam, hogy annak a gyermeknek az élete többet érjen, mint amennyit valóban ér. Ehelyett itt nő majd fel, egyedül egy olyan helyen, ahol állandóan vadásznak rá.

Azt kívántam, bárcsak a megmentése olyan egyszerű lenne, mint a szíve dobogásának fenntartása. Anyám, mennyire akartam! De emlékszik-e arra, hogy valaki megpróbálta? Hogy valaki úgy gondolta, az élete többet ér?

Önkéntelenül megdörzsöltem a gyűrűt a kisujjamon.

- Nem szabadott volna ott lennie - motyogtam.

- Nem hát - értett egyet Raihn.

A puszta gyűlölet a hangjában váratlanul ért, elég váratlanul ahhoz, hogy kizökkentsen a gondolataimból.

Felkaptam a fejem.

- Miért követtél?

Felemelte a kezét.

- Nyugi, vipera.

- Ez nem válasz.

- Akkor érkezél a körzetbe, amikor éppen távozóban voltam. Kíváncsi lettem. Talán még egy kicsit aggódtam is, ha nem veszed túl nagy sértésnek, hogy ezt mondom. - A hangja komolyabbá vált. - De örülök, hogy megtettem. Kellemesen meglepett ez a fordulat. Én - megrázta a fejét - nem gondoltam, hogy képes vagy rá.

- Miért? Mert én vagyok Vincent hercegnője?

Összerezent, de nem ellenkezett.

Hosszú ideig bámultam rá, összehúzott szemöldökkel.

- Nem értem.

- Mit?

- Azt mondtad, hogy kellemesen lepett meg.

- És komolyan is gondoltam.

- Ennek semmi értelme.

- Miért? Mert én csak egy szemét Rishan vagyok?

Ha azt várta, hogy majd ugyanúgy összerezzenek, mint ő, rosszul gondolta. Csak bámultam, rezzenéstelenül, bocsánatkérés nélkül.

Sóhajtott.

- Akiket megölsz, azok megérdemlik. Különben sosem állnak le.

- Ők vámpírok.

- Igen.

- Ezek pedig emberek.

- Ja.

Szünetet tartottam, miközben megpróbáltam, de nem sikerült kifejeznem a hitetlenkedésemet.

Ismét felsóhajtott, mintha ez a vita kimerítette volna.

- Mi *olyan* érthetetlen ezen?

Hát persze, hogy érthetetlen. Ez csak... megdöntötte az Éj Házában uralkodó világrendet. A pokolba is, az egész Obitraesben uralkodó rendet döntötte romba.

- Persze, hogy érthetetlen - mondtam.

Úgy tűnt, hogy ez a válasz irritálja őt.

- Olyan hihetetlen, hogy tisztelem az emberi életet? - csattant fel. - Én is egy *voltam* közülük, baszd meg.

A szám félig nyitva volt, valami csípős visszavágással készültem, amelyet azonban rögtön elfelejtettem. Becsuktam a szám, teljesen megnémultam.

Raihn rozsdavörös szeme szórakozottan csillogott.

- Nagyon kielégítő, hogy sikerült ekkora sokkot okoznom, hercegnő.

- Átváltozott vagy.

- Az hát.

Az Átváltozott vámpírok nagyon ritkák, különösen Sivrinajban. Azok a kevesek, akiknek sikerült túlélniük a folyamatot, általában nem alkalmazkodtak jól új létezésükhöz. És az Éj Házának vámpírai - akik köztudottan territoriálisak - eleve nem hajlamosak arra, hogy potenciális eledelből fajtársakat kreáljanak.

Soha nem is jutott eszembe, hogy Raihn Átváltozott lehet. És mégis, annyi minden értelmet nyert. A szokatlanul szedett-vedett megjelenése. Határozottan nem vámpíros humorérzéke. És ahogy produkálta magát - állandóan produkálta magát, mintha bizonyítani akart volna valamit. Mintha meg kellett volna tanulnia, hogyan játsszon különböző szerepeket.

Az a kis vidám mosolya elhalványult, valami nyersebbet és szomorúbbat hagyva maga után.

- Évszázadokkal ezelőtt történt, de soha nem lesz kevésbé visszataszító. Soha nem halványul el.

Azt akartam mondani, hogy *nagyszerű*.

Reméltem, hogy mindig visszataszítónak fogom találni, amikor majd olyan leszek, mint ők. Hogy soha nem hagyom el azt a darabot magamból. Mégis, sokszor gondoltam arra, hogy ez az undor csekély árnak tűnik azért, ha levedlem az emberségemet, mint ahogy a kígyó is megszabadul a bőrétől.

Még ha itt és most undorodtam is az elképzeléstől.

Csendben maradtam. Soha nem adnék hangot ezeknek a gondolatoknak.

- Mióta csinálod ezt? - kérdezte végül Raihn.

- Nem tudom - hazudtam. - Néhány éve.

Hat éve, két hónapja és tizennégy napja.

- És feltételezem, nagy Éj született Megváltónk mit sem sejt az egészeiről.

Figyelmeztető pillantást vetettem rá.

Épp csak annyira nevetett, hogy kivillantsa hegyes fogait.

- Tudod, részben *ezért* a tekintetért akartam szövetséget kötni veled. Amilyen képet vágsz. Ez csak annyira... annyira... - Összeszorította az ajkait, és a vonásai megrándultak, mintha utánózni akarna engem, de aztán - bölcsen - jobb belátásra tért. - Felejtsd el!

Hagyhattam volna annyiban. Mégis azon kaptam magam, hogy röviden válaszolok.

- Nem. Vincent nem tudja.

Miért mondtam ezt? Bizonyítani akartam neki valamit?

Bizonyítani, hogy több vagyok, mint Vincent engedelmes kis háziállata?

- Politikai problémákat okozna - folytattam. - Mindenkinék jobb így.

Teljesen igaz. Vincent még hallgatólagosan sem tudta volna elnézni az itteni tevékenységemet. Mint ahogyan nem tudott elnézni semmilyen hivatalos akciót sem Rishan területen az én nevemben. Szabadon cselekedhetnék, ha elég erős lennék ahhoz, hogy ezt megtehessem anélkül, hogy megöljenek.

Tartózkodtam attól, hogy hozzátegyem, hogy Vincent valószínűleg örök szobafogságra ítélne, ha tudna a kis hobbimról.

- Rendben. - Nem úgy hangzott, mintha sikerült volna meggyőzőnöm Raihnt.

A szellő felkapta mindkettőnk hajának elszabadult szárait: a én hollófekete tincseimet és az ő sötétvörös sörényét. Ebben a hőségben kifejezetten kellemes volt. Felhúztam az államot, és élveztem arcomon a hűsítő izzadságot, miközben a horizontra néztem - az emberi negyed omladozó, szikár tömbjei statikus és szögletes kontrasztban álltak a hullámzó dűnékkel. Az Éjszülött kastély eltörpült az egész mellett. Ezen a helyen három különböző világ ütközött össze: a zsákmány, a ragadozó és az istenek világa.

- Elképesztő, Oraya - mondta Raihn hosszú csend után. - Amit a ringben tettél. Amit itt csinálsz.

Csodálkozva pislogtam. Nem néztem rá, nem válaszoltam - vártam, hogy hozzátegyen még valamit: helyesbítse magát vagy lekicsinylően nyilatkozzon. De nem tette. Egyszerűen bókolt, és annyiban hagyta a dolgot.

Furcsa érzés volt.

- Sajnálom a próba előtti viselkedésemet - folytatta. - Olyan dolgok jutottak eszembe, amelyeknek semmi közük hozzád. Rossz napom volt.

Ez még jobban megdöbbsentett, mint a bók. Még akkor is, ha gyakorlatilag hallottam, hogy Mische a szájába adja a szavakat.

Ismét vártam egy de-re, egy mentegetőzésre, de nem jött. Megengedtem magamnak, hogy ránézzek, és csend lett köztünk.

Végül azt mondtam:

- Azt akarod, hogy most én is bocsánatot kérjek? Mert nem fogok.

Nevetett. Nem felületesen vagy gúnyosan nevetett, hanem teljes, mély és megdöbbsentően hangos nevetéssel. Nem is emlékszem, mikor hallottam utoljára valakit így nevetni. Magamat is beleértve. Ilana óta nem.

- Ez a kibaszott kép, amit ilyenkor vágsz... - mondta a fejét rázva. - Nem, nem vártam, hogy bocsánatot kérj. Csalódott lennék, ha megtennéd.

- Nem bántam meg semmit. Megint kidobnálak az ablakon.

- Ó, tudom, hercegnő. Tudom.

Kifésülte az arcából a haját, a mosoly még mindig az ajkára tapadt, és a holdfény kirajzolta a profilja szögleit. Megütött a hirtelen, elsöprő felismerés, hogy valójában nagyon jóképű. Mindig is gyönyörű lények vettek körül - és már régen megtanultam, mégpedig a legkeményebb módon, mennyire fontos, hogy ne ájuljak el ettől -, de ebben a pillanatban, csak egy másodperc töredékére, Raihn szépsége olyan váratlanul és döbbenetesen csapott le rám, hogy a lélegzetem is elakadt. Nem a vámpírok kifinomult eleganciáját láttam: tökéletes arcerendezést, tökéletes ajkak és tökéletes, csillogó szemet. Nem, az ő szépsége durvább volt, sokkal elevenebb. Élőbb.

Hirtelen mindazok a vonásai, amelyek eddig eltűzöttaknak tunk - amelyek egy élet nyomait hordozták, ellentétben a lecsiszolt vámpír tökéletességgel -, varázslatosan magával ragadtak.

Gyorsan elfordultam, eltolva magamtól ezt a megfigyelést.

- Van egy ötletem - mondta. - Hagyjuk a fenébe a lakásba zárt edzést. Eddzünk itt!

Összeráncoltam a homlokom.

- Itt?

- Itt. Ezt csinálva. Csak ebben a két órában többet tudtam meg a stílusodról, mint az elmúlt tíz napban, pedig ma este csak figyeltem, hogy harcolsz.

Minden ösztönöm fellázadt a megfigyelés ellen. De kérlelhetetlenül el kellett ismernem, hogy igaza van. Ha együtt akarunk dolgozni, meg kell értenünk egymást.

- Gondolj csak bele - mondta. - Megtanulhatjuk, hogyan harcoljunk együtt, és közben még valami kibaszottul *hasznosat* is művelünk. És... - A szája mosolyra húzódott. - ...szórakoztatóbb is lesz, nem gondolod?

Minden porcikám nemet akart mondani, mintha gyerek volnék, aki kétségbeesetten védi titkos rejtékhelyét. De alig éltem túl két próbát, és a képességem, hogy túléljem a harmadikat, a Raihnnel való együttműködésen alapult.

Az a képességem pedig, hogy utána meg tudom-e ölni, azon múlt, hogy megértem-e őt.

Újra az ablakra néztem. A fények többnyire kialudtak, kivéve egyetlen lámpást, amely most halványan kirajzolta a kislány alvó alakját, aki alig láthatóan az ágyban feküdt.

Ez a körzet ma este hemzsegett a vámpiroktól. Csak egy hónapot hagytam ki, és máris mennyi munkám veszett kárba! Hány ember halt meg az elmúlt hónapban csak azért, mert nem voltam itt? Hányán élhetnének még, ha lenne segítségem?

- Rendben - mondtam. - Rendben. Csináljuk!

Majdnem csak azért visszakoztam, mert Raihn olyan önelégülten elégedett volt magával.

Közelebb hajolt, kíváncsiság csillogott a szemében.

- Emlékszel, amikor arra kértél, hogy mondjak egy őszinte dolgot?

Bólintottam.

- Mondd meg őszintén, Oraya. Három hetünk van a Félhold próbájáig. Mostantól tényleg együtt fogunk dolgozni?

Megértettem, valójában mit kérdez tőlem. Hogy együttműködöm-e vele. Hogy tényleg engedem-e, hogy együtt dolgozzunk.

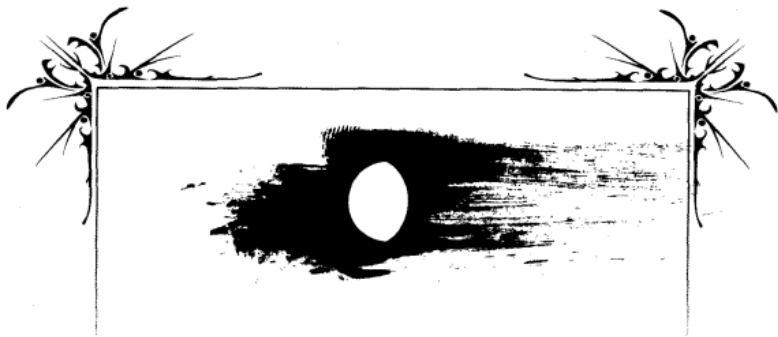
Mivel érdemelted ki a bizalmamat?, civakodtam vele.

A bizalom mindig értékes és veszélyes dolog. Bármit is adtam neki most, nem egészen az volt. De...

Az alvó lányra néztem. Aztán Raihnre. Először vettem észre, hogy elég közel ülünk egymáshoz, a teste kevesebb, mint egy karnyújtásnyira van tőlem.

Észrevettem, de nem húzódtam el.

- Igen - mondtam. - Azt hiszem.

HUSZONKETTEDIK FEJEZET

ORAYA.

Vincent egyetlen megkönnyebbült sóhajjal mondta ki a nevemet - nem is annyira üdvözlésként, mint inkább kétségbeesett *köszönetként* az Anyának, hogy itt vagyok. Erre nem számítottam.

Három szótag, és a haragom nagy része elolvadt, sebezhető szeretetet hagyva maga után, amely azonban fáj, annyira kínozta a bűntudat.

Még egy napot vártam. Nem tudtam rávenni magam, hogy meglátogassam, miután láttam, mi történt azzal a kislánnyal. És ahogy ma felértem a dombra, megkérdőjeleztem, hogy jó ötlet volt-e eljönni.

Azt hittem, készen állok. Az emberlakta környéken végzett munkától némi belső békére leltem. Ettől még nem tűnt el a kislány síró arcának emléke, de úgy éreztem, a fájdalma nem hiábavaló.

Minden egyes lépéssel azonban, amit a találkozóhely felé tettem, ahol Vincent várt, egyre kisebbnek éreztem magam. A felszínhez túl közel került mindaz, amit eddig gondosan elrejtettem előle.

Ezért könnyebbültem meg annyira, mikor úgy nézett rám, és minden dühöm elszállt. Aggódott értem, és szeretett. Csak ez számított.

- Megsérültél?

Vincent körbejárt, tetőtől-talpig végignézett annak ellenére, hogy bőrruhát viseltem, amely az egész testemet elfedte, a sérüléseimből maradt hegek pedig a páncél alatt rejtőztek.

- Jól vagyok.

- Nem néztél ki jól. Úgy néztél ki... - A háta kiegyenesedett, az atyai aggodalmat felváltotta az Éj szülöttek királyának dühe. - Mégis mit *gondoltál!* - sziszegte. - Majdnem elbuktál a próbán. Majdnem feláldoztad az életed. Mi végre?

Ez a pillantás elég hideg volt ahhoz, hogy újra megfagyjon a szívem.

Mi végre?

E szavakra újra a labirintusban éreztem magam, és a gyermeket néztem, a szörnyű felismerés pedig rám szakadt. Az évek során megtanultam gondosan szabályozni az érzelmeimet - *a harag fizikai válaszok sorozata* -, de ezúttal keményen és gyorsan sújtott le rám.

- Miért voltak emberek a próbán? - kérdeztem.

Nyugodtan beszéltem, de Vincent megtanított arra, hogyan kell a szavakat acélosan felsorakoztatni. Ezt most felismerte, és meglepetten pislogott.

- A próbák nem az én hatáskörömbé tartoznak.

- Ez nem igaz.

A meglepetés felháborodássá vált.

- Micsoda?

- Nem te hajtod végre őket, de a te hatáskörödbe tartoznak. Az emberek pedig az Éj Házának polgárai. Vannak védelmi intézkedések. Védelmet kellett volna biztosítanod számukra.

Fájdalmasan tudatában voltam annak, mennyire erőtlenül cseng mindez.

A fejemben erősnek és határozottnak tűnt. De amint ki- mondtam, gyengének és gyerekesnek hatott.

A tekintete egyre hidegebb lett.

- Védelem? Az életük Nyaxia tulajdona. Ahogy az enyém is. Ahogy a tiéd is. És ha ez az, amire szüksége van...

- Gyerekeket akar? Gyerekeket akar, hogy legyen mivel szórakoznia? Mert...

Elhallgattam, és megfordultam, így az arcom árnyékba borult. Haszontalan. Semmit sem tudnék elrejtetni *egy* vámpír elől.

Valami megpuhult benne. Hallottam a hangjában a változást - apából királlyá változott, és most újra az apám volt.

- Engedj be az elmédbe, kis kigyó - mormolta. Nem tudta, mit kér. Nem tetszene neki, amit ott látna. A nyelvemre nehezedő szavak árulásízűek voltak - mintha elárulhatnák, hogy túl nagy köztünk a különbség. Hogy nem vámpírhoz méltók.

- Nem szabadna megengedni, hogy az emberi élet ilyen keveset érjen - mondtam. - Nem véletlen, hogy az emberek védelmet élveznek a lakhelyükön.

- Mindenki élete keveset ér, Oraya. Emberé. Vámpíré. Még az isteneké is.

Ezt kissé szánakozva mondta, mintha meglepődött volna rajta, hogy ilyen nyilvánvaló dolgot kell elmagyaráznia.

Igaz. A halál mindenütt jelen volt az Éj Házában. A szülők megölték gyermekeiket. A gyerekek megölték a szüleiket. A szerelmesek éjszaka elvették egymás életét, ha nem szabtak határt a szenvedélyüknek. Még isteneink történetei is gonoszak voltak, kisebb istenségeket gyakran meggyilkoltak pusztán élvezetből. Az Éjszülöttek kemény, hideg és könyörtelen acélból kovácsolták népüket és pengéiket.

Ilyen volt az élet. Talán az, hogy küzdenem kell azért, hogy ezt elfogadjam, hogy küzdök azért, hogy belevágjam magam abba a pengébe, annak a jele volt, hogy valami nincs rendben velem. Talán azért, mert nem voltam sem ember, sem vámpír, és mert ezen a határon állva világossá vált, milyen meredekek a különbségek.

- Legalább a vámpírok *palamiért* halnak meg - mondtam.

- Mindannyian *valamiért* halunk meg. Vámpírok és emberek egyaránt.

Nem fogadtam el ezt a választ. Egyáltalán nem fogadtam el. Ha meghalnék a Kejarin, legalább saját akaratomból tenném. De azok az emberek? Miért haltak meg? Semmiért. Csak vérszomjas istennőnk és vérszomjas népünk szórakoztatására. Én ezt az életet választottam, de az a gyerek nem.

Vincentnek igaza volt abban, hogy az Éj Háza nem tisztel semmilyen életet, de néhányat még mindig jobban értékelt, mint másokat.

Annyira igyekeztem itt megállni. De képtelen voltam. A szavak kitörtek belőlem, mielőtt megállíthattam volna magam.

- Én lehettem volna. Az a lány. Én is lehettem volna. Szoktál erre gondolni?

Vincent arc kifejezése elsötétült, mint a viharfelhők, amelyek eltakarják a hold erőteljes csendjét.

- *Soha* nem lehettél volna te, Oraya.

- Én is... ember vagyok.

Ember. Ritkán mondtam neki ezt a szót. Soha nem mondtam hangosan. Mintha valami mocskos kifejezés lenne, amiről egyikünk sem akart tudomást venni.

- Te nem vagy olyan, mint ők - csattant fel. - *Soha* nem lehettél volna.

Tévedett. Tudtam, ahogy azt is tudtam, hogy jobb, ha nem mondom ki.

Közelebb lépett, az árnyékok a tekintetében egyre mélyebbek, hevesebbek lettek.

- Meg akarod változtatni ezt a világot, kis kígyó? Akkor mássz fel a ketrecbe, amíg olyan magasra nem kerülsz, hogy senki sem tud elkapni. Törd meg a rácsokat, és változtasd őket fegyverré. Semmi sem élesebb. Tudom, mert én is ezt tettem.

Megszoktam, hogy Vincentet, a királyt, Vincentet, az apát látom, de ritkán láttam ezt a verziót: Vincentet, a lázadót. Néha könnyű volt elfelejteni, hogy átalakította ezt a királyságot. Tudta, milyen vágyani a változásra.

- Semmit sem lehet elérni ezen a világon hatalom nélkül - mondta. - A hatalom pedig áldozatot, összpontosítást és könyörtelenséget követel.

Tekintete a mögöttem lévő árnyék felé sodródott, és azon tűnődtem, vajon a saját hatalomra jutására gondol-e, és mindarra, amit az elvett tőle. Tudtam, hogy ő is hozott áldozatokat. De cserébe ő lett a leghatalmasabb király, akit az Éj Háza valaha látott. Képes volt olyanra formálni ezt a királyságot, amilyenre akarta.

Semmit Mm lehet elérni ezen a világon hatalom nélkül.

Ez az igazság. Jó és rossz értelemben egyaránt. Talán az egyetlen hasznos dolog, amit a haragom tehetett értem, hogy motivált. Koncentrálnom kellett.

Nyeltem egyet, és leengedtem az állam.

- Tudom.

Hatalom. A szó emlékeztetett azokra a kérdésekre, amelyekre még mindig nem kaptam választ. Összedörzsöltem az ujjhegyeimet, ahogy bizsergett a zavaros, rövid varázslatos kitörésem emléke.

- Történt valami furcsa - mondtam. - A próba előtt... tettem valamit, amit nem értek.

Elmondtam neki, mi történt a mágiámmal - természetesen szelektíven, kihagyva a Raihnnel folytatott vitám részleteit. Nem volt szükségem Vincent még nagyobb rosszállására, mint amennyiben ezen a téren már eddig is részesültem.

Csendben hallgatott, sztoikus arccal. Amikor végeztem, figyeltem a meglepetés, az aggodalom jeleit, de nem találtam semmit.

- Ennek semmi értelme - mondtam. - Soha nem voltam képes ilyesmire. Még akkor sem, amikor kiképeztél.

Néhány másodpercig hallgatott, mielőtt válaszolt volna, mintha gondolkodnia kellett volna a következő mondatokon.

- Mindig is tudtuk, hogy tehetséges vagy.

A leghalványabb rándulás látszott a szája sarkában. Csak egy csipetnyi büszkeség.

Mi? Talán ő tudta - *talán*, kissé szkeptikus voltam -, de soha nem gondoltam volna, hogy képes lehetek ilyesmire.

- De még soha nem sikerült.

- A mágia kiszámíthatatlan erő, és az életed drámaian megváltozott az elmúlt hetekben.

Tanácsstalanul bámultam rá.

- Nem vagyok vámpír. Nem vagyok Nyaxia gyereke. Hogy használhattam volna ennyit az ő erejéből?

- Véredet ajánlottad fel Nyaxiának. Az életedet ajánlottad fel neki. Ez az ajánlat sokat számít. És sokan képesek olyan erővel élni, amiről a hagyományos bölcsesség azt mondta, nem lehetséges.

Mische-ra és a lángjaira gondoltam, egy vámpírra, aki Atroxus erejét használja.

- Talán egy részed tudja, hogy most nagyobb szükséged van erre az erőre, mint valaha. Szóval tanuld meg használni. - Közelebb hajolt, hideg szemmel

nézett rám. - Semmi sem számít, csak ez, Oraya. Semmi. Lép át az ideiglenes akadályokon! Ha nyersz, tiéd a világ. Akkor jön el az álmodozás ideje. De most? Most a hódítás idejét éled.

MEGINT CSAK ÉPP, hogy sikerült visszaélnem a Holdpalotába hajnalra. Mire beléptem a lakásunkba, a nap már a láthatáron kukucskált. Éppen akkor érkeztem, mikor Mische visszament a szobájába, de Raihn ismét az ablaknál állt, alkarját az üvegnek támasztotta, a függönyök pedig szét voltak húzva.

Átnézett a válla felett, és rám vigyorgott.

- Üdv.

- Meg se kérdezed, hol voltam?

- Megtanultam, hogy sokkal szórakoztatóbb, ha meglepsz. Különben is, azt hiszem, tudom. Készen állsz a holnapi kezdésre?

Arra gondoltam, amikor legutóbb játszottuk el ezt a pillanatot, és hogy akkor milyen rosszul sikerült. Egy pillanatig azon tűnődtem, örült vagyok-e.

De ott volt a Félhold próbája, amit meg kellett nyernünk.

Ez itt a hódítás ideje, suttogta Vincent a fülemben.

- Igen - mondtam. - Készen állok.

Elindultam a szobámba, aztán engedtem a kíváncsiságomnak, és visszafordultam.

- Miért csinálod ezt? - kérdeztem.

- Hm?

- Biztos fáj.

- Még nem vészes.

- De... miért? Aliért csinálod?

Hosszú ideig hallgatott, majd rám mosolygott.

- Pihenj egy kicsit - mondta. - Sok dolgunk van még.

Teljesen igazságtalannak tűnt, hogy megismerte a titkomat, de nem volt hajlandó megmagyarázni saját hülye önpusztító szokásait. Úgy döntöttem,

hogy a tény, hogy mégsem mutattam rá, mennyire képmutatóan viselkedik, az első lépés afelé, hogy tisztességes szövetségesként viselkedjek.

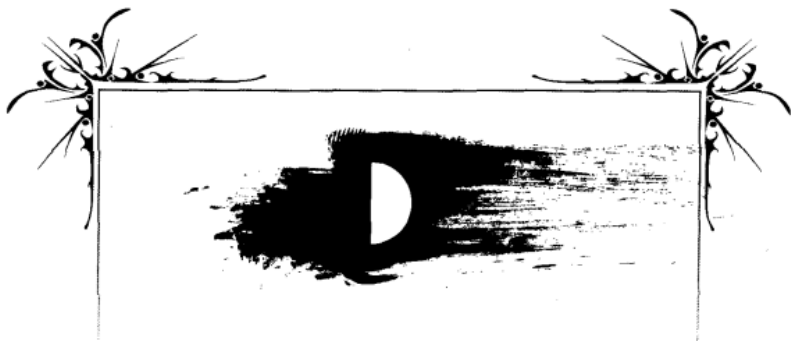
- Nos, azért ne éged meg magad annyira, hogy holnap használhatatlan légy

- mondtam, amikor elfordultam. - Nem fogsz meggyőzni arról, hogy ez jó ötlet.

- Ezt úgy mondod, mintha nem lennél kétségbeesve.

Megráztam a fejem, forgattam a szemem, és visszamentem a szobámba. Nem került el a figyelmemet, hogy Mische az ajtaja sarkából leselkedik, ráadásul nem igyekezett elrejteni sem a hallgatóság tényét, sem a vigyorát.

KÖZJÁTÉK

A kislány megszűnt kislány lenni - fiatal nővé érett. Tizenhat éves korában azt hitte, tudja, hol a helye különleges világában. De történt valami furcsa azokban a ködös években a gyermekkor és a felnőttkor között. Már nem arra vágyott, amire korábban. Már nem azokat a dolgokat vette észre, mint korábban.

A vámpírok gyönyörű teremtmények.

Ez szinte egyetemes igazság. Testük sima és púba, vonásaik fényesek és feltűnőek, hangjuk édes és dallamos. Szépségük gyakran hagy nyomot mások lelkében - emléküik újra és újra feltűnik az emberek elméjében, mikor éjszaka ébren fekszenek az ágyukban, és ajkaik formájára gondolnak.

A fiatal nő megtanulta, hogyan tegye magát e tekintetben érzéketlenné. Könnyörtelenül arra tanították, hogy az őt körülvevő lényeket halálos szörnyeknek tekintse. De ahogy nőtt, növekedett,

ráébredt, hogy már nem azért tekinti őket veszélyesnek, mert szörnyetegek, hanem azért, mert nem azok.

Tisztázzuk: okos lány volt. Tudta, mit kell tennie a túlélés érdekében. De minden élőlényben jelen van a vágy. Gyengeség ez vajon?

Egy este a fiatal nő találkozott egy vámpír ifjúval. Nem gyakran lépett kapcsolatba apja udvarának tagjaival. De ez a fiú is kívülről tűnt. Ifjú volt még, a lánynál mindössze néhány évvel idősebb. Ő volt a leglenyűgözőbb teremtmény, akit valaha látott - arca a kemény szögletek és lágyság kegyetlen kombinációja, árnyalatnyi melegvég tükröződött benne annak lenyomataként, milyen is lehetett valaha.

Igen, Átváltozott volt.

Magányos fiatalember. Ő pedig magányos fiatal nő. Vajon nem volt szükségszerű, hogy valami kialakuljon közöttük?

Talán a férfi maga sem értette, milyen fegyvert hordoz a bőrén.

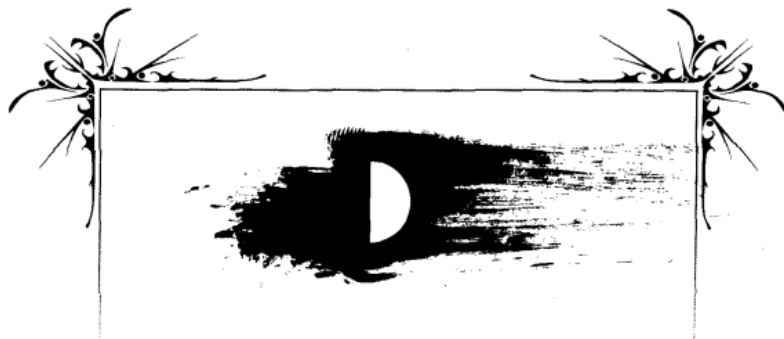
Talán azért vonzódott a lányhoz, mert arra emlékeztette, aki egykor volt.

Talán még azt is elhitte, hogy szereti.

A fiatal nő soha nem gondolt szerelemre. Őt nem tömték herceg nők mesékkel; nem álmodott arról, hogy igaz szerelmének csókja menti majd meg árulással teli életétől. De a fiú szájának emléke minden éjszaka kísértette. Ha valaki után sóvárogni szerelem, akkor talán ez is az volt.

Olyan fiatal volt még! Bizonyos szempontból kemény, más dolgokban viszont lágy és naiv. Nem igazán értette még, hogy a vámpírok úgy ragyognak, mint a csapdák ezüst fogai. Szépvégük olyan, mint a hívogató kéz, édes simogatások ígérete.

A kis kígyó nagyon magányos volt. Szép, elegáns ujjak csapdájába evett. Én meg sem látta a karmokat.

HUSZONHARMADIK FEJEZET

AZT GONDOLTAM, hogy talán, ha nagyon-nagyon szerencsések vagyunk, Raihn és én végül nem esünk egymás torkának, arra viszont nem számítottam, hogy kifejezetten működőképes lesz a csapatunk.

Az emberlakta negyedekben töltött első néhány éjszaka messze nem volt tökéletes. Az ugyan segített, hogy volt egy közös célunk, amit valóban komolyan vettünk, de újra és újra azon kaptuk magunkat, hogy egymásnak esünk. Raihn falszerű teste mindig akkor volt az utamban, amikor gyorsan kellett volna mozognom. Támadásaival mindig rossz pillanatban mozdította el a célpontot arról a vonalról, ahol én akartam beavatkozni. Egy emlékezetesen fájdalmas esetben a szárnya olyan erővel csapódott belém, hogy sikerült a falhoz vágnia, mint valami kis legyet. Célszemélyekből azonban nem volt hiány. A belvárosi vámpírok távollétében ezt a városrészt kiemelt vadászterületté nyilvánították. Így mi szépen folytattuk a munkát, apránként pedig sikerült lebontanunk a köztünk lévő akadályokat.

Öt éjszaka után rájöttem, hogy egy egész menetet abszolváltunk anélkül, hogy bármelyikünk is véletlenül - vagy szándékosan - megütötte volna a másikat.

A hatodik éjszakán rájöttem, hogy egész idő alatt nem léptünk egymás lábára.

Hét éjszaka, és sikerült kiegészítenünk egymást: immár zökkenőmentes hatékonysággal cincáltuk szét az egyik célpontunkat.

Utána megálltunk, és tágra nyílt szemmel bámultunk egymásra, mintha mindketten szemtanúi lettünk volna egy csodának, és nem akartuk volna veszélyeztetni azzal, hogy hangosan elismerjük. Persze, utána az este hátralévő részében újra egymást akadályoztuk, de ennyi belefért a pakliba.

A nyolcadik éjszaka visszahúzódtam, és csak néztem, ahogy dolgozik. Addigra már kezdtem megérteni a mozgását, és ennek tudatában szemléltem, megfigyeléseimből pedig következtetéseket vontam le.

Amikor először találkoztam Raihnnel, azt hittem, a méretére és az erejére támaszkodik. Nagyon nagyot tévedtem. Az egész csak elterelés volt. Folyamatosan mágiát használt, minden egyes mozdulatában és csapásában ez rejtőzött, de hivalkodó vadsága a többiek szeme elől ezt eltakarta. Ha valaki nem figyelt oda rendesen, azt hihette, hogy csak úgy nekiment az ellenfelének hatalmas Éj szülött acélkardjával, és pusztán nyers erővel győzött. De aki így hitte, az alábecsülte őt.

Sokkal többet tett. Ezek az ütések azért voltak olyan pusztítóak, mert a méretét, a gyorsaságát és a varázserejét mindig együttesen alkalmazta. Semmi durva nem volt benne - stratégiát használt. Tudta, mikor kell ütni, hol és milyen erősen. Folyamatosan mérlegelt.

Erre akkor döbbsentem rá, amikor láttam, hogy kirántja a kardját egy béna vámpírtetem mellkasából. A válla felett rám pillantott, szemöldökét összeráncolta.

- Mi van? Tetszik, amit látsz?

- Ezt szándékosan csinálod?

- Ezt? - A férfi teste felé intett, kiegyenesedett, és letörölte a pengéjét. Az acél hosszában izzó árnyékok megremegtek, ahogy a szövet végigfutott rajtuk.

- Mondhatni...

- Mintha előadást tartanál. A harci stílusod kész mutatvány. Egyszerűbbnek tűnteted fel, mint amilyen.

Egy pillanatra megállt - talán meglepetten -, aztán megfordult.

- *Alaposan* megfigyeltél. Ez hízelgő.

- Miért rejtetted el, hogy mágiát alkalmazol?

Kardját a hüvelyébe dugta, és nem válaszolt.

- Mi a következő lépés? Átmegyünk a déli részre?

- Azt akarod, hogy mások azt gondolják, vadállat vagy?

Félúton megtorpan, szemöldöke megrándult: olyan arcot vágott, amelyről most már tudtam, hogy azt jelenti: *Oraya valami mulatság oвал mondott, valószínűleg akaratlanul.*

- Vadállat?

Nem tudtam, mi a vicces a szóválasztásban.

- Igen. Például aznap a lakomák termében: csupán erőt mutattál, az eleganciából semmit.

- Szerinted van bennem elegancia? Ez hízelgő. Szóval, déli rész?

- Szerintem szándékosan próbálsz úgy tenni, mintha nem így lenne.

- Tehát dél. - Elindult. - Talán ugyanazért rejtem el a varázserőmet, amiért te is elrejtetted a tiédet.

Miközben ő kettőt lépett, nekem három lépést kellett megtennem.

- Nem volt jogod hozzá, hogy tudj a varázserőről. És nincs jogod tudni, miért rejtettem el.

- Ó, tudom, miért rejtetted el.

Igyekeztem kellett, hogy ne üljön ki a meglepetés az arcomra.

Lassú mosoly ült ki az ajkára.

- Elrejtetted, mert nem tudtad, hogy meg tudod csinálni. Teljesen véletlenül dobtál ki az ablakon.

Ezúttal - az az istenverte ábrázatom! - a döbbenet villanása még azelőtt kiült az arcomra, hogy meg tudtam volna állítani.

- Ez nem...

- Nézd, sok minden vagy, hercegnő. De jó színésznő biztosan nem. Most menjünk! Pocsékba megy a holdfény.

Az istennő verje meg, annyi mindent akartam mondani - főleg azt, hogy *Kurvára tudtad, és még is ennyi szarsággal etettél?* -, de befogtam a szám, elővettem a pengéimet, és utána mentem.

Nem tudtam, mit gondoljak erről - és arról, hogy ő ugyanolyan alaposan megfigyelt engem, mint én őt.

NEM SZERETTEM, HOGY MEGFIGYELTEK - és még kevésbé volt kedvemre, ha belém is láttak -, de még nekem is el kellett ismernem, hogy ennek azért vannak tagadhatatlan előnyei. Hamarosan Raihn és én úgy működtünk együtt, mintha már évek óta ismernénk egymást.

Kitanultuk egymás harci stílusát, és begyakoroltuk, hol hagyjunk helyet egymásnak. Megállás nélkül kellett dolgoznunk, attól a pillanattól kezdve, hogy a nap lenyugodott, egészen addig a pillanatig, amíg a horizont rózsaszínűre változott a közelgő napfelkeltétől. Sok zúzódas, elharapott sértések és fájó izmok kellettek hozzá. És még hosszú, hosszú út áll előttünk.

De Raihnnek igaza volt azon az estén, amikor először keresett meg szövetségként: jó csapatot alkottunk.

Miután visszatértünk az emberi negyedből, Mische-val is minden nap töltöttem valamennyi időt, és gyakoroltam a mágia használatát. Ez... kevésbé ment jól. Raihn és én legalább mérhető haladást értünk el minden nap, még a legrosszabb kiruccanásaink alkalmával is. A varázserőm azonban kiszámíthatatlan, szeszélyes vadállat volt. Néha, Mische tanításával, sikerült kis árnyékfoszlányokat vagy Lidérc- fényt a kezembe csalogatnom. Máskor még az is túl nagy kérés volt, hogy szikrákat tudjak kibocsátani magamból. De annak, hogy megidézsem azt a fajta erőt, amivel kidobtam Raihnt az ablakon, egyszer sem jártam még a közelében sem.

Hálás voltam azért, hogy ezeket a feladatokat a hálósobámban végeztük, ahol Raihn nem láthatott. Sosem tettem volna túl magam a megaláztatáson.

- Már azelőtt vesztettél, hogy egyáltalán elkezdted volna - mondta Mische egy hosszú éjszaka után, amikor még csak gyengén sem sikerült megidéznom a varázserőmet. - Tudja, ha rossz a hozzáállásod.

- Nem rossz a hozzáállásom - morogtam.

- Te félsz tőle, és ő is fél tőled - tette hozzá. - Csak azt kell, tudod... meg kell ragadnod! Nyisd ki a szíved! - Széttárta a karját, sugárzott, mintha ez egy diadalmas és teljesen észszerű utasítás lenne.

Tanácsstalanul bámultam rá, sóhajtottam, majd még tizenötször elbuktam, amíg kimerültségemben és dühömben fel nem adtam.

Az igazság az, hogy morgásom ellenére csodáltam Mische-t. Nem az ő hibája volt, hogy a mágiám túl szeszélyesnek bizonyult ahhoz, hogy bármi hasznát lássam. A lány türelmes és elkötelezett tanár volt, és hihetetlen varázserővel rendelkezett. Úgy manipulálta a lángot és a fényt, mintha a teste kiterjesztése lenne, gondtalanul, erőfeszítés nélkül. Elképesztő volt.

Azt hittem, talán tanulhatok Mische-től, mert ő is olyan mágiából merített, amely hagyományosan nem tartozott a hatáskörébe. De csak annyit tudtam meg, hogy ez nyilvánvalóan a természet valamilyen rendellenességének köszönhető, mert úgy tűnt, egyáltalán nem kell próbálkoznia.

Egyszer, amikor a kíváncsiságom felülkerekedett rajtam, megkérdeztem tőle:

- Egyáltalán hogyan *kezdted* el ezt csinálni? A tüzet?

- Csak... bennem van.

- Rendben. De... hogyan? Honnan tudad? Hogy találtad meg?

Értetlenül nézett rám, homlokát ráncolta, mintha arra kértem volna, hogy írja le, hogyan kezdett lélegezni.

- Egyszerűen csak *ott van*. És a tiéd is.

- Nem hiszem.

- De, de! - erősködött. Pedig nem volt ott.

Vincent sem segített sokat. Az ő tanácsai Mische tanácsainak az ellentétei voltak - az izomkontrollról, a formáról és mindenekelőtt arról, hogy *koncentráljak*. Csak néhányszor láttam őt azokban a hetekben, és ahogy telt az idő, egyre kevesebbszer. Néha túl elfoglalt voltam ahhoz, hogy elmenjek a találkozóhelyünkre. Máskor egy órát vártam rá, és nem jelent meg. Minden egyes látogatással figyelmetlenebb és távolságtartóbb volt, és a csomó a gyomromban egyre szorosabbá vált.

Nem voltam hülye. Tudtam, hogy valami történik, valami rossz, amit nem akar elárulni nekem. Valahányszor finoman érdeklődtem, azt mondta, hogy a

Kejarira kell koncentrálnom, olyan hangon, amely nem hagyott teret az alkudozásnak, és jobban ismertem őt annál, minthogy vitatkozzak vele.

Úgy tettem, ahogy mondta. Koncentráltam és edzettem.

A felkészülés második hetében Raihn és én lemondunk az emberi negyedbe teendő éjszakai kirándulásról, és helyette Mische-val edzettünk a lakásban. Raihnnel a ritmus kialakítása volt a legnehezebb. De miután megteremtettük partnerségünk alapjait, könnyű volt Mische-t is bevonni. Gyors és rugalmas volt, intuitív módon reagált a szavak nélküli jelzésekre. Mindössze néhány ügyetlen indítás után kiegyensúlyozott csapattá álltunk össze mi hárman.

Aznap este, a foglalkozás felénél Mische megtorpant. A falnak dőlt, és összehúszta kezét, tágra nyílt szemmel leguggolt.

Megtorpantam mozdulat közben.

- Mi a baj? - kérdeztem riadtan. - Megsebeztelek?

- Nem, nem - rázta meg a fejét, és vigyorogni kezdett. - Ez csak... istenek, nézzenek oda, *tiketten*} Ez elképesztő!

- Nincs olyan erős kötődés, mint az, ami gyilkosságon keresztül jön létre - mondta Raihn szárazon.

- Annyira *büszke* vagyok rátok - sóhajtott a lány, és én még mindig azt próbáltam kitalálni, hogy viccel-e vagy sem, amikor a férfi forgatni kezdte a szemét, és intett neki.

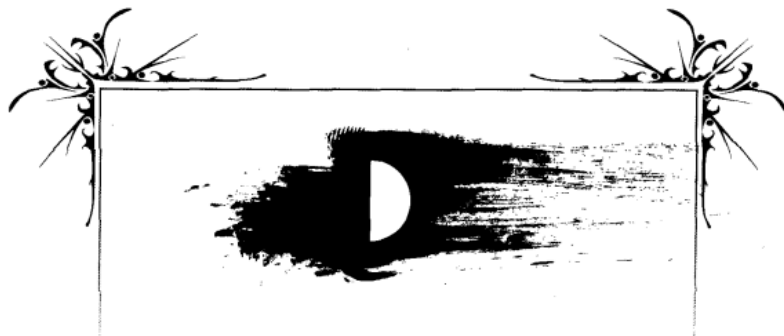
- Csak egy extra szünetet próbálsz szerezni. Gyerünk, Mische!

Estéről estére egyre tökéletesebbé vált az együttműködésünk, amelyet kidolgoztunk. Minden reggel kimerültén feküdtem ágyba. Minden este fájdalommal eltelve ébredtem, és készen álltam arra, hogy előlről kezdjem az egészet.

A tizenhatodik éjszaka, az alvás előtti rövid másodpercekben, azt gondoltam, hogy *tényleg működhet ez az egész*.

Lehet, hogy tényleg működni fog.

És talán, talán még tetszett is.

HUSZONNEGYEDIK FEJEZET

MÁR NAPOK TELTEK EL AZÓTA, hogy Raihn és én elmentünk az emberek lakta negyedbe, így amikor Mische a szobájába húzódott, és valami új varázslaton dolgozott, megragadtuk az alkalmat, hogy visszatérjünk. Arra számítottam, hogy a környék tele lesz vámpírokkal, akik vadászterületként tekintenek a negyedre, a távollétünkre tekintettel. De ehelyett Raihn és én csak két nagyon részeg vámpírtól szabadultunk meg, akik pár gyereket próbáltak leszedni, majd azon kaptuk magunkat, hogy céltalanul kóborolunk az üres utcákon.

- Hm - mondta Raihn egy óras eredménytelen vándorlás után. - Talán több hírnevet szereztünk magunknak, mint amire számítottunk.

- Még félelmetesebbet, mint gondoltuk - válaszoltam. - Túl jól végezzük a munkánkat.

Az arcom megfeszült a vigyorgástól. Annyira elégedett voltam, hogy kínosan hosszú időbe telt, mire észrevettem, hogy Raihn bámul.

A mosolyom eltűnt, ő pedig nevetett.

- Megint az az arc!

- Mi? - csattantam fel.

- Olyan elégedettnek tűntél magaddal.

Vállat vontam.

Rendben. *Tényleg* elégedett voltam magammal.

- Elmehetnénk a nyugati negyedbe - javasoltam.

- Mmm. - Becsúszhatta a kezét a kabátja zsebébe, és körülnézett, mintha hirtelen rájött volna, hol vagyunk.

- Ez azt jelenti, hogy oké?

- Van egy jobb ötletem.

Elindult egy mellékutcán felfelé, engem pedig az út közepén hagyott.

- Hová mész? - kiáltottam utána.

Átpillantott a válla felett, összehúzta a szemét.

- Bedobok egy italt. Jössz?

- AZT AKAROD MONDANI, hogy te ember létedre szinte minden este idejössz ebbe a kerületbe, leszúrsz minden szerencsétlen vámpírfattyút, akivel csak találkozol, titokzatos megmentője leszel az ártatlan embereknek, és annak ellenére, hogy majdnem a fél kibaszott életedet itt töltötted, *doha* nem érintkeztél ezekkel a népekkel? Sosem jártál kocsmában? Soha nem váltottál pár szót egyetlen lélekkel sem azok közül, akiket megmentettél? Soha?

Úgy mondta, mintha nevetséges lenne, és ez sértő volt.

- Nem emiatt járok ide - villantottam rá a szemem. Ennek a villogásnak a hatását némileg csökkentette az a tény, hogy sokkal magasabb volt nálam, és olyan gyorsan lépkedett, hogy egyetlen félidő futnom kellett, hogy lépést tartsak vele. - Mi nem emiatt vagyunk itt.

- Ó, hercegnő, hallgass I Keményen dolgoztunk, már nincs is kit megölni. — Akkor vissza kell mennünk a Holdpalotába. — Nem akarok visszamenni a Holdpalotába. A város leggusztustalanabb sörét akarom. Habos, savanyú, pisiízű sört akarok. És a hely, ahol ezt megszerezhetjük, kevesebb, mint egy háztömbnyire van. Aha!

Felragyogott az arca, az utca túloldalára bökött a kezével, amikor befordultunk a sarkon, és egy rozoga, félig elkorhadt fatáblára mutatott, amelyen mintha valaha

„Sandra” állt volna, de most inkább csak annyi maradt belőle, hogy „Sa dr”.

- Ez a hely - mondta a kocsmá felé közeledve - már itt áll szinte egy évszázada, és...

- *Várrj!*

Megragadtam a karját, amikor éppen ki akarta nyitni az ajtót. A mozdulat sokkal durvább volt, mint terveztem, gyenge árnyékfuvalat bontakozott ki az újjbegyeimből, körmeim a kabátja bőrébe vájtkak.

Megállt, homlokát összeráncolta, és lenézett fehér kezemre. Aztán az arcomba. Az arckifejezése megváltozott... ellágyult.

- Mi a baj, Oraya?

- Én...

Azt sem tudtam, hogy válaszoljak erre a kérdésre. Elengedtem, összekulcsoltam a kezem magam előtt, hogy ne lássa, mennyire remeg.

Uralkodtam a hangomon.

- Ez az épület tele van emberekkel.

- Igen. És?

Ti pedig arra vagy teremtvé, hogy megöld őket. És ha elveszted az önkontrollodat, nem tudom, egyedül meg tudnálak-e állítani.

- Nem teszem ki őket annak a kockázatnak, hogy valami szar sört igyál - mondtam hűvösen.

Röviden felnevetett.

- Sört akarok, nem vért. Különben is, miért vadásznék, miután az elmúlt másfél hetet azzal töltöttem, hogy veled együtt megöltem mindenkit, aki ilyet szokott tenni?

Olyan kibaszottul elutasító.

- Ez nem ilyen egyszerű.

- Miért nem?

- Mert ha *olyan* valakit, mint te, egy emberekkel teli terembe ültetnénk, nem biztos, hogy te *döntenek* el, mi fog történni - sziszegtem. - Tudom, hogy néz ki a vérszomj, Raihn.

Az arcán átfutott egy pillanatra valami, amit nem tudtam megfejteni - valami, ami majdnem, *majdnem* hasonlított az együttérzésre -, de hamarosan ismét felváltotta a jókedv.

- Aggódsz az önkontrollom miatt? Milyen édes! - Elég közel hajolt, így éreztem, ahogy a szavai végigfutnak az arcomon. Nem tudom, miért nem mozdultam.

- *Rengeteg* önuralmam van, Oraya - mormolta. - Ne aggódj miattam!
Libabőrös lett a tarkóm.

De az a borzongás, amely átgördült a testemen, nem a félelem ismerős borzongása volt. Az legalább olyan fizikai reakció, amit megtanultam uralni. Ez azonban... ez megijesztett. Ösztönös vágyam nem az volt, hogy hátráljak, hanem hogy közelebb húzódjak. Lefagytam. A testem nem tudta, hogyan reagáljon erre, a félelem után nyúlt, és valami egészen mást talált - valami sokkal veszélyesebbet.

Hosszú pillanat telt el - vagy talán csak egy-két másodperc -, és odébb léptem, lesújtó pillantást vetve rá.

- Ez nem számít. Különben is, mi van, ha felismerik, mi vagy valójában?

- Nem fogok káprázatos vigyorral mosolyogni, és semmit se fognak észrevenni.

- Nem - sziszegtem. - Ez egy nagyon hülye ötlet.

A két szemöldöke közötti ránc elmélyült, majd eltűnt, miközben ravaszul rám vigyorgott.

- Ó. Értem.

Pislogtam: máris megsértődtem, bármit is akart ezzel mondani.

A mosolyát vigyor váltotta fel.

- Félsz. *Félsz egy* kis csapat embertől.

- Dehogy! - mondtam túl hangosan és túl gyorsan, így csak megerősítettem a gyanúját.

Nem féltem. A félelem nem a megfelelő szó. Csak... helytelen volt. Ide tartoztam, elrejtve mindenki szeme elől - nem oda, közéjük. Lehet, hogy a vérem emberi volt, de ezt a részemet már rég elhagytam. Raihn biztosnak tűnt abban, hogy el tud vegyülni, de a pokolba is, nem tudtam, hogy *nekem* menne-e.

- Miért vagy olyan ideges? - kérdezte. - Te is ember vagy, a kurva életbe.

Csak bosszankodtam.

- Nem *igazán*.

Furcsa arcot vágott.

- Ix kebleire... Bárcsak láttad volna, milyen arcot vágsz. Örülök, hogy ilyen büszke vagy az örökségedre.

Mielőtt megállíthattam volna, kinyitotta a kocsmá ajtaját, és berángatott.

A KOCSMA AZ ALAGSORBAN VOLT, és közvetlenül az ajtó mögött ingatag lépcső vezetett le a félhomályos tömegbe. Odalent emberek gyülekeztek össze nem illő faasztaloknál, össze nem illő faszékeken, közel hajoltak egymáshoz, és bohókásan csevegtek egy kártyaparti vagy egy korsó mézsör mellett. A falak kőből és vályogból készültek, felül apró ablakok engedtek kilátást az utcára. A falak mentén lévő lámpák meleg narancssárga fénnel töltötték meg a helyiséget. A kocsmá közepén négyzet alakú pult állt, ahol egy csapos italokat öntött és ételt csúsztatott a várakozó vendégeknek. A levegő sűrű volt a sör, az izzadság és a kenyér egyedi illatától.

Odabent sötét volt és zsúfoltság. Azon tűnődtem, vajon megélnék-e az üzlet, mióta Raihn és én újra járőrözni kezdtünk az utcákon, mert elképzelhetetlennek tűnt számomra, hogy ennyi ember jól érezte magát sötétedés után, amikor ilyen veszélyek leselkedtek az árnyékban. Vagy talán már nem érdekelte őket. Nem tűnt úgy, mintha félnének.

Olyan... olyan vadul *különbözött* mindattól, amit életemben eddig láttam. Egy kis időt olykor töltöttem a belvárosi vámpírkocsmákban, csupán ostoba tinédzser kíváncsiságból. Rengetegen voltak mocskosak és züllöttek, de mindenki sokkal visszafogottabbnak tűnt, még a züllöttség mámorában is. A vámpírok úgy viselkedtek, mintha minden érzem, minden impulzus egy kicsit tovább tartana, hogy elérje a bőrük felszínét. Az emberek azonban? Az emberek nem rejtegették az érzelmeiket. Harsányak voltak, kifejezőek, és nem kértek bocsánatot.

Ez furcsa és zavaros volt számomra. Az emberségem volt az oka annak, hogy egy életem át tompítottam magam. Ezeket az embereket pedig pont ez

vitte rá, hogy fényesebben égjenek.

Anyira idegen volt mindez, hogy biztos voltam benne - egészen biztos -, mindenki megáll majd, hogy megbámuljon bennünket, amint átlépjük a küszöböt.

De semmi sem történt.

Raihnre pillantottam, kezem a pengém markolatára vándorolt, figyelve rajta a vérszomj jeleit. Annyi izzadt ember volt abban a kis térben, hogy a vér illata elsöprő lehetett. De az orra még csak meg se rezzent.

Szkeptikus voltam, amikor azt mondta, el tud vegyülni emberként. A vámpírokat és az embereket sokkal több választotta el egymástól, mint a fogak és a szárnyak - az egész viselkedésük más volt. A vámpírok egyszerűen úgy mozogtak, mint a ragadozók, csupa néma kecsességgel és kiszámított finomsággal. És Raihn, bár szokatlan vámpír volt, mégiscsak rendelkezett ezzel a képességgel.

Vagy mégsem.

Abban a pillanatban, amikor beléptünk a kocsmába, Raihn... megváltozott. Másképp állt, kicsit lazábbá és ferdébbé vált. A járásmódja is módosult, léptei kissé kanyargósabbak lettek. Megváltozott az arca, a ragadozó csendjét laza könnyedség váltotta fel. Minden, a testtartása is egy kicsit durvább lett, egy kicsit kevésbé csiszolt.

Es ezzel Raihn emberré vált. Nagyon magas emberré, igen - olyan emberré, akivel senki sem akarna baszakodni -, de mégiscsak *ember* volt.

Áliával a terem hátsó része felé biccentett, megragadta a karomat, és egy üres kis fülkébe vezetett a sarokban. Aztán bejelentette, hogy a hely legszarabb sörét hozza nekünk, és mielőtt bármi mást mondhattam volna, már el is tűnt.

Döbenten néztem, ahogy átvágott a tömegen. Mindent, attól kezdve, ahogyan finoman megérintette az emberek vállát, hogy félreállítsa őket az útból, a fél biccentésen át, amivel üdvözölte az ajtónállót, egészen addig a nehézkes döcögésig, ahogyan visszasétált az asztalhoz - sörrel a kezében -, makulátlanul csinált.

Egy nagy, csorba korsót tett elé, tele habos, sárbarna folyadékkal, aztán fogta a sajátját, és lecsúszott a mellettem lévő ülésre. A fülke kis félkörív volt, közepén ingatag asztallal. Az ülőhely nagyjából a háromnegyedét foglalta el.

Raihn a falnak dőlt, végtagjait széttárta, hátravetette a fejét, és több nagy kortyot ivott az italából.

- Kibaszott szörnyű - mondta szeretettel, miközben az asztalra csapta a korsót. - Tökéletes.

- Lenyűgöző - mondtam.

- Köszönöm. Rengeteg gyakorlatom volt abban, hogy szörnyű alkoholt igyák.

- Nem erre gondoltam. - Szélesen gesztikulálva tetőtől talpig végigmértem.

- Hanem *erre*.

Megrándult a szemöldöke.

- A testemmel is sokat gyakoroltam. Nem gondoltam, hogy észrevetted.

Felnevettem, majd közelebb hajoltam.

- Nagyon jó színész vagy, erre gondolok. Nagyon úgy nézel, ki mint egy...

- Ember.

- Igen.

Megvonta a vállát, és kortyolt még az italából.

- Hát persze.

Rászegeztem a szemem.

- Talán igazam volt, hogy az elején nem bíztam benned. Annyi különböző verzióban létezel.

- Ó, az mind én vagyok. - Most rajta volt a sor, hogy rám nézzen, azzal a fajta tekintettel, amellyel darabokra szedett. - Te meg úgy nézel ki, mintha valaki betuszkolt volna egy karámba egy rakás oroszlán közé. Tényleg ott van a kezéd a pengéden?

Elrántottam az ujjaimat a csípőmről, és az asztalra tettem a kezem.

- Nem.

- Biztonságban vagy, Oraya. Nyugi.

Ezt akár lekezelően is mondhatta volna, de a hangja váratlanul gyengéd volt.

Biztonságban vagy. Nem is emlékszem, mikor mondták nekem utoljára ezeket a szavakat. Végül is soha nem volt igaz. És furcsa módon, bár ezek az emberek sokkal kevésbé voltak veszélyesek, mint a ragadozók, amelyek minden nap körülvettek, itt kiszolgáltatottabbnak éreztem magam, mint valaha.

Átnéztem a terem túloldalára.

- Jártál ilyen helyekre? Amikor...

- Ember voltam? Igen. Gyakran.

Tekintete végigsiklott a termen.

- Kicsit másképp néztek ki akkoriban. Sok idő telt el.

- Mennyi idő?

Szünet.

- Pár száz év.

Nagyon lazán mondta, de ismertem az ilyen szüneteket. Ugyanilyen szünetet tartottam, amikor megkérdezte, mióta járok az emberlakta körzetekbe. Pontosan tudta, mennyi idő telt el - hány év, nap, perc.

- De még mindig rendszeresen járok ilyen helyekre. Néha kicsit befáradok a vámpírokba.

- Hiányzik? Az emberi mivoltod?

Csak miután a kérdés elhagyta az ajkaimat, vettem észre, hogy milyen furcsán intim volt. Azt hittem, nem fog válaszolni. Hallgatott, nézte, ahogy a vendégek nevetnek és isznak.

- Hiányzik a napfény - mondta végül.

És egy pillanatra ugyanolyan kifejezés suhant át az arcán, mint akkor, amikor hajnalban visszamentem a lakásba, és láttam, ahogy az ablakon keresztül néz a napba, jóval azután, hogy a fény már elkezdte marni a bőrét.

Nem tudtam, miért éreztem késztetést arra, hogy elhúzódjak ettől a kellemetlen kérdéstől, mintha egy sebet téptem volna fel. Ittam egy kortyot a sörömből. Vastag keserűség árasztotta el a szám. Vágtam egy grimaszt, és Raihn felnevetett.

- Uh. Ez *undorító*.

- Undorító és csodálatos.

- Csak undorító.

- Nincs ízlésed, hercegnő.

Akaratlanul felnevettem. Talán igaza volt, mert ittam még egy kortyot.

- Mische valószínűleg szintén ember volt - jegyeztem meg.

Meleg mosoly húzódott a szája sarkába.

- Elég nyilvánvaló, nem?

- Még nem találkoztam olyan vámpírral, mint ő.

- Én sem.

- Te voltál az, aki...

A melegség eltűnt Raihn arcáról.

- Nem - mondta elég élesen ahhoz, hogy megszakítsa a kérdezősködésemet és minden további folytatást ebben a témában, majd ivott egy nagy kortyot.

Közelebről figyeltem őt, mint amennyire kellett volna.

Raihn azt mondta, szövetségre akar lépni velem, mert kíváncsi rám. Es utáltam bevallani - még magamnak is -, de én is kíváncsi voltam rá. Régen történt már velem, hogy valaki ennyire felkeltette volna az érdeklődésemet, még ha csak azért is, mert olyan zavarba ejtő.

Letette az italát - addigra már nagyjából kiürítette -, és csak ültünk ott csendben, a vendégeket figyelve.

Végül megkérdeztem:

- Miért léptél be a Kejariba?

Milyen nyilvánvaló kérdés! Mégsem tette fel még soha egyikünk sem a másiknak. Olyan volt, mintha amikor beléptünk a Holdpalotába, a külvilág és a körülmények, amelyek oda vezettek minket, megszűntek volna.

- Nagyon sokan számítanak rám, és egy nyomornegyedből érkező Átváltozott Rishan nem kap sok lehetőséget. - Megrázta a fejét. - Soha ne ígérj senkinek semmit, aki haldoklik, Oraya. Biztos, hogy kurvára meg fogod bántani.

Egy nyomornegyedből érkező Átváltozott Rióban... Gyakran annyira koncentráltam az emberek szenvedésére az Éj Házában, hogy könnyű volt elfelejteni: itt a vámpírok is szenvedtek. Azt hittem, a legtöbben a dicsőség kedvéért lépnek be a Kejariba, de talán tényleg a kétségbeesés hajtott mindannyiunkat.

- Család? - kérdeztem.

- Bizonyos értelemben. Munden más lehetőséget kimerítettem. Ehhez a kibaszott barbár látványossághoz való csatlakozás nem szerepelt a szánalmas, soha véget nem érő életemmel kapcsolatos dolgok listáján. - A szája fanyar mosolyra húzódott. - Nem is lennék itt, ha Mische nem kényszerített volna rá.

Felhúztam a szemöldököm.

Nevetett és ivott még egyet.

- Már megint ez az arc! Azt hitted, *én* voltam az a - hogy is mondtad? - *vadállat*, aki átváltoztatta Mische-t, pár száz évig fuvarozta Obitraes körül, aztán elhurcolta azt a szegény, ártatlan kis napfénytündért a fél világ másik felére, a vérszomjas Kejari tornára, ugye?

- Igen - mondtam habozás nélkül. - Abszolút.

- Az a kibaszott némbor. - Megrázta a fejét. - Nem, ez az ő ötlete volt. És tudta, soha nem hagynám, hogy egyedül csinálja végig.

Nehezen tudtam összeegyeztetni ezt az információt Mische általam ismert változatával. Megpróbáltam elképzelni a lányt, aki telerakja virággal a lakást, és felszabadultan vihog, valahányszor valaki olyan hangot ad ki, amely halványan is hasonlít a szellentésre, majd elvonszolja Raihnt a Kejarira.

Az elmúlt hetekben sokszor elgondolkodtam azon, vajon miért vannak itt egyáltalán. Egyértelmű volt, hogy nagyon szeretik egymást - biztos voltam benne, hogy egyikük sem akarná bántani a másikat. De az sem volt szokatlan, hogy közeli barátok együtt léptek be, ha az érdekeik egyeztek. Két esély a győzelemre jobb, mint *egy*.

- Akkor... miért van itt? - kérdeztem.

- Mert *egy* manipulatív kis dög - morogta, mintha csak magának mondaná.

- Manipulatív?

- Igen. Mint valaki más, akit ismerek. Próbálsz leitatni, hogy feltehess nekem mindenféle indiszkrét kérdéseket.

Ivott *egy* kortyot, és óvatos pillantást vetett rám. Letette a korsót, és minden másodperc hallgatással egyre jobban meglepődtem.

- Es most - mondta - arra vársz, hogy megkérdezzem, *te* miért vagy itt.

- Egy kicsit - vallottam be.

Egy ember a Kejariban? Bárki kíváncsi lenne.

- Nos, nem fogom megkérdezni. Már úgyis tudom. Felhúztam a szemöldököm.

- Ó, tényleg?

- Bevallom, korábban tényleg elgondolkodtam rajta. Arra gondoltam, miért hozná magát ez az ember olyan helyzetbe, ahol ragadozók veszik körül? A biztos halál közelébe? - vigyorgott. - Vagy pontosabban: miért hagyná ezt *Vincent*? Nyugi, vipera! - emelte fel a kezét, amikor látta, hogyan nézek rá. -

Tudom. De sok mindenre kíváncsi voltam. Egyáltalán miért *vagy* még itt? Felnőtt létedre. Vincent nyilvánvalóan nem tart szó szerint bezárva. Miért maradtál az Éj Házában ahelyett, hogy átkeltél volna a Csonttengeren, és kivándoroltál volna az emberlakta földekre, ahol igazi életet élhetnél?

Igazi életet, mondta, mintha az életem nem lenne valódi.

Igazság szerint szinte eszembe sem jutott, hogy lehetőségem lenne elhagyni az Éj Házát - elhagyni Vincentet. Csak egyszer, tizenhét éves koromban gondoltam rá. Ilana vetette fel az ötletet. Nem sokkal azután... utána. Azok a napok a bánat és a fájdalom homályába vesztek. De még mindig pontosan emlékszem, hogyan nézett ki aznap - rá egyáltalán nem jellemzően komoly, aggódó volt. Durva kezébe fogta az arcomat, olyan közel húzott magához, hogy éreztem a szivarfüstöt a leheletén, és egyenesen a szemembe nézett.

- Nem kell így élned, drágám - mondta. - Én ezt választottam, de te nem. Választhatsz egy másik életet, egy másik világban, ahol csak egyszerű ember lennél.

Üveges tekintettel néztem rá, mielőtt elfordultam.

A gondolat érthetetlen volt. Hol máshol létezhetnék, mint az Éj Házában?

- Nem akarok elmenni - mondtam.

- Most már látom, miután megfigyeltelek itt. Egyáltalán nem látod magad embernek, ugye? Akkor miért mennél el, hogy velük élj?

Egyáltalán nem tetszett ez a hangnem.

- Vannak problémák, amelyeket meg kell oldani *itt*. Nem menekülök előlük. Ez az otthonom. Lehet, hogy ez az otthon utál engem, de az én otthonom.

Ez a Királyság a részem volt, és én is a része voltam, akár akart engem, akár nem. A király lánya voltam, vér ide vagy oda. A szüleim csontjait ebben az országban temették el. Nem számított, hogy az Éj Háza hányszor sértette meg a bőrömet vagy a szívemet, én maradni akartam. Ahogy minden más ember is, aki itt élt - akinek nem volt más választása, mint hogy itt éljen -, maradni fog.

Ide tartoztam. Ide. Nem valami idegen emberi földre egy fél világgal arrébb.

Raihn elgondolkodó arckifejezéssel vizsgált. Nem ez volt az első alkalom, hogy láttam ezt a pillantását, és minden alkalommal kényelmetlenül éreztem

magam tőle. Mintha csak erre a néhány ritka, csendes pillanatra engedte volna le a maszkot, és fedte volna fel, hogy mennyire elemzi a körülötte lévő világot, ami általában az erőszak és a hivatkozás mögé rejtőzik.

Nem igazán volt inyemre, hogy ennek az elemzésnek a tárgya vagyok.

- Tökös vagy, hercegnő - mondta. - Azt meg kell hagyni. - Aztán áthajolt az asztalon, amely olyan kicsi volt a testalkatához képest, hogy még ezzel az apró mozdulattal is közvetlenül eléem került. - Itt van a másik dolog, amit soha nem értettem veled kapcsolatban. Vincent.

Visszahúzódtam, már védekezőén, minden izom megfeszült a nevének pusztá említésére.

- Itt vagy te, az emberlány - folytatta Raihn. - És az Éjszülöttek királya, aki köztudottan rideg, kegyetlen személtáda, egyszer csak... egy pillanatra úgy dönt, hogy könyörületes lesz, és befogad téged? Miért?

Összeráncolta a szemöldökét, és a szeme az arcomat kutatta, mintha tényleg választ keresne erre a kérdésre - és mintha máris aggódna a nevemben, hogy mi lehet az a válasz. Megpillantottam valamit ebben az arckifejezésben, valami furcsán ismerősnek a halvány szélét, ami másodpercek alatt eltűnt.

- Persze - folytatta - tudom, hogy néhány vámpír szeret belekóstolni az emberekkel folytatott szexbe, de...

- Vincent az *apám* - vágtam a szavába undorodva.

- Igen. Ha dugna veled, legalább megérteném. De minden jel szerint, beleértve a te állításodat is, nem teszi. Szóval...

Ha nem lettem volna annyira megsértődve, kicsit viccesnek találtam volna, hogy Raihn pontosan ugyanazt gondolta rólam és Vincentről, amit én gondoltam róla és Mische-ről.

- Mische a családotához tartozik, még akkor is, ha nem vér szerinti rokonod. Nem hiszem, hogy pont neked ennyire nehezedre esik megérteni.

- *Én* megértem. Csak azt nem gondoltam, hogy a mi ó, oly nagy és hatalmas isteni királyunk is képes ilyesmire.

- Mert olyan *jól* ismered őt - gúnyolódtam. - Természetesen csupa rosszat gondolsz róla. Rishan vagy. Letaszította a népedet a trónról.

- Biztos vagyok benne, hogy az a kéttucatnyi vámpír, aki a tágabb családjához tartozott és akiket kivégeztetett, hogy elfoglalja a trónt, szintén

némileg erősen érzi a családi kötelékek iránti elkötelezettségét.

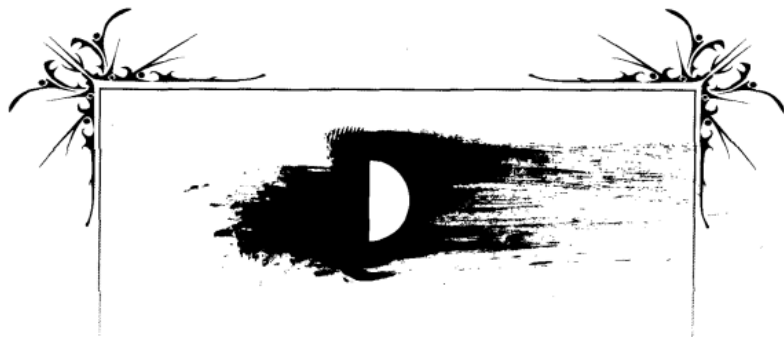
Ó, kérlek. Mintha nem minden vámpírkirály lenne kénytelen ölni ahhoz, hogy megszerezze a hatalmat. Nem kellemes, de ez a valóság.

- És hány élőlényt akarsz *te* megölni, hogy eleget tégy a „vállalásaidnak”, amelyekről beszéltél? - vigyorogtam rá, és magamra mutattam. - És te is befogadtál egy kóbor embert, ugye?

Megitta az utolsó kortyot a söréből.

- Oraya, nincs benned semmi kóbor. Azt hiszem, pontosan tudod, hová mész, még akkor is, ha nem vagy a tudatában.

És éppen meg akartam kérdezni tőle, ez pontosan mit is jelent, de ekkor a padló hirtelen megrázkódott, és a tömeg hirtelen zihálásba kezdett: a robbanás olyan robajjal járt, hogy az egész világ megremegett.

HUSZONÖTÖDIK FEJEZET

BORZONGÁS JÁRTA ÁT AZ EGÉSZ TESTEMET. A hang távoli volt, mégis azonnal elnémult mindenki. A föld egyszer hevesen megremegett - olyan gyorsan, hogy ha abban a pillanatban nem borulnak tányérok és poharak a földre, talán megkérdőjeleztem volna, nem csak képzelődtem-e.

Talán tévedtem, amikor azt mondtam, ezek az emberek gondtalanok, mert mindannyian azonnal kijózanodtak, és elfojtott félelmük úgy tört a felszínre, mintha sosem hagyta volna el őket.

Raihn és én már talpon voltunk, futottunk kifelé. Amikor kibotorkáltunk az utcára, azonnal megtorpantam.

- Bassza meg - sóhajtottam.

Csillogó ezüst füst szállt fel a távoli Holdpalotából, az éjszakai égbolton lebegett, és kitakarta a Holdat. A fehér pamacsok majdnem elnyelték a palota sziluettjét, de amikor egy szélhőkés eloszlatta a ködöt, kiderült, hogy az egyik torony egyszerűen hiányzik. Egyszerűen... eltűnt. Villámszerű repedések sugároztak az épület aljától felfelé, amelyek még a város másik végétől is láthatóak voltak. Fénykitörések csoportosultak a palota alapja körül.

Összeszorult a gyomrom.

Minche.

Mische a Holdpalotában maradt.

Raihn felé fordultam, aki elsápadt. Minden álarcát és alakoskodását levetkőzte, és csak a pusztá, zsigeri rettegés látszott rajta.

- Megtaláljuk - mondtam. - Minden rendben lesz vele. Megtaláljuk.

Gondolkodás nélkül megérintettem, ujjaimat alkarja izomzatába mélyesztettem. Láthatóan el kellett üznie ezt a félelmet a felszínről. A hangja mégis remegett *egy* kicsit, amikor azt mondta:

- Repülni fogok.

- Veled megyek.

- Csak a terhemre lennél.

- Rohadtul jól tudod, hogy ez nem igaz, és fogalmad sincs, mit fogsz találni, Raihn.

Összerezcent, mert tudta, hogy igazam van.

- Rendben. Akkor velem repülsz.

Nem részletezte, hogy ez pontosan mit is jelent. Egészen addig nem, amíg közelebb nem lépett hozzám, a karjába nem rántott, és fel nem kapott, mintha kis tollpihe lettem volna. Időm sem volt reagálni.

- Kapaszkodj - mondta, hangja mély volt, és olyan közel került a fülemhez, hogy beleborzongtam. - Nem jövök vissza érted, ha leesel.

A testem megmerevedett, megdermedt pusztá nyomasztó közelségétől. Teste körülölelte az enyémet, karjával szorosan a mellkasához szorított, erős ölelésbe fogott. Elég közel voltam ahhoz, hogy érezzem a szívverését - amely lassabb volt, mint egy emberé. Elég közel ahhoz, hogy melegsége minden irányból körülvegyen.

A pulzusom felgyorsult, ösztönösen tiltakoztam a közelsége ellen.

A szemem sarkából láttam, hogy Raihn rám pillant - érezte vajon felgyorsuló szívverésemet?

Az arckifejezése megenyhült.

- Biztonságban vagy, Oraya - mormolta a fülemben. - Csak kapaszkodj!

Biztonságban vagy, mondtam magamnak.

Nem volt időnk erre. *Aulichénak* nem volt ideje erre, így hát a nyaka köré szorítottam a karomat annak ellenére, hogy több mint egy évtizedes

meggyőződésemet kellett legyűrnöm, hogy teljesen kiszolgáltassam magam neki.

Mintha tudta volna - mintha megérezte volna a félelmemet -, Raihn hüvelykujja kört rajzolt a hátamra, szelíden, szótlánul nyugtatgatott.

Megijesztett ez az érintés. Megijesztett, mert megvigasztalt. Nem hittem volna, hogy valaha is találok még valamit, ami ennyire megnyugtatóan hat rám.

- Készen állsz? - kérdezte.

Bólintottam, és összeszedtem magam.

Szárnysuhogás vett körül minket. Épp időben néztem át Raihn válla felett, hogy lássam, amint fekete fal nyílik meg körülöttünk - tündöklő, fényes tollak, amelyek még varázslatosabbak voltak ilyen közről a lila, kék és vörös annyi variációjával, mint maga az éjszakai égbolt.

Aztán a gyomrom megereszkedett, és a föld eltűnt alattunk. A hajamat felkapta a szél. Meleg érintése csípte az arcom, és olyan vadul korbácsolta, hogy ismét a vállába kellett temetnem a fejem, ahogy felfelé haladtunk.

Az égő palota felé szárnyaltunk. Gyorsan repült. Miután egyenesbe jöttünk, megkockáztattam, hogy megfordítom a fejem. Hiba volt lenézni - Sivrinaj fából készült játékkockáknál nem nagyobbban látszó épületeinek látványától hányingerem lett. De Anyám, az éjszakai égbolt hihetetlen volt. *Felszabadító*. Más körülmények között örökké itt akartam volna élni. Vincent ritkán repült, amit most egyáltalán nem értettem. Miért választaná bárki is, hogy *ne* éljen ezzel a lehetőséggel? Miért csinálna bármi mást, ha ezt is teheti?

Aztán előrefordultam, és amikor megláttam a Holdpalotát, csodálkozásom rémületté változott.

Egy egész torony leomlott, kőmaradványai most csipkézett sziklahegyet képeztek, amely részben áthatolt a központi kupolás tetőn. Kék-fehér fény égett a sebben és izzott a szétört üvegablakok belsejében. Ebből a magasságból a város lakói csak apró pontok voltak a távolban, de láttam, hogy a bejáratok közelében rohagnak. A hideg tűz szétterjedt, majdnem felemésztette az alapzat felét, és eltörölte a környező kerteket. A Holdpalotához legközelebb eső városnegyedét gyakorlatilag eltörölték a föld színéről, úgy tűnt, hogy egész épületek váltak pusztá romokká.

Ez támadás volt. Kiszámított támadás.

Mégpedig Éjszülött mágiával végrehajtott támadás. A kék-fehér láng félreérthetlenné tette a dolgot. Lidérc-fénnyel kizárólag az Éj Házának vámpíriai tudtak varázsolni, a Vérszülöttek vagy Árnyszülöttek soha nem használták.

Felállt a szőr a hátamon.

A Rihattok műve. Biztosan ők tették. Vincent annyira elfoglalt volt az utóbbi időben - annyira nyilvánvalóan olyan kérdésekkel foglalkozott, amelyeket nem osztott meg velem! Tudtam, hogy a két Éj szülött klán közötti feszültség a robbanás szélén áll. Vincent kétszáz éve volt hatalmon. Ez hosszú időnek számít a trónon egyetlen vérvonal számára. És nem ez lenne az első alkalom, hogy a Rishanak erőszakos kísérletet tesznek a lázadásra.

Olyan szorosan simultam Raihn mellkasához, hogy még a körülöttem száguldó menetszél mellett is éreztem, hogy megborzong.

- A mi tornyunk áll még. - Nagyon közel kellett kerülnöm a füléhez, mert a szél olyan hangos volt, hogy az ajkaim súrolták a füle tövét. Annyira megrázott, amit láttam, hogy szinte - szinte - észre sem vettem.

Nem tűnt úgy, mintha megnyugodott volna. Es az igazat megvallva én sem nyugodtam meg. Igen, a tornyunk állt, de a Lidércfény mindent felemésztett. Már nem sokáig tartja magát.

Átsiklott a lakásunk még mindig törött ablakán, letépte a lepedőt, amelyet Mische tett fel a hiányzó ablaktábla eltakarására. Azonnal felemeltük a kezünket, hogy eltakarjuk az arcunkat. Raihn letett, és küzdöttem, hogy meg tudjak állni a lábamon. A vakító fehérségbe néztem.

Lidércfény. Mindenhol.

A Lidércfény nem termelt hőt: belülről kifelé szárította ki a húst. Nem meleg volt, mint az igazi lángok, de hideg sem volt. Egyszerűen felfalt mindent - gyorsabban és könnyörtelenebbül emésztett fel mindent, mint amire a tűz valaha is képes volt. A Lidércfényben elpusztult emberek maradványaira gyakran tiszta csontthalmok formájában találtak rá. Vincent egyik legmagasabb rangú tábornoka elvesztette a kezét, és most a csont csiszolva és csillogva állt ki fekete sebhelyekkel tarkított húsából.

A tűz elborította a lakást. A fehér lángok kiszívták a színt a padlóból, a falakból, a függönyökből. A füst szúrta a tüdőt, mintha minden szövetrétegem haldokolva jajveszékelt.

A füst túl sűrű volt, a fény pedig túl erős. Túl sokáig tartott, amíg a szemem alkalmazkodott hozzá - hogy meglássam a mozgást a halál nyalábjain belül. Éjsötét testek vonaglottak a lángokban. Kicsik voltak és csavartak, négy szálkás, rossz irányba hajló lábon ültek, amelyek mindegyike úgy nézett ki, mintha egy különálló holttestből tépték volna ki őket, és varrták volna össze valami olyanná, ami mérsékelten hasonlított egy állatra. Démonok. Még a tűzön keresztül is azonnal felismertem, hogy az Éj szülöttek mágiájának termékei; nagyon különböznek azoktól a Vérszülött bestiáktól, amelyeket az első próba során láttunk.

Hárman vették körül Mische petyhüdt testét.

A teremben minden fekete vagy fehér volt, kivéve a szoba közepén lévő heves fekete-vörös foltot, amely viszont egy vödör kiömlött festékre hasonlított.

Az elmém kiürült, kivéve azt a szörnyű bizonyosságot, hogy Mische meghalt.

A démonok arca felénk csattant, szemeik kerek, csillogó gödröknek tunk.

Megmozdultam, mielőtt még időm lett volna átgondolni, jó ötlet-e ez. Nem gondolkodtam stratégián - nem voltam okos. Azt hittem, három lépés múlva a démonok rám támadnak, de nem így történt. Teljesen mozdulatlanok maradtak, bámultak minket. Rám néztek? Vagy Raihnt bámulták?

Látlak, látlak, látlak.

A szavak a hangtól eltérő érzékként törtek rám, ritmusuk az ereimbe fűrődött.

Egy erős kéz megragadta a csuklómat, és elrántott.

- Vissza - parancsolta Raihn halkan morogva.

Gyors, céltudatos léptekkel haladt el mellettem, tekintete a démonokra szegeződött. A démonok viszont pislogás nélkül, mozdulatlanul bámultak vissza rá.

- Menjetek a picsába innen - sziszegte, és felemelte a kezét. Több lépéssel mögöttem voltam, de Asterisének ereje még így is majdnem felborított.

Felemeltem a karom, hogy megvédjem az arcomat: ha a Lidércfény intenzív volt, Raihn mágiájának ereje meg kifürkészhetetlen. Csak egy másodpercig tartott. A démonok halálát magas, dermesztő jajgatás szakította meg, amely síró nyöszörgésbe csapott át. Amikor a fény elhalványult, Raihn már Mische mellett térdelt, és a démonok közül kettő egyszerűen eltűnt, a harmadik pedig fekete folyadék és rángatózó végtagok összevisszaságában fetrengett a szoba túloldalán.

Odaszaladtam hozzájuk, és térdre borultam Raihn mellett. A halálos düh maszkja eltűnt az arcáról, helyét a nyers döbbenet vette át. Talán csak a fény volt csalóka, vagy valóban a könnyeivel küszködött.

- Mische - mondta. - Mische, nézz rám!

A lány fölé hajoltam, és elhessegettem a Lidércfény füstjét. Mische vére átáztatta a nadrágom térdrészét, még a bőrön keresztül is éreztem. A szeme félig nyitva volt, de nem mozdult. Egyik keze kinyújtva hevert mellette, és egy hosszú, aranyszínű tárgyat tartott - gyertyatartót? A lábam keményen nekicsapódott valaminek, és lefelé pillantva láttam, hogy gyertyák veszik körül, gyújtatlan viasztömbök gurulnak szét a márványajtón.

És a hasát... Anyám, felvágták. Kibelezték. A vámpírok annyi mindent képesek túlélni. De ez... hogyan élhetne túl ilyesmit bármely élőlény?

Émelyítő recsenés hallatszott. A padló remegett, nyikorgóit. Egy rémisztő pillanatra biztos voltam benne, hogy a halálba fogunk zuhanni. A távolban a sikolyok egyre hangosabbak lettek. Már nem tudtam megmondani, honnan jönnek: idebentről, vagy odakintről, vagy mindkettő.

Raihn és én, mindketten Mische holtteste fölé hajolva, aggódó pillantást vetettünk egymásra. Nincs időnk. Menynyi időnk lehetett még, mielőtt a torony összeomlik?

- Gyerünk, Mische - mormolta. - Mennünk kell.

A karjába vette. A lány halkan nyöszörgőit, amitől megdobbant a szívem - fájdalmai voltak ugyan, de még élt.

Fény tört ki mögöttünk, amikor a Lidércfény megduzzadt. Mindenütt ott volt. Raihn felhagyott a szelíd nógatással, most már sietett, miközben visszatántorogtunk az ablakhoz, és eltávolodtunk a lángoktól.

Hozzám fordult.

- Elbírlak mindkettőtöket.

Nem, nem bírt volna el. Alig tudta kinyújtani a kezét felém Mische-val a karjában.

- Vidd le, és gyere vissza értem - mondtam.

Vágott egy grimaszt.

- Oraya...

- Annak semmi értelme, ha mindannyian lezuhanunk. *Menj!* Gyorsan, mert ma este nincs kedvem meghalni.

Habozott, majd azt mondta:

- Rendben. Visszajövök. Ne égj halálra! - Ezzel eltűnt az ablakon keresztül.

Amint egyedül maradtam, rájöttem, milyen rendkívül hülye ötlet ez. A padló nyögött, és bizonytalanul remegett. Küzdöttem, hátha látok valamit. Fehér és kék színű hullámok gomolyogtak, a falak a lángokba zuhantak.

Harminc másodperc, és a Lidércfény végigsöpör az egész lakáson. Vagy ez vagy a torony omlik össze. Raihn nem képes elég gyorsan visszatérni.

Már ha egyáltalán visszajön. Itt is hagyhat.

Bumm.

A csattanás olyan hangos volt, hogy meghaladta a hangot, és erővé vált. Épp időben pördültem meg, hogy lássam, ahogy az ajtó kitörik a zsanérjaiból, és a fény elnyel.

NEM LÁTTAM SEMMIT. Nem hallottam semmit.

Csak a fájdalom létezett.

Megfordultam. Négykézlábra ereszkedtem - vagy legalábbis azt hittem, hogy így teszek. Lehet, hogy fejjel lefelé lógok. Vagy zuhanok. Nem is tudom.

Tágra nyílt a szemem, kétségbeesetten tapogatóztam valami - bármi - után, ami nem vakító fehér, de kudarcot vallottam. A kezem a padlón csúszott, a pengéimet kerestem. Éreztem a vérfoltos csempét, a morzsolt követ, a törött üveget, a jéghideg hamut, a Lidércfény által hagyott törmeléket...

Itt fogok meghalni.

Vak voltam és védtelen. Sérült testem sem úgy mozgott, ahogy vártam, de a Lidércfény okozta fájdalom annyira univerzális volt, minden idegemet egyszerre kínoztta, hogy még azt sem tudtam megmondani, mim tört el. Minden hang távoli és tompa volt, mintha a víz alatt lennék.

Tudatosítsd, mit érzel, Oraya, parancsolta Vincent a fejemben: ez volt az egyetlen tiszta dolog ebben a homályos örületben.

Mély lélegzetet vettem. Kiengedtem.

Nem láttam, nem hallottam, de érezni tudtam. A tenyeremet a földre nyomtam - hagyva, hogy az abból származó rezgések áthaladjanak rajtam.

És ott találtam valami... furcsát. Forró-hideg érzés bugyborékol fel bennem, és nyúlt ki belőlem. Egyszerre nemcsak a tenyerem alatt lévő ajtót vettem észre, hanem a falakat, az ablakkeretek lenyomatát is. Éreztem magam itt, a szoba közepén. Éreztem a pengéim elhelyezkedését, az egyik néhány méterrel jobbra hevert tőlem, a másik pedig a bal kezem hatótávolságán túl.

És valami mást is éreztem... erőt. Káprázatos erőt. Körülvett engem, készen arra, hogy magába fogadjon. A Lid- ércfény. Energia volt. Erő volt.

Mische szavai, amelyek nemrégiben teljesen logikátlanak tűntek - *Csak ott van* - hirtelen értelmet nyertek.

Úgy nyúltam ehhez az erőhöz, ahogy az érzékeimhez nyúltam, mintha már a részemet képezte volna.

A szemem még mindig nem látott mást, csak fehéret. És mégis, pontosan éreztem, melyik pillanatban törtek be az ajtón a démonok. Hárman voltak - nem, négyen: az utolsó kissé lemaradt, hátsó lába megsérült.

Nem gondolkodtam.

Felkeltem, kinyitottam a kezem, és artikulátlanul fel- üvöltöttem.

A hő és a hideg a bőrömön villant. A sikoly átszúrta a fülem zsibbadt csendjét. Az eufória hulláma borzongott a testemen. Két másodpercig én voltam a legerősebb lény a világon. Kibaszzottul érinthetetlen voltam.

Aztán megrohant a kín.

A térdem keményen a földhöz csapódott. Összegörnyedtem, eltakartam az arcom.

- *Oraya!*

Nem hallottam Raihnt, amíg mellettem nem termett: megragadott és felhúzott. Rápislogtam, az arca homályos lenyomat volt a nyomasztó fehérség világában. Elnézett mellettem, a lakás felé, szétnyílt ajkakkal és összeráncolt szemöldökkel.

Aztán a karjába húzott, és kisiklott az ablakon.

Egy szédítő pillanatig zuhantunk, mielőtt a szárnyai szétterültek, és a szabadesésünk kecses ívvé változott. Az éjszaka sötétsége megkönnyebbülést jelentett a szememnek, bár erősen pislogtam, újra és újra, próbáltam kitisztítani a látásomat - most már csak savas fehér foltok voltak az égen.

- Jól vagy? - sottogta Raihn a fülembe.

Felnyögtem.

- Elszalasztottad a lehetőséget, hogy megszabadulj tőlem.

Nem hittem, hogy képes viccelődni éppen most, amikor Mische olyan állapotban van, amilyenben. Így hát valami zord győzelemnek tűnt, amikor ott, ahol az arcom a nyakához nyomódott, éreztem, hogy a torkát reszelős, humortalan nevetés rezegteti.

- Borzasztó. De úgy döntöttem, inkább megtartalak.

Én is nevettem, valami furcsa, szaggatott hangon, ami túl magas és túl hangos volt.

- Azt hittem, túl későn érek vissza. - Közel hajolt hozzám, hangja mély és vontatott volt. - Mit műveltél odabent?

Micsoda?, akartam mondani, de a szavak elakadtak a torkomban.

- A Lidércfény. - De mintha így is hallotta volna. - Megöltél négy démon.

Nem attól lett hányingerem, hogy olyan szédítő sebességgel repültünk. Nem tudtam, hogyan válaszoljak neki, így nem is feleltem semmit.

Ehelyett lenéztem. A fehér foltok még mindig pettyezték a látomásomat. Egy pillanat múlva rájöttem, hogy nem halványultak el, mert néhány folt valójában Lidércfény volt, elterjedt az utcákon.

Előttünk állt az Éj szülöttek vára, vészjóslóan pirosán az éjszakai égbolton. A gárdát már bevetették. Vincent serege kék és lila hullámként zúdult a városra, a tömegük a halál egyetlen foltja volt megtört szememnek.

Mégis azonnal megtaláltam Vincentet: ott volt elől, kitárt szárnyakkal, az Asteris fekete ragyogása körülötte. Szárnyainak vörös körvonala még az égből

is látható volt, csakúgy, mint kardjának, Szívfogónak bíbor árnyalata.

Még ebből a távolságból is halált árasztott.

Már sokszor láttam Vincent erejét. De még sosem láttam ilyennek. Szörnyű érzés kavargóit a gyomromban.

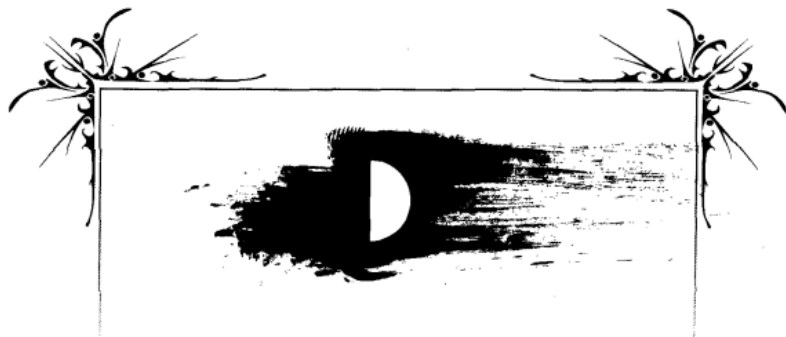
- Apádnak most megvan a maga háborúja - jegyezte meg Raihn. - Nagyon-nagyon régóta várt erre a pillanatra. Erre született.

Vitatkozni akartam. De csak arra tudtam gondolni, ahogy a roncsok felett szárnyaltunk, hogy valami megváltozott ma este. Valami soha többé nem lesz ugyanolyan. Nem tudtam leírni, nem tudtam értelmezni, de éreztem a levegőben.

Nemcsak támadásról volt szó. Nemcsak a feszültség csúcspontjáról.

Nem egy végső halálgörcsről.

Nem, ez valami szörnyűség kezdete volt. Egy véresebb szörny születése. Ami mindannyiunkat felfalhat.

HUSZONHATODIK FEJEZET

MAJDNEM EGY TELJES NAP TELT EL, mire a Lidércfény kialudt és megszabadultunk a démonoktól. Bárki is indította a támadást, stratégiai szempontok szerint tervezte meg a belépési pontokat. A Holdpalota déli bejáratán keresztül jöttek be, amely a legcsendesebb és legkevésbé védett volt. Az üvegházat könnyű volt feltörni, a növények pedig fantasztikus gyűjtőanyagot biztosítottak a Lidércfény számára. Nem maradt belőle más, csak egy halom törött üvegcserep, mind a torony maradványai alá temetve, amely összeomlott felett.

Négy versenyző halt meg a támadásban - kettő az összeomló toronyban, egyet széttépett egy démon, egyet pedig felemésztett a Lidércfény. Ha az üvegházban maradtam volna, helyett, hogy Raihnhez és Mische-hoz költözöm, én is az áldozatok között lettem volna.

Mische éppen csak hogy túlélte az egészet, bár még mindig egy hajsza választotta el a sírtól. És nem volt egyedül. Többen megégtek - egyikük olyan súlyosan, hogy csak félig öntudatlan állapotban feküdt, és nyöszörgött a fájdalomtól. Már nem volt arca. Az ő érdekében reméltem, hogy vagy meghal, vagy eléggé magához tér ahhoz, hogy végezzen önmagával.

Azok, akiknek a sérülései olyan súlyosak voltak, hogy nem tudtak küzdeni, visszavonási kérelmet nyújtottak be Nyaxiának. A hajnal csendjében összegyűltünk a nagyteremben. Egyetlen neszt hallottunk: a sérültek suttogását, ahogy ima közben megvágták a kezüket, és vérüket a pergamenre csöpögtetve könyörögtek, engedélyt kérve az Istennőtől, hogy visszavonhassák jelöltségüket. Raihn és én ezt Mische helyett végeztük el; mert ő maga nem tudta kimondani a szavakat. Később a Ministaer és akolitusai ünnepélyesen végigvonultak a termen, és összegyűjtötték a vérfoltos pergamendarabokat. Utasítottak minket, hogy maradjunk a Holdpalotában, emlékeztettek minket arra, hogy a Kejari a tervek szerint halad, és azt mondták, várjuk meg a további utasításokat.

Ennyi volt. Így mindannyian visszatértünk a Holdpalota maradványaihoz, és vártunk.

Másnap napnyugtakor Vincent szólt az Éj Házához.

A vár erkélyéről tette, lenézve a belvárosra. Egész Sivrinajtól figyelmet kért. A mágia éteri fénnel festette arcát az égre. Zekéje két felső gombja ki volt gombolva, felfedve Örökösjegyét. Szárnyait széttárta. Koronája úgy kandikált át szöke hajfürtjei között, mint egy platinából készült csillag sugarai.

Az üzenet világos volt: Vincent az Éjszülött király, és bárki, aki kihívja őt, drágán megfizet érte.

Nem a népéhez szólt, hanem az ellenségeihez.

- Csak egy dolgot szeretnék mondani. Az Éjszülöttek nem gyávák. Nem nézzük jó szemmel a háborús cselekményeket. Félreértés ne essék: ez a támadás háborús cselekmény.

Hangja az égen csengett, mindenhol egyszerre - elkerülhetetlenül.

- Le akartok váltani engem? *Próbáljátok meg!* Nem ti vagytok az egyetlenek, akik értenek a gyilkoláshoz. Kinyitottatok *egy* ajtót, amit nem tudtok újra becsukni, és nem vagytok felkészülve azokra a borzalmakra, amelyeket át fogok ereszteni rajta. Ezek a borzalmak nem kímélnek majd semmit, ahogy ti sem kíméltetek semmit. Ezek a borzalmak nem kímélik a feleségeiteket vagy a gyermekeiteket. Ezek a borzalmak nem kímélik az ételeteket vagy az otthonokat. Ezek a borzalmak nem kímélnek *titeket* sem. -

Gúnyos mosolyra görbült a szája, felfedve halálos hegyű fogait. - Még akkor sem, ha majd azért könyörögtök, hogy végezzünk veletek.

Felszegte a fejét. A nyakán lévő jegy még a kísérteties ezüstszínben is égni látszott, mintha őt és a jelet is beleégették volna magába az éjszakába.

- Remélem, megérte, Rishan lázadók.

JESMINE MÉG AZNAP ESTE eljött a Holdpalotába. Magával hozott egy sereg Éjszülött harcost, akik halálos szellemekként szegődtek a nyomába.

Addigra találtunk egy másik lakást - egy sokkal kisebbet az első emeleten, a Holdpalota közepén, amelyhez Mische könnyebben hozzáférhetett, és amely központibb volt arra az esetre, ha az épület más részei összeomlanának. Közel sem volt olyan nagyszerű, mint az előző rejtékhelyünk, de biztonságosnak tűnt. Raihnnek sikerült visszaszereznie néhány cuccunkat a keleti torony maradványaiból. Első prioritása Mische orvosi készlete volt. Amikor a holmijaim maradványait is elém dobta, éppen csak, hogy megköszöntem. De később, amikor egyedül voltam, majdnem elsírtam magam, amikor kinyitottam, és láttam, hogy Ilana sálját még mindig érintetlenül találom, bár kissé megégve.

Amikor Jasmine megérkezett, két erős ütést mért az ajtóra; nem kérte, hanem követelte, hogy engedjük be. Raihn nyitott ajtót, a nő pedig hideg, megvető pillantást vetett rá, amely a lábánál kezdődött, és lassan felfelé haladt a testén.

- Igen? - kérdezte Raihn hűvösen.

- Gyere - jelentette ki a nő. - Az Éjszülött király hívat. Rettegés fortyogott a mellkasomban, amikor csatlakoztam hozzájuk az ajtónál.

Erre született, visszhangzott bennem Raihn hangja.

Nem láttam még Vincentet háborúzni, de azt már láttam, milyen, amikor megvédi, ami az övé.

Raihn nem mozdult.

- Minek?

- A királyod parancsolja.

- Ő nem az én királyom.

Megfeszültem. Raihn még csak nem is pislogott. Jesmine csendes és nyugodt volt, mint egy ragadozó, aki támadásra készül.

Tudtam, hogy Raihn aggódik, dühös és fáradt, de kibaszott idióta is. El akartam húzni Jesmine közeléből, hogy megmondjam neki a magamét.

- Az élete Nyaxiáé, amíg a Kejarin marad - mondtam.

Jesmine mintha csak akkor vette volna észre, hogy ott vagyok, macskaszerű, ibolyaszín szemét a kíváncsiság csillogásával meresztette rám, mintha valami nagyon érdekes dolgot mondtam volna.

- A király ezt pontosan tudja - mondta könnyedén. - A versenyzők élve térnek majd vissza a Holdpalotába.

Versenyzők?

A válla felett átkukucskálva láttam, hogy harcosok mozognak a nagyteremben, néhányan a folyosókon más lakosztályok felé tartanak, mások a bejárathoz térnek vissza foglyaikkal. Angelika is köztük volt, karját két Éjszülött őr szorította hátra, a nő durva arca kővé dermedt a dühből.

A Rishan és Vérszülött versenyzőket vitték el. És Jesmine, apám legmagasabb rangú tábornoka mégis *személyesen* jött ide Raihnért.

Mindezek a darabkák összeálltak a fejemben, és hátborzongató összképet alkottak. Raihnre néztem, ahogy viszonozta a pillantásom, láttam, hogy ő is rájön.

- Nem a Rishanok tették - mondta Raihn Jesmine-nek.

A tábornok mosolygott. Egyenesen hipnotikus volt. Ez a mosoly bizonyára térdre kényszerített férfiakat és nőket, halandókat és halhatatlanokat egyaránt.

- Ó, senki sem vádol *téged* ilyesmivel. De háborús időket élünk, értsd meg. És a Rishanok követtek el hasonló tetteket a múltban. Az Éj szülött király nem vállalhat kockázatot.

- Nem! - mondtam, mielőtt megálljt tudtam volna magamnak parancsolni. - Ő a szövetségesem. A Félhold próbája két nap múlva lesz. Mondd el ezt Vincentnek!

- Vincent ezt is pontosan tudja. - Jesmine ismét édesen mosolygott. - A Félhold próbájára már újra itt leszünk. Ne aggódj. Most pedig gyere. - Úgy

intett Raihnnek, mintha a kutyája lenne. - Meg kell értened, hogy ez sürgős.

Ujjpercei kifehéredtek, ahol a keze megfogta az ajtókeretet.

- Nem hagyom el a barátomat - mondta. - Ha a király ki akar innen rángatni, ő maga is megteheti.

- Kirángathatunk innen, ha úgy szeretnéd.

Nem blöffölt. Ha Raihn nem adja be a derekát, valószínűleg megverik és eszméletlenül viszik el a palotából. Jó harcos volt, de nem volt elég jó ahhoz, hogy egyedül győzzön le egy egész Éj szülött különítményt.

A szívverésem felgyorsult - biztosan mindketten megérezték. Közelebb húzódtam Raihnhez, aki még mindig az ajtóban állt.

- Itt senki sem értékeli a kibaszott fenyegetéseket, Jasmine - csattantam fel, majd Raihn felé fordultam, és halkabbra vettem a hangomat. - Kihozlak majd onnan. És gondoskodom Mische-ről.

Hosszasan fürkészte az arcomat, mint aki nem bízik a szavaimban. Jasmine rám szegeződő tekintetét is éreztem. Rájöttem, hogy a kezemet nézi, amely Raihn alkarján nyugszik. Nem is emlékszem, mikor tettem oda.

Elhúztam a kezem. Raihn a fogain keresztül vonakodva mondta:

- Rendben.

Jasmine elégedetten vigyorgott, amikor a férfi kilépett a folyosóra.

- Ó, majdnem elfelejtettem - nyúlt be a zsebébe és nyújtott át két darab pergament. Odaadott neki egyet. - A Ministear küldi a barátodnak.

Raihn bizalmatlan arccal fogta a levelet, és kibontotta. Az arca falfehér lett.

- Mi ez? - nyögte ki. - Valami kibaszott vicc?

Jasmine szája csúnya vigyorra húzódott.

- Tapasztalatból tudom, hogy a Ministaer nem szokott viccelni.

Raihn a pergament gyűrögette, és remegett a dühtől.

- Nézz már rá! - Szabad kezével Mische-ra mutatott, aki fásultan hevert az ágyban. - Kurvára nem tud versenyezni. És a Ministaer elutasítja a visszavonulási kérelmét?

Összeszorult a gyomrom.

Ez halálos ítélet volt. Mische-t még a lépcsőn sem tudtuk felcipelni, nemhogy a ringbe vonszolni. És pont a Félhold próbája előtt, amikor a versenyzők felét megölik? Nem élné túl.

- *Nyaxia* utasította el a visszavonulási kérelmét - helyesbített Jesmine.

- *Nyaxia akkor Bassza meg magát.*

Az örök közül többen rosszállóan felhördültek erre a kijelentésre.

De ennek semmi köze nem volt Nyaxiához, és ezt mindannyian tudtuk. Mische visszavonulását a Raihnnel való barátsága miatt utasították el. Mivel nem volt egyértelmű, melyik Házhoz tartozik, akár Rishan is lehetne.

Jesmine türelme fogyott.

- Ha aggályaid vannak, fordulj a Ministaerhez. Most menjünk.

Az örök közül ketten megfogták Raihn karját, és úgy tűnt, mintha a harcot fontolgatta volna, mielőtt végül engedett. Kiszáradt szájjal figyeltem, ahogy elvezetik.

Jesmine odaadta a másik pergament.

- Ez pedig a tiéd. Vincenttől.

Elvettem. Csak négy szót tartalmazott, tökéletes betűkkel írva:

Ma ed te. Hajnal előtt.

Raihnt pillantottam. Csak egyszer nézett vissza a válla felett, és a pusztán reménytelenség az arcán megdöbbenett.

Mische miatt. Mische miatt volt ilyen.

- Jóképű - bámult Raihn után Jesmine. - Lehetne rosszabb is. Noha jobb lenne, ha nem volna lázadó. Akkor nem okozna annyi felfordulást.

Ő nem lázadó, akartam mondani. Ehelyett azt kérdeztem:

- Biztosak vagytok abban, hogy a Rishanok voltak a felelősek?

- Igen. - Vártam, hogy folytassa, ő pedig halkan felnevetett. - Mennyi részletet akarsz valójában, Oraya? Nem tudod másoknál is jobban, hogy mire képesek? Tudom, nem sok mindenre emlékezhetsz abból, hogy milyen volt a területükön, de oda akarsz menni, ha vége a próbáknak, ugye? Nos, itt a lehetőség. Könnyebben, mint valaha, lemészárolhatod a gazembereket anélkül, hogy Nyaxia ferde szemmel nézne rád emiatt.

Megfeszült az állkapcsom. Miért zavart, hogy tudta ezeket a dolgokat a múltamról, a jövőbeli céljaimról? Miért zavart, hogy Vincent mindent elmondott neki?

- Komolyan mondom, Oraya - halkította le a hangját. - Légy óvatos vele. Csinos, de attól még Rishan.

Az arcába akartam nevetni. Mintha nem tudnám mindenkinél jobban, hogy mennyire óvatosnak kell lennem a csinos vámpírférfiakkal. Nem, nem bíztam Raihnben. Azt sem tudtam, hogy különösebben kedvelem-e őt. *Tényleg?*, suttogta egy hang a tarkómban erre a gondolatra, de tudtam, hogy ez nem az ő műve. Megingathatatlan bizonyossággal tudtam egy okból, és csakis egy okból kifolyólag: Mische miatt.

Láttam a kétségbeesést az arcán, amikor megtaláltuk. Szereti a lányt. Ezt senki sem képes megjátszani.

De féken tartottam a nyelvem, miközben Jasmine elsétált, és Vincent pergamenjét a zsebembe csúsztattam.

MISCHE ÁGYA MELLETT MARADTAM, amíg el nem jött az idő, hogy találkozzam Vincenttel. Mische azóta nem szólalt meg, mióta kirángattuk a lakásból, bár szempillái remegtek, mintha állandóan álmodna. A bőré forró volt - különösen rossz hír a vámpírok számára, akik általában ellenálltak a fertőzéseknek. Főlé hajoltam, és egy hideg mosdókendővel törölgettem, kimostam a sebeiből szivárgó gennyet. Felhúztam az ingujját, és fintorogva néztem, amit alatta láttam. A friss Lidércfény okozta égési sérülések a csuklója és a keze körül csoportosultak, amelyek aznap éjjel szabadon voltak.

De a karja sima barna bőrét is régi égési sebek tarkították - számtalan, egymásra rétegződött heg. Néhány nyilvánvalóan nagyon régi volt, mások sokkal frissebbek, de nem a merénylet idejéből származtak.

Vajon hogy szerezte ezeket?

Egy elfojtott nyöszörgés szakította félbe a gondolatomat. Mische megmozdult, az ujjai reszkettek. Leengedtem a karját, és közelebb hajoltam hozzá. Még a fejét sem tudta mozgatni, és a szemhéja megrándult, mintha megpróbálta volna felemelni, de kudarcot vallott.

Jobban hatott rám, mint vártam volna, hogy ilyennek látom. Korábban Mische úgy repkedett, mint egy pillangó, most pedig valaki kitépte a szárnyait, és hagyta elsorvadni.

Másfél hónapja ismered, emlékeztetett Vincent hangja. Ed megölt volna abban a ringben, amint vége a Félholdnak.

Igaz. Es igaz.

Mégis.

- Mi az, Mische? - kérdeztem halkán. - Mi az?

Nagy erőfeszítéssel megfordította a fejét, felfedve az arcát. Szemgödrét és ajkát véraláfutások festették feketére.

- Nem jött el - nyögte. - Nem válaszolt nekem.

Raihn. Furcsa, váratlan fájdalom kavargóit a szívemben. Ha Raihn megtudja, hogy Mische felébredt, és ő nem volt ott...

- Raihn visszatér. Hamarosan - reméltem.

Mische szemhéja megrebbent, repedezett szája sarka majdnem mosolyra húzódott.

- Raihn? Tudom. Raihn mindig visszajön.

A mosolya összeomlott. Egy könnycsepp gördült le az arcán.

- Hívtam és hívtam - nyöszörgőit. - Hívtam és hívtam, de nem válaszolt. Elhagyott.

- Visszajön - mondtam újra, de ő csak sírt, egyre gyorsabban és erősebben, amíg már beszélni sem tudott, amíg már levegőt sem kapott.

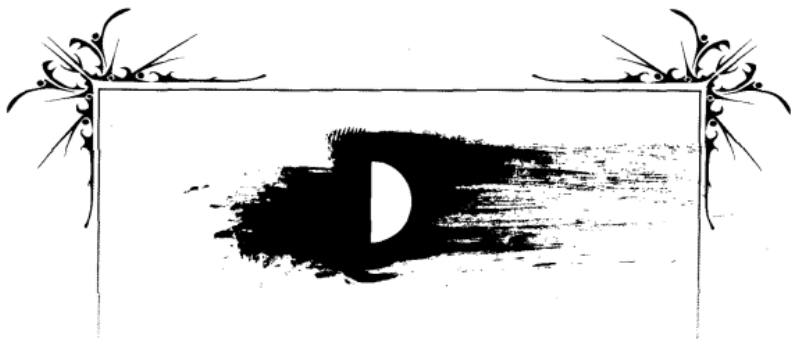
A szoba sarkában felhalmozott csomagjainkhoz siettem, és átkutattam őket. Az orvosi táskában bőven voltak gyógyszerek, de nem volt benne semmi elég erős ahhoz, hogy segítsen neki. Aztán a tekintetem az én csomagomra esett. Elejtettem Mische táskáját, odamentem az enyémhez, és kivettem az utolsó üvegce bájitalt, ami még megmaradt. Majdnem üres volt már. Nem sok maradt benne. Nem lenne elég ahhoz, hogy meggyógyítsa Mische-t - még csak távolról sem -, de életben tartaná az éjszaka folyamán, és lenyugtatná.

így is tétováztam. Ez a gyógyszer azon kevesek egyike volt, amely emberi mivoltom ellenére rajtam is tud segíteni. Még nem gyógyítottam meg a saját égési sérüléseimet sem. És a Félhold próbája vészesen közeledett.

Mische újabb gyötrelmes zokogásba kezdett. Ettől a hangtól kikészültem, és a maradék önuralmam is elszállt.

Nem voltam képes ezt tovább hallgatni. Nem tehettem.

Visszatértem hozzá, hátradöntöttem a fejét, és beleöntöttem a szájába a gyógyszer utolsó cseppjeit. És nem tágtítottam mellőle, míg könnyfoltos arca ki nem simult, és álomba nem merült: nehéz és álomtalan álomba, mint egy gyermek.

HUSZONHETEDIK FEJEZET

MÉG SOSEM LÁTTAM ILYENNEK VINCENTET.

Már várt rám, amikor megérkeztem. Szárnyainak vöröse még az árnyékban is bíborszínűre festette sziluettjét. Az inge felső három gombja ki volt gombolva, felfedve az Örökösjegyet. A finom, vörös tintavonalakból kibomló füstfoslányok a szívverésével együtt lüktettek.

Szokatlan volt Vincenttől, hogy láthatóan hagyta a szárnyait és a Jegyét, de bármennyire is félelmetesek voltak ezek a dolgok, nem ezektől szorult össze a gyomrom, amikor megláttam.

Vincent mindig nyugodt volt - kegyetlen, amikor kellett, igen, de mindig elegánsan visszafogott. Most csak egy pillantást vetettem az arcára, de egy idegent láttam magam előtt, akinek szinte a pórusaiból áradt a düh. Normális esetben indulatainak összessége sima fekete tenger volt, nyugodt felszínnel, amely elrejtette a mélyben megbúvó borzalmakat. Most magasba tornyosuló hullámok habos taraja kavargóit rajta.

Soha nem láttam semmit, csak a biztonságot, amikor Vincentre néztem. De ma este valami visszariadt bennem a látványától - mintha a nyolcéves

önmagam ragaszkodott volna ahhoz, hogy... *úgy néz ki, mint az apád, de nem ő az.*

Aztán felém fordult, a tekintete ellágyult, és amikor a válla hosszú megkönnyebbüléssel ellazult, én is fellélegeztem.

Aki így néz rám, az nem lehet más, csak az apám. Es az Istennőre, nagyon megkönnyebbültem, hogy láthatom.

Alaposan végignézett rajtam.

- Sértetlen vagy?

Bólintottam.

- Kimaradtál a legrosszabb részből?

Elharaptam az igazságot. *Persze, mert vámpírokat gyilkoltam az emberlakta negyedekben Rióban társammal!* Azt biztos szívesen hallaná.

Azt mondtam:

- Igen. Szerencsém volt.

- Soha nem akartam, hogy ilyen idők tanúja légy. Tudtam, hogy eljönnek, de nem akartam, hogy a részese legyél.

- A Rishanok műve volt? - kérdeztem csendesen. - Biztos vagy benne?

Közben Raihn hangja visszhangzott a fülemben, amint teljes bizonyossággal állítja, hogy nem a Rishanok tették.

- Igen.

- Máshol is támadtak?

Megköszörülte a torkát.

- Igen. De bizonyos szempontból ez áldás. Túl régóta nem volt lehetőségem arra, hogy egyszer és mindenkorra végezzek velük. Ezúttal nem fogok félúton megtorpanni.

Teljesen felém fordult, a fény az arcára esett. Vörösfekete foltok fénylettek az ingén és a nyakán - vámpír vérfoltok. A csuklójára is jutott belőlük, éppen az ingujja mandzsettájának határán, és a körme alatt is sötétlett. Valószínűleg sietve megtörölte a kezét és az arcát, mielőtt idejött, de ha el akarta rejteni előlem, hogy mit művelt az elmúlt két napban, csúfos kudarcot vallott.

A hirtelen és erőteljes félelem összeszorította a mellkasomat.

Elvesztettem Ilanát. Nem tudtam, hogy túlélem-e Vincent elvesztését is.

Ha a Rishanok valóban előrenyomulnak, ő az elsődleges célpontjuk. Az Éj Házában minden Rishan lázadó tudta, hogy a háború megnyerése azt jelenti, hogy vagy egymillió Hiaj vámpírt kell megölniük... vagy csak egyet: Vincentet. Nem volt gyermeke - nagyon jól tudta, milyen veszélyesek az erős utódok. Ez azt jelentette, hogy a Hiaj klánnak nem volt örököse nélküle. Senki sem örökölheti a Hiaj Éj szülött Klán hatalmát. Nincs senki, aki felhasználhatná.

Amikor a klánok között háború tört ki, az örökös és minden olyan személy megölése lett a végső cél, aki örökölhette volna a hatalmukat.

Végül is pontosan ezt tette Vincent kétszáz évvel ezelőtt. A Nyaxiától kapott ajándékát - a Kejari megnyeréséért kapott díjat - arra használta, hogy növelje a saját hatalmát, és megfossza a Rishan öröklési vonalat minden hatalomtól. Aztán Vincent felhasználta ezt a hatalmas erőt, hogy megöljön minden Rishant, aki bármilyen kapcsolatban is állt a vérvonalukkal, és megöljön minden Hiajt, aki előtte állt az öröklési rendben. Végül is az összes Éjszülött király fejére egy holttestekből rakott dombon álló trónon tették fel a koronát.

Figyeltem, ahogy Vincent tekintete távolba réved, mintha ő is arra a napra gondolna, és egy szörnyű gondolat szorította össze a gyomromat.

A Rishanok korábban is lázadtak már, de soha nem így. Most a győzelemért folyt a harc.

- Gondolod, hogy újra van Örökösük? - kérdeztem.

Vincent két évszázaddal ezelőtt megölte az egész örökös vérvonalat. De Nyaxia, az a kőszívű szuka, soha nem akarta, hogy bármelyik Klán teljesen kihaljjon. Szerette, ha a gyermekei egymásnak esnek. Egy napon végül úgyis Örökösjegyet ajándékozott egy másik Rishannak. Legutóbb, amikor ez történt, a Rishan uralom több mint háromszáz évig tartott. Kétszáz év sem tűnt lehetetlennek.

Ha a Rishanoknak ismét volt vérvonaluk, akkor az egész klán sokkal veszélyesebb, mint ha nincs ilyenjük. A múltban voltak kisebb lázadásai - mint az, ami engem is Vincent útjába sodort -, de ezek vezető nélküli összecsapások voltak, amelyeket csak harag és bosszú hajtott. Akkor sem tudtak volna uralkodni, ha nyernek.

De ha újra van Rishan örökös? Az mindent megváltoztat.

Vincent állkapcsában megfeszültek az izmok: ebből is láttam, hogy sokat gondolkodott ezen a kérdésen.

- Lehetséges. Ha van, ki fogjuk deríteni.

Bassza meg!

- Ha ez a helyzet - folytatta -, szükségem lesz rád, miután összekapcsolódtunk. Meglesz a szabadságunk és a hatalmunk, hogy megszálljuk a területeiket. Felszabadíthatod őket. - Szomorúan mosolygott rám. - Tudom, hogy mióta akarod ezt. Csak azt sajnálom, hogy ilyen körülmények között kell megtörténnie.

A gondolat megszádított. Egy életen át tartó félelem és óvatosság, és végül a lehetőség, hogy nyomot hagyjak a világban, de nem letört körmökkel, hanem olyan fogakkal, amelyek ugyanolyan mély harapásra képesek, mint az övék.

A szüleim meghaltak. Bármilyen más családom is volt még rajtuk kívül, valószínűleg ők is halottak. Tudtam. És talán... talán egy részem remélte is, hogy így van, mert mire eljutok hozzájuk, már kevésbé fogok hasonlítani rájuk, mint valaha. De addigra legalább többre leszek képes, mint hogy egyesével szedjek le vámpírokat az éjszakában.

Lehetek valaki. *Tehetek* valamit.

Lenyeltem a váratlan érzelmi hullámot, és gyengén rávigyorogtam Vincentre.

- Ha én leszek a győztes.

Nem viszonzta a mosolyt.

- Te leszel a győztes, Oraya.

Néha nem tudtam, mivel érdemeltem ki ezt a fajta bizalmat. Bárcsak én is olyan biztos lennék benne, mint ő!

A Félhold próbájáig már csak pár nap volt. A jelen zord emléke rázúdult a jövőre vonatkozó álmaimra. Mintha Vincent is rájött volna erre, benyúlt a zsebébe, és egy kis üvegcsét vett elő, melyben ezüstszerű folyadék volt.

- Még több mérég, a pengéid számára. Nem tudtam több gyógyszert szerezni neked. Talán legközelebb.

Összerezzentem, de próbáltam titkolni. Hiba volt Mische-nak adni az utolsó gyógyszeremet. Most meg kell küzdenem az égési sebeimmel. És rosszabbul

fogok harcolni.

Figyeltem Vincentet, ahogy az égre nézett, mélyen elgondolkodva.

Úgy tűnt, a látogatásunk kezdete óta kicsit megenyhült, de még mindig óvakodtam attól, hogy felhozzam a következő kérésemet. Tudtam, milyen hideg, jégből álló falat képes Vincent építeni maga köré, ha úgy érzi, provokálják. Velem szemben mindig felengedett végül, de nem akartam, hogy haragban váljunk el egymástól a Félhold próbája előtt.

Mégis... még kellett próbálnom.

- Van még egy dolog - mondtam óvatosan. - Egy lány. Az egyik szövetségesem a Félhold próbáján. A támadás során nagyon súlyosan megsérült, de a Ministaer elutasította a Kejariból való kivonulását. Nem élné túl a próbát.

Az ajka elvékonyodott.

- Sajnálatos. Így csak még több vér tapad a Rishanok kezéhez.

- Nem tehetnél valamit? Hogy visszavonulhasson?

Tekintete rám szegeződött, pillantása hirtelen éles lett.

- Miért?

- Ő a szövetségesem, és túl gyenge a harchoz.

- Akkor hagyd meghalni a ringben. Hagyd magára, mikor megkezdődik a próba.

Átfutottam a Kejari tanulmányozásával töltött több száz óra emlékét.

- Nem tudjuk, miben áll majd a próba. Lehet valami, ami összeköti a sorsunkat. Ha ő meghal, én is meghalok. Történt már ilyen. A hatodik Kejarin. A tizennegyedikén.

Kétszer. Húszból kétszer. Még mindig tétozózott. Tudtam, hogy még ezek az esélyek is túl nagyok voltak neki.

Egy pillanatnyi gondolkodás után azt mondta:

- Old meg ma este! Akkor már nem a te problémád.

Nagyon igyekeztem, hogy semleges maradjon az arckifejezésem. Mégis erős sokként hatott rám, amit mondott.

Miért?

Nem is olyan régen nem lett volna semmi sokkoló ebben a javaslatban. Ami azt illeti, most még megdöbbenőbb volt, hogy meg sem fordult a fejemben,

hogy megöljem Mische-t.

És a legmegdöbbentőbb az volt, hogy már maga a gondolat is undorral töltött el.

Vincent éppen eléggé összehúzta a szemét, hogy megmutassa, észrevette, hogy megváltozott a viselkedésem.

- Mi a kifogásod? A Kejari ebben az évben lehetővé teszi a versenyzők közötti gyilkosságot. Ha ennyire megsérült, akkor szövetségesként haszontalan számodra a próba során, és utána csak veszélyt jelent, ha valahogy sikerül túlélnie. Ez a tiszta, egyszerű megoldás.

Kétségbeesetten próbáltam érvelni ez ellen, de nem sikerült. És Vincent most nagyon figyelt. Nem tudtam hová hátrálni. Túl sok kérdést tenne fel.

Maga a tény, hogy ez ennyire nehezemre esik, bennem is sok kétséget ébresztett fel azzal kapcsolatban, hol állok egyáltalán.

- Nincs ellenvetésem - mondtam. - Igazad van. De még mindig van egy másik problémám.

Feszegettem a határait. Keményen feszegettem. De hagytam, hogy a szavak előtörjenek belőlem.

- Ezzel csak egy másik szövetségesem marad. És ő nálad van.

- Nálam? - Vincent visszanézett az égre, mintha elméje már elkezdett volna sodródni. - A kihallgatás Jesmine feladata.

Pislogtam, magamat is meglepve. Vincent mindig is a bizonyosság egyetlen pillére volt, az egyetlen az életemben, akiben teljes mértékben bíztam. És mégis... tudatlansága... hamisnak tűnt.

- Ma őt is elvitték a többiekkel együtt - mondtam.

- Ki kell derítenünk, ki tette ezt, Oraya. A Kejari versenyzői között megbújó ellenségeink nyilvánvaló gyanúsítottak. Biztos vagyok benne, hogy egy darabban tér vissza a próba előtt, mint a többiek, amint Jesmine megbizonyosodik az ártatlanságáról.

Ellenségeink a Kejari versenyzői között. Tudtam, mit tett Vincent az ellenségeivel.

- Természetesen értem. Csak... szükségem van rá. A Félhold a leghalálosabb a próbák közül, és a túlélésem tőle függ.

Vincent tekintete rám szegeződött.

- Jól tudom, milyen veszélyes a Félhold - csattant fel. - Azt hiszed, nem vagyok vele tisztában? Azt hiszed, nem gondolok folyamatosan rád, és arra a próbára, és hogy milyen halálos? - A szája gúnyos vigyorra görbült, amely kísértetiesen hasonlított ahhoz, amit a halálos fenyegetésű beszéd közben figyeltem meg rajta. - Tudod, mi tenné még veszélyesebbé, kis kígyó? Ha olyan szövetségessel harcolnál, aki csupán a megfelelő időre vár, hogy hátba szúrjon.

- Neki is szüksége van rám, hogy túlélje ezt a próbát.

- És utána?

- És utána kész vagyok megölni, amikor muszáj lesz. - Határozottan szólaltam meg, ám a kijelentés furcsa érzést keltett a nyelvemen. - De most szükségem van rá.

A férfi, aki visszanézett rám, a király volt, nem az apa.

Az arca hidegnek és keménynek látszott. Újabb lépést tettem felé.

- Nem ő tette, Vincent.

- Honnan tudod?

- Mert... - Mische. Nem tudtam, hogyan magyarázzam el neki. - Bízz bennem! Nem ő tette.

- Bizalom - horkantott fel gúnyosan. - Tudod, milyen veszélyes ez a szó?

Sértő volt, hogy ilyet kérdezett tőlem. Annyi okom volt rá, hogy ne bízzak Raihnben. És talán... talán megengedtem magamnak, hogy erről gyakrabban feledkezzem meg, mint kellett volna.

De ez... az az arckifejezés, amikor látta, hogy a palota lángokban áll... lehet, hogy nem bíztam Raihnben. De ebben bíztam.

- Ne törd össze! - mondtam. - Kérdezd ki, rendben. De ne törd össze! Kérlek!

Vincent mereven bámult rám. Egy ijesztő pillanatra elgondolkodtam azon, hogy talán pont az ellenkezőjét tettem annak, amit kellett volna - talán a könyörgésem gyanúsabbá tette őt, mint amennyire Raihn Rishan vére miatt úgylát gyanús volt.

Lehajtotta a fejét, és felsóhajtott.

- Rendben. - Amikor visszafordult felém, és az arcára vetülő fényben hirtelen kimerültnak tűnt, az aggodalom mélyen belevésődött minden feszült

vonásába. - De ez a háború ideje. Olyanokkal vagyunk körülvéve, akik holtan szeretnének látni minket. Ne felejtsd el a fogaidat, kis kígyó. Szükséged lesz rájuk!

BIZONYOSAN NYAXIA TEMPLOMA volt a legpompásabb épület Sivrinajban, a grandiózus épületek városában, ha az Éjszülöttek várát és a Holdpalotát nem számítottuk. Nyaxiának természetesen sok temploma volt mindhárom Házban - az Éj Háza minden nagyobb városában, sőt, kisebb településeken is. De saját fővárosában minden Ház nagy tisztelettel adózott Teremtőjének, a Sötét Anyának. Úgy hallottam, hogy az Árnyak Házában lévő templom egyetlen, az éjszakai égitestekig érő fekete acéltorony, kétszer olyan magas, mint a mi leghatalmasabb kastélyaink.

Én ritkán - nos, valójában soha - nem jártam az Éjszülöttek templomába, amelyet Sivrinaj földrajzi középpontjában építettek. Ez volt az első épület, amelyet itt felhúztak. Amikor Sivrinaj alakult, az Éj szülöttek - a Nyaxia által kevesebb mint egy évvel korábban létrehozott fiatal vámpírok - éppen újjáépítették királyságukat, miután a keletre fekvő emberi nemzetek eltörölték azt. Semmijük nem volt, csak egy halott társadalom maradványai, a halhatatlanság friss adománya és a gyerekes mágia, amit nem is tudtak értelmezni.

Az első dolog, amit kiizzadtak magukból, mégis egy kibaszott templom volt.

Nem menedéket hoztak létre. Nem kórházat. Hanem egy templomot. Micsoda prioritások!

Utáltam itt lenni.

Úgy tűnt, minden egyszerre visszhangzik és hallgat. Messze felettem ezüstös fémszerkezetek és elvarázsozott ólomüvegek díszítették az éjszakai égboltot, amelyen lassan sodródtak a platinasárga csillagok. A fény itt hűvös és halvány volt - csupa Lidércfény, de biztonságosan elzárva száz meg száz kis kristálykupola-lámpásban, amelyek lusta mandalák árnyékát vetették a földre.

Csend volt. Megszólalni sem szabadott a templom épületén belül. Nyaxia hívei az ívelt falak mellett gyülekeztek, arcuk centiméterekre volt a freskókkal festett vakolattól, olyan mozdulatlanul és hangtalanul álltak, mint a szobrok - láthatóan istennőjük maximális imádatán meditálva.

Néha úgy gondoltam, Nyaxiának pokoli jó humorérzéke van. *Vajon hogy fogalmazott?, tünődtem. Építő templomot, hogy megmutasd, mennyire szeretsz! Legyen émelvítően szép! Aztán menj be, át bámuld a falat tizenöt órán keresztül!*

Nyaxiának természetesen sok más fanatikus híve is volt, sokan közülük messze érdekesebbek - és veszélyesebbek -, mint ezek a sötét akoliták. Reméltem, hogy a leg- rosszabbal egész életemben nem fogok találkozni.

Bármennyire is unalmasak voltak ezek a szerencsétlenek, legalább példás fegyelem jellemezte őket. Még a fejüket sem fordították el, miközben elsétáltam mellettük, annak ellenére, hogy véreztem - és bárhog is akarom tagadni, ideges voltam, ami azt jelentette, hogy valószínűleg ínycsiklandó illatot árasztottam magamból.

Lépcsőről lépcsőre haladtam felfelé, végig a templom belsejében, amíg fel nem értem a tetejére. Ősi, faragott fából készült, kétszárnyú kapu magasodott fölém.

Lenéztem a kezemre. Remegett.

Bassza meg! Nem! Ha bemegyek oda, egy pillanatra sem hagyom, hogy észrevegyék - egyetlen átkozott másodpercre sem -, mennyire félek.

A félelem fizikai reakciók sorozata.

Leráztam a borzongást a bőrömről, és lelassítottam a légzésemet, hogy a szívemet is erre kényszerítsem. Megérintettem pengéim markolatát - mindkettő frissen volt töltve Vincent mérgével -, csak hogy emlékeztessem magam, milyen könnyű megragadnom őket.

Kopogtam az ajtón, és kinyitottam, amikor behívtak.

Majdnem egy év telt el - a legutóbbi napéjegylenlőségi fesztivál óta -, mikor legutóbb ilyen közelről láttam a Ministaert. Megint sokkolt a látványa. Amikor fiatalabb voltam, és először hallottam beszélni, megkérdőjeleztem, hogy lehetséges-e, hogy valóban kétezer éves. Egy közeli pillantás eloszlatta ezeket a kétségeket.

Nem, az arcán nem voltak ráncok, kivéve néhány durva vonalat a szeme sarkában. De az egész külseje kopottasnak tűnt - minden egyszerre volt túl éles és túl sima rajta. Papírvékony bőre, amely alól kilátszottak az erek - szorosan feszült kiálló arccsontjaira, ajkaira, halottfehér szemhéjára. Azt mondják, a vámpírok vére sötétebbé válik, ahogy öregsenek. A Ministaer vére bizonyára teljesen befeketült már.

Felállt, ahogy beléptem.

- Oraya. Az Éj született lánya. Üdvözöllek!

Az izmok megfeszültek a szája körül: rángatózó, egyenetlen mozgásban. Illett valakihez, aki két évezred óta nem tudta, milyen embernek lenni.

Azonnal fel tudta idézni a nevemet. Megborzongtam.

- Mit tudsz felajánlani Nyaxiának ezen az estén? - kérdezte.

Óvatosan semlegességet erőltettem az arcomra.

- Te - ki kellett javítanom magam -, Nyaxia elutasított egy, a Kejariból való kilépés iránti kérelmet. Az egyik szövetségese mért.

A Ministaer arckifejezése nem változott.

- Nyaxiának megvannak a maga okai.

- Azért jöttem hozzád, Ministaer, hogy lássam, van-e valami, amit tehetnék, hogy meggondolja magát ebben a kérdésben.

A Ministaer rám nézett. A szeme miatt, amely szilárd és tejfehér volt, nem tudtam nyomon követni, merre néz, de tudtam, hogy tetőtől-talpig végigmér. A kurva Istennő verje meg, hogy undorodtam ettől a féregtől. Minden taszított vele kapcsolatban.

- Van valami -, mondtam, a szót hangsúlyozva -, egyáltalán *bárm*i, amit fel tudnék ajánlani Nyaxiának, és ami enyhítené a versenyző kiesése miatt őt érő veszteséget?

A Ministaer egy hosszú pillanatig hallgatott, és arra gondoltam, talán rosszul ítélt meg őt. Aztán közelebb léptem, és az orrlyukai megrándultak.

Ez az! Éhség.

- Talán elegendő lenne *egy* kis véráldozat - mondta. - A versenyző elveszett véráldozatának kompenzálására.

Mindenestül elborzadtam, ahogy rám nézett. Akaratom ellenére azonban a szívverésem felgyorsult. Biztosan megérezte, mert megpillantottam, ahogy

száraz, puha nyelve végigcsúszik alsó ajkán.

- Akkor egy kis véráldozat. - Alig tudtam kinyögni a szavakat. - Emberi vér.

- Emberi? - A Ministaer furcsa hangot adott ki, ami úgy hangzott, mintha olyasvalaki nevetett volna, aki még soha nem hallott ilyet. De ez a groteszk mosoly eltűnt, amikor a csuklómat, az ereimet felfelé nyújtva, az íróasztala fölé emeltem.

A szemhéja megremegett. Vágy. Tiszta vágy.

Megfogta a kezem, tenyerét az enyém alá helyezte. A bőre túl sima volt, túl hideg - pontosan ugyanolyan hőmérsékletű, mint a levegő többi része.

- Á, így már sokkal jobb - dorombolta.

Nem tudtam elhinni, hogy tényleg megteszem. A másik kezem a fegyveremhez csúszott. Ott pihent.

A biztonság kedvéért.

- Igyál! - mondtam aztán.

ABBAN A PILLANATBAN, amikor becsuktam a szobánk ajtaját, egy karosszékre roskadtam. A csuklóm csípett, fájdalom égette a karomat. A jobb kezemet ajánlottam fel - a nem domináns kezemet -, de ezen a kezemen volt a Lidércfény okozta seb is, így az egész karom a fájdalom zilált zűrzavarává vált. A fejem kábult volt, az érzékeim méregtől maszatósak.

Raihn még mindig nem tért vissza, ami nagyon nem tetszett.

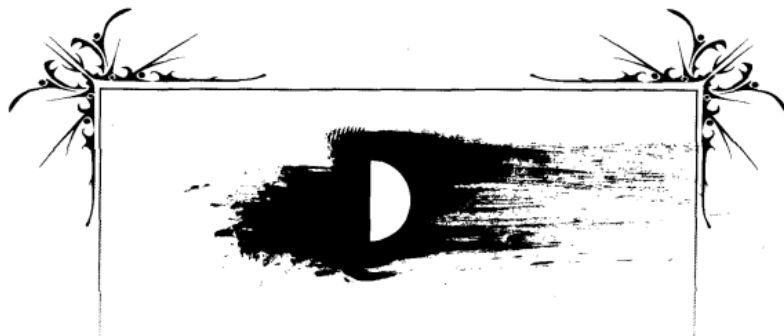
Hátradőltem a karosszékre, és átnéztem a szobán. Mische aludt, de még eszméletlen állapotában is láttam, ahogy a fájdalom apró ráncokat vés az arcára.

Pragmatikus döntést hoztam.

Ha Mische meghal, Raihn soha nem lesz képes versenyezni. És nem mondhattam el Vincentnek, hogy nem ölhetem meg anélkül a lányt, hogy a férfiban teljes joggal bizalmatlanságot ne ébresztenék. Az egyetlen dolgot tettem, ami lehetséges volt.

Ezt mondogattam magamnak, miközben Mische alvó alakja körül elhalványult előttem minden.

Ezt mondogattam magamnak, noha valahol mélyen pontosan tudtam, hogy nem lennék képes beledöfni azt a tört Mische mellkasába.

HUSZONNYOLCADIK FEJEZET

HÍVTAM ÉS HÍVTAM, DE NEM JÖTT EL.

Kipislogtam a szememből az álom maradványait. A nyakam nagyon fáj, kényelmetlen szögben szorult a szék karfájához.

A szoba túloldalán széles sziluett ült Mische ágya előtt, a lámpák hátulról érkező fényében.

- Miért nem jött el? - nyöszörgött Mische újra és újra. - Nem tudom rávenni, hogy válaszoljon. Nem tudom, én...

- Ne aggódj most emiatt - mormogta Raihn.

- Hogy aggódhatnék bármi más miatt? Hogyan...

- Azon aggódj, hogy jobban legyél. Csak pihenj! Megteszed ezt nekem?

- Én...

De a sziluett elmozdult, a keze a lány arcához ért - talán varázslatot használt -, és Mische elhallgatott.

Küzdöttem az alvás kódéval. A vámpírméreg nyugtató hatással bírt. A Ministaeré, akármilyen öreg is volt, keményen megütött.

Forgott velem a szoba, de azért feltápászkodtam valahogy. Raihn is felállt, de csak nagyon lassan. Volt valami furcsa a mozgásában, és nem tudtam, mire

véljem. Megfordult, de csak annyira, hogy profilból láthattam. Ajkához tette a mutatóujját, majd a szomszédos szoba ajtaja felé biccentett.

Amikor felálltam, a padló olyan élesen megdőlt, hogy biztos voltam benne: azonnal felborulok. Valahogy mégis sikerült követnem Raihnt a szomszédos hálósobába. Amikor becsuktam magam mögött az ajtót, a sokk elég volt ahhoz, hogy lerázzam magamról a maradék kábulatot.

Raihn ingének hátsó része, az egykor fehér vászon, át volt itatva vérrel. A foltok a hátán virágszerűen nyiladoztak - némelyikük már száraz, csaknem fekete volt, némelyik merev, bordó csík, de akadt néhány friss, sötétbíbora színű is. Teljesen beborította, az anyagot a testére tapasztotta, és a haja vége is belelógott.

- Bassza meg - suttoztam.

Enyhén felnyögött, majd abbahagyta, mintha még ez is fájt volna neki.

- Igen.

- Én... mi-mi történt?

Milyen hülye kérdés. Mintha nem tudtam volna pontosan, mi történhet egy Rishannal egy kihallgatás során.

Raihn hátat fordított nekem. Felemelte a karját, a mozdulat merev és egyetlen volt.

- Hogy van Mische? - kérdezte.

- Ő...

Mintha azt remélte volna, hogy a válasz eltereli a figyelmét, lerántotta az ingét a feje felett.

- ...ugyanúgy van. - Nem találtam szavakat.

Raihn teste néhány hosszú másodpercre megmerevedett a fájdalomtól.

- Bassza meg - suttoztam.

- Bassza meg - értett velem egyet szaggatottan sziszegve.

Olyan sok vér volt a hátán, hogy először nem is tudtam megmondani, mit látok. Csak a lámpák durva oldalfénye hasított át rajta, a narancssárga világosság láthatóvá tette brutális sebei határait. A két vágás szimmetrikusan futott végig a háta mindkét oldalán, a vállá ívétől a lapockáján át egészen a gerince tövében lévő mélyedésig. Mélyek voltak, a szövetek rétegenként

hasadtak be - elég mélyen ahhoz, hogy megesküdtem volna rá: látom az izmok játékát, ahogy a háta megmozdul.

Nem egyetlen vágás volt. Nem siették el. Gondosan le- hántották a bőrt, a vágásokból minden irányba kiterjedő sebek hálózata húzódott.

Egy másik sebhely is végigfutott a háta közepén - egy nagy, gyémánt alakú folt a válla felett, amely aztán a gerincén folytatódott. A vér annyira eltakarta, hogy nem voltam biztos benne, hogy ez a friss sérüléseinek része, vagy valami régebbi.

Képtelen voltam megszólalni, pedig nem volt rá okom. Nem ez volt az első alkalom, hogy kínzások eredményével szembesültem. Tudtam, hogy az Éj szülött őrség könyörtelen. Arra képezték ki őket, hogy a fájdalmat is fegyverként használják.

A düh szédítő villáma mégis belémhasított a látványtól. Düh, az elárultság különös érzése, és egyetlen mondat: *Kértem, hogy ne törje meg.*

Vincent a szemembe nézett, és beleegyezett.

Milyen régiek voltak a legfrissebb sebek? Vajon hány sebet ejtettek még rajta, miután beszéltem vele? Tudta, hogy hazudik nekem, amikor ígéretet tett?

Ezek a kérdések úgy döftek belém, keményen, egymás után, mint a nyilak. A fejemben lévő hang azonnal elsimította a legélesebb vádakát - *millió más dolog jár a fejében; neki ehhez semmi köze; azt kellett tennie, ami a királyságának jó.*

De mélyen, mélyen a szívemben, valahol, ahová népi néznék túl közélről, éreztem. Egy repedést.

- A szárnyad - suttogtam fojtottan. - Tényleg...

Raihn halványan rám vigyorgott a válla felett.

- Mindez pont azért történt, mert nem voltam hajlandó felfedni a szárnyamat. Jól döntöttem, nem gondolod?

A megkönnyebbülés rövid életű volt.

Még mindig volt szárnya, igen. De megidézni ezekkel a sebekkel, pont ott, ahol a testéhez kapcsolódik... gyötrelmes lenne, ha nem lehetetlen, amíg meg nem gyógyul.

Nehezemre esett a nyelés.

- Ezt kezelésbe kell venni - mondtam.

- Mische-nak van egy szere a csomagjában. - Félig megfordult, majd összerezte, és bocsánatkérő pillantást vetett rám. - Elő tudnád...

Bólintottam, és átmentem a szomszéd szobába, megragadtam Mische táskáját, majd visszatértem. Raihn pontosan ott volt, ahol hagytam, mintha egy kis mozgás is túl sok lenne neki.

- Esetleg le tudnál térdelni az ágy előtt? - kérdeztem. - Rátámaszkodhatnál.

- Arra célzol, hogy nem vagyok képes egyenesen megtartani magam, hercegnő?

Nem *céloztam* semmire. Biztos voltam benne, hogy amint beleszúrom a tűt, megfordul és kiszakítja az összes öltést. Még akkor is, ha olyan fájdalomtűró volt, mint *egy* szobor. Még a *szobrok*, szétmorzsolódnának ettől.

Úgy tűnik, az arcom megváltozott, mert felnevetett.

- Megadom magam. Rendben. Megfogtál. Igazad van.

- Megpróbálhatok *egy* kis alkoholt találni - ajánlottam fel.

- Elküldelek az emberlakta negyedekbe, hogy hozz nekem *egy* kis pisiízű sört ezek után.

- Meg is érdemelnéd - mondtam, és komolyan is gondoltam.

Újra felnevetett. Anyám, majdnem rosszul éreztem magam, hogy erre kényszerítettem, és lassan megfordult.

A kínzás, úgy tűnt, a hátára korlátozódott. Csekély vigasz. Egy karcolás sem volt a mellkasán, bár apró hegek tarkították a bőrét, amelyek nyilvánvalóan sokkal régebbiek voltak, mint a mostaniak. Meleg fény hullámozott a teste domborulatain és völgyein - megvilágítva izmos alakjának tájképét, és kiemelve minden domborodó vagy gödrös heget.

Bármely más pillanatban azt kívántam volna, bárcsak ott befagyaszthatnám az időt. Úgy nézett ki, mint egy festmény. Gyönyörű, de egyben érdekes is, minden egyes bőrfelület *egy* másik történetről, *egy* másik múltról suttogott.

A furcsa, irracionális, mindent elsöprő késztetés, hogy közelebb lépjek hozzá - hogy megérintsem -, hullámként csapott le rám, összeomlott, majd kegyesen lecsillapodott.

Nyeltem egyet, és eltoltam ezeket a gondolatokat.

- Térdelj oda! Mögéd ülök.

Engedelmeskedett, minden mozdulata lassú volt és merev. Olyan fájdalmasan más, mint az egyébként rá jellemző kecses mozgás. Letérdelt az ágy szélénél, és nekitámaszkodott, karjait keresztbe fonta az ágytakarón.

Leültem mögé. Közelről a sebek még szörnyűbbeknek tűntek.

Felszisszentem. Hogyan fogjak a sebek összevarrásához?

- Ez ígéretesnek hangzik - mondta Raihn.

- Én csak... sajnálom, amit tenni fogok veled.

- Örülök, hogy az ágyban pont olyan finoman viselkedsz, mint ahogyan azt vártam.

Ezen még csak el se mosolyodtam.

Átkutattam az orvosi táskát. Mische-nak volt itt mindene - fertőtlenítőszer, tűk, sebészi cérna, kötszerek, még kis sínárnak is. Elővettem a fertőtlenítőszert, és reméltem, hogy valamilyen varázslatnak köszönhetően erősebben hat, mint normális esetben.

- Akarod, hogy szóljak? - kérdeztem.

- Valószínűleg nem... bassza meg!

A keze összeszorította az ágytakarót, miközben a fertőtlenítőszert a hátára öntöttem.

- Gondoltam, hogy ilyenkor számítász rá a legkevésbé.

- Jól gondoltad - morogta.

Befűztem a tűt, szemügyre vettem a sebeit. Úgy éreztem, mintha próbára készülnék, csak ez teljesen más, mint az eddigiek.

Próbák. Már a gondolatra is összeszorult a mellkasom. A vámpírok sokkal, sokkal gyorsabban gyógyultak, mint az emberek. De... basszus, hogy versenyezhetne *így!*

- Azt tudod, hogy kénytelen leszel végig dumálni hozzám? - kérdezte Raihn. - Egész beszélgetésre tartok igényt. Hogy neked is olyan fájdalmaid legyenek, mint nekem.

Erre elfojtottam egy nevetést, bár gyorsan megpróbáltam gúnynak álcázni.

- Össze kell varrjalak, és még beszélgessek is?

Csak semmifigyelmeztetés, mondta.

Tehát nem szóltam neki, amikor elkezdtem varrni.

Az egész teste megfeszült. Az ágytakaró megmozdult, ahogy erőbben kapaszkodott belé.

- Jól *vagy*? - kérdeztem.

- Definiáld, mi az, hogy jól!

- Életben.

Felnyögött.

- Örülök, hogy ilyen magasra helyezed a lécet.

Nem akartam megkérdezni. De meg kellett tennem, annak ellenére, hogy már akkor utáltam az előre ismert választ.

- Mit kérdeztek tőled?

- Kérdeztek. Ez olyan udvariasan hangzik... fffm - sziszegett, amikor megint beledöftem a tűt. - Tudni akarták, mit tudok a támadásról. - Hangja eltűzött, kemény élel szólalt meg, Jesmine hangját utánozva. - Hogy szimpatizálok-e a Rishanok ügyével? Hogy ismerem-e a támadókat? Idéztem már valaha Éj szülött démonokat? Tudatában voltam egy szervezett Rishan lázadásnak? Leginkább azt akarták tudni, hogy én támadtam-e a kibaszott Holdpalotára.

Te tetted?, kérdeztem majdnem. Vincent szavai visszhangoztak a fülemben. Nem volt okom bízni Raihnben.

De nem mondtam ki hangosan. Nem tettem, mert már tudtam, hogy a válasz nem, és azt is tudtam, hogy hiszek neki. Még akkor is, ha Vincent bolondnak tart.

- Azt mondtad, nem gondolod, hogy ez Rishanok műve.

- Nem. Nem gondolom.

- Miért?

- A Rishanok már nem ilyen szervezettek. Drágalátos atyád csodálatos munkát végzett az elmúlt néhány évszázadban. Nem tudnák eléggé összeszedni magukat ahhoz, hogy képesek legyenek *egy* ilyen támadásra.

Ők. Nem mi. Igaz, nem nagyon láttam, hogy Raihn akár csak beszélgetett volna a többi Rishan versenyzővel. Nem mintha ez szokatlan lenne. A vámpírok területiális és barátságtalan lények. Pokolba, a legtöbb Hiaj sem beszél egymással.

- Nekik is ezt mondtam - kuncogott Raihn, aztán elhallgatott, és az ujjai ismét megfeszültek. - Úgy tűnt, nem hisznek nekem.

Láttam magam előtt a sebeket. Nem, nem hittek. Hosszú, hosszú, hosszú órákon át nem hittek neki. Nem hittek neki, becslésem szerint, több tucatszor.

Úgy döntöttem, elmondom neki a jó hírt, mert valószínűleg szüksége van rá.

- A Ministaer elfogadta Mische visszavonulását.

- *Alit* csinált? - Megfeszült, mintha ösztönösen meg akart volna fordulni, hogy rám nézzen, de meg kellett állnia.

- Nyaxia biztosan meggondolta magát.

Hosszú, hosszú sóhajt adott ki magából - annyira megkönnyebbült, hogy a következő öltésnél meg sem rándult.

- Ez a te műved - mondta végül.

Pislogtam. Többre becsült, mint gondoltam, hogy ilyen gyorsan erre a következtetésre jutott. Megható volt.

- Nem - mondtam. - Talán rájöttek, hogy ennek több értelme van.

- Pocsék színésznő vagy - hallottam a mosolyt a hangjában. Elég meleg volt ahhoz, hogy enyhítse a jobb kezem sajgását. Majdnem elég meleg ahhoz, hogy elfelejtsem, milyen érzés volt, ahogy Ministaer ajka a bőrömrre tapadt.

- Elvihatjuk valahova, amikor lemegy a nap - mondtam.

- Majd kitalálok valamit. Remélhetőleg még mindig túl kába lesz ahhoz, hogy vitatkozzon.

Még három öltés. Meg kellett állnom, hogy megtöröljem a kezem Raihn eldobott ingével, vörös-fekete kenetet hagyva a néhány tiszta folton.

Raihn halkán mondta, mintha nem akarna beszélni:

- Nagyon-nagyon régóta nem láttam őt így.

- A sebei már kezdenek gyógyulni.

- Nem ezek miatt aggódom. Ez...

Elhallgatott. A csendben Mische gyötrelmes szavai visszhangoztak a fejemben.

Elhagyott. Hívtam év hívtam, de nem jött el

Csak most jutott eszembe, hogy nem Raihnról beszélt.

- Tudod, mit akart csinálni, amikor rátaláltunk? - mondta csendes haraggal teli hangon. - Megpróbálta Atroxust hívni. A varázsereje cserbenhagyta, és nem tudta visszaszerezni. Ott volt azokkal a démonokkal és azzal a kibaszott Lidércfénnel, és az istenéhez könyörgött segítségért. Ha ott halt volna meg, az utolsó dolog, amit hallott volna, az ő hallgatása lenne.

Újjai meghúzódtak a szövet körül, amikor újra beleszúrtam a tüt.

- Mondtam neki, hogy ez fog történni. Alinden alkalommal fáj neki, amikor ezt a varázslatot használta. És azt is mondtam neki, kurvára mondtam neki, hogy egy nap az istene nem fog válaszolni. Hogy a Napisten nem fogja tovább engedni, hogy *Nyaxia egyik gyermeke* - fintorodott el undorodva, mikor kiejtette ezeket a szavakat - igénybe vegye az erejét. De ő csak...

Az égési sérülések Mische karján. Hosszú évek nyomai.

Hirtelen annyira szomorú, morbid értelmet nyertek.

- Hogy volt képes Mische erre? - kérdeztem. - Hogyan használta ezt a varázslatot?

- Papnő volt korábban. Még emberként. - Felhúztam a szemöldököm.

- Atroxus papnője?

- Mhm. Pachnaiban. Valamiféle misszionáriusi munkára jött ide. Hát nem vicces? - Raihn röviden felnevetett, majd megrándult a szája. - Misszionáriusok jönnek prédikálni a kibaszott vámpíroknak. És akkor történt. Bárki is alakította át, otthagya meghalni. Valószínűleg úgy gondolta, hogy szép kis rabszolga lesz belőle örökre, ha életben marad, de ha nem, akkor is jóllakik a véreből. Amikor azonban beteg lett, a vámpír úgy döntött, nincs kedve vesződni vele, és magára hagyta. Mische azt sem tudta, mit művelt vele az az állat.

Már régen hozzászoktam a vámpírok gondatlan kegyetlenségéhez. De még mindig undorodtam attól, hogy elképzeltem, min mehetett keresztül Mische, az akkor még szinte gyermek idegen leány.

Újra eszembe jutott a Ministaer szája a bőrömön, alig néhány órával korábbról. Egy csókra gondoltam a nyakamon és fogakra, és fájdalomra - aztán visszazökkenettem a valóságba, amikor Raihn káromkodott, mert egy kicsit túl erősen szúrtam meg.

- Sajnálom - állt meg a kezem. - Ki tette? Ki volt az?

- Bárcsak tudnám! Azt sem tudom, melyik Házból való. Nem fogja elmondani. Ha megtudom...

Halkan sóhajtott, amely mindenféle szavak nélküli ígéretet tartalmazott. Basszus, segítenék.

- Ami kikészít - mondta Raihn -, az az, hogy a szemétláda nem is tudta, vagy nem is törődött azzal, hogy szó szerint mindent elvesz tőle. Baszott elvinni legalább valami civilizáltabb helyre, mielőtt otthagyt volna meghalni. És most...

És most az emberi életének utolsó maradványa is eltűnt.

- Őket mindez nem érdekli - mondtam halkan. - Soha nem érdekli őket.

- Nem. Kurvára nem érdekli őket. És néha - feszült meg talán az öltés miatt, talán más okból. - Néha szégyellem magam, hogy közékük tartozom.

Nem akarom végignézni, ahogy te úgy olyan leszel, mint ók, mondta Ilana. És egészen mostanáig, egészen addig a pillanatig nem is gondoltam arra, hogy feladok valamit. Nem jutott eszembe, amíg meg nem hallottam Raihn hangját: és ennek most semmi köze nem volt a hátán lévő sebekhez.

- Milyen volt? - kérdeztem. - Az Átalakulás?

- Ix kebleire! Szörnyen viselkedsz a hálószobában, hercegnő.

Hallottam a hangján, milyen képet vág. Összeszorítottam a szám.

Elfojtottam egy mosolyt.

Nem gondoltam, hogy válaszolni fog, de azt mondta:

- Olyan érzés, mint a halál. A nagy részére nem emlékszem.

- Ki tette?

- Ez egy olyan kérdés, amire egy ilyen pillanatban nem tudok válaszolni. - Mintha viccet mondana. A szemrehányás éle. Jogos.

Elvégeztem az utolsó két öltést, majd megcsodáltam a kézimunkámat.

- Hogy néz ki? - kérdezte.

Őszintén válaszoltam.

- Kibaszott szörnyen.

Sóhajtott.

- Fantasztikus.

Még mindig vér borította a háta többi részét. Fogtam a törülközőt, és óvatosan letöröltem - a válláról, az oldaláról, és végül a háta közepéről.

Ott megtorpantam, a ruha félúton megállt a kezemben. Igazam volt - a háta közepén lévő nyom egy heg volt, egy nagy, sokkal idősebb sebhely, mint a ma esti jelek. Nagy háromszöget vájt a háta felső részébe, majd végigvonult a közepén. Talán égési seb?

- Hogy szerezted ezt?

- Nem, nem, nem! Ez nem így működik - állt fel fájdalmasan morogva. - Nem kell többé elterelned a figyelmemet, ami azt jelenti, hogy nem kell válaszolnom a kérdéseire.

Én is felálltam, és fájdalmamban megfeszítettem jobb kezem merev ujjait. Felém fordult, a szája sarka hirtelen megrándult, egyértelműen valami sértőt akart mondani, de aztán észrevette, hogy megdörzsölöm bekötött csuklómat, és az arca megváltozott.

A vigyora eltűnt.

- Ali ez?

- Semmi. Egy kis vágás.

- *Mi történt, Oraya?*

Hangjának intenzitása olyan helyeken ütött meg, amelyekre nem számítottam.

- Semmi sem történt - mondtam, és letettem a kezem. - A merénylet alatt szereztem. ,

Tekintete pislogás nélkül kutatta az arcom. Vörösebbnek tűnt, mint valaha a tűzfényben, tükrözve a mögöttem lévő lámpák narancssárgáját. Nem hitt nekem, de nem szólt semmit.

Benyúltam a gyógyszeres zsákba, és kihúztam egy tablettákkal teli üvegcset. Megfogtam a kezét, és beletettem a fiolát.

- Tessék. Nem gyógyítanak meg, de legalább annyira enyhítik a fájdalmat, hogy tudj aludni.

Nem tudtam, miért nem vettem el a kezem. Azt sem, hogy miért nem léptem hátrébb, annak ellenére, hogy olyan közel volt - elég közel ahhoz, hogy magam körül érezzem a teste melegét.

Nyeltem egyet.

- Sajnálom. Sajnálom, hogy ezt tette veled.

- Nem a te hibád.

Akkor is. Tényleg sajnáltam, még ha nem is tudtam, miért.

És még mindig nem mozdultam, amikor azt mondta:

- Válaszolj őszintén, Oraya. Szeretnél másik partnert a Félhold próbájára?

Tudtam, miért kérdezi. Mert most már csak ő és én maradtunk. Mert a háta tönkrement. Mert nem tudja használni a szárnyait.

- Találhatnál valakit - folytatta. - Meghaltak néhányan a merényletben. Társakat hagytak hátra. Megérteném.

Meglepett, hogy a válasz olyan egyértelmű volt, olyan azonnali.

- Ehhez már túl késő. Itt ragadtál velem.

Láttam, ahogy görbül a szája. A mosolya valódinak tűnt. Más volt, mint amikor vigyorgott.

- Az ember és a nyomorék - mormolta. - A többiek reszketnek majd a kibaszott rémülettől.

Magamat is megleptem a válasszal:

- Jobban is teszik.

A kezem még mindig Raihn kérges tenyerén feküdt. Az ujjai az enyémelek köré kulcsolódtak, mintha néma egyetértésben lennének.

Még egy nap.

Amikor a Félhold véget ér, ellenségek leszünk. Talán ez meghittségnek tűnt, de hamarosan megpróbáljuk majd megölni egymást.

Erről egy percre sem feledkeztem meg.

Ma este azonban nehéz volt a lelkem - tele Raihn kínzásával és Mische múltjával, Vincent hazugságaival és a sötét emlékekkel, amelyeket a Ministaer szája keltett a bőrömnön. Talán gyenge voltam. Talán bolond.

De annak ellenére, hogy tudtam: el kellene húzódnom, nem tettem.

Nem: úgy ittam magamba Raihn érintését, mint az utolsó korty bort. Egy titkos, szégyenteljes bűnt.

MISCHE MARADNI AKART. Még félig eszméletlen, delíriumos állapotában is tiltakozott, amikor Raihn kivitte a Holdpalotából. Azt mondta, van néhány

barátja, és ők elviszik majd a lányt Sivrinajból: gondoskodnak róla, amíg fel nem épül. Titokban örültem, hogy nemcsak elhagyja a Kejarit, de Sivrinajból is távozik. Nem tudtam szabadulni az érzéstől, hogy a dolgok itt sokkal rosszabbra fordulnak, mielőtt jobbá válnának. Eszméleténél volt, amikor elbúcsúztam tőle. Gyengén megszorította a kezemet, amikor odaléptem hozzá, és én hagytam, bár nem szerettem búcsúzkodni.

- Vigyázz magadra! - mondtam neki.

- Te is. Tápláld tovább ezt a félénk varázslatot. - Gyenge mosolya ellágyult.

- És... tartsd rajta a szemed, rendben?

Nem kellett meghatároznia, hogy kin.

- Keménynek tűnik, de szüksége van valakire. És kedvel téged.

Nem, nem igaz, akartam mondani. Nem kellene. A legrosszabb dolog, amit tehet, hogy kedvel

De megelégedtem azzal, hogy megpróbálok kipréselni magamból egy megnyugtató mosolyt, és azt mondtam:

- Pihenj! Gyorsan gyógyulj meg!

Erre ő egy hasonlóan gyenge, de sokkal fényesebb integetéssel válaszolt.

- Hamarosan találkozunk.

CSAK ÓRÁKKAL KÉSŐBB hívtak minket. Raihn és én nem beszéltünk egymással az odaúton - mit kellett volna mondanunk? Csak biccentettünk egymásnak, komoran elfogadva feladatunkat.

Mindannyian kínos csendben álltunk a nagyteremben. Az egyetlen hang a csapattársak közötti halk suttogás volt. Körülnéztem a teremben, gondosan megjegyezve, hogy ki kivel lesz párban. Három versenyző a Vér Házából. Mellettük Angelika és társa, *egy* Iván nevű karcsú vérmágia- használó. Ibrihimnek is sikerült társat találnia, *egy* Árny- szülött férfit, aki szintén súlyosan megsérült a legutóbbi próbán. Úgy tűnt, senki másnak nem kellettnek. Egyik sem tűnt elégedettnek.

Nem ők voltak az egyetlenek, akik a jelek szerint pusztán szükségből választottak párt maguknak. Négy másik Rishan versenyző most egymással társult - feltehetően az utolsó pillanatban történt változtatások miatt, mert korábbi partnereik Jesmine kínzása után dobták őket. Szemügyre vettem őket, és igyekeztem diszkrét lenni, miközben összeszorult a gyomrom.

A hátuk a páncélzat alá volt zárva, de mereven mozogtak, és el tudtam képzelni, hogy néznek ki. Úgy tűnt, mégsem szenvednek olyan nagy kínokat, mint Raihn, aki még a páncélját sem volt képes felvenni. A hátára kellett szíjaznom a bőrt, miközben ő a komód szélébe kapaszkodott, és káromkodva úgy összeszorította a fogait, hogy biztos voltam benne: megrepeszti őket. Most azonban elrejtette a fájdalmát, és minden rándulást és lassú mozdulatot eltakart. Nem mutathattunk gyengeséget.

Én így is láttam.

A vámpírok gyorsan gyógyultak, de a sebei még csak egy kicsit javultak. Csalódott voltam, de nem lepődtem meg. Az Éjszülött katonák mindenféle trükköt bevetettek - mérget, varázslatot, bármit, amit csak tudtak -, hogy annyi fájdalmat okozzanak, amennyit csak a feladatuk indokolt. Úgy tűnt, Raihn esetében minden módszert jogosnak gondoltak.

Ahogy néztem a többi Rishant, nem tudtam nem elgondolkodni azon, vajon nem Raihn húzta-e a legrövidebbet. Tovább tartották fogva, többet kínozták, pont a velem való kapcsolata miatt.

Megbökte a karomat, és ezzel kizökkentett a gondolataimból.

- Híresek vagyunk - motyogta, és a terem másik felére mutatott, ahonnan több Hiaj versenyző bámult ránk.

Mi vagyunk a legszokatlanabb pár.

- Féltekenyek - mondtam határozottan, ő pedig kuncogott.

- Mutassuk meg nekik!

Anyám, reméltem, hogy így lesz.

Mindannyian csendben vártunk - felkészülve arra, hogy bármelyik pillanatban elragadnak minket. De ehelyett Nyaxia akolitáinak egy sora lépett be a terembe. Mindegyik ezüst serleget tartott a kezében. Megálltak minden egyes szövetségesnél, felajánlva nekik a serleget.

Nem szóltak *egy* szót sem - a miénk még a szemét sem emelte fel -, de a kimondatlan üzenet egyértelmű volt: *igyál*.

Raihn vette el először a serleget, és undorodó arcot vágott, amikor lenyelte az italt.

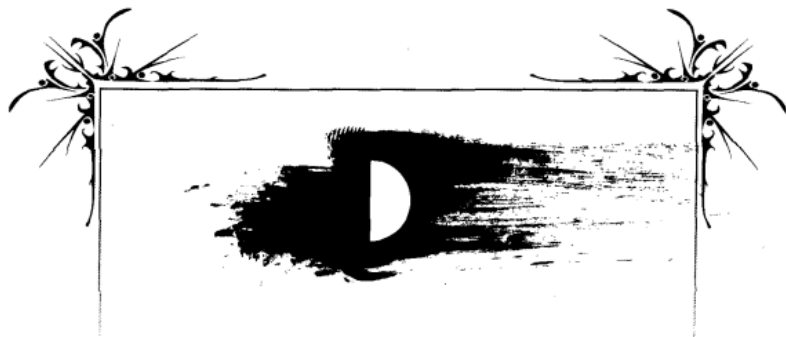
- Kellemetlen, de nem méreg - mondta egy pillanat múlva, és átadta nekem a serleget.

A folyadék sötétvörös, majdnem fekete és sűrű volt. Halvány füst szállt a felszínéről. Kissé dohos szaga volt. El sem tudtam képzelni, minek kell meginnunk. Alinden Kejarit tanulmányoztam, de egyik sem tartalmazott ilyen kezdetet.

Inni kezdtem. *Uh...* Raihnnek igaza volt. Undorító íze volt.

Ránéztem, miután visszaadtam a serleget az akolitusnak, és a szája sarka meggörbült.

- Jó szeren...

HUSZONKILENCEDIK FEJEZET

TOLLAK.

Tollak mindenütt. Feketék, fojtogatóak, olyan sötétek, mintha minden szín összecuklott és elhalt volna bennük.

Minden távoli és zsibbadt. Nem voltam képes az agyam elég jól működtetni ahhoz, hogy bármit is feldolgozzak belőle.

A tollak megmozdultak. Fény szivárgott át közöttük. Vagy... nem, nem. Szemek. Arany szemek. Szörnyű, kegyetlen arany szemek.

Pislogtam, majd a szemekből arc lett, amely felülről nézett le rám. Egy férfi, szigorú vonásokkal, ápolt szakállal és hosszú fekete hajjal, amely a feje mögött kibontva röpködött, és elvegyült a szárnyakkal, amelyek mindkettőnk körül kibontakoztak.

Még soha nem láttam ezt a személyt. A látványa mégis bénító rémülettel töltött el.

Újra pislogtam, és a szárnyas ember arcát kicserélték egy másikra. Ezt ismertem. Minden szegletét ismertem. Úgy tettem, mintha nem látnám, valahányszor becsuktam a szemem.

Régi kedvesein közel hajolt hozzám, olyan közel, hogy leheletének ismerős hűvössége végigsuhant az arcomon.

- Hiányoztam? - suttogta.

Küzdöttem, de nem tudtam megmozdulni.

Pislogás. A két arc összeolvadt, ide-oda változott pánikba esett szívverésem minden egyes lüktetésével.

Megragadták a kezemet, a mellkasukhoz szorították - odanyomták a tátongó sebhez, pontosan a közepébe. Közelebb hajoltak. Az ajkuk megérintette a fületem.

- Hiányoztam?

A vérük forró volt a kezemen, végigfolyt az alkaromon, ahogy küzdöttem, kétségbeesetten, és nem volt hová mennem.

A KAROM MELEG VOLT és nedves. A szívverésem irányíthatatlanná vált. Éles fájdalom nyilallt a hátamba. Koromsötétben voltam, és mégis túl sok érzés vett körül, mintha két különböző világ ütközött volna össze, és mindkettő egymástól eltérő érzetekkel táplált volna.

Oraya.

Ez rossz. Nagyon, nagyon rossz.

Oraya! Higgadj le! Lélegezz!

De még a saját gondolataim is elvesztek, mintha az elmém egy tátongó, barlangszerű labirintussá vált volna, amelyben már nem tudtam, hogyan tájékozódjak. Valami más volt itt, valami...

ORAYA. NYUGODJ MEG, A KURVA ÉLETBE!

Ez olyan hangos volt, hogy végre elcsendesítette a gondolataimat. Raihn hangja. Raihn hangja dübörgőit a koponyám hátsó részén.

De... a fejemben. Nem a fülemben.

Lélegezz, Oraya! Mindkettőnknek le kell nyugodnunk. Rendben?

Egy pillanatra megkérdőjeleztem a józan eszemet.

A hátamon végigfutott a borzongás - egy szótlán, hangtalan kuncogás -, és ez olyan bizarr érzés volt, hogy majdnem megint belekerültem az örvénybe.

Nem vagy egyedül, hercegnő.

Egyenesen magam elé tettem a kezem. Nem láttam semmit, de a kezem sima, szűrős köre simult. A hideg, megingathatatlan szilárdság megnyugtatót.

És bár a tenyeremet most szorosan a falhoz szorítottam, éreztem valami mást is - éreztem, hogy *egy* kard markolata köré fonódik. Éreztem, ahogy az izmaim megfeszültek, hogy felemeljem, és a hátamba hasít a fájdalom, amikor felemelem.

Itt volt a kezem. Ott volt a kezem.

- Ez te vagy - ziháltam. - *Erezlek.*

A fizikai hangomat tompának és fásuknak éreztem ahhoz képest, ami a fejemben volt.

- *Igen*, válaszolta Raihn.

Az elménk összekapcsolódott. A bájital. Biztos varázslat volt. Ritka, erős mágia kellett *egy* ilyen ideiglenes kötelék létrehozásához, de feltételeztem, hogy Nyaxia templomának minden erőforrása megvan ahhoz, hogy a lehetetlent is lehetővé tegye.

Ix kibaszott kebleire.

Újabb hátborzongató rezgés a gerincemben. Megborzongtam.

Ne csináld ezt!

Micsodát?

A neveted. Furcsa érzed.

A nevetés az, ami furcsa? Ez az, ami túl dók neked? Milyen talál.

A furcsa enyhe kifejezés. Minden egyes részem tiltakozott a gondolataimban lévő nemkívánatos jelenlét ellen - minden idegem és izmom sikoltozott a rájuk nehezedő újabb érzékek súlya miatt.

Basszd meg, Oraya, mindig ilyen feszült vagy?

Túl nagy zavarban voltam ahhoz, hogy beismerjem, de igen.

Különleges körülmények, válaszoltam helyette. *Te sem vagy különb.*

Ténykérdés. A szorongása ugyanolyan erős volt, mint az enyéem. Más jellegű - hullámzó áramlatok helyett inkább sodró hullámok jellemezték, de ugyanolyan erősek.

Ha már *egy* sötét dobozban is ilyen nyomasztó volt, milyen lesz, amikor majd ténylegesen harcban állunk? Már a gondolattól is rosszul lettem. Én is éreztem Raihn aggodalmának visszhangját.

Nos, akkor működni kell. A versenyzők fele ma meghal. Ki kellett jutnunk innen.

Végigtapogattam a falat, és éreztem, hogy Raihn ugyanezt teszi, bárhol is volt. Sima kő itt, sima kő ott.

Cellák. Cellákban voltunk.

Ez logikusnak tűnt. Nyaxiát és Alarust a fehér Pantheon istenei bebörtönözték törvénytelen kapcsolatuk miatt. Lehet, hogy Nyaxia akkor már kisebb istennő volt, és Alarus a korábbi hatalmának töredékére gyengült, de ez még mindig esztelen döntésnek bizonyult. Azok ketten kiverekedték magukat a fogságból, és lemészárolták az Extiyn, a Pantheon legendás börtöne őrzőinek pontosan a felét.

Ez lesz a mi Extrynünk.

Valószínűleg együtt kell majd átverekednünk magunkat azon, ami odakint van, ha kijutunk, mondtam Raihnnek, miközben mindketten tovább tapogattuk a cellánk falát. *Nyissuk ki!*

Amint egymásra találunk, szinte megállíthatatlanok leszünk. Ebben biztos voltam.

Meg vagyok hatva, hogy így gondolod, Raihn válaszolt, érzékelve ezt a gondolatot. Nem voltam biztos benne, hogy mit kezdjek azzal a ténnyel, hogy tényleg az volt, és ezt éreztem is.

Itt. Nézd!

Az ujjhegyem egy kis fémdarabhoz ért, magasan a cellám sarkában. Lenyomtam, és a kő eltolódott. Klikk.

Az ajtó kinyílt, és hűvös fényt engedett be - a csillagokból, a Holdból és az aréna felett lebegő fáklyák százaiból.

Éjszaka volt, de a cella sötétségéhez képest vakító fényesség.

Fél másodpercig pislogtam. Mikor a látásom végre helyrejött, majdnem elnevettem magam, mert mi a faszt kellett volna még tennem.

Elöttem folyt a vérontás. A totális vérfürdő. A legtöbb versenyző még ki sem jutott a cellájából, de a homok máris vértől ázott. A szörnyek széttépték egymást az arénában - mindenféle vadállat akadt ott, amelyet csak el lehet képzelni. Olyan démonok, mint az első próbán, ezúttal bütykös, tej fehér szárnyakkal. Hatalmas macskák, feketék, szürke foltokkal és élénkvrös

szemekkel - olyan teremtmények, amelyeket eddig csak az Árnyak Házából származó mesekönyvekben láttam. Pokolfarkasok - hatalmas, hátukat görbítő farkasok, tiszta fehér bundával, amelyek bőréből csak úgy áradt a sötétség. Az Éj Házának dűnéit falkákban járják, és egész településeket mészárolnak le.

Mindezekén túl - túl a biztos halálon - egy fehér kőből rakott fal húzódott az aréna közepén. Sziklás ösvény vezetett a csúcsához. Két aranykapu állt a tetején, magasan és keskenyen, melyekből ezüstös füst pulzált. A lelátók zsúfolásig megteltek, sikoltozó arcok tengere vette körül az arénát: mindenki önkívületben volt a legdrámaibb Kejari-próba miatti izgalmában.

Egy másik látomás ütközött ezzel a látomással, amikor Raihn ajtaja kinyílt, és a látvány tükörképe tárult elém - rájöttem, hogy a fal másik oldaláról.

Bassza meg, mormolta. Kurvára igaza volt.

Olyan vasdobozok sorakoztak az aréna szélén, mint amilyenből éppen én is kibotorkáltam. A mellettem lévő még mindig zárva volt, és a szótlán sikítás tompa hangja érkezett belőle. Újabb ajtó nyílt ki, az egyik Árnyszülött versenyző a fejét szorongatva szédült ki a cellájából, hogy aztán egyenesen egy pokolkutya állkapcsába tévedjen.

Mi a fene ütött belé?

Sokan nem tudják megfelelően kezelni a több elme súlyát, válaszolta Raihn.
Nem így.

Raihn szemein keresztül láttam, ahogy egy másik férfi térdre esik, és küzd, hogy felemelkedjen. Talán mégis szerencse, hogy Mische nem volt itt. Nem tudtam elképzelni, ahogy megpróbálom mindkettőt egyszerre elviselni.

Visszanéztem a falra és a tetején álló ajtókra. Egyértelműen az a cél, hogy elérjünk oda. Vagy... legalábbis az egyik cél. Extryn végül is a kegyetlen véletlenek helye volt. Nem kétséges, hogy az egyik a szabadsághoz vezet, a másik pedig a kárhozathoz.

De köztünk és a fenyegetés között rengeteg akadály állt még. Megacéloztam magam, ahogy kinéztem az előttem lévő fogak, karmok és vér tengerére. Az arénán keresztül Raihn ugyanezt tette.

Készen állsz?, kérdeztem.

Már felemelte a kardját. *Mindig.*

Belevetettük magunkat a harcba.

Először nehezen ment a küzdelem - Raihn elméjének súlya kényelmetlenül nehezedett rám. Értékes másodperceket vesztettem, hogy elválasszam az érzékeit az enyéiméktől. Épphogy életben sikerült maradnom, ahogy átküzdöttem magam az aréna első szakaszán, de ügyetlen voltam, és túl sokszor engedtem, hogy közel kerüljenek hozzám.

Ne állj ellen neki, förmedt rám Raihn. Simulj bele! Csak így juthatunk túl rajta.

Minden ösztönöm ellen hatott, amit tennem kellett. De igaza volt - nem harcolhattam gondolatban ellene, miközben arra koncentrálok, hogy életben maradjak.

Erre készültünk, emlékeztettem magam. Nem tudatosan, de... megtanultuk befogadni egymást, előre látni és megérteni egymás kimondatlan jelzéseit. A partnerségünk soha nem a nyers erőről szólt. Hanem mindig is a kompromisszumról.

Ez pedig? Ez csak arról szólt, hogy átadjuk magunkat neki.

És amint ezt megtettük, egymás számára erőforrássá váltunk, újabb kúttá, amelyből meríthettünk. Nem voltunk egymás mellett, mégis olyan érzés járt át, mintha egymás mellett harcolnánk a nyomornegyedekben. Éreztem minden ütését, és ő is érezte az enyéimet.

De még így is, ahogy megtaláltuk a ritmust, minden lépés egyre veszélyesebbé vált. A vadállatok - amelyek nyilvánvalóan ki voltak éheztetve - nagyobb számban gyülekeztek a falhoz közelebb, és izgatottabbak is voltak. Ami még rosszabb: mostanra minden versenyző kiszabadult már a cellájából. És mindannyian pontosan megértettük, hogy nem a pokolkutyák vagy a démonok az elsődleges versenytársaink - hanem a többiek.

Csak a társaság fele marad életben ezt követően. Így kellett harcolnunk.

Mindannyiunknak a homokban kellett maradnunk. A próba elején egy Hiaj versenyző megpróbált a vérengzés fölé emelkedni, de azonnal a földre zuhant, szárnyai szétroncsolódtak. Építettek oda valami akadályt. Akár szárnyas lény volt valaki, akár nem, a halál gödrét nem kerülhette el.

Alig értem az aréna feléhez, máris minden lépésnél le kellett csapnom valakit. És talán Raihn jelenléte a fejemben táplált engem, de sokkal hasznosabb lett volna, ha valóban mellettem van.

Frusztráltan arra gondoltam, hogy nem értem. *Mi értelme ennek?*

így nem harcolhatunk együtt.

De mielőtt válaszolhatott volna, fájdalom szúrt át a karomon. Megbotlottam, értékes területet vesztettem az Árnyszülött nővel szemben, aki üldözött. Lenéztem, de a karomat továbbra is sima, sértetlen bőrpáncél fedte, Raihn viszont vérnyomokat látott az övéen.

Megfizetett ezért a pillanatnyi szórakozottságért, amikor a támadója újra, újra, meg újra nekirentott. Összeszorítottam a fogaimat, és küzdöttem, hogy visszanyomjam a saját ellenfelemet, végül egy közeli démon markába taszítottam. De éreztem, hogy az arénában Raihn küzdelme folytatódik. Nem boldogult túl jól. Minden ütéstől megrándultam.

A démonok emléke az első próbából belém csapott, és ezzel együtt jött a hirtelen felismerés.

Raihn megsérült, *én* pedig megbotlottam.

Ki az?, kérdeztem. Ami előtte volt, abból csak töredékeket érzékelttem. Nem láttam az ellenfele arcát.

Micsoda?

Ki az, akivel moot harcolsz? Nézd meg az arcát!

Éreztem Raihn zavartságát, de engedelmeskedett. Ahogy blokkolta a következő csapást, megmutatta nekem a támadóját - egy Hiaj Éjszülöttet, világos hajjal.

Ismertem. Nyikolaj. Megerőlttettem a memóriámat. Ki is a partnere?

Ravinthe. *Rossz a jobb térde*, mondta Vincent a lakomán.

Felmértem a tömeget. Szerencsénk volt. Ravinthe nem volt messze tőlem, csak néhány lépésnyire a gödrön túl. Nekiugrottam. Nem volt ideje reagálni - a fegyverem a jobb térdét találta telibe. A lába összecsuclott alatta, vér spriccelt belőle. Beledöftem a pengémet a mellkasába, mielőtt fel tudott volna kelni.

És ahogy sejtettem, az arénában Raihn ellenfele elesett.

A francha, suttogta, a gyönyör szikrája mindkettőnket átdöfött, amikor megragadta az alkalmat, hogy elintézzé Nyikolájt. *Jó vagy*.

Külön-külön küzdöttünk, de ez nem jelentette azt, hogy ne tudtunk volna segíteni egymásnak. Ezzel a tudással képesek vagyunk átvágni a csatatéren. Igen, a lehető leggyorsabban el kellett jutnunk a kapukhoz, de mindketten kis

sebességnövekedést áldoztunk arra, hogy segítsük a másikat, és ez az adok-
kapok azt jelentette, hogy csapatként gyorsan haladtunk.

De a versenyzők, akik még megmaradtak, szintén erősek voltak. Különösen
a Vérszülöttek tudták, hogyan kell együtt harcolni. Egyikük átküzdötte magát
elsőként a kőfalig, majd a kanyargós ösvényen át eljutott a csúcsra. Már
majdnem a célnál volt, mire én is a falhoz értem. Közelről inkább hegynek
tűnt, egymásra halmozott sziklából épült szirtnek. A csúcsra vezető út meredek
és bizonytalan volt.

Még ketten nyomultak előttem: kóbor pokolkutyákon és démonokon vágták
át magukat, hogy egyre feljebb jussanak.

Három jön erről az oldalról, mondtam Raihnnek.

Kettő meg erről.

Jobb, ha csipkeded magad.

Csak a fele éli túl. Tizenegy.

Mindjárt odaérünk.

Láttam az utat a szemén keresztül, csak néhány lépés választotta el a faltól.

Mindketten annyira, de annyira közel voltunk!

De alig tettem néhány lépést az ösvényen, amikor kínzó fájdalom szakította
fel a hátam, majd a vállam. Térdre zuhantam, és kapkodni kezdtem a levegőt.

Beletelt néhány másodpercbe, hogy rájöjjek, nem az én testemet vágta fel,
hanem Raihnét. Csak csattogó fegyverekből álló foltokat látott - vörös
füstfelhőt - meg fehér hajzuhatagot.

Angelika.

A szikláknak támaszkodva megpróbáltam felhúzni magam.

Menj, mondta Raihn. *Coak menj további Elbírok vele.*

Nem. Nem tudott hazudni, ha az elménk össze volt kötve. Nem, amikor
éreztem minden egyes sebet, ami a testén nyílt, és azt, hogy milyen keményen
küzdött, hogy kitartsa.

Szerencsére Angelika és Raihn majdnem egyenlő nagyságú erővel
rendelkeztek.

De Raihn nemrég órákig tartó kínzást szenvedett el. Így ma szó sem lehetett
kiegyenlített küzdelemről. Nem is gondoltam át a döntésemet.
Visszafordultam. *Megoldom, Oraya. Menj!*

Nem törődtem vele.

Néhány percre telt, mire a fokozódó káoszban megtaláltam Angelika társát, Ivánt. Vissza kellett fordulnom, le kellett másznom a falról. A homokban zajló harc sűrűjében találtam rá, amint egy jaguárra mért gyenge végső csapást. Megsérült, minden lépése lassú volt, és sántított.

Nem lesz nehéz elintéznem. Csak pár percre telik, hogy elkapjam, és vele Angelikát is.

Iván ahhoz éppen időben látott meg, hogy reagálni tudjon. Savas agónia hulláma csapott le rám, amint varázslatának vörös ködje körülvett minket. A karján lévő sebek remegtek a megerőltetéstől - a vértől, amivel táplálnia kellett a mágiaát.

Még csak le sem lassított. Eltaláltam a karját, a méreg azonnal zabálni kezdte a bőrét.

Raihn csatájában Angelika megingott. Raihn megragadta ezt a lehetőséget, lecsapott...

Ahogy Iván visszahúzódott, a mágija megduzzadt. Majdnem megbénított, elviselhetetlen volt Raihn sebeivel együtt. De átvágtam magam rajta, gurultam, ugrottam. A pengém csontig vágott Iván jó lábába, amely összezsugorult alatta.

Egy kupacban landoltunk a földön. Az én csatám Ivannel és Raihné Angelikával egybeolvadt, mindkettő az égő izmok, a vér, az acél és a mágia vad rohamává vált.

Ivanre gurultam, a földhöz szegeztem. Fájdalom csúszott át a bordáimon.

Nem az enyém - Raihné. Kifutunk az időből.

Egyenesen Iván szemébe néztem, miközben felemeltem a pengémet, és mozdulatlanul a térdeim között szorítottam a férfit, miközben a háta a fal kövéhez szorult.

Olyan feszülten néztem rá, hogy szinte észre sem vettem a mozgást a szemem sarkából.

Raihn Angelika vállára nézett - felnézett a győzelem kapujára. A Vérszülött nő elérte a csúcst. Megállt a két ajtó között, egyértelműen tétovázott. Egy Árnyszülött férfi közvetlenül követte. Futott, és akkor sem lassított, amikor a csúcsra ért.

Nem tévőázott: átlökte a lányt az egyik boltíven, arra kényszerítve, hogy tesztelje, melyik a helyes kapu.

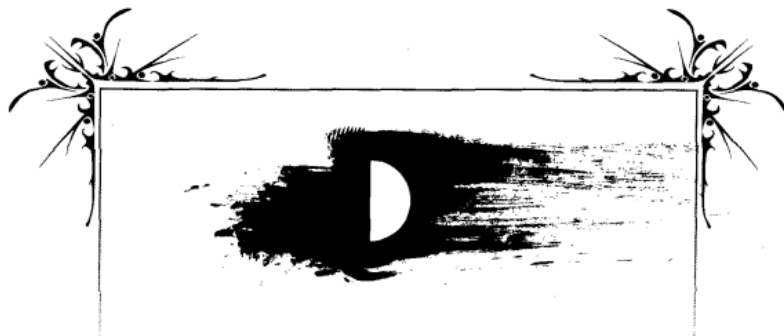
Felkaptam a fejem, amikor megremegett alattam a föld. Éppen időben néztem fel, hogy lássam, hogy a kapu fényvillanása mindent felemészt.

Épp időben, hogy halljam közös elménkben, ahogy Raihn a nevemet kiáltja.

Épp időben, hogy érezzem a fájdalom hullámát, amikor Iván az oldalamba temette a törét.

Nem maradt időm reagálni, mivel a mágiája megragadta a véretem, az izmaimat. Önkéntelen mozgásra bírva őket.

És a vérszomjas vadállatok közé taszított.

HARMINCADIK FEJEZET

VINCENT MINDIG IS FIGYELMEZTETETT, hogy milyen lehet, ha elkapja őket az örület.

- Nem fogják megvárni, hogy meghalj - mondta. - Olyankor megszűnik az értelem. Nincs gondolat. Csak éhség van.

Sokat gondolkodtam ezeken a szavakon az Ilana halála utáni napokban. Amit az első éjszaka hallottam a Holdpalotában, pontosan úgy hangzott, ahogy Vincent leírta. Élve felfalták, és képtelen volt bármit is tenni ellene. Utolsó pillanatai kísértettek.

Most, hogy a testem éhező állatok közé kényszerült, és az izmaim kulcsfontosságú másodpercekig elérhetetlenek voltak, egyetlen gondolat maradt meg bennem:

Vajon így érezte magát, amikor meghalt?

Iván mágiája megbénított. Nem tudtam mozogni, de tudatomnál voltam, amikor azok a vadállatok rám vetették magukat.

Az állatokat önkívületbe kergette az erőszak és az éhezés. Szoros csoportokat alkottak, rángatózó izmokkal és habzó szájjal, mintha egy részük talán tudta volna, hogy ez az egyetlen esélyük a túlélésre.

Egy pillanatra előntött a bánat. Végül is csak állatok voltak. Gyilkosokból lettek zsákmánnyá mások szórakoztatására. Mint valójában mi mindannyian.

Éreztem, amikor az első, *egy* démon megragadta a lábam. Azonnal olyan sokan vettek körül, hogy teljesen beárnyékolták az eget. Csak fogakat és karmokat láttam.

Még sikítani sem tudtam.

Oroya!

Raihn pánikja elárasztott. Ugyanolyan intenzív volt, mint az enyém. Nem tudtam, mit kezdjek ezzel.

De valami abban a pánikban átsöpört rajtam, a robbanása elég éles ahhoz, hogy átvágja Iván varázserejének maradványait. A kezem felpattant, vadul szűrni kezdett.

De ez mit sem számított.

Olyan sokan voltak! Nagyon véreztem. A vér nem jelent semmi jót. A vér veszélyes. Pengéimmel csapkodtam, de mit sem értem el vele a pánik végtelen tengerében, amely tele volt hússal, bőrrel, szőrrel és tollakkal.

Közelgett a halálom. Anyám, meg fogok halni! Vadul vert a szívem. Minden dobbanás közelebb hozta őket.

Jövök, érted, Oroya!

Ez nem tetszett. Milyen *rémültnek* hangzott Raihn! Sikerült kicsúsznia Angelika kezei közül, és futott, futott, futott, futott, átnyomulva a tömegben és odaérve a falhoz az ő oldala felől.

Nem lesz elég gyors.

Használd a varázsereőd!, biztatott. Villanásokat láttam abból, amit érzékelt, miközben futva-sprintelve száguldott felfelé az ingatag kövezeten.

Mindjárt itt a vég! Használd most azonnal!

De nem voltam rá képes. Nem tudtam megragadni a saját erőmet - de még ha sikerült is volna, alig produkáltam többet, mint fényfoszlányokat. Küzdöttem, prüszköltem, és igyekeztem megnyugodni, majd...

Azt mondtam magamnak, a *félelem csak érzés...*

A félelem a kulcs, Oroya! Raihn hangja, amely a saját rettegésétől dübörgött, mindkettőnk elméjét betöltötte. *Használd! Tégy úgy, mintha*

kidobnál a kibaszott ablakon! Tégy úgy, mintha kirángatnád Mische-t az égőlakájából!

A szégyen könnyei szúrták a szememet.

Nem tudtam, hogyan csináljam. Nem tudtam, hogyan engedjem el azt a falat magamban. Olyan sokáig építettem, bebetonoztam minden repedést. Most pedig belekapaszkodtam. Rettegtem attól, hogy mi történik, ha hagyom magam leesni.

Veled vagyok, Oraya. Moot azonnal! Nincs idő! Együtt megyünk. Rendben? Veled vagyok!

Ennek meg kellett volna rémítenie.

A vadállatok elárasztottak. A hátam a homokba csapódott. Egy démon mászott felém, az arca centikre volt az enyémtől. A torkomra hajtott - pont ott, azon az oldalon, ahol az a heg volt, amely arra a fiúra emlékeztetett, akire minden este újra és újra próbáltam nem gondolni.

Most azonban elengedtem a dolgot. Hosszú évek óta először gondoltam rá.

A szüléimre is gondoltam, akiket egy összetört épületben zúztak össze egy olyan háborúban, amihez semmi közük nem volt.

Es gondoltam arra a sötét hajú, elveszett kislányra, akire egy labirintusban vadásztak. Egy sötét hajú kislányra, aki egyedül maradt egy romos városban.

Gondoltam az itt töltött életemre a saját félelmem csapdájában, ezeknek a kibaszott ragadozóknak, ezeknek a szörnyeknek a csapdájában, ezeknek a dolgoknak a csapdájában, akik nem láttak bennem mást, mint haszonállatot...

Aztán rájöttem. Rájöttem, hogy a félelem, ha átölelik, megkeményedik és kiélesedik.

Hogy *düh* lesz belőle.

Hogy *hatalommá* válik.

Nem itt fogok megdőgleni.

Hagytam, hogy felrobbanjon a dühöm.

Hagytam, hogy kiáradjon a számon, a szememen, az ujjaimon és a hajvégeimen keresztül. Hagytam, hogy kitörjön egészen az égig - a csillagok és a Hold mellett, és elérje magát Nyaxiát.

És éreztem, hogy visszanyúl.

Lidércfény suhant át rajtam, körülvelt a fény, a hő és az erő takarója. Mindent felemésztett - a démonokat, a pokolkutyákat, a vámpírokat. Felemésztette a bőröm, a szemem. Mindenekelőtt a haragomat emésztette fel.

Nem fogok, itt megdögleni!

Megfogtam a pengéimet, de már nem kellett kaszabolnom velük, mikor felkeltem.

Alig emlékszem arra, hogy mozogtam. Alig emlékszem rá, hogy fehér lángok tengerén keresztül léptem át a Lidércfény által felemésztett hullák felett, amelyek lehettek állatok, de lehettek vámpírok is, miközben felfelé haladtam az ösvényen, másztam és másztam.

Csak akkor álltam meg, amikor a csúcsra értem - akkor felnéztem az égre, és megláttam a Holdat.

Hirtelen újra olyan kicsinek éreztem magam. A tudatosság visszatért sérült, halandó testembe. Hányinger kavargóit a gyomromban. A lábam majdnem felmondta a szolgálatot, és kinyújtottam a kezem, hogy egyensúlyba kerüljek.

A lángok elaludtak. A szemem küzdött, hogy alkalmazkodjon a sötétséghez egy ennyire vakító fényesség után.

A fal tetején voltam, az aréna közepén. A kezem az egyetlen megmaradt kapu keretének támaszkodott, a másik már csak elszenesedett, megcsavarodott fémroncs volt. Furcsa, bizonytalan és üres érzés töltött el. Mögöttem az aréna homokjától az omladozó sziklafalon felfelé a pusztulás tablója húzódott - megperzselt kövek és tiszta, fehér csontok halmai.

A közönség csendben figyelt, több ezer szem szegeződött rám. Az arcuk összemosódott. Vincent ott volt valahol. Meg akartam keresni őt, de ehelyett a tekintetem lefelé tévedt, néhány lépésnyire, oda, ahol az aréna másik oldaláról levezető ösvény véget ért a fal tetején.

Raihn.

Térden állva bámult rám. És ez - ahogy rám nézett - volt az első dolog, ami *valódinak* tűnt.

Valódi, nyers, és... és zavaros.

Mert úgy nézett rám, mintha én lettem volna a leghihetlenebb dolog, amit valaha látott. Mintha kibaszott istennő lennék.

Pislogtam, és csorogni kezdtek a könnyek arcomon. Bármit is törtem fel magamban, hogy hozzáférjek ehhez az energiához, úgy vérzett, mint egy nyílt seb.

Raihn lassan felállt.

Majd olyan gyorsan, hogy nem volt időm reagálni, néhány hosszú lépéssel bezárta a köztünk lévő teret, és hirtelen szorosan átölelt: a lábam felemelkedett a földről, a kezem a nyaka köré fonódott, és hagytam, hogy átkaroljon. Megengedtem magamnak, hogy belékapaszkodjak. Megengedtem magamnak, hogy eltemessem könnyáztatta arcomat az álla és a nyaka közötti meleg térben.

És hirtelen egyetlen más dolog - sem a közönség, sem az aréna, sem a boltív, sem a Lidércfény, sem maga Nyaxia - nem létezett, kivéve ezt.

- Egy percig aggódtam érted - motyogta a hajamba, a hangja érdes volt. - Tudnom kellett volna, hogy megcsinálod.

Letett a földre, amíg a lábam újra meg nem érintette a talajt, majd elengedett. Szédelegve és imbolyogva néztem ki a lelátóra.

Vincent egészen elől foglalt helyet, az aréna felénél. Félig állt, szeme tágra nyílt, és nem pislogott. Egyik kezével a korlátba kapaszkodott. A másikkal a mellkasát szorította - mintha a saját szívét próbálná visszatartani.

Biztos gyenge voltam a vérveszteségtől. Mert úgy hittem, hogy talán ezüst csíkot láttam az arcán.

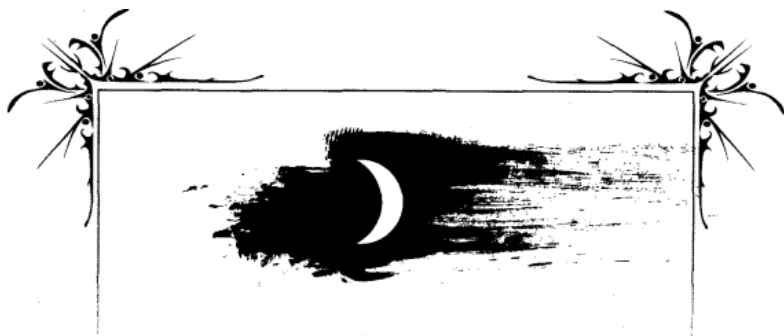
- Menjünk - suttogta Raihn, kezét a hátamra téve.

Az ajtóhoz fordultam, és a Holdpalota kísérteties csendje tárt karokkal fogadott minket.

ÖTÖDIK RÉSZ

NÖVEKVŐ
HOLD

KÖZJÁTÉK

A fiatal nő azt hitte, hogy szerelmes, vagy valami hasonló.

Fiatalnak év szerelmesnek lenni hibetetlen dolog. Sok mindent megtanulunk belőle.

Soha nem volt vele egykorú barátja, így csak most tanulta meg, hogyan oszson meg valakivel apróságokat önmagából.

Soha nem volt kedvese, így csak most tanulta meg, hogyan kell csókolni és érinteni.

Tudta, hogy az apja ezt nem nézné jó szemmel, így megtanulta, hogy titkolóznia kell.

Sötét világa kissé világosabb lett; a hideg terek kissé melegebbek. A fiatalemberfélénk és kedves volt, és úgy tűnt, hogy szerelmes belé. Hosszú napokat töltött azzal, hogy felidézze minden egyes szavát.

Talán, ha egy másik világban találkoznak, nem lett volna semmi közös kettejükben. De ebben a világban, amelyben olyan kevés

rendelkeztek, egymás számára mindenné váltak.

Keményen és gyorsan zuhantak egymásba, és a fiatal nő imádta ezt a mámort. Többet akart. Alinden egyes találkozásuk után úgy búcsúztak egymástól, hogy ziháltak, alig kaptak levegőt, és örökké mohón vágytak egymás bőrére.

A fiatal nő még soha nem tapasztalta meg a testiséget.

De mennyire vágyott rá!

Aznap este tudta, mit akar a fiától. Amit cserébe ő is nyáj tani akart neki

A fiú szobájában találkoztak. Csákjaik kuszák év vadak voltak, zihálással év nyögésekkel tarkítva, ahogy ajkaik az érzékeny búst súrolták. Egymás iránti vágyuk részeg ködben borult rájuk, és minden egyes réteg ruhával, amit letéptek magukról, egyre erősebb lett.

A lány kicsit ideges volt, amikor a férfi az ágyhoz szorította, és fölé hajolt. Ideges volt, ahogy a fiú szétnyitotta a combjait, és felkészült arra, hogy beléhatoljon. De a lány ideges volt, mint minden fiatal, amikor elveszti a szüzességét. Bár ez az idegesség eltörpült a vágya nagyságához képest.

A fájdalom rövid és gyors volt. Beletemetkezett a férfi reszkető leheletének érzésébe a bőrén, a testük olyan közel volt egymáshoz, amennyire csak lehetett, a férfi szája az övéhez szorult.

A fiú gyengéd volt. Legalábbis kezdetben.

Amikor elkezdett mozogni, az öröm hullámai keveredtek a fájdalom maradványaival. Ahogy a fiú minden egyes lökéssel lassan

egyre mélyebbre hatolt, a lány gyönyöre is fokozódott.

A fiatal nő átadta magát neki, és azt gondolta, soha-soha többé nem fogja ilyen csodálatosan érezni magát.

Alikor jött a félelem első szikrája? Alikor suttogta az a kis hang a tarkóján, hogy várj, valami nincs rendben?

Talán akkor, amikor a férfi lökései túl gyorsak, túl kemények lettek, az élvezet és fájdalom egyensúlya megbomlott a lány tétovázó, habozó szavai ellenére.

Talán akkor történt, amikor megpróbált felülni, hogy átvegye az irányítást, de a férfi hátratolta, körmeinek éles széle apró, vérző sebeket nyitott a testén.

Talán akkor, amikor az orrcimpái felszisszentek azokra a kis vércseppekre - talán a kezén lévő vérrre, vagy a lány lábai között lévő vérrre -, és a lány arcára, állóra, nyakára adott csókjai egyre intenzívebbé váltak.

Egyre keményebben csinálta. Egyre durvábban.

Ajkai eleinte gyengédek voltak. Aztán szenvedélyesek. Aztán fájdalmat okoztak.

Fájt, fájt és fájt...

á fiatal nő felkiáltott. Könyörgött, hogy hagyja abba. A fiú talán nem is hallotta; vagy talán nem érdekelte.

A vérszomj, ezt tudni kell, szörnyű dolog.

Félelem hajított belé. A fiú fogai mélyen a nyakába fúródtak, miközben a lány vergődött. A fiú erősebb volt nála. Tehetetlensége burok volt, készen állt arra, hogy megfojtsa.

Azon a napon a fiatal nő nagyon közel került a halálhoz.

De megragadta az éjjeliszekrényen álló ezüst gyertyatartót, és összetörte a szeretője fején. Nem végzett vele, de aznap nem is próbálta megölni a szeretőjét. Még sosem ölt.

Remegett, a szíve kétségbeesetten vert. Ahogy ellökte magától a férfit, csak egy pillantást vetett az arcára - kába zavarodottság, majd rémület látszott rajta, mintha fel sem fogta volna, mit tett.

Könnyek folytak az arcán.

Azt hitte, szerelmes. Még nem tudta, milyen halálos lehet az ilyesmi.

Elrejtette könnyeit, megragadta a ruháját, és elmenekült. Nem nézett vissza, amikor a férfi utána szólt. Összetört álma és összetört szíve darabokra tépte a testét.

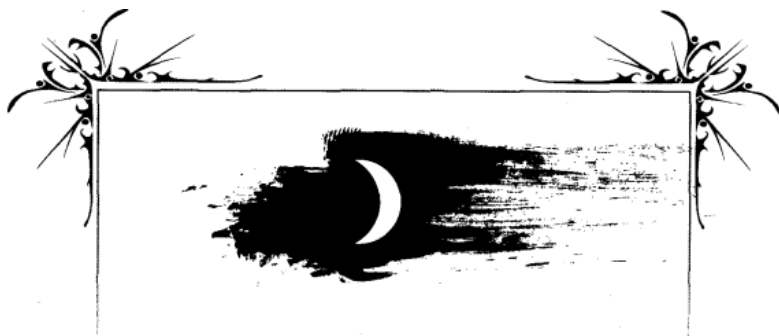
Vérzett. Rettegett. Nem szándékosan döntött ágy, hogy apja szobájába fut. De hová mehetett volna egy olyan helyen, ahol mindenhol veszély leselkedett rá?

A király kinyitotta az ajtót, és beengedte síró lányát. Visszafogott fiatal nő volt. Apja megtanította neki, hogyan kell gondosan elrejtienie az érzelmeit. De ma este zaklatott volt. A szeretője és az árulása szétzúzta a védelmét.

A király bebugyolálta a lányát egy takaróba, végighallgatta, ahogy a lány kifulladásra elmesélte a történetét, és nem szólt, miközben letörölte a vért a nyakáról.

Abban a pillanatban döntést hozott.

A fiatal nő ezt nem tudta. Még nem.

HARMINCEGYEDIK FEJEZET

TIZENEGYEN MARADTUNK.

Iván ott volt, amikor megérkeztünk, Angelika pedig nem sokkal Raihn és utánam érkezett. Az utolsó befutó mindenki megdöbbenésére Ibrihim volt, aki vérbe áztatva, véres karddal, távolba révedő és üres tekintettel vonszolta át magát a kapun. Megölte a társát, mielőtt átért volna a boltíven.

A csoport fele páratlan szám volt ebben az évben. Csak az egyikük élhette túl.

Ibrihim nem tűnt különösebben megtörtnek emiatt.

Hány lényt öltem meg ma?, morfondíroztam némán.

Mindenki engem bámult. De nem úgy, ahogy általában tették. Nem szórakozva és éhesen, hanem óvatos kíváncsisággal.

Nem tudtam eldönteni, hogy tetszik-e a változás.

A többi próbával ellentétben most a Ministaer és akolitusai a Holdpalotában vártak, hogy üdvözljenek minket, amikor visszatértünk. Ibrihim után a kapu, amely addig önmagában állt a terem közepén - egyszerűen eltűnt, és véres sorsukra hagyta a kívül rekedteket.

A csend fülsiketítő volt. A Ministaer nyugodt tekintettel nézett ránk, és a mosolyra csak halványan emlékeztető arckifejezés torzította el a száját.

- Gratulálok - mondta. - A Kejari döntősei vagytok. Bejutottatok az utolsó két fordulóba. Sötét Anyánk nagyon elégedett veletek.

Közülünk azonban senki sem tűnt elégedettnek. Csak komoran határozottnak.

- Győzelmetek megünneplésére - folytatta a Ministaer - ünnepélyes lakomát rendezünk Nyaxia kedvéért, Hollósötét Anyának adott adományotok tiszteletére. A már kiontott vérért, és mindazért, amit még nem adtatok neki.

Mosolya kiszélesedett, mintha ez lenne az egyetlen dolog, ami valódi örömet szerez neki.

Néha eszembe jutott, hogy Nyaxia meglehetősen perverz.

- Menjetek - mondta. - Lássátok el a sebeiteket! Pihenjete! A Holdpalota Nyaxia nagylelkűségével mindent megad, amire szükségetek van. Napnyugtakor térjete vissza a templomba!

A LAKÁS TÚL CSENDES VOLT Mische nélkül. Raihn és én nem beszéltünk, amikor visszatértünk, és én végtelenül tudatában voltam a csendnek.

Először ő szólalt meg, de csak akkor, amikor az ajtó szorosan becsukódott mögötte.

- Hat teljes óra pihenés, miután majdnem meghaltunk jóindulatú istennőnk szórakoztatására. - Félmosolyra húzta a száját. - Milyen nagylelkű tőlük!

Kényszeredetten kuncogtam, mire felhúzta a szemöldökét.

- Mi az?

- Hm?

- Ez úgy hangzott, mint egy haldokló macska, de ami még inkább aggaszt, az az, hogy valójában nevetést színleltél egy viccen, amely még csak nem is volt vicces.

Ezen majdnem nevettem volna. De a fejem ködös volt, a testem pedig kimerült. Most, hogy a próba okozta sokk kezdett elmúlni, kezdett tudatosulni bennem, hogy mit tettem, és hogy milyen keveset értettem belőle.

- Hé - mondta Raihn halkán. Ránéztem.

És mindazon dolgok közül, amelyek ma történtek, talán ez a pillanat volt a legfélelmetesebb.

Mert most egyszerre két igazság csapódott belém.

Az egyik, hogy úgy nézett rám, mintha a jólétem valóban fontos lenne neki. Mintha tényleg kötődne hozzám, hiszen éreztem, hogyan érzett. Érzékelttem, hogyan pánikolt, amikor veszélyben voltam, és ez azt jelentette, hogy ő is érezte az én rettegésemet, amikor azt hittem, Angelika megöli.

A másik, hogy a Félhold próbájának vége. Már nem volt szükségünk szövetségre. Es ez azt jelentette, hogy vagy ő öl meg engem, vagy én ölöm meg őt.

Ez a két tagadhatatlan tény olyan hevesen ütközött össze, hogy a falnak kellett dőlnöm.

- Nos - mondtam -, megcsináltuk. - A hangom rekedt volt. - Kurvára megcsináltuk!

Egy lépéssel közelebb jött, és folyamatosan a szemembe nézett.

Feszültnek kellett volna lennem. A pengémért kellett volna nyúlnom. De nem tettem.

- Kibaszott csodálatos voltál, Oraya - mormolta. - Remélem, tudod.

Felemeltem az állam, és a lehető legnagyobb meggyőződéssel azt mondtam:

- Tudom.

Nevetett. Mosolygás közben összehúzta a szemét. Észrevettem már korábban, hogy ez mennyire tetszik?

- Pihenj egy kicsit, ha tudsz - mondta - az ünnep előtt. Békén hagylak. Egy másik lakásban készülök fel.

Lazán beszélt, de tudtam, mire gondol. Így ismerte el, hogy a dolgok megváltoztak köztünk? Így akarta közölni velem, hogy *még egyikünknek, dem kell mozdulnia?*

Akárhogy is, hálás voltam érte. Hálás voltam, hogy nem kellett azzal töltenem a következő pár órát, hogy rábeszéljem magam a megölésére. Bármit is kell tennie a holnap Orayának... az legyen az ő problémája. A ma esti Oraya azonban nyugodtan nézheti még egy kicsit tovább.

Nem voltam hajlandó megengedni, hogy ezekből a gondolatokból bármi érezhető legyen a hangomban, mikor azt válaszoltam:

- Rendben.

Lehajtotta a fejét, odament az ajtóhoz, és kinyitotta. Mielőtt átcsúszott, egy kicsit túl gyorsan utána szóltam:

- Raihn.

Hátranézett.

- Elismerem, hogy jó szövetséges voltál - mondtam.

Rám kacintott.

- Kezdetől fogva tudtad - mondta, és becsukta az ajtót maga mögött.

NEM VOLTAM BENNE BIZTOS, hogy a Ministaer pontosan mire gondolt, amikor azt mondta, hogy „a Holdpalota mindent megad, amire szükségünk van”, de kiderült, hogy ezt nagyon is szó szerint értette.

A Holdpalota gyógyító italokkal és kötszerekkel látott el. Kaptam *egy* forró fürdőt tizenhét nevenséges illatú szappannal megspékelve. Meg *egy* hajkefekészletet, bár fogalmam sem volt, mit kezdjek vele.

Es kaptam egy estélyi ruhát.

Amikor fürdés után visszatértem a hálósobába, és láttam, hogy ott hever, szépen kiterítve az ágytakaró felett, mintha egy néma, láthatatlan szolgáló lenne oda, hangosan felnevettem.

- Ez *egy* kibaszott vicc - mondtam csak úgy, a falaknak. - Nyilvánvaló, hogy nem vehetem fel.

De nem volt más lehetőségem. Mintha a Holdpalota megjósolta volna nemtetszésem, megfosztott minden alternatívától. A fiókok és a szekrények üresek voltak. Még a véres páncélom is eltűnt. Tehát, miután néhány percig meztelenül kóboroltam a szobában, eredménytelenül keresve valami mást, felvettem azt az átkozott ruhát.

Alig ismertem fel magam a tükörben.

Az anyag sima és selymes volt, sötét, gazdag violaszínű - furcsán ismerős árnyalat, amit nem tudtam hova tenni. A felső részt úgy szabták, hogy mély, V formájú dekoltázsa tökéletesen kiemelje a kebleimet. Fekete fémláncos pántok tartották, és ugyanez a csillogó ébenfekete fém ölelte körbe a midért, páncélra emlékeztető módon díszítve a bordáimat. A ruha hátulja mély és nyitott volt, a hosszú láncok a hátamon keresztezték egymást. A szoknyarész könnyedén ölelte körbe a lábam, amelyre finom ezüst szandált húztam.

Bár a ruha a testemhez tapadt, nem korlátozott a mozgásban. Szinte meztelennek éreztem magam a könnyű, légies anyagban, és az könnyedén mozgott velem, violaszíne úgy hullámozott, mint a víz a fekete és a bíbor árnyalataiban. Kiengedtem a hajam és úgy hagytam, simán. Ahogy megszáradt, selymes lett és úgy hullott a hátamra, mint az árnyék indái.

Hosszú-hosszú ideig bámultam magam.

Tényleg nem emlékszem, mikor láttam magam utoljára ilyen gyönyörű ruhában. Soha, soha nem viseltem semmit, ami a figyelem felkeltésére szolgált volna. És ez a ruha... nos, határozottan figyelemfelkeltőnek hatott. Kiemelte mindazt, amit általában megpróbáltam elrejteni: a bőrömet, az alakomat és a nyakam nagyon-nagyon látható vonalát.

- Ezt nem viselhetem - motyogtam magamban megint, de ezúttal kevesebb meggyőződéssel.

Mert az igazság az volt... hogy tetszett. Ez volt az a fajta dolog, amiről már akkor is álmodtam, amikor még túl fiatal voltam ahhoz, hogy megértsem, hogy a túlélés szempontjából rossz választás lenne.

Mégis, még egyszer utoljára visszamentem a csomagomhoz, hogy találjak valami mást, amit felvehetek. Amikor kinyitottam, láttam, miért olyan ismerős ez a ruha.

Az ibolyaszín. Ott volt a holmim tetején. Soha nem árulnám el senkinek, hányszor húztam ki csak azért, hogy megfoghassam.

Ilana sáljával a kezemben tértem vissza a tükörhöz. Hagytam, hogy teljes hosszában kibomoljon. A szövet kopott és foltos volt. De a színe és a textúrája pontosan ugyanolyan, mint a ruháé. A kettő akár ugyanabból a szövetből is származhatott volna.

Csípett a szemem.

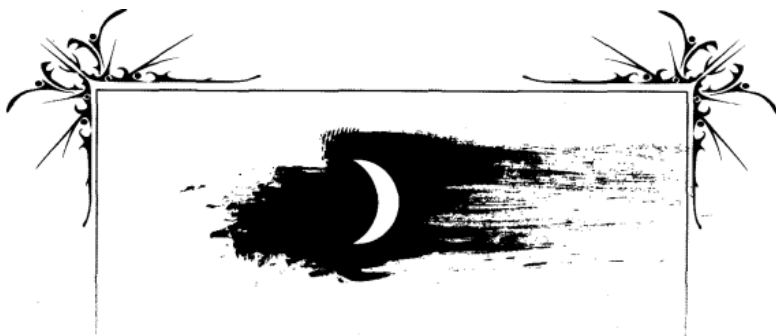
Gyakorlatilag éreztem a szivarfüstöt, hallottam a fülemben rekedt hangját'
jobb, ha ezt a ruhát viseled. Jobb, ha megmutatod azoknak a rohadékoknak.

Rendben. Megteszem. Egy kiegészítéssel.

Ilana sálját a nyakam köré kötöttem - a vérfoltos lila selyemszalag szorosan a nyakam köré fonódott, és így a vállam felett két susogó, kissé megperzselt szalag lebegett.

Ha már látványossággá teszem magam, legalább olyanná, ami kurvára jelent is valamit.

...És legalább van hová elrejteni a pengéimet.

HARMINCKETTEDIK FEJEZET

HA A TEMPLOM CSEENDBEN GYÖNYÖRŰ VOLT, mozgásban egyenesen lenyűgöző. Szándékosan késtem - ha már gyakorlatilag alsóneműben készültem kimerészkedni *egy* vámpírlakomára, akkor azt úgy teszem, ha már mindenki evett, köszönöm szépen -, és addigra a zabálás már javában tartott.

Még Vincent partijainak züllöttségét is megszégyenítette.

Lenyűgöző volt, természetesen. A templom minden üvegfelületét és ablakát kék és lila fényekkel világították meg, amelyek a mennyezet közelében lebegtek. Zene áradt minden sarokból és hasadékból. Bár csak *egy* zenekar volt, varázslat fokozta a teljesítményét, minden egyes hang újra és újra visszhangzott, amíg a hangok fel nem duzzadtak, hogy betöltsék a varázslatos kupolás tetőt. Minden oszlopot vörös és fekete virágokkal tarkított borostyán indák öveztek. A tér egyik oldalát tánctérré alakították át, míg a másik oldalon három hosszú asztal állt. Rajtuk olyan ételválaszték terült el, amely eltörpült a Kejari első éjszakájának lakomája mellett - megjegyeztem magamnak, hogy később mindenképpen lopok belőle.

De még az ételeknél is hátborzongatóbb volt a vér mennyisége. Az a rengeteg vér! Kelyhek minden ülőhelyen, minden asztalnál. Ízesített vér. Alkoholos vér. Vér minden lehetséges megjelenési formában - ételbe sütve,

kancsókban kínálva, aranytálakon prezentálva. A serlegeket szinte bármely pontról el lehetett érni. A részeg vendégek már az asztalterítőt és az ajtót is vörös színű foltokkal szennyezték be.

A gyomrom olyan módon fordult fel, hogy még engem is meglepett.

Hálásnak kellett volna lennem - mivel ennyi minden állt rendelkezésre, olyan biztonságban voltam ennyi vámpírral körülvéve, amekkorában soha többé nem leszek. És nem volt számomra újdonság, hogyan is néz ki egy igazán nagy vámpíroklakoma.

Akkor most miért zavart ennyire? Miért gondolkodtam annyit azon, hogy honnan jöhetett ez a sok vér?

Beléptem a terembe, és több versenyzőtársam mellett is elhaladtam, akik a székükön elterülve mindenféle finomsággal tömték magukat. Kíváncsi voltam, hogy ez szándékos-e. Talán ez az utolsó véradag, amit látnak, aztán hosszú ideig nem kapnak semmit.

A többi vendég több figyelmet szentelt nekem, mint amennyit korábban valaha is eltűrtem volna. Éreztem a tekintetüket, és emlékeztetnem kellett magam arra, hogy ne ránduljak össze, élesen tudatában voltam minden tényérnyi csupasz bőrfelületnek, amit most szabadon hagytam. Amikor egy falka vámpír szemtelenül utánam fordította a fejét, és a kíváncsiság, az éhség és az óvatosság félelmetes keverékével bámult, az az ősi részem, amelyet egész életemben arra neveltek, hogy elkerülje ezt a forgatókönyvet, valóban fontolóra vette a távozást.

Ehelyett megérintettem a nyakamon lévő sálát - megérintettem a barátom testéből származó vérfoltot.

Nem vagy gyáva, Oraya, hallottam a suttogását.

Nem. Nem voltam az.

Körülnéztem, vajon látom-e Raihnt, de...

Könnyű lépések közeledtek, és megfordultam, meg akarván akadályozni, hogy az illető túl közel kerüljön hozzám. De Vincent állt előttem, szája sarkában feszes mosollyal.

A Kejari kezdete óta nem láttam őt ilyen fényben - legalábbis közről nem. Fekete ruhát viselt, kabátja a nyakánál nyitva volt, hogy láthatóvá váljon Örökösjegyének nagy része. Szárnyai is láthatóak voltak, a vörös szín a

szélükön különösen feltűnőnek látszott ebben a megvilágításban. Azon tűnődtem, vajon olykor elrejtje-e őket, *vagy* gondoskodnia kell arról, hogy mindig láthatóak legyenek, hiszen az uralmát támadás érte.

De nem a ruhája, a Jegye, vagy a szárnyai sokkoltak igazán. Hanem az arca. Szeme félelmetesen fényesnek tűnt, bár csak azért, mert az alattuk lévő sötétség annyira szembetűnő volt. Arcának minden részletében érezhető volt az élesség és a feszültség, mintha kőbe vésette volna a vonásait. Az önuralma mégis repedezett. Ezt már korábban is éreztem. Most hűvösen éles volt.

De attól, hogy meglátott, természetesen ellágyult.

Megtorpantam, két készletet harcolt bennem egymással.

Ránéztem, és láttam, ahogy a próba során úgy tűnt: kész lenne belevetni magát abba a gödörbe.

De... ahogy ránéztem, újra magam előtt láttam Raihn hátát is. Felidéztem a hazugságát.

Még nem volt lehetőségem arra, hogy a dühömet olyasmivé alakítsam, amit ketrecbe tudnék zárni, és féktelen érzelmeim kimutatása Vincent előtt nem volt veszélytelen.

Mégis úgy tűnt, hogy annyira, de annyira megkönnyebbült, amiért láthat! Végignézett rajtam, és a zavarodottság halvány ránca suhant át a homlokán.

- Mi van rajtad?

- Valami szokatlan - zártam rövidre. Nem volt kedvem magyarázkodni.

- Nem túl bölcs.

Nem bölcs dolog ennyire kitenni magamat. Nem bölcs dolog felhívni magamra a figyelmet. Nem bölcs dolog mást viselni, mint páncélt.

- Tudom - mondtam.

Úgy tűnt, fogalma sincs, mihez kezdjen ezzel. Furcsán nézett rám, mintha valami újat vett volna észre bennem. Talán ugyanúgy, ahogy én is észrevettem rajta valami újat.

Vincent sosem volt az a típus, aki ejt egy témát, ezért enyhén meglepődtem, amikor hagyta, hogy kisimuljon az arca, és helyette a kezét nyújtotta felém.

- Táncolunk?

- Hogy táncolunk-e?

Önkéntelen fintort vágtam, mire ő száraz kuncogással felnevetett.

- Ilyen felháborító ötlet?

- Én... - Először megtorpantam, mielőtt folytattam volna. Ennek ellenére az arcom, mint mindig, túl kifejező volt. Megpillantotta a dühöt, amit pedig nem akartam megmutatni neki.

- Valami zavar.

- Láttam, mit tettek az embereid Raihnnel.

- Raihnnel?

- A szövetségesemmel.

Lehervadt a mosolya.

- A, igen.

- Te - gondosan kellett megválasztanom a szavaimat - azt ígérted, nem fogod megtörni.

- Nem úgy tűnt, mintha meg lenne törve - mondta Vincent egyszerűen. - Nem voltam tanúja Jesmine módszereinek, de láttam, hogy a szövetségesed nagyszerűen küzd a próbán.

Nagyszerűen küzdött a könyörtelen kínzás ellenére, amelyet el kellett viselnie.

Nem mondtam semmit, mert nem bíztam magamban. Még az is túl sok, amit már elárultam, gondoltam. De a várakozásaimmal ellentétben Vincent csak fáradtnak és szomorúnak tűnt.

- Háborút vívó király vagyok, aki sötét időkben vezeti a népet - mondta. - Jesmine pedig tábornok, aki tudja, hogyan kell mindent megtenni, hogy megvédje az országát. Néha ezek a feladatok kellemetlen cselekedeteket igényelnek. Nem tagadom. - Ismét felém nyújtotta a kezét, ajkán gyenge, lágy mosollyal. - De ma este csak apa vagyok, aki tizenkét órával ezelőtt még biztos volt benne, hogy végignézi a lánya halálát. Kérlek, kis kígyó. Engedd meg, hogy kényeztesselek. Hadd legyek pár percig csak az apád!

Tétován nyeltem.

Ahhoz, hogy ezt az életet éljem, meg kellett tanulnom, hogyan legyek egyszerre több ellentmondásos dolog. Arra kényszerített, hogy az elmémet sok kis szobára osszam fel, amelyek mindegyike tartalmazott egy kis részt belőlem. Most már eléggé lecsillapodott a dühöm vadállata ahhoz, hogy

biztonságosan bezárjam a ketrecébe. Nem tűnt el. Nem volt elégedett. De visszafogott volt.

- Nem tudok táncolni - mondtam végül.

- Semmi gond. Tegyük úgy, mintha jobb apa lennék, mint amilyen vagyok, és mintha megtanítottalak volna arra, amire kellett volna.

Ellágyultam.

Bassza meg!

Megfogtam a kezét, Vincent pedig a táncparkettre vezetett. Oldalra húzódtunk - messze a terem közepén zajló orgiaszerűségtől, ahol nagyon kínos lett volna apám társaságában időzni.

- Legalább a táncnál hasznosabb dolgokat tanítottál nekem - mondtam.

Pozícióba állított. Arról talán nem volt fogalmam, hogyan kell táncolni, de a mozgást illetően tapasztalt voltam, és az sem okozott gondot, hogy kövessem, ha irányítani akar. Mindez sokkal kevésbé kínos botladozást eredményezett, mint amire számítottam.

- Jó tanítvány voltál - mondta. - Ez és még sokkal több is, ha levonom a következtetést a tegnap este látottakból.

A hangjában megbújó büszkeségre válaszként a mellkasomat előntötte a gyengeség. Önkéntelenül megfeszült az arcom.

Még mindig lázálomnak éreztem ezt az egészet. Nem láttam tisztán, vajon mit tettem és hogyan tettem. De egy dolgot tudtam: hatalmasnak éreztem magam, igazán hatalmasnak, életemben először.

Vincent halkán nevetett.

- Ne rejtse el a büszkeséged! Megérdemled.

- Nem tudtam, hogy képes vagyok ilyesmire - vallottam be.

Ő vajon tudta? Gyanította, hogy ilyen erő rejlik bennem?

- Soha ne szégyelld, ha túlteljesíted az elvárásokat - mondta. - Még akkor se, ha az én elvárásaimról van szó.

Soha nem gondoltam, hogy ez lehetséges. Vincent elvárásainak összessége volt az a forma, amelybe öntöttek - nem volt hová mennem, nem létezett semmi más, amivé válhattam volna, csak az, amivé ő tett engem. Megértettem, hogy szükség van kemény szavakra és erős kézre. Megpróbált biztonságban

tartani, és egyetlen hiba elég lett volna ahhoz, hogy elpusztítsa törékeny halandó életemet.

Vincent sosem kérne bocsánatot azért, amit Raihnnel tett. Talán nem is kell neki. Lehet, hogy az adott körülmények között nem követett el semmi rosszat.

De ma este úgy viselkedett, mintha az egész meg sem történt volna. És talán ma este még én is tovább követhetem a példáját, ahogy az elmúlt tizenöt évben tettem.

Ennek ellenére képtelen voltam visszafogni magam: oda kellett neki szűrnöm. Csak egy kicsit.

- A Rishanok? - kérdeztem nagyon lazán. - Valami új fejlemény?

- A szokásos. Hamarosan újra elutazom néhány hétre. De ne beszéljünk ilyen sötét dolgokról! Egyelőre itt vagyok.

Körbesuhantunk a táncparketten: hirtelen és élénken eszembe jutott egy alkalom, amikor még elég kicsi voltam ahhoz, hogy a karjára vegyen. Akkor mutatta meg, milyen érzés repülni - csak egy kicsit, csak az erkélyről a földre. Egyszer tett ilyet, aztán soha, soha többé.

Neki is megemlítettem, és valamiért a mosoly, ami kirajzolódott a száján, megfájdította a szívem.

- Emlékszem - mondta halkan. - Akkor láttalak először mosolyogni az érkezésed óta.

- Erre a részre nem emlékszem.

- Soha nem felejttem el.

Eszembe jutott, milyen volt Raihnnel repülni - még olyan szörnyű körülmények között is felszabadító és felemelő érzés.

- Miért nem csináltad többé? Miért nem vittél el repülni?

Mosolya elhalványult.

- Mert nem akartam, hogy azt hidd: te is képes vagy rá, és leugrálj az erkélyekről.

Hiszen minden arról szólt, hogy megvédjen. Mindig.

Mintha ő is ugyanerre gondolt volna, azt mondta:

- Soha nem lesz... - A hangja elakadt, mintha a szavak túl nagyok vagy túl bonyolultak lennének ahhoz, hogy szótagokká formálódjanak. Tekintete a távolba révedt. Még a lépései is lelassultak.

Az aggodalom tuskéje.

- Vincent?

A tekintete újra visszatért, pislogott, rám nézett.

- Nem minden az én érdemem, amit elértél, Oraya. Még akkor is, ha néha azt kívánom, bárcsak így lenne. De ha ennek csak egy kis darabjáért vagyok felelős, az az életem legnagyobb győzelme lesz.

Mindketten megálltunk, és én hálás voltam érte, mert a pusztá döbbenettől megbotlottam volna a saját lábamban.

Soha, de soha nem beszélt így velem. Egyszer sem. Soha.

- Nehéz időkben az embernek mindaz eszébe jut, amit nem mondott el. És tegnap, amikor láttam, ahogy elesel, rájöttem, hogy talán soha nem mondtam ezt neked. Eszembe jutott, hogy talán nem is tudtad, hogy nem tudod, mennyire...

Vincent, az Éj szülött király, az a férfi, aki soha nem találkozott olyan fenyegetéssel, amelyet ne lett volna képes legyőzni, úgy tűnt, meghajol a szavak alatt, amelyeket megpróbált elfojtani.

- Fontos volt, hogy ezt elmondjam neked. Ez minden.

Az ajkaim szétváltak, de nem tudtam, mit válaszolhatnék.

Néha az emberek Vincent kis kedvencének hívtak, mintha valami múltó figyelemelterelés vagy szórakozás forrása lennének. Es bár soha nem kérdőjeleztem meg, hogy a maga módján szeret engem, néha csodálkoztam rajta. Tízszer olyan idős, mint amennyit én éltem eddig. Több mint háromszáz éves volt, és én csak kevesebb mint húsz éve voltam az élete része.

A melegség hulláma, amelyet a szavai hatására éreztem, hamar elhalványult attól, hogy belém markolt a félelem hidege.

- Mi a baj? - kérdeztem. - Mi történt?

Mert az egyetlen oka, hogy így beszélt, csakis ez lehetett.

Ha valami szörnyű van készülöben, vagy már meg is történt.

De csak megrázta a fejét, és visszatértünk a tánchoz.

- Semmi. Szentimentális vénember lettem. És alig várom a napot, hogy ne kelljen azon aggódnom, hogy túléllek-e.

Egy fényes csíkot vettem észre a válla felett, és megakadt rajta a szemem - olyan ismerős volt mostanra, hogy már bárhol felismerném, még a terem másik

végéből is. Raihn a teraszra vezető ajtón keresztül távozott, fekete selyemkabátot viselt, hátán mélyviola szíjjal, a haja kibontva, rendetlen vörös-fekete hullámokban hullott a vállára. Éppen csak egy pillantást tudtam vetni rá, mielőtt elment.

Újra Vincent felé fordultam, de nem elég gyorsan. Észrevette, hogy elterelődött a figyelmem. Félmosolyra húzta a száját, amikor a zene elhalkult, majd újra felcsendült.

- Még egy dal - mondta halkan -, és aztán elengedlek, kis kígyóm.

A mellkasom olyan érzelmektől szorult össze, amelyeket nem tudtam hová tenni. Talán kísértetiesen hasonlított a gyászhoz. Az a furcsa érzés, hogy valami létezik itt, ebben a táncban, amiről nem akarok lemondani - az az érzés, hogy ha egyszer elengedem ezt a pillanatot, örökre eltűnik.

Ostoba gondolat volt. Nem tudom, miért fordult meg a fejemben.

Mégis visszacsúsztattam a kezem az övébe. Ezúttal én tettem meg az első lépést.

- Még egy dal - egyeztem bele.

AZ ÉJSZAKA FORRÓ VOLT. Mire kimentem a teraszra, a bőrömön csörgött a verejték, és a kinti páratartalom nem sokat segített a lehűlésben. Amikor a következő táncunk véget ért, Vincent kilépett az apám szerepéből, visszavedlett Éj- szülött királlyá, aki egy háborús nemzet felett uralkodik. Parancsolóan komoly volt, ahogy Jesmine felé sétált, és halk, sietős hangon suttogott a fülébe valamit - olyan hangon, amiről tudtam, hogy jobb, ha nem hallgatózom.

Park vette körül a templomot, amely annak ellenére burjánzott, hogy a belváros közepén állt, ahol a hely szűkös, és ez kétszeresen is extravagánsnak számított, mert az Éj Háza nem rendelkezett túl bőséges víztartalékkal. De istennőnk számára semmi sem drága. Semmi sem volt fontosabb, mint Nyaxia, és Nyaxia megérdemelte a kontinens legszebb parkját.

Gyakorlatiasság ide vagy oda, az biztos, hogy megkapta, amire vágyott. Ezüstsínű és kék virágok nyíltak előttem színpompás szőnyegként. Olyan irtózatosan szép volt az egész, hogy egyszerűen túlzásnak tűnt a makulátlanul formázott, metszett, gyomlált és öntözött kert. Márványburkolatú ösvények keringtek a zöld növény szigetek körül, nem túl praktikus, de művészileg gyönyörű mintákban. Felülről nézve az Éj Háza címerét formázták.

Vagy így sejtettem. Valami olyat készítettek, amit csak maga az istennő és ők képesek értékelni.

Bal felől mozgás ragadta meg a tekintetemet. A szomszédos ösvényen a bokrok között ezüstös alak állt - mélyvörösbe öltözve. Azonnal felismertem Angelikát. Lehetetlen volt nem felismerni. Mélyvörös anyagból készült, drapírozott ruhát viselt - ujjatlant, amely kiemelte formás izmait -, ezüst haja pedig fonatban omlott a hátára. Mellette Ivánt vettem észre. Mindketten lehajtották a fejüket, és komolyan beszélgettek egy harmadik alakkal, aki háttal állt nekem.

Ez a figura, mintha megérezte volna a tekintetemet, megfordult, hogy a válla felett rám nézzen.

Megdöbbenve ismertem fel.

Az a férfi volt, akivel aznap este beszéltem a folyónál. A férfi, aki a szivarokat adta nekem. Egy Vérszülött. A Vér Háza többi versenyzője mellett állva ez annyira nyilvánvalónak tűnt, hogy el sem hittem, hogy nem vettem észre korábban.

Elhárítóan emelte fel a kezét Angelika és Iván felé, oly módon, ami egyértelművé tette, hogy nemcsak egyszerű Vérszülött, de hatalommal is rendelkezik - mert Angelika nem az a fajta nő volt, aki csak úgy bárkitől parancsokat fogadna el, erre a jelre azonban egyetlen szó nélkül visszatért a társaság többi tagjához.

- Megint megcsináltad - mondta a férfi, amikor közelebb lépett hozzám. Most, hogy tudtam, mire figyeljek, hallottam a Vér Házára annyira jellemző akcentust - de csak olyan halványan, mintha évtizedek alatt elnyomta volna, és csak némi dallamos bágyadtság maradt volna belőle minden egyes szó alatt. - Elég sok pénzt nyertél nekem. De attól tartok, hogy ez után a bemutató után az esélyek nem lesznek olyan kedvezőek azon néhány fogadó számára, akiknek te

vagy a favoritba. Kár. Sok előnye van annak, ha alábecsülik az embert. - Megvonta a vállát. - Hoznom kellett volna még neked szivart. Attól tartok, kifogytam.

Ránéztem. Egy hosszú pillanatig legeltettem rajta a szemem, magamba szívva őt, most, hogy fényben láttam. Minden értelemben Vérszülöttnak tűnt. A szemében, amelynek pupillái a lámpafényben kissé kitágultak, ott voltak azok az árulkodó bíbor és arany szálak. A vörös foltok a nyakán csak a gallérja széle alatt maradtak meg, amely magas és merev volt, bordó szövetből, a Vér Háza hagyományos stílusában, amelyet az egyszerű vonalvezetés jellemzett. Korábban nem tudtam volna megmondani, hogy a haja szőke vagy ezüst, de most rájöttem, hogy mindkettő: hamvas szőkésszürke, majdnem fehérrel tarkítva.

Elmosolyodott.

- Egy kicsit sértő, hogy ennyire megbámulsz. De ugyanakkor azt hiszem, ebben neked is gyakorta van részed, nem?

- Csak kíváncsi vagyok, hogyan nem vettem észre korábban azt a tényt, hogy Vérszülött vagy.

- A. Igazad van. Olyan szép pillanatot éltünk át együtt, és még csak be sem mutatkoztam neked rendesen. - Kinyújtotta a kezét. - Septimus, a Vér Házából.

Nem fogadtam el a kezét. Ehelyett hátraléptem, hogy ellensúlyozzam, ahogy közelebb hajolt, amit ő, úgy tűnt, mulatságosnak talált. Visszahúzta a kezét - mégpedig rezzenés nélkül -, és a zsebébe csúsztatta. - Értem. Nem fogadod el, ha valaki üres kézzel jön. Okos. Ezt apád tanította neked?

Megborzongtam.

Nem kedveltem ezt az embert. Nem tetszett, ahogy beszélt, nem tetszett a hülye kis vigyor az arcán, és különösen nem tetszett, hogy úgy tűnt, azt hiszi: játszhat velem.

- Ó, hát itt vagy!

Úgy döntöttem, figyelembe se veszem, mennyire megkönnyebbültem, amikor meghallottam Raihn hangját. Arra sem akartam gondolni, hogy Raihn nagyon közel állt meg hozzám - olyan közel, hogy a vállunk összeért -, és az egyetlen készítmésem az volt, hogy még közelebb húzódjak.

Ránéztem, és emlékeztetnem kellett magam, hogy ne bámuljam.

Csodásán nézett ki. A ruhája más volt, mint a legtöbb más Éjszülött, Rishan vagy Hiaj által viselt holmi. A zekéjét mintha méretre szabták volna, olyan tökéletesen állt rajta. A hajtókája egyenes volt, nem pedig aszimmetrikus, mint mostanában a legtöbb Éjszülötté, aki követte a divatot, gombjai fényes ezüst holdakat formáztak. Sötét ezüst hímzés szegélyezte a gallérját és zekéje ujjainak mandzsettáit, és egy gyönyörű ibolyaszínű köpeny omlott a mellkasára, illetve nyúlt át a vállán.

Ez... már túl sok volt nekem. A Holdpalota láthatóan úgy találta jónak, hogy a kedvében járjon. Az arca és a haja azonban a sok cicoma ellenére is ugyanolyan durva és borzas volt, mint mindig.

Septimus elmosolyodott.

- Raihn. Csak gratuláltam társadnak a győzelméhez. Figyelemre méltóak voltak.

El kellett rejtenem a meglepetésem. Septimus a nevén szólította. Mintha ismernék egymást.

Gyakorlatilag éreztem, ahogy megfagy a levegő. Raihn arckifejezése megkeményedett, minden izma áttendeződött: olyan grimaszt vágott, amiről mostanra már tudtam, hogy a totális ellenszenv jele.

- Köszönöm - mondta olyan hangon, amelyből érződött, mennyire nem titkolja az ellenszenvét.

- Nos, ez érdekes gondolat... - nézett Septimus egyikünkéről a másikunkra. - Most, hogy már nem fogadhatok kettőtökre együtt, vajon kire fogadjak legközelebb? Egy járatlan ember azt gondolná, hogy könnyű lenne megölni Nessanynt, Raihn, de szerintem a hölgynek jó esélye van arra, hogy... ó, bocsánat. - Még egy mosoly. - Orayának hívnak, ugye? Mindig is pocsék volt a névmemóriám.

Nessany?

Összeszűkül a szemem, kezem a combomra erősítettem pengémre tévedt. Ezt nyilvánvalóan csalinak szánta, még akkor is, ha nem értettem a jelentését. A csapás el is találta a célját, mert Raihn egész alakja megmerevedett, az energiaváltozást olyan hirtelen éreztem rajta, hogy rá sem kellett néznem.

- Te csak törődj a saját vérebeiddel - fordult el, kezét a hátamra - a nagyon, nagyon csupasz hátamra - téve, miközben azt morogta: - Menjünk!

- Szép estét! - kiáltott utánunk Septimus.

A kerti ösvényeken sétáltunk anélkül, hogy visszanéztünk volna.

Raihn még mindig láthatóan feszült volt.

- Sajnálom - mondta. - Hamarabb közbe kellett volna lépnem.

- Ismered őt?

- Sajnos. Minden versenyzőt megkeresett, hogy lássa, mit várhat tőlük.

Meglepődtem, hogy idáig eljutottál anélkül, hogy te is megkaptad volna a magadét.

- Ki ő?

- A Vér Házának egyik hercege. Minden Vérszülött versenyző az ő parancsára van a Kejariban.

- Miért van itt?

Kíváncsi voltam, hogy a Vérszülöttek miért fáradtak egyáltalán azzal, hogy belépnek a Kejariba. Még maga Nyaxia is ellenséges volt a Vérszülött vámpírokkal szemben. Kétezer évvel ezelőtt a Vér Háza volt a kedvelt királysága, de amikor az általa felajánlott ajándékok miatti civakodásban ellene fordultak, inkább megátkozta őket. A Vér Házának semmiféle szeretet nem járt tőle. Vérszülött vámpír csak egyszer nyert Kejarit - több mint egy évezreddel ezelőtt -, és Nyaxia még a kívánságát is vonakodott teljesíteni.

Nem voltam biztos benne, hogy csak bemagyarázom-e magamnak, de úgy láttam, Raihn tétovázik, mielőtt válaszolna.

- A Vér Háza mindennél jobban akarja a hatalmat. Még a kis szövetségek is sokat érhetnek.

Ennek volt értelme. Minden házat szívesen fogadtak a Kejariban. Valószínűleg ez volt az egyetlen alkalom, amikor a Vérszülött arisztokrácia szabadon kapcsolatba léphetett más vámpírkirályságokkal.

- Sok lehetőséget lát abban, hogy az Éj Háza háborúban áll önmagával, a kibaszott keselyű - motyogta, mintha csak magában beszélne.

Még néhány lépést tettünk csendben, miközben ezt átgondoltam.

Éreztem Raihn tekintetét - még anélkül is, hogy ránéztem volna -, éreztem, ahogy a lábamtól felfelé halad, és a csupasz bőröm minden egyes pontján elidőzik...

Megálltam. Aztán szembefordultam vele. Elég közel álltunk ahhoz, hogy kissé fel kelljen emelnem a fejem, hogy szemkontaktust létesítsek vele. Ezt hetek óta először vettem észre. Mikor hagytam fel azzal, hogy a köztünk lévő méretbeli eltérésre gondoljak? Mikor szűnt meg a miatta érzett szorongásom, és lett... furcsán megnyugtató?

- Csinos vagy - mondta olyan hangon, hogy a csinos úgy hangzott, mint millió más ígélet, amelyek mindegyike megborzongatta a testemet.

- Ki az a Nessany? - kérdeztem.

Meglepetés, vagy talán kellemetlen érzés suhant át az arcán.

- Egy régi barát, aki több tiszteletet érdemel, mint hogy valami pöcs száználmas megfélemlítési kísérletére használja. - Tekintete megkeményedett. - Légy óvatos vele! Veszélyes.

- Néhányan téged is veszélyesnek tartanak.

A szája mosolyra húzódott.

- Rád nézve nem vagyok az.

Reméltem, hogy nem hallotta, milyen különös dolog történt ekkor a szívemmel: a mellkasom hirtelen összeszorult.

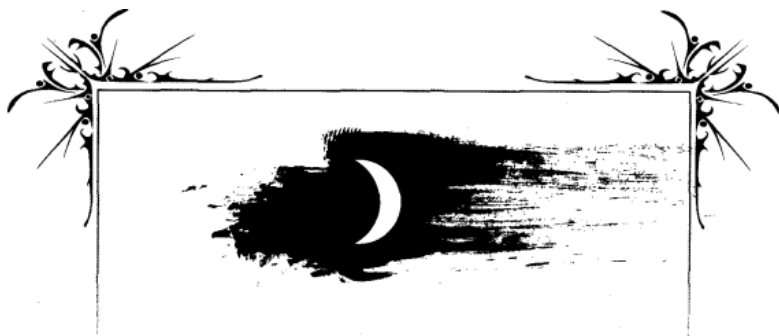
Tekintete elsiklott mellettem, a templomra és a falai között zajló mulatságra tévedt.

- Utálok itt lenni - mondta. - Szeretnél valami szórakoztatóbb helyre menni?

Tudtam, hogy hülyeség tőlem, ha beleegyezem.

De egyáltalán nem bántam meg, amikor habozás nélkül így válaszoltam:

- Bassza meg, igen! Kérlek!

HARMINCHARMADIK FEJEZET

RENDBEN, RENDBEN. Elismerem. Kezdttem hozzászokni a pisiízű sörhöz. Nem utáltam. Talán... *talán még* ízlett is *egy* kicsit.

De még mindig nem olyan arcot vágtam, mint Raihn, amikor belekóstolt. Mintha ennél közelebb soha nem is kerülhetne az istenekhez.

Lenyelte a kortyot, és letette a korsót. Összevonta a szemöldökét, amikor összetalálkozott a tekintetünk.

- Milyen képet vágsz már megint, hercegnő?
- Milyen képet vágok? Én a *te* arcodra gondoltam.

A szemöldöke lejjebb húzódott.

- Mi van vele?

Úgy volt, hogy mondok valami sértőt. A szavak már a nyelvem hegyén voltak. De abban a pillanatban a holdfény éppen a megfelelő módon esett az arcvonásaira, és lenyeltem a gúnyt.

Mert rájöttem, hogy semmit sem mondhatok Raihn arcáról. Ismertem már minden egyes vonását, minden rezdülését.

Ettől a felismeréstől összeszorult a gyomrom. Ahelyett, hogy válaszoltam volna, belekortyoltam a sörömbe.

Egy elhagyatott ház lapos tetején ültünk. Raihn megint a kedvenc szörnyű kocsmajába vitt el, ahol a kedvenc szörnyű sörét lehetett kapni. Még az én emberségemmel és az ő kiváló színészi képességeivel együtt sem tudtunk volna odabent üldögelni úgy, hogy ne keltsünk túl sok nemkívánatos feltűnést ilyen öltözékben, ezért inkább kijöttünk ide.

Tetszett. Jó kilátás nyílt innen az utcákra, de mi magunk elrejtőzhettünk a kíváncsi szemek elől. Kemény munkánk talán meghozta a gyümölcsét, mert úgy tűnt, az emberek valóban az életüket élik itt. Vagy talán csak megtanultam jobban értékelni az egészséget. Az emberek mindenhol apró nyomokat hagytak az életükből. Cserepes virágok az ablakokban, udvaron felejtett játékok, egy sor cipő a küszöbön, amelyek egy család képét festették elénk.

Soha nem vettem észre ezeket a dolgokat, és soha nem találtam bennük szépséget. Most azonban mindegyiket eltettem emlékébe, mint valami kis titkos ajándékot.

Raihn felnyögött, fejét a falnak támasztotta, és kigombolta zekéje egy újabb gombját. Már a harmadikat. Így immár a szegycsontjáig rá lehetett látni a mellkasára, most épp *egy* hosszú, izmos háromszöget fedett fel, amelyet igyekeztem nem túl közelről szemügyre venni.

Ahogy azt is igyekeztem nem észrevenni, ahogy a tekintete a bőrömön időzött, amikor felemeltem a sörömet.

Ahogy azt is igyekeztem nem észrevenni, hogy élvezem ennek a tekintetnek a súlyát, amely olyan nehéz volt, mint *egy* érintés.

- Megkönnyebbülés távol lenni attól a fülledt helytől - mondta. - Sokkal kellemesebb idekint.

- Alig töltöttél ott időt.

- Csak annyit, amíg rád vártam.

A mondat végén elnémult - mintha nem számított volna arra, hogy így fog hangzani.

Újra úgy tettem, mintha az egészről semmit nem vettem volna észre.

- Különben is - folytatta -, nem igazán tudnék ebben a nevetséges öltözékben haverkodni.

Nem tudtam, ez mit jelent pontosan.

- Miért? - ittam *egy* korty sört. - Sérti az ízlésedet?

- Körülbelül kétszáz éve kiment a divatból. - Raihn gúnyosan megrázta a fejét, mosolya elkomorult. - A Holdpalota kegyetlen humorérzéssel rendelkezik.

Erről sem tudtam, mit jelent, de mielőtt megkérdezhettem volna, Raihn tekintete ismét rám esett. Az arcomon kezdte, aztán lejjebb csúszott. Keresztbe tett lábakkal ültem, a ruhám selyme a bal oldalon, ahol a szoknyám fel volt hasítva, a combom körül felgyűrődött. Tekintete a szememtől a számig vándorolt, végig a nyakamon, a vállamon, az oldalamon, egészen a csupasz lábszáramig.

Öt időzött a combomon, és még csak levegőt sem vettem, miközben néztem, ahogy mosolyra görbül a szája.

- Veszélyes - mondta.

Igen, értettem egyet némán.

- De találékony. - A mosolya kiszélesedett, és rájöttem, hogy a felső combom köré szíjazott pengémről beszél.

Kiengedtem a levegőt.

- Kreatívnek kellett lennem.

- Csalódott lennék, ha nem állig felfegyverkezve sétáltál volna be arra a partira.

- Nálad is van fegyver.

Állammal a hátára szíjazott kardja felé mutattam. Muszáj volt észrevennem, hogy Raihn-nél fegyver van. Azzal a karddal egy csapással megölhet.

Vállat vont.

- Mi ez? - kérdezte, és a nyakamra mutatott.

Utánoztam a mozdulatot, és megsimogattam Ilana sál- ját. Attól, hogy erre emlékeztetett, a gyomromban összeszorult a gyász - és a düh - csomója.

- Egy barátomé volt.

Néha nehezményeztem, hogy Raihn olyan gyakran meghallotta azokat a dolgokat, amelyeket nem is mondtam ki. Most azonban talán egy kicsit megkönnyebbültem tőle.

- Egy ember - mondta.

- Igen.

- Arról az éjszakáról?

Mindketten tudtuk, melyik éjszakáról beszél.

Ők már halottak, kis emberlány.

Kérdőn néztem rá - honnan tudja? -, mire ő egy halvány, humortalan mosollyal válaszolt.

- Olyan szaga van, mint a Holdpalotának.

Bassza meg. *Bassza meg*, ezt utáltam.

Raihn mosolya elhalványult.

- Mi ez a grimasz, hercegnő?

- Én csak... nem akarom, hogy olyan szaga legyen, mint annak a helynek.

Az övé volt. Nem az övék. - Megérintettem a sál végét, és az ujjaim köré tekertem. Mintha azt hinném, ha elég erősen szorítom, érezni fogom Ilana kezét, ahogyan megpróbálta nekem adni. Anyám, azt kívántam, bárcsak elfogadtam volna tőle akkor!

És most ez egy újabb megalázó igazságtalanságnak látszott. Hogy az a hely, ahol meghalt, kitörölte életének utolsó emlékeit.

Nevelésnek tűnt. Kétségtelenül nevetségesen is hangzott. Raihn arckifejezése mégis megváltozott kissé - olyan módon, mintha azt sugallná, hogy megértette. Egy kicsit közelebb hajolt.

- Ez még nem minden - mondta. - Olyan szaga is van, mint... - szempillái leereszkedtek, és ismét egy kicsit közelebb húzódott, már csak centik voltak közöttünk -, mint a rózsavíznek - mormolta. - Es a kenyérnek. Es... a szivarfüstnek.

Önkéntelenül elfojtottam a furcsa nyögést. Oly gyakran voltam féltékeny a vámpírokra - féltékeny az erejükre, a sebességükre, a hatalmukra. De soha inkább, mint ebben a pillanatban. Bármit megadtam volna, hogy újra megérezsem Ilana illatát. Érezni akartam az ő illatát és annak az undorító rendetlen lakásnak a bűzét.

- Tényleg? - mondtam, és a hangom rekedtebb volt, mint szerettem volna. - Ezt az összes illatot tényleg érzed?

- Egy kicsit nehéz, mert egy másik illaton túl érzem őket... - köszörülte meg a torkát. - Nos. A te illatodon túl. De igen, érzem. Ha megpróbálom. - A tekintete az enyémbé fúródott. - Még mindig ott van, Oraya. A palota nem vett el mindent.

Megszorítottam az anyagot.

- Mi volt a neve? - kérdezte. - A barátodé?

- Ilana.

Nem mondtam ki hangosan a nevét, mióta meghalt. A szótagok formája a nyelvemen olyan érzés volt, mintha lázadnék.

- Sajnálom - mondta halkán. - Sajnálom, ami vele történt. És sajnálom, hogy... nehéz itt gyászolni.

Nehéz itt gyászolni Milyen enyhe kifejezés! Egy ilyen helyen nem volt helye a gyásznak. Sem lágyságnak vagy sebezhetőségnek. És semmiképpen nem volt hely annak a fajta dühnek, ami Ilana halála miatt lángra lobbant bennem.

- Ember volt - sziszegtem. - Nem zsákmány. Nem játék. Ó...

Basszus, mi nem volt? Selyem volt és szivarfüst, lobbanékony természet és milliónyi ellentmondás; egy teljes élet ezernyi különféle gondolattal, álommal és vágyakkal a jövőre nézve - és valaki, akit nagyon szerettem.

Lesütöttem a szemem, a tető agyagcserepeit bámultam, a kezem megfeszült, korszót szorongató ujjaimból kifutott a vér. Vártam, hogy elmúljon a csípő érzés a szememből.

- Kérdezhetek valamit, Oraya? - firtatta Raihn. - Nem kell válaszolnod, ha nem akarsz.

Bólintottam.

- Amikor össze voltunk kötve a próbán, úgy éreztem... sok mindent éreztem. A haragod. A félelmed. A gyászod.

Megfeszült az állkapcsom. Ösztönösen meg akartam ütni, csak mert elismerte, hogy látja bennem ezeket a dolgokat - pedig annyira óvtam őket. De a hangjában nem rejtett semmiféle vád azzal kapcsolatban, hogy mindez gyengeség lenne. És mindezt én is éreztem benne. Ugyanolyan erős volt mindez az ő szívében, mint az enyémben, bár másképp.

- Ha megnyered a Kejarit - folytatta -, megkéred Nyaxiát, hogy változtasson át?

Pontosan értettem, mit kérdez, és mérlegeltem, hogy talán nem kéne válaszolnom. *Ő Rühan*, suttogta a fülembe Vincent. Nem mondhattam el neki,

hogy Vincenthez kötöm majd magam, hogy az ő Coriatae-jává váljak. Ezek a részletek túl intimek.

De Raihn, a fenébe is, látta az arcomon a válaszom lényegét, még ha *egy* szót sem szóltam.

- Igen - mondta. - Ezt fogod tenni.

Furcsán csalódottnak tűnt, amit utáltam.

- Miért ne kérném tőle, hogy változtasson át? - vágtam vissza *egy* kicsit túl gyorsan. - Van fogalmad róla, milyen fárasztó *így* élni? Nem tudok semmit megváltoztatni, bármi *lenni*, itt ragadtam, mint örök zsákmány. - Összeszorítottam a fogaimat, majd megráztam a fejem. - Nem. Így nem tehetem. Amíg olyan vagyok, mint most.

- Nem teheted?

Kényszerítenem kellett magam, hogy belenézzek Raihn szemébe. Félig azt hittem, hogy gúnyolódik velem. De semmi színlelt nem volt a tekintetében, semmi hamisság. Csak szomorúság.

A próbán úgy nézett rám, mintha bármit megtehetnék. Mintha erősebb, félelmetesebb lennék, mint maga Nyaxia. Még soha senki nem nézett így rám.

És még most is megmaradt belőle valami.

- Ne siess annyira azzal, hogy eldobd az emberségedet, Oraya - mondta. - Lehet, hogy hiányzik majd, ha már elveszítetted.

És talán az én emberi szemem gyenge a sötétben az övéhez képest, de annyira nem borult árnyékba az arca, hogy rejtve maradjon előttem, hogy rándul meg, bár úgy tett, mintha semmi se történne.

- Ezek a részeid soha nem tűnnek el - mondtam csendesen.

- Néha nem vagyok biztos ebben.

- Nem gondolod, hogy látom, milyen keményen dolgoztál, hogy megtartsd az emberségedet? Emberibb vagy, mint én, Raihn. Minden olyan részét megtartottad, ami miatt értékeled azokat a dolgokat ebben a szar világban, amiket itt senki más észre sem vesz. Megtartottad az együttérzésedet. Nem számít, ha most fekete a véred. Ez nem változtatott meg.

A nyílt bóknak furcsa íze volt az ajkamon. Olyan kényelmetlenül komoly volt. De azért mondtam, mert tudtam, hogy hallania kell.

Es... azért mondtam, mert igaz volt.

Raihn nagyon csendes lett, teljesen elnémult. Es lassan, nagyon lassan, rám emelte a tekintetét.

Korábban úgy nézett rám, mintha istennő lennék, és én azt hittem, hogy ennél hatalmasabbnak már nem is érezhetném magam, mint abban a pillanatban.

Tévedtem.

Mert most úgy nézett rám, mintha több lennék annál - mintha *ember* lennék. Valahogy ez többet jelentett.

Rá kellett kényszerítenem a vigyort a számra.

- Mi ez az arckifejezés?

Száraz kuncogásra számítottam, szóbeli oldalba bökésre. De ő továbbra is halálosan komoly maradt, *egy* ránc mélyült el a szemöldöke között.

A vigyorem elhalványult.

- Mi az?

- Semmi.

- Mondj valami őszintét, Raihn Ashraj.

Hosszú csend után végre megszólalt.

- Átélttem néhány igazságtalanságot az elmúlt évszázadokban. Láttam néhány kibaszott szarságot. De az egyik legnagyobb, Oraya, az, hogy bárki azt tanította neked: mássá kell válnod, mint ami vagy.

Elzsibbadt a kezem. Az ujjaim olyan szorosan szorultak a korsóm köré, hogy megremegtek. A szavak a nyakamtól a köldökömig hasítottak, felnyitottak, és megérintették a legérzékenyebb részeimet.

Néhány hosszú másodpercig semmire sem tudtam gondolni. Aztán csak magamhoz tértem.

Meg kell őt ölnöm, év nem tudom, képed vagyok-e rá.

Raihn szerencsére nem várta meg a válaszom. Csak felállt, és kinyújtotta felém a kezét.

- Sétáljunk egy kicsit!

AZ ÉGBOLT HALVÁNYRÓZSZASZÍNŰVÉ VÁLT a hajnal ígéretétől. A városrész déli végén sétáltunk, lassan egyre közelebb és közelebb érve a Holdpalotához.

Utáltam az időt. Mindig is így volt - örökké jelezte a szakadékot köztem és a vámpírok között, akik körülvettek -, de soha annyira, mint most, amikor ez az éjszaka kicsúszott a kezeim közül.

Raihn most már bármelyik percben megpróbál majd megölni. Különben meg kell próbálnom végezni vele. Ahogy a beszélgetésünk lassult, a szavaink közötti csend egyre hosszabb lett, tudtam, hogy ez az ígéret mindkettőnkbe beleivódott.

Végül megállt egy sötét mellékutcában. Sziklás lépcsők vezettek le innen a Lituro folyó partjára. Pontosan a világaink közötti határon álltunk - a belváros közvetlenül a víz túloldalán, az emberlakta negyed mögöttünk -, a nap már felkelőben. Megállt, és végignézett a kilátáson - először balra, Sivrínaj égboltjára, majd jobbra, az embernegyedre és a mögötte elterülő dűnékre.

Aztán kinyújtotta a kezét, és kardhüvelye csatjáért nyúlt, amely a mellkasán keresztbe futott.

Megfeszültem, és hátrébb léptem. A kezem kitapintotta a pengémet, amely még mindig a combomhoz volt erősítve. Csak arra tudtam gondolni: *ez az a pillanat.*

De egyszerűen kibontotta a hevedert.

- Tessék. Vedd el és tedd ezt oda, jó? A hátam még mindig kibaszottul fáj, és ez az íz nehéz.

Összevontam a szemöldököm.

- Mi? Miért?

- Csak tedd le oda!

Olyan lazán beszélt, mintha semmi szokatlan nem volna abban, amit kér tőlem.

Elvettem tőle a kardhüvelyt. Nem tudtam, hogyan cipelte ezt az izét állandóan - valóban rendkívül nehéz volt, olyannyira, hogy minden izmomat

meg kellett erőltetnem, hogy ki ne csússzon a kezemből.

Megtettem, amit kért, és a falnak támasztottam a fegyvert.

Raihn két lépéssel távolabb sétált, így én közelebb voltam a fegyveréhez, mint ő maga.

Annyira nemtörődöm volt. De tudtam, hogy ez csak színjáték. Hónapok óta tanulmányoztam Raihn minden lépését. Pont olyan volt, mint a harci stílusa. A brutális ütésekben rejlő varázslat.

Csak nem értettem, miért. Figyeltem őt, a trükkre várva.

Felém fordult, majd meglazított még két gombot a zakóján, felfedve még néhány centit csupasz mellkasából. A falnak dőlt, majd széthajtotta az ingét, lenézett magára, és összevonta a homlokát.

- Csúnya vágást kaptam a próbán. Még a gyógyír sem segített sokat.

- Te... mi?

- Szerinted aggódnom kellene?

Nem mozdultam.

Csak forgatta a szemét.

- Őszintén. Csak gyere ide!

Megtettem. Kinyitotta a zakója hajtókáját, a fejét hátrahajtotta a falnak - a csupasz bőr széles háromszöge és a torka teljesen szabadon állt előttem.

Előttem, akinél fegyver volt.

Míg az ő kardja ott maradt, elérhetetlen távolságban.

Egyszerre megértettem, mi ez. Hogy mit teszünk.

Felajánlotta magát nekem. Megajándékozott a védte- lenségével. Tudta. Én is tudtam. Mindketten tudtuk, hogy a másik is tudja.

Most rögtön megölhetném. Olyan kevés kellene hozzá. Belevághatnám a pengét pont oda, pont a tökéletes bőrfelület közepébe. A vére valószínűleg melegebb lenne, mint a többieké, akiket megöltem - nem tudtam, miért gondoltam ezt, csak hogy majdnem biztos voltam, hogy így lenne. Kíváncsi voltam, a végén megragadna-e. Hogy az utolsó lehelete milyen érzés lenne az arcomon.

- Nos? - kérdezte - Mit gondolsz?

Közelebb léptem.

A testünk majdnem lángolt. Az illata körülvett engem. Belém hasított, hogy mi volt az az elem, amit nem tudtam elhelyezni.

Olyan illata volt, mint az égnek. Olyan illata volt, mint a levegőnek, ahogy körülvesz, felszabadító és félelmetes, és a legszebb kibaszott dolog, amit valaha is tapasztaltam.

Az ujjaim megérintették a mellkasát. A bőre meleg volt. Itt is volt néhány sebhelye, és *egy* kis sötét szőrzet, ami puhább volt, mint amire számítottam. A hirtelen késztetés, hogy a tenyeremet a bőréhez simítsam, hogy a kezemet végigfuttassam teste többféle szövetén, majdnem teljesen eluralkodott rajtam.

Egész életemben irigyeltem a vámpírokat. De most először megrohant az együttérzés velük kapcsolatban.

Mert hirtelen megértettem, milyen éhesnek lenni.

Kibaszottul kínnó volt.

- Hm - mondtam határozottan. - Komolynak tűnik.

- Aggódtam, hogy *így* gondold.

Levettem a tekintetemet a mellkasáról, fel a nyakán lévő elegáns izomkötegeken, egészen az ajkáig - az ígéretig, amely egy mosoly finom ívébe vésődött, és annyi mindent közölt, amit nem mondott ki.

Elképzeltem, hogy ha itt és most megölném, az a mosoly továbbra is megmaradna.

- Gyorsan dobog a szíved - mormolta. - Biztos nagyon aggódsz az egészségemért...

Remegve sóhajtottam, amit nevetésnek próbáltam beállítani.

És nem mozdultam - nem voltam rá képes -, az ujjaim még mindig a bőrét simogatták, ahogy a keze az arcomhoz közeledett. És hagytam, hogy hozzám érjen. Hagytam, hogy az ujjhegyeinek tökéletes, durva ecsetje végigsimítson az arcomon, majd elérje az állkapcsomat. A hüvelykujja elidőzött, lassan végigsimított a szám ívén, az alsó ajkamon.

- Vagy félsz?

A mosoly elhalványult. Ez igazi kérdés volt.

Es a válasz megdermesztett, mert nem féltam, és ez volt a legfélelmetesebb dolog mind közül.

Felnyithatnám az ingét, a kezemet a mellkasa fölé csúsztathatnám, és beledöfhetném a méregpengémet a szívébe. Ő is elszakíthatná ezt a nevetségesen finom pókhálószerű ruhámat, és felvághatja engem.

Lángba boríthatnánk egymást.

A szemébe néztem. Még soha nem néztem bele ilyen távolságról. Rájöttem, hogy azért tűnik vörösnek, mert az írisze annyi különböző színből áll - majdnem feketéből, mézaranyból, kávébarnából és még egy kis élénk bíborvörös csillogásból is. Olyan sok különálló darabból, amelyek nem illenek össze. Akárcsak ő. Akárcsak én.

És ott volt a szemében, hogy megtaláltam az igazságot, aminek meg kellett volna történnie engem.

Igen, megölhetnénk egymást itt és most. Felajánlottuk magunkat egymásnak.

De egyikünk sem fogja megtenni.

- Nem - suttoztam. - Nem félek.

Észre sem vettem, hogy az ajkaim felfelé görbülnek, amíg a hüvelykujja meg nem mozdult, végigkövetve a mosoly formáját, mintha az valami tiszteletre méltó dolog lenne.

- Meg fogsz ölni, Oraya?

Nem futottam el. Nem mozdultam. Ehelyett a tenyeremet laposan a mellkasára fektettem.

Még magam is meglepődtem, amikor azt válaszoltam:

- Ma este nem.

A keze lecsúszott az arcomról, és kisöpört egy fekete hajszálat a homlokomból, majd oldalra simította. De ahelyett, hogy visszahúzódott volna, a hajamat az ujjaira csavarta - szorongatta, de nem húzta, mintha csak arról próbálta volna meggyőzni magát, hogy engedjen el, de nem sikerült neki.

- Lehet, hogy úgymint elpusztítasz.

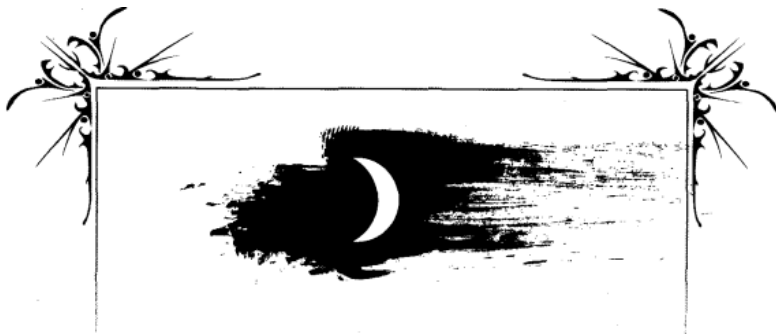
Itt, ebben a pillanatban láttam. Az akarást. A vágyat.

És tudtam, milyen az, amikor a vámpírok olyasvalakire vágynak, mint én. Olyan pontosan tudtam, hogy valójában menekülnöm kéne.

De még az ő vágyánál is félelmetesebb volt az enyémmé. Éreztem, hogy ez a hívás visszhangzik a saját pulzusomban. Olyan erős volt, hogy amikor végül

elengedett - amikor végül hátat fordítottam neki, és minden további szó nélkül elfordultam -, ellen kellett állnom a készítésnek, hogy le ne nyaljam az érintését az ujjhegyeimről.

Talán olyan fémes és forró íze lenne, mint a vérnek.

HARMINCNEGYEDIK FEJEZET

A LAKOMA UTÁN RAIHN és én egy lakásba tértünk vissza. Először megszokásból. Aztán megálltunk az ajtóban, egymásra néztünk: egyértelműen ugyanarra gondoltunk. Nem bölcs dolog együtt maradni.

- Talán biztonságosabb - mondta Raihn végül -, ha együtt maradunk. Ha akarod.

Meggyőztem magam, igaza van. Azt mondtam magamnak, hogy még *egy* napig jó lenne a közelében maradni. Hogy megvédjen a többiektől. Hogy ellene is megvédjem magam, hiszen szemmel tarthatom.

Mindez baromság volt, természetesen. De legalább pontosan tudtam, hogy az.

Kinyitottam az ajtót.

- Ha félsz egyedül aludni *egy* üres lakásban, csak szólj! - mondtam, és akkor beszéltünk utoljára erről.

Az igazság az volt, hogy maradni *akartam*. A gondolat, hogy otthagynom őt, hogy egyedül legyek, magányos fájdalmat keltett a mellkasomban. És ezt a fájdalmat láttam benne is, amikor néztem, ahogy aznap este összepakolta Mische maradék holmiját, elrakta a vérfoltos lepedőket, amelyeket nem volt

időnk összehajtogatni a Félhold előtt, és elrakta a táskát, amit a lány hátrahagyott.

Amikor végzett, ott maradtam vele a nappaliban, ahelyett, hogy visszatértem volna a hálósobámba. Nem beszéltünk.

Már amiatt is megérte, hogy nem voltam egyedül. És szerintem ő is úgy érezte, ahogy én, mert ő sem ment el. Aznap a kanapékon és fotelekben elterülve aludtunk, de egyikünk sem panaszkodott egy szóval sem, amikor arra ébredtünk, hogy mindenünk fáj.

Másnap este sem öltem meg. Vagy az azt követő éjszakán.

Nem öltem meg a számtalan, aprólékosan megfigyelt pillanat alatt, amikor fegyvertelen volt.

Még akkor sem öltem meg, amikor másnap a hálósobája ajtaja előtt sétálva észrevettem, hogy - vagy a bizalom vagy az ostobaság megdöbbenő megnyilvánulásaként - kissé nyitva hagyta az ajtót.

Átkukuskáltam, és láttam, hogy kiterülve fekszik az ágyban, testét a folyosóról érkező halvány lámpafény és a függöny résein átcsúszó napfény fénye világítja meg - a meleg és hideg árnyalatai jól elkülönülnek, kiemelve a csupasz izmok minden egyes mélyedését és moccanását. Úgy aludt, hogy minden végtagja más-más irányban terült el, és mégis valamennyire költőinek tűnt, mintha márványból faragták volna ki - bár hangosan horkolt.

Megdöbbenett, mennyire emlékeztetett a festményre Vincent kastélyának nagytermében. Az a zuhanó, segítségért nyúló Rishan. Most inkább szépnek tűnt, mint tragikusnak.

Tökéletes időzítet, suttogetta Vincent a fülembe. Ha meg akarnám ölni, most lenne itt az ideje.

Mélyen aludt. Félrehúzhatnám a függönyöket. A beömlő napfény képtelenné tenné arra, hogy visszavágjon, amikor átmásznék azon a gyönyörű meztelen testen, térdemmel átfognám a csípőjét, és a mellkasába döfném a kardomat. Mire végeznék, a lepedőt átáztatná a vér.

Elképzelttem, ahogy megteszem, elképzelttem, ahogy átmegyek a szobán, és rávetem magam. Elképzelttem, hogyan nézne ki alattam csupasz teste, a törzse kinyújtva, a haja kuszan az arca körül, elképzelttem, milyen érzés lenne,

kemény és erőteljes, mintha bőrbbe zárt határtalan lehetőség lenne, végigfutna a combom belső oldalán, a testem csúcspontján.

Elképzeltem, hogy felemelem a pengémet...

De mielőtt le tudnám gyűrni, kinyílna a szeme. Érdes és bőrkeményedésekkel teli tenyere végigsimítana a combomon, a derekamon, a mellemen, a szája ismerős mosolyra húzódna, miközben azt mormolná:

- Meg akarsz ölni, hercegnő?

És válasza sem várna, mielőtt...

Felriadtam, az arcom forró volt, a verejték a hajamat a bőrömrre tapasztotta. Hosszú időbe telt, amíg a szívverésem lelassult. Amikor felkeltem az ágyból, és kikukucskáltam az ajtómon, hogy lássam, nyitva van-e az övé, néhány hosszú pillanatig bámultam, majd elsétáltam.

Nem, aznap se öltem meg.

Három nap telt el, és Raihn és én nem beszélünk a távozásról, nem öltük meg egymást, és rájöttem, hogy egyáltalán nem is akarom megölni.

RAIHN FŐZÖTT.

Bevallom: nagyon, nagyon szkeptikus voltam, amikor Mische azt mondta, hogy Raihn „kiváló szakács”. Nevetségesnek tűnt a gondolat, hogy Raihn, a sebhelyekkel teli óriás a tűzhely fölé hajol. Nos, pont olyan nevetséges volt, mint képzeltem.

De az étel fantasztikusan illatozott.

Nem tudtam, mit kotyvaszt, csak azt, hogy a városból kis zsákokban hozott hozzávalókból készítette, és hogy az egész ételt egyetlen behorpadt lábasban dobta össze.

- Gyere ide - intett nekem, miközben a szomszéd szobában még mindig szánszalmasan következetlen varázslataimat gyakoroltam, és próbáltam úgy tenni, mintha nem is figyelnék rá.

Odamentem, és felém nyújtotta a fakanalat.

- Kellene a segítséged. Kóstold meg!

Szemügyre vettem a kanalat. Valamiféle pörköltnek tűnt, zöldségarabkákkal és bőségesen adagolt fűszerekkel, amelyek egy sűrű, tejszínes-barna mártásban úsztak. Lehajtottam a fejem, és megkóstoltam.

Bassza meg.

A térdem majdnem összecsuclott. Bármit is készültem mondani, elakadt a torkomon, elolvadt a... a... Anyám, nem találtam szavakat erre az ízre. Sosem kóstoltam még ilyen finomat.

Amikor végre észhez tértem, pislogtam, és Raihnre néztem, aki furcsa, zavart arckifejezéssel figyelt rám.

- Nem úgy képzeltem, hogy ettől élvezel majd el velem először - jegyezte meg.

Abbahagytam a rágást.

Raihn nem szólt semmit, de az arcára kiülő fintor, ahogy elfordult, elárulta: ő is megérezte, hogy a vicce többre utal, mint amire gondolt.

Képzeltem.

Először:

Alig kaptam levegőt. Letöröltem egy kis ragut a szám sarkából.

- Nem hittem Mische-nak, amikor azt mondta, jó szakács vagy - vetettem oda nagyon lazán -, de... ez egyáltalán nem rossz.

Ennyi elég volt ahhoz, hogy megtörje a feszültséget - vagy legalábbis ahhoz, hogy mindketten úgy tegyünk, mintha elég lett volna.

- Kibaszottul röhejes, hogy vámpírkoszton nőttél fel. A vámpírok nem tudnak főzni.

- Te tudsz.

- Csak azért, mert kedves a szívemnek. Már semminek sincs ugyanolyan íze.

Hát persze. A vámpírok nem hagytak fel az evéssel, de ízlésük nagyon különbözött az emberekéétől. Soha nem gondoltam arra, hogy ez milyen lehet az Átváltozott vámpíroknak.

- Az idő múlásával változott meg? - kérdeztem, ő pedig bólintott, amikor levette az edényt a tűzről, és az asztalra tette.

- Lassan, az évek során. Ez például nekem már nagyon ízetlen. De Mische fiatalabb nálam, így az ízlése még emberibb. Valahogy úgy fogja érzékelni ő

is, mint te.

Felkaptam a fejem.

- Mische? - Az asztalra pillantottam, a kis fedett edényre, amelybe majd a pörkölt kerül. - Ezt Mische-nak készítetted?

- Azt hiszem, kiérdemelte.

- Meg fogod látogatni?

- Meg. Ha nem bánod, hogy feláldozok egy edzésnapot.

Nem gondoltam arra a tényre, hogy olyan könnyen feltételezte: még mindig együtt edzünk.

Ehelyett Mische-ra gondoltam, ragyogó mosolyára és könnyed nevetésére, és arra, hogy úgy bánt velem, mintha a valódi barátja lennék. A kép annyira más volt, mint ahogyan kinézett, amikor elvitték: csak üres héj maradt belőle.

Megérintettem a csuklómat - a Ministaer még mindig nem teljesen begyógyult harapását fedő kötést - anélkül, hogy szándékomban állt volna.

Hosszú időbe telt, mire felismertem, hogy az az érzés, amelyet szavakkal küzdöttem, aggodalom volt.

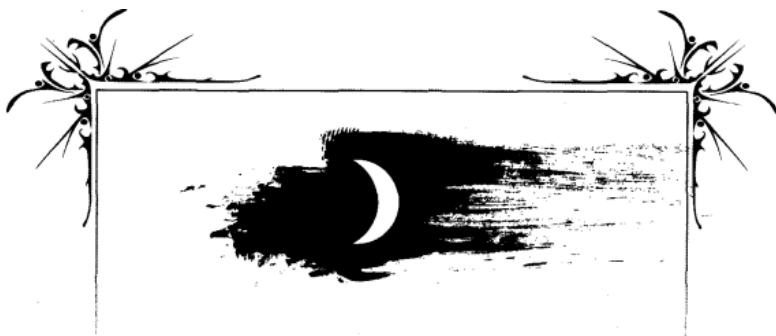
- Jöhetek én is? - böktém ki, mielőtt megálljt parancsolhattam volna magamnak.

Raihn, aki ismét hátat fordított, elég hosszú ideig hallgatott, hogy elárasszon a bizonytalanság hulláma. Persze, hogy nem akart engem, aki minden értelemben, ami számít, ellenség vagyok, elvinni Mische-hoz a Holdpalota határain kívülre. A pokolba is, ha egyáltalán látni akarna!

De mikor Raihn megfordult, mosolygott. Nem: vigyorgott.

Egyszerűen azt mondta:

- Nagyon örülne neked.

HARMINCÖTÖDIK FEJEZET

MEGLEPŐDTEM, HOGY RAIHN már képes repülni. A vámpírok nagyon gyorsan gyógyultak: a hátán lévő sebeket friss, rózsaszín hegszövet borította. De még így is azt hittem, hetekre van attól, hogy használni tudja a szárnyait. Ragaszkodott hozzá, hogy jól érzi magát, de azért megborzongott, amikor megidézte a szárnyait, és az egész teste görcsbe rándult, amikor kilőttünk a ma-

- Jól vagy? - kérdeztem egy idő után,

- Tökéletesen - válaszolta, mintha nem is tudná, miért kérdezem.

Hosszú, hosszú ideig repültünk - órákon keresztül. Amikor Raihn először repült velem, a támadás beárnyékolta az öröm leghalványabb csillogását is. Most, hogy semmi más nem vonta el a figyelmemet, átadtam magam az élvezetnek. Imádtam, hogy milyen gyorsan mozgottunk, tetszett a súlytalanság, a szabadság. Imádtam, ahogy a táj szétterül alattunk, a világ, amely csapdába ejtett, most csak jelentéktelen miniatűr figurákra redukálódott. Imádtam a levegő illatát, ahogy az arcom körül száguldott.

Mindent szerettem benne.

Éreztem, hogy Raihn felém fordul - lélegzetének melege az arcomat érte. Visszanéztem rá, és láttam, hogy úgy hajtja a fejét, hogy rám nézzen. Nagyon

közel volt az arcunk, az orra csak néhány centire az enyémtől.

A szeme vidáman csillogott.

- Úgy vigyorogsz, mint egy kisgyerek.

Durcás arcot vágtam, ő meg felnevetett.

- Ó, semmi gond. Már megint olyan képet vágsz.

A szemem forgattam, és visszanéztem a lenti tájra. Túl voltunk a belvároson, most már a dűnék között elterülő települések felett száguldottunk.

- Élvezed a repülést - mondta.

Meg sem próbáltam tagadni.

- Így van.

Enyhe kifejezés. Anyám, ha ezek a szárnyak az enyémekek lennének, úgy kellene lerángatniuk a földre.

- Ez szokatlan - mondta. - Azok, akik nem tudnak repülni, az első néhány alkalommal általában utálják.

- Sok szárny nélküli nőt cipeltél már magaddal?

- Néhányat. A legtöbbjük lehányt.

- Ez még velem is megtörténhet. Ne bízd el magad!

- Szerintem a gyomrod is olyan erős lehet, mint az akaratom.

Megfeszítettem a nyakam, hogy ránézhessenek.

- És az mennyire erős?

Vigyorgott, és közel hajolt, ahogy a fülemben mondta:

- Tiszta kibaszott acél. Mi más?

Hát igen. Mi más?

EGY TANYÁN LANDOLTUNK. A település még Sivrinaj legtávolabbi részén is túl volt, a dűnéken túl. Odaúton elhaladtunk egy kis falu mellett, de a ház, ahová Raihn hozott minket, messze túl volt annak a településnek az utolsó utcáján is. Kicsi, de csinos, homokszürke téglából készült épület előtti füves területen landoltunk, amely még a hideg holdfényben is krémesen aranyszínűnek tűnt.

Balra lovak legeltek. Jobbra a legelőkön birkák, kecskék és egy őszvér: utóbbi szemmel láthatóan félve bámult minket.

Amikor Raihn letett, majdnem összeestem. A térdem remegett, és nem engedelmeskedett az akaratomnak. De nagyobb figyelmet fordítottam Raihn összerendezésére, ahogy eltüntette a szárnyait.

Rajtakapott, hogy nézem.

- Ne vágj már ilyen képet, hercegnő!

- Nem vágok semmilyen képet.

Hosszú szenvedésről árulkodó sóhajt adott ki magából.

- Tényleg fogalmad sincs arról, hogy *mindig* képeket vágasz?

Az ajtóhoz lépett, én pedig követtem, most hirtelen nagyon is tudatában voltam az arcizmainnak. Tévedett. Határozottan nem *mindig* vágtam képeket.

Az ajtó kinyílt. Egy magas, karcsú, szalmaszőke hajú férfi állt *ott*, és *széles vigyorral mutatta* ki hegyes szemfogait.

- Raihn! Milyen kellemes meglepetés. Mische nagyon fog örülni. És...

Égkek szeme Raihn válla felett rám szegeződött. A mosolya megváltozott, amikor félreállt, hogy beengedjen minket - meglepettnek tűnt, és nem volt túlságosan barátságos.

- Ó. Nos. Azt hiszem, tudom, *te* ki vagy.

Micsoda üdvözlés! Nem tetszett a hangneme.

Raihn megrázta a fejét és megérintette a hátamat.

- Borzasztó szívélyes fogadtatás, mint mindig - morogta, és talán csak elképzeltem, ahogy megnyugtatóan megsimogatja a kezemet, miközben bevezetett a házba.

A ház belseje megegyezett a külsejével: egyszerű volt, de tiszta. Takaros, de nem fényűző. A valószínűleg a konyhába vezető ajtó felől egy nő közeledett, akinek hamuszínű haja a feje tetején sűrű kontyba volt kötve. Hirtelen megállt.

- Oraya - mondta Raihn -, ez Cairis - mutatott a szőke férfira, aki tétovázó mosollyal visszaintett. Aztán a barnahajú nőre mutatott. - Ez pedig Ketura.

Nem adott további magyarázatot arra, hogy kik ők, vagy milyen jellegű kapcsolatban áll velük.

Ketura nem mozdult és nem is szólalt meg. Még csak nem is pislogott.

- Hol van Mische? - kérdezte Raihn. - Az emeleten?

Máris elindult felfelé, keze a karomon, maga elé húzott. Minden gesztusa hétköznapi volt, de tudtam, mit csinál. Vincenttel együtt nőttem fel, pontosan tudom, hogy néz ki, ha valaki a védelmébe vesz.

- Második szoba jobbra! - kiáltott utánunk Cairis, de egyikük sem követett bennünket.

Az ajtó csak be volt hajtva. Raihn kopogott, majd kinyitotta. Mische az ágyban feküdt, bolyhos fehér lepedőkkel és takarókkal körülvéve, és egy érintetlen könyvvel az ölében nézett ki az ablakon.

Amikor meglátta Raihnt, arcára sugárzó vigyor ült ki. Gyorsan felült, mintha arra készülne, hogy kiugorjon az ágyból. Raihn két gyors lépést tett felé, mintha ugyanazt látta volna, amit én, és arra készült, hogy elkapja a lányt, mielőtt véletlenül a földre zuhanna.

- Ne merészd - kezdte, de abban a pillanatban, amikor a férfi karnyújtásnyira volt, a lány felugrott, és olyan erőteljesen ölelte át a nyakát, hogy Raihn felnyögött.

Morgott valamit, ami nem volt meggyőző, de nem húzódott el. Végül elengedte, és amikor felém fordult, a mosolya valahogy szélesebb lett.

A bizonytalanságom utolsó maradványai is eltűntek. Olyan *boldognak* tűnt!

Akaratlanul is megdörzsöltem a csuklómat.

Mische úgy nézett ki, mintha fel akarna ugrani, hogy megöleljen, de ez nekem hirtelenjében túl sok lett volna. Inkább egy kínos integetéssel intéztem el a dolgot.

- Jobban érzed magad?

- Nos, *most* már igen! - sóhajtotta, pedig nyilvánvalóan még mindig fájdalmai voltak, de ennek dacára pezsgő lelkesedés hatotta át minden szavát. Raihn és én az ágya szélére ültünk, miközben mindent elmesélt nekünk az itt töltött idejéről - Cairis napi kártyapartijáról és Ketura kertészeti leckéiről, a nevekről, amelyeket a csirkéinek adott, arról, hogy *teljesen* biztos benne, hogy lassan meghódítja a legelőn álló mogorva öszvér szívét.

- Szemernyi kétségem sincs felőle - mondta erre Raihn, és igyekeztem nem megsértődni, amikor ravasz, szúrós vigyorral nézett rám. - Úgy tűnik, jó vagy abban, hogy megnyerd a rosszkedvű lények szívét.

Istennő! És ha belegondolok, hogy csak egy órája még hízelgett!

Mische is millió kérdést tett fel nekünk a Félhold próbájáról, ezekre én bambán válaszoltam, de Raihn sokkal élénkebb közbeszólásokkal egészítette ki a mondanivalómat. A lány szeme egyre tágabbra nyílt.

- Istenek az égben - zihálta, amikor a történet végére értünk. - Ez a félénk varázslat végre áttörte a falat! Megmondtam! Benned volt!

Azon tűnődtem, vajon csak képzeltem-e a szomorúság sietve elrejtett kis rándulását, amikor ezt mondta. A tekintetem megakadt az ingujja alól előbukkanó égési sebeken.

Vállat vontam.

- Csak szerencsém volt.

- Nem, hihetetlen dolgot vittél véghez - mondta Raihn, miközben kerültem a tekintetét.

Hosszú ideig ültünk Mische-val, a beszélgetés elkalandozott a próbákról más, komolytalan dolgokra. Nem sokat beszéltem, hagytam, hogy Mische és Raihn társalogjanak, ami teljesen rendben volt számomra. Még azután is, hogy velük éltem, újra megdöbbenett, milyen könnyű melegség jellemzi a kapcsolatukat. Ezek ketten teljesen el tudtak lazulni egymás társaságában.

Végül Raihn kinézett az ablakon az égre.

- Későre jár - mondta kissé elkeseredve. - Mennünk kellene. Eltart egy ideig, míg visszaérünk.

Felállt, és ezúttal esélyt sem adott Mische-nak, hogy rávethesse magát: szorosan magához ölelte.

- Gyógyulgass, rendben?

- Rendben - mondta a lány a vállába. - Te meg vigyázz magadra! Rúgd szét a seggüket!

- Hát persze!

Kínosan megmoccantam, és elfordítottam a tekintetem. Olyan pillanatnak tűnt, amibe nem kéne beleavatkoznom.

Aztán Raihn elhúzódott, megcsókolta a lány homlokát, és még egyszer elköszönt tőle, mielőtt az ajtóhoz ment. Elmotyogtam a magam kényelmetlen búcsúját, és követni akartam, amikor Mische utánam szólt:

- Oraya!

Megfordultam.

- Te is - mondta halkan. - Vigyázz magadra, rendben? Maradj életben!

Bűntudat kavargott a mellkasomban, hiszen most láttam, ahogy Raihn ugyanazt az ígéretet teszi neki, és hamarosan eljön az idő, amikor képtelenek leszünk ezt mindketten betartani. Ahogy elnéztem kettejüket, nehéz volt nem elgondolkodni azon, hogy Raihn talán jobban megérdemli, hogy megmeneküljön, mint én.

- Természetesen - mondtam.

- Köszönöm, hogy eljöttetek. Nagyon sokat jelent ez nekem. - Alig láthatóan elmosolyodott. - Neki is sokat jelentett.

Kinyújtotta a kezét. Nem ölelt át - talán tudta, hogy ez túl sok lenne nekem. Mégis azon kaptam magam, hogy én is kezet nyújtok. Ujjai melegek voltak egy vámpírhoz képest, érintése puha és gyengéd. Megszorította a kezem.

Elszorult a torkom.

- Remélem, hamarosan jobban leszel - mondtam. - Én csak... örülök, hogy kijutottál.

- Én is.

Elengedett, integetett, én pedig becsuktam az ajtót magam mögött. Amikor a lépcsőhöz értem, megálltam. Csendes hangok hallatszottak odalentről. Komoly hangok.

Nem tudtam megállni. Azt mondtam magamnak, hogy nem hallgatózom. Én csak... elmulasztottam szólni, hogy ott vagyok.

Nagyon-nagyon lassan haladtam lefelé a lépcsőn, közel maradtam a falhoz, hogy a fokok ne nyikorogjanak a súlyom alatt. Megálltam az étkezőbe vezető ajtó előtt. Éppen csak megpillantottam Raihn vállának körvonalait az ajtófélfá mellett.

- Vale már úton van - mondta Cairis. - Még az új feleségét is elhozza, képzelheted!

Úgy hangzott, mint egy pletykás háziasszony beszéde.

- Feleség? - Raihn meglepettnek tűnt. - Dherából? Ki?

- Ember. Vagy legalábbis az *volt*.

Cairis ezt olyan hangon mondta, ami arra utalt, hogy éles pillantást vet Raihnre, és hosszan kortyol a teájából.

Hosszú csend következett. Alig láttam Raihnt, mégis tudtam, hogy ettől megfeszült. Rosszallása füstölgő volt.

- Érdekes - mondta szárazon.

- Valóban érdekes - csiripelte Cairis. - Nem gondolod, Ketura?

Csend.

Akkor, olyan halkán, hogy alig hallottam, ezt mondta:

- Nem kellene itt lennie.

- Ő a barátom - mondta Raihn.

- Nem, nem az.

- Ő a barátom, Ketura, és jó, ha ezt az eszedbe vésed!

Megrándult a szemöldököm. Ez olyasmi volt, amit még soha nem hallottam Raihn hangjában - parancsoló él.

- Tudod, hogy mit művel most odakint? - sziszegett Ketura. - Látnod kellene, Raihn. Amit Genrával és Iscával tett. Látnod kéne, hány embert ölt meg!

Kiszáradt a szám. Genra és Isca - Rishan városok. Az egyik még Salinae-hez is közel volt: ott születtem. Az a hely talán még őrzi a vérvonalam egy részét, ha valaki a régi életemből túlélte azt az éjszakát, amikor Vincent rám talált.

Cairis és Ketura ezek szerint Rishanok. Nem kellett látnom a szárnyaikat, hogy tudjam: elég volt a beszédüket hallanom.

- Tisztában vagyok vele.

- És ennek ellenére képes voltál átlépni vele ezt a küszöböt? Az, hogy idehoztad Vincent ember ribancát...

Raihn élesen vágott közbe:

- *Ne* beszélj róla így!

Azonnal csend támadt.

- Elnézést kérek - mondta a nő. De egyáltalán nem úgy tűnt, mintha tényleg sajnálná.

Még egy lépést tettem, és a deszka megnyikordult, elárulva a jelenlétemet. Mindhárom szempár felém fordult: Raihn barátságosan lazának, Cairis szemtelenül kíváncsinak, Ketura pedig dühösnek látszott.

Megköszörültem a torkomat, és lesiettem a lépcsőn.

- Vissza kell mennünk - mondta Raihn. - Vigyáznunk kell, nehogy a Holdpalota rossz oldalán ragadjunk, amikor felkel a nap.

Aztán Keturához és Cairishez fordult:

- Adjátok majd oda Mische-nak a kaját. Hamarosan visszajövök.

És semmi mást nem mondott, csak kihúzott az ajtón, a karjába vett, és mindkettőnket felrepített az égbe.

Egy ideig csendben repültünk.

- Kihallgattad, amit mondtunk, ugye? - szólalt meg végül.

Persze, hogy tudta. Nem is tagadtam.

- Megkönnyítetted.

- Ketura aggódik és dühös. Mint most oly sokan. Szóval *egy* kicsit... érzékeny.

Úgy hangzott, mintha gondosan választotta volna a szavait.

- Ha felhúznám magam azon, hogy Vincent háziállatának, kurvájának *vagy* bármi másnak akarnak nevezni, senki mást nem hibáztathatnék érte, csak magamat. A pokolba is, *te* is így hívtál.

Raihn hosszú ideig csendben volt. Mindketten tudtuk, hogy ezt nem tudja cáfolni.

- Ketura felesége Salinae-ban van - mondta. - Érte aggódik. Bizonytalan idők ezek.

Salinae. A név említése fájdalmat okozott a mellkasomban - együttérzést, majd valami keserűbbet.

Én is aggódtam Salinae miatt.

- Onnan származom - mondtam. - Salinae-ból.

- Tényleg?

- Ott talált rám Vincent. Az emberlakta negyedben. Akkor történt, amikor leverte a lázadást. Szeretnék... - megálltam. Ezt még soha nem mondtam ki hangosan. Senkinek, csak Vincentnek. Még Ilana sem tudott erről a naív, törékeny kis álomról.

Megdörzsöltem a gyűrűt a kisujjamon.

- Szeretnék egy nap visszamenni - mondtam. - Kideríteni, hogy van-e még valaki, aki akkor ismert engem. Család, vagy... akárki. Nem tudom.

Pillanatnyi csend. Nem tudtam rávenni magam, hogy Raihnre nézzek.

- Mi van? - kérdeztem. - Szerinted ez úgyis csak a mesében történhetne meg?

Tündérmese. Pontosan úgy, ahogy én mondtam a megmentett kislányhoz fűzött reményeiről, aki annyira emlékeztetett önmagámra.

- Nem - mondta. - Azt hiszem, bárki is maradt a családoból, átkozottul szerencsés lenne, ha megismerne téged.

Az arcom megfeszült. De lesöpörtem a kényelmetlen bókot.

- Kik ők? - kérdeztem témát váltva. - Cairis és Ketura?

- Barátok - mondta.

Hátrahúztam a nyakamat, hogy szkeptikusan nézzek rá, amit ő is érezhetett, mert viszonozta.

- Mi van?

Nem barátok. Rögtön tudtam. Eleinte nem voltam biztos benne, hogy miért, amíg rájöttem, hogy most már tudom, hogy néz ki Raihn, amikor olyanokkal beszél, akiket a barátainak tart. Mische-val. Még... talán velem is.

A lapos pillantásomra felnevetett.

- Rendben, rendben. Ők... talán pontosabb, ha azt mondom, régi bajtársak. Nem szívesen ülnék le velük sörözni, de bízom bennük.

Ez már valószínűbbnek tűnt. Nem tudtam elképzelni, hogy Mische-t ilyen sebezhető állapotban olyasvalakinek adja át, akiben egyáltalán nem bízik.

Mégis... bajtársak. Ez volt a helyes szó? Ketura túl gyorsan kért bocsánatot, pedig nyilvánvalóan neheztelt Raihnre.

- A parancsnokuk voltál?

Raihn egy kicsit megijedt ettől, ezt pedig kielégítőnek találtam. Jó volt, hogy még mindig meg tudtam őt lepni, ahogy ő is meglepett engem.

- Igen - mondta. - Így volt. Nem vagy semmi, hercegnő. - Mikor volt ez?

- Régen. Mi... afféle magán testőrökként működtünk.

Érdekes. Sok vámpír hadurat ismertem, akiknek saját katonái voltak. Mindenhová kökemény, ormótlan harcosok sora követte őket. Raihnt aligha tudnám elképzelni közülük valónak. Olyan üresen közönségesek voltak, ő pedig annyira... más.

- Afféle magán testőrök? - erősködtem.

- Ez írja le a lehető legpontosabban a valóságot - válaszolta úgy, amivel értésemre adta: nincs helye további kérdezősködésnek.

Csendben maradtunk. Néztem, ahogy eltűnnek alattunk a dűnék és az apró települések, ezüstösen csillogtak a hold simogatása alatt.

- Egyébként - mondta Raihn ösztönösen - már nem gondolom azt rólad.

-Hm?

- Hogy Vincent házi kedvence vagy ribanca lennél, vagy ilyesmi. Talán az elején ezt hittem, de már nem. Csak szeretném, ha tudnád.

Kicsit elszorult a torkom.

Micsoda hülyeség, mégis furcsán megerősítő volt - furcsán megnyugtató -, hogy nem a Vincenthez fűződő kapcsolatom alapján határoztak meg. És tudtam, akár jobb ez így, akár rosszabb: Raihn komolyan gondolta, amit mondott.

- Azt akarod, hogy megköszönjem, hogy nem hívsz ribancnak? - kérdeztem színtelen hangon.

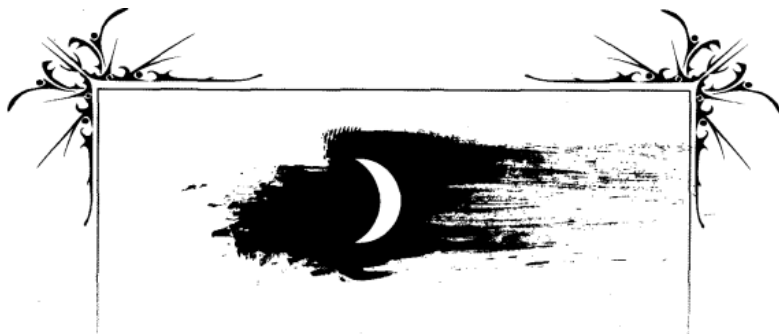
Felnyögött, és megrázta a fejét.

- Baszd meg te is, Oraya. Ix kebleire. Én is próbálkozom, hogy mondjak valami szépet...

- Mily megható.

- Ígérem, nem teszek ilyet soha többé.

A szemem forgattam. De ahogy a beszélgetésünk elcsendesedett, egy kicsit mélyebbre fészkeltem magam Raihn ölelésébe.

HARMINCHATODIK FEJEZET

MÁSNAP ESTE RÁNK ZÁRTÁK A HOLDPALOTA AJTÁJÁT.

Vincent elutazott, így mivel nem remélhettem tőle ajándékot, be akartam menni a városba, hogy a biztonság kedvéért extra mérget szerezzek a pengéimhez. De amikor megpróbáltam távozni, a bejárati ajtó még csak meg sem moccant. Kipróbáltam egy másikat, és még egyet. Egyik ajtó sem nyílt ki. És az ablakok sem. Mivel túl hamar visszatértem a lakásba a távozásom után, Raihn, aki éppen a kardját tisztogatta, kérdő pillantást vetett rám. - Minden zárva van - mondtam. - Ajtók. Ablakok. Az arca megkeményedett. Aztán kardot rántott, és elhagyta a lakást. Néhány perccel később egy kancsóval, egy kosár gyümölccsel és kenyérrel tért vissza.

- A díszterem üres - mondta -, kivéve ezt.

A kenyér és a gyümölcs, valamint az, amit ebben a lakásban tároltunk, legalább arra elég lesz, hogy boldoguljak. De a vér? A kancsóban már egy pohárnyi sem volt.

Ő és én egy pillantást vetettünk egymásra, egyértelműen ugyanarra gondolva. Ha a Holdpalota bezárt minket, az azt jelentette, hogy ki akar éheztetni. Az éhezés pedig mindkettőnk számára félelmetes, nagyon különböző okokból.

- Van még, ugye? - kérdeztem a kancsó felé bólintva. Ő és Mische a verseny kezdete óta gyűjtöttek vért, de... nem voltam biztos benne, hogy mennyi élte túl a támadást.

- Elég lesz - mondta kurtán. - Egy részét elvesztettük! a tűzben, de... elég lesz. Ha beosztom.

A vállam megkönnyebbülten leereszkedett. Ha legalább Raihnnek elég vér áll a rendelkezésére, nem egy ragadozóval vagyok bezárva egy lakásba. Mégsem volt sokkal jobb érzés, hiszen olyan kastély foglya lettem, ahol még közel egy tucatnyi ragadozó lakik.

A legtöbb próbát egyenlő időközönként, pontosan három hét különbséggel tartották. A Növekvő Hold próbája azonban néha - nem mindig - kivételesek bizonyult. Bizonyos alkalmakkor ez *egy* hosszabb, többnapos próba volt, amelyet akár az arénán kívüli helyszínen is tarthattak.

Ha Nyaxia éheztetni akar minket a Növekvő Holdig, az jelenthet akár három hetet, de csak egyet is. Akárhogy is legyen, veszélyes. Néhány vámpír a négy nappal ezelőtti lakoma óta nem jutott vérhez.

Raihn aznap este szekrényt tolt az ajtónk elé.

AZ AJTÓKAT ÉS ABLAKOKAT nem nyitották ki újra. Az ételkészleteket sem töltötték fel. Nem volt több vér.

Az ötödik napon, növekvő kétségbeesésében, az egyik Hiaj versenyző megpróbált felrepülni a torony tetejére, hogy betörje az egyik felső ablakot. Az üveg összetört, de abban a pillanatban, amikor a vámpír megpróbált átrepülni rajta, szaggatott fájdalomsikoly kíséretében visszazuhan a földre. Az egész testét mintha ezer apró borotvapenge vágta volna fel, szétszaggatva a bőrét és a szárnyait. Raihn és én távolról néztük, de még a folyosó túloldaláról is egyértelmű volt, hogy meg fog halni, legyen szó vérvesztéséről *vagy* éhezésről. A szellő finoman áramlott be azon a nyitott ablakon. Semmi mást nem tárt fel, csak az eget meg a Holdpalotát, amely ártatlanságában halálos csapdává vált.

Ezek után már senki sem kísérletezett az ablakok kitörésével. Még akkor sem, amikor az éhség tényleg súlyos problémává vált.

ÚJABB HÉT TELT EL.

Nem hagytam el a lakást. Azok a vámpírok, akik nem tudtak vért szerezni közvetlenül az ellátás eltűnése előtt, most intenzív éhséget tapasztaltak - ami ahhoz, hogy belehaljanak, nem volt elég, még nem, de ahhoz, hogy kétségbeesésbe sodorja őket, elegendőnek bizonyult.

Először is éjjelente a lakás ajtaja előtt rendszeresen lépteket hallottunk a folyosón. Ezután a nappali órákban is folytatták, mivel az éhség miatt az ösztönös táplálkozási vágy felülkerekedett a megégéstől való idegenkedésen. Valószínűleg nem is tudták, mit művelnek. Ha éheznek, a lábuk egyszerűen oda viszi őket, ahol a legnagyobb élelmezési potenciált érzékelik. Én ugyan vigyáztam, hogy az utolsó próbán szerzett összes sebemet begyógyítsam, de valószínűleg még mindig finom illatom volt.

Mindezek ellenére Raihn és én valahogy meg tudtuk tartani a normalitás kis buborékát. Kora este együtt edzettünk, aztán később segített gyakorolni szájalmasan kiszámíthatatlan mágiámat. A hajnal előtti órákat a nappaliban összegömbölyödve töltöttük, és minden nap figyeltem, ahogy elidőzik a függönyöknél, és a horizontot bámulja, amíg a nap apró, dühös karomnyomokat nem hagy a bőrén.

Egy nap, amikor Raihn aludt, támadt egy ötletem. Kihúztam a hatalmas tükröt a hálósobából a nappaliba, kissé bizonytalanul a kanapéhoz támasztottam. Bemértem, a függönyökkel babráltam, ellenőriztem a szögeket, majd újra ellenőriztem őket. Amikor Raihn napnyugtakor felébredt, és kijött, hogy megnézzé, milyen rendetlenséget csináltam a nappaliban, megállt.

- Ó - mondta. - Nos, végül megtörtént. Elment az eszed.

Lepisszegtem, és nem adtam magyarázatot. Egészen az éjszaka végéig, amikor a nap kezdett felkelni, és Raihn elment, hogy elfoglalja szokásos helyét a függönyök mellett. Akkor visszahívtam a nappaliba.

- Nézd - mondtam a tükörrre mutatva. Aztán bementem a hálósobámba, és kinyitottam a függönyöket.

Megrándult, visszahúzódott. De a szoba éles sarka megvédte a napsugaraktól - miközben a tükör még mindig teljes rálátást nyújtott az égboltra.

- Kipróbáltam - mondtam. - Amíg itt maradsz, még délben is, a fény nem árad be ebbe a szobába. De a napot folyamatosan láthatod a tükörben. Napközben gyönyörű. A fénye visszatükröződik a templom tornyaitól.

Olyan lazán mondtam mindezt, mintha nem töltöttem volna órákat azzal, hogy tökéletes helyet találjak a tükörnek, és gondoskodjak arról, hogy keretbe foglalja mindazt, amit nappal olyan gyönyörűnek találtam az alvó városban, olyannak, amilyennek rajtam kívül senki más nem láthatta. Mostanáig.

Raihn sokáig hallgatott.

- Óvatosan, hercegnő - mondta végül rekedt hangon. - Valaki még arra a bolond gondolatra juthatna, hogy valójában kedves vagy.

De a szavai sokkal kevésbé számítottak, mint az a vigyor, amelyet nem tudott letörölni a képéről. Es ezután minden nap odahúzott egy széket az előszoba megfelelő kanyarulatához, és úgy nézte a napfelkeltét és napnyugtát Sivrínaj felett, mintha az lenne a világ legértékesebb ajándéka.

Ilyenkor túl könnyű volt elfelejtenem helyzetünk komor valóságát.

De a sötétség így is beszüremkedett.

A HARMADIK HÉT EGYIK ÉJJELÉN Raihn nagyon nyugtalan lett. Feszültnek tűnt, a szokásos sima, laza viselkedését felváltotta az állandóan kopogó láb, a fogcsikorgatás és az újra és újra összeszoruló, ellazuló, összeszoruló, ellazuló, összeszoruló ujjak. Az arcizmai megfeszültek.

- Mi a baj veled? - kérdeztem végül, mivel annyira zavart volt edzés közben, hogy majdnem hagyta, hogy Lid- ércfénnel levágjam a fejét.

- Semmi! - csattant fel.

- Igazán meggyőző vagy.

Még csak nem is vágott vissza, és talán az volt a legaggasztóbb.

Inkább hagyta a fenébe az edzést, én pedig nem vitatkoztam. Nem akartam kimutatni előtte, hogy aggódom érte, de nem tudtam lerázni a szorongás kínzó csomóját sem. Amikor lépéseket hallottam a társalgóban, csendben kilopóztam a szobámból, és a kinéztem a sarkon.

Az ebédlőasztalnál állt, egy pohárral a kezében. Először azt hittem, hogy üres, aztán, ahogy felemelte, rájöttem, hogy van benne valamennyi vér, de csak egészen kevés - éppen ahhoz elég, hogy ellepje az alját.

Raihn úgy nézett rá, mintha a szerelmétől búcsúzna, mielőtt a szájába csorgatta volna, ízlelgette, majd lenyelte.

Minden zsibbadt és hideg lett. Az arckifejezése... ahogy most az üres pohárra bámult... mindent elmondott, amit tudnom kellett. Bolondnak éreztem magam.

- Szóval - mondtam, előbújva a folyosóról. - Ez az, nem igaz?

- Hm?

Anyám. Kibaszott hülye voltam. Raihn annyira el volt szállva, hogy még arra sem volt ereje, hogy meggyőzően színlelje a tudatlanságot. Tenyeremet az üres pohárhoz nyomtam, amit még mindig a kezében tartott.

- Azt mondtad, elég vér van nálad.

- Én... - kerülte a tekintetemet. Nyelt egyet. - Elég is volt.

- Ez nem tűnik elégnek.

- A Növekvő Hold próbája most már bármelyik nap elkezdődhet. Semmi baj. Jól vagyok.

Kicsit túl keményen tette le a poharat, erre pókhálószerű repedés futott végig az oldalán. Ha észre is vette, nem mutatta ki. Az ujjai fehérek voltak.

Valami abban a hangban - az üveg repedésének hangjában - bennem is megrepesztett valamit. Egyszerre az éhség minden jele, amit nem akartam látni, megütött. Mindenhol ott volt. Hogyhogy nem vettem észre? Ahányszor megkérdeztem, hogy elég készlete van-e, azt mondta, igen. És elhitttem neki anélkül, hogy megkérdőjeleztem volna.

Raihn éhes volt, de nemcsak éhes: az éhhalál szélén állt.

Én meg elbarikádoztam magam vele egy szobában.

Miért volt olyan nehéz szembenéznem e két dolog valóságával?

Nem azért, mert féltem tőle. A probléma az volt, hogy nem féltem, pedig kellett volna. *Kellett volna.* Ez a természet rendje, és ez nem változott, bármit is éreztem.

Olyan sok hibát követél el, suttogta Vincent a fülembe. Nem vettem észre, mennyi idő telt el azóta, hogy hallottam őt.

- Máshová kellene mennem - mondtam. - Egy másik lakásba.

Uralkodtam a hangomon, de jobban kellett igyekeznem, mint vártam. És tudtam, hogy Raihnnek ugyanolyan keményen kellett próbálkoznia, hogy az arca semleges maradjon, de nem sikerült igazán. Az állkapocsizma enyhén megrándult, mintha csapást kellett volna kivédenie.

Én is éreztem a csapást. Mintha csak pofon vágtam volna.

- Miért? - mondta feszülten.

- *Miért?* - Az üres pohárra intettem. A repedések nőttek. Most Raihn öklének szorítása volt az egyetlen dolog, ami megakadályozta, hogy összetörjön.

- Raihn, ne légy...

- Nincs okod rá.

Nem akarta, hogy kimondjam. Nem lehet ennyire naiv.

- De van. Tudod, hogy van.

- Mondtam, hogy... - Megállt. Vett egy nagy levegőt. Kiengedte. - Remélem, most már tudod, hogy nem kell aggódnod emiatt.

- Mindig aggódnom kell.

Soha nem vagy biztonságban, suttogta Vincent.

- Miattam nem.

- Még miattad is.

Sót, főleg miattad, mert megnyugtatsz.

És ezúttal tényleg meghátrált. Az üveg összetört.

- Mindezek után még mindig félsz tőlem? Nem valami kibaszott *állat* vagyok, Oraya - mondtam olyan mély és durva szavakkal, hogy azok valóban morgáshoz hasonlítottak. - Ennél azért több bizalmat érdemelnék.

Valami megkeményedett a szívemben, az a fájdalom, amelyet az ő nevében éreztem.

- Nem vagy állat - mondtam. - De vámpír vagy.

- Nem bántanálak - csattant fel.

Nem. Ez hazugság volt. Hazugság volt, amikor legutóbb valaki ezt mondta nekem. Hazugság volt, még akkor is, ha Raihn teljes mértékben elhitte, hogy ez az igazság - és ha így van, akkor talán bolondabb volt, mint gondoltam.

A pokolba is, talán én is az voltam.

Bejutottunk a döntőbe a Kejarin. Ártanunk kellene egymásnak. Es ez akkor is így volt, ha eljutottunk idáig.

- Mi az, amiért annyira megsértődtél? - vágtam vissza. - Hogy hangosan kimondom a nyilvánvalót? Vámpír vagy. Én meg ember vagyok. Lehet, hogy nem szeretjük ezeket a dolgokat kimondani, de igazak. Nézz magadra. Azt hiszed, kurvára nem látok át rajtad?

Feldúlt voltam. Felgyorsult a szívverésem. Egy izom megrándult az arcán. Az orrlyukai fellángoltak. Még ebben az állapotban is láttam. Ott volt a fájdalom alatt lappangó éhség.

- Az álomvilágunk szép, de nem *valóságos* - mondtam. - És nem akarok arra ébredni, hogy széttéped a torkomat.

Azonnal megbántam a szavaimat. De azért bántam meg őket, mert kegyetlenek voltak, és mert Raihn arcán megjelenő szörnyű, gyermeki fájdalomtól sajgott a lelkem.

Nem azért bántam meg őket, mert ne lettek volna igazak. Azok voltak.

Azt hitte, hogy ő az egyetlen, aki színlelni akar? Ebben a pillanatban nem akartam mást, mint hogy az egész életemet úgy éljem, ahogy az elmúlt hetekben. Valamiféle otthont teremtetünk ebben a szaros, sötét palotában.

Annyira akartam, hogy még... még arra is gondoltam, hogy segíthetnék neki. Annak ellenére, hogy ostoba gondolat volt. Még akkor is, ha *egy* ilyen hosszú ideig élelem nélkül maradt vámpírnak felajánlkozni szinte a biztos halált jelentette volna, függetlenül attól, hogy mindkettőnknek mennyire jók a szándékaink. És mégis, amikor láttam az arcát, a kétségbeesését, hajlandó voltam megfontolni.

Hülye, naiv, gyerekes.

De Raihn már hátrált, a háta egyenes volt, kezét ökölbe szorította. Több lépést tett, mintha még haragjában is felismerte volna, hogy szükségem van rá, hogy nagyobb legyen köztünk a távolság.

- Rendben - mondta hidegen. - Igazad van. Hülyék voltunk. Ha azt akarod, hogy elmenjek, elmegyek. Nem lenne jó, ha kimerészkednél a folyosóra. Én fogok elmenni.

Legszívesebben mindent visszaszívtam volna. A félelem ismerős szorítása markolt a szívembe. Nem Raihntől féltem, hanem attól, hogy mi lesz velem nélküle, és hogy mit érzek majd, ha már nem lesz ott.

- Rendben - mondtam, minden ösztönöm ellenére. Úgy tűnt, egyikünk sem tudja, mi mást mondhatna.

Tehát a szobájába ment, összeszedte a holmiját, félretolta a bútort az ajtó elől, éppen annyira, hogy átcússzon, majd felém fordult.

Millió szó lebegett közöttünk a levegőben.

De csak ennyit mondott:

- Húzd ezt vissza, ha elmentem. Én... - elharapta, amit mondani akart.

Ismertem ezt az érzést, mert azon kaptam magam, hogy én is ezt teszem.

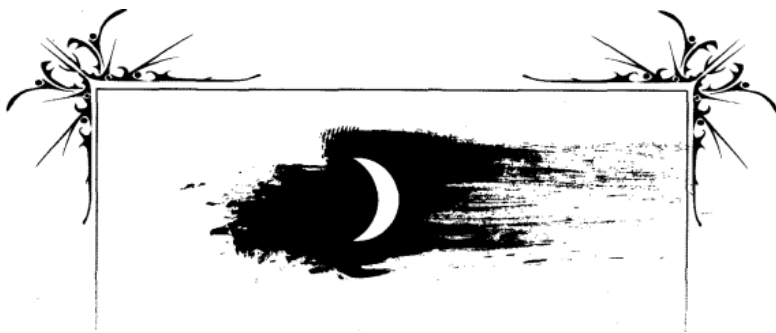
Lenyeltem, hogy *ne menj mégse, és hiányozni fogsz, és sajnálom.*

Kibaszottul ostoba vagyok, mondtam magamnak. Csak egy másik szobába megy, és csak ennek van értelme.

De tudtam - mindketten tudtuk -, hogy ha Raihn távozik, akkor ő csak egy újabb versenyző lesz a Kejarin, és valami helyrehozhatatlanul megváltozik köztünk.

- Én... - Újra megpróbálta, feladta, és azt mondta: - Találkozunk a következő próbán.

És elment, mielőtt még egy szót szólhattam volna.

HARMINCHETEDIK FEJEZET

AZON AZ ÉJSZAKÁN, hosszú idő óta először, arról álmodtam, hogy a Hold hiányzik az égről.

Az *ágy* ugyan rozoga és ócska volt, de az én aprócska testemhez képest hatalmas. Mélyen befészkeltem magam a takaró alá, és az orromig húztam. Jona és Leasan aludtak, *vagy* úgy tettek, mintha aludnának. Mama suttogva hadarta:

- Oltód le most azt a lámpád ti Tudtad, hogy eljönnek, tudtad...

Én is féltem. De azt hittem, *dóba nem szabad felnem*, és kibújtam a takarók alól. Nagyon, nagyon halkán sétáltam az ablakhoz. Olyan kicsi voltam, hogy alig értem el a párkányig. Megragadtam a szálkával teli deszkát, és felnéztem az égre.

Egyszer láttam *egy* döglött férget, amelyen annyi, de annyi hangya volt, hogy egyetlen nagy, vonagló fekete masszává változott. Így nézett ki most az ég is. Mint *egy* sötét, lüktető takaró.

Csakhogy nem hangyák nyüzsögtek odafent. Hanem szárnyak.

Oraya!

Anyám így mondta a nevemet, amikor félt. *Oraya, gyere onnan...*

A LEVEGŐ TÚL KEMÉNYEN csapódott a tüdőmbe, mint egy korty sós víz. De még rosszabb volt, mert úgy tűnt, mintha belülről kifelé emésztene.

A köhögés az egész testemet megrázta. Alig tértem magamhoz, máris az eszméletvesztés határán voltam, és görcsösen négykézlábra tápázkodtam. Könnyeztem, fájt a gyomrom, olyan homály ereszkedett a szememre, hogy inkább csak hallottam, mint láttam a földre csöpögő hányást. Pislogni kezdtem, hogy kitisztuljon a látásom.

Felemeltem a fejem.

Nem csoda, hogy arról az éjszakáról álmodtam, mert ez is pont úgy nézett ki. Vonagló, homályos mozgás a sötétség gerincfagyasztó tömegében.

Fák vettek körül - magasak, ritkásak és keskenyek, csak néhány hosszú, tűhegyes ág volt a csúcuk közelében. A talaj a tenyerem alatt durva volt: csupa homok. Sziklák látszódtak mindenhol. Minden - a föld, a sziklák, a fák - fekete volt, a holdfény körvonalai a sötétszürke és a hamuszürke árnyalatain rajzolódtak ki. Forró és szemcsés füst gomolygott a földről. Amikor egy széllökés felém sodort egy fuvallatot, fájdalmasan ziháltam, és visszahúzódtam. Úgy égette a bőröm, mint valami sav.

Megragadtam a pengéimet, és készen álltam. Mozgást éreztem az erdön keresztül - túl távoli volt ahhoz, hogy elsőre kivehessem, mit látok, de a hang összetéveszthetetlen volt. Hörgő, nehéz légzés, éles sikolyok, és a felszakadó hús émelyítő reccsenése.

Az elmém zavaros volt, talán a füsttől, vagy attól a mágiától, ami idehozott minket, de a ködön keresztül kényszerítettem magam, hogy összerakjam, mi történik.

Ez a Növekvő Hold próbája. Annak kellett lennie. Nem az arénában voltunk - egyáltalán nem Sivrinajban, legalábbis annak egyetlen olyan részén sem, amit én eddig ismertem -, de az időzítés stimmelt, és a Növekvő Hold próbája általában eléggé eltért a többitől.

De milyen célt kell itt elérnünk?

Lépések. Megfordultam, és azonnal belém csapódott valami: visszafelé lökött, a kövek felé. Nem tudtam kivenni a támadóm arcát, mivel minden olyan sötét és homályos volt, és a füst csak gomolygott a talajból, minden egyes füstpamacs buborékot eregetett a páncélomban. Vadul hadonásztam a pengéimmal, aztán éreztem, hogy húsba ütközöm.

Normális esetben a méregnek elégnek kellett volna lennie ahhoz, hogy legalább lelassítsa a támadómat, de őt egyáltalán nem érdekelte a fájdalom. A vérszomj miatt lehet? Ha így van, akkor ez az egyik legrosszabb fajtája, amit valaha láttam: az a valaki teljesen idegenné vált a saját testétől.

Pengémet még egyszer keményen beledöftem az oldalába, és ez végül megingatta. Tántorgott, a földre bukott, mintha sebei egyszerre utolérték volna, én pedig még jobban belenyomtam a pengét.

Még nem volt halott. És hamarosan felébred. Mellkason szúrtam, csak nagy nehezen tudtam elkerülni, hogy vadul csapkodó végtagjai ne tegyenek bennem kárt, miközben megadtam a kegyelemdöfést. Olyan volt, mint valami éhező farkas, amely még egyszer utoljára támad. A vámpírok tényleg állatokká váltak, amikor a dolgok ilyen rosszra fordultak.

Nedves roppanással rántottam ki a pengémet a holttestéből, éppen akkor, amikor a mérgező füst egy hulláma ismét felém gördült. Eltántorogtam onnan, otthagynva a béna testet, hogy a füst feleméssze.

Tudtam, hogy muszáj kiderítenem, hol vagyok. Muszáj ...

Mögöttem a bozótban zizegett valami. Megfordultam. A szemem tapogatózott a sötétben. Csak sziluetteket láttam a távolban. Harcoló vámpírokat. És valami négylábút. Talán démonok lehetnek? Mivel teljesen arra készültem, hogy a legrosszabbra kell számítanom, az agyam azonnal a fenyegetésre koncentrált. Amikor közelebb kúsztam, és rájöttem, hogy nem ragadozókat, hanem prédákat látok - konkrétan szarvasokat, amelyek az őket szorongató vámpírok árnyalakjai ellen ágáltak -, megkönnyebbültem.

Nagyszerű. A szarvas tökéletes. Ideális éték az éhező vámpírok figyelmének elterelésére. Az éhezés már elég régóta tartott ahhoz, hogy ne legyen más választásuk, minthogy ráugorjanak az első vérré, amelynek a szagát megérik. És örültem, hogy ezek először a szarvas szagát érezték meg.

El kell tűnnöm innen, méghezza gyorsan. Aztán ha magam leszek, kitalálom majd, mi itt a cél, felkutathatom Raihnt, és...

Megtorpantam, szomorúan nyeltem egyet. Raihn neve önkéntelenül jutott eszembe. De hát szétváltunk. A Félhold próbája már a múlté. Én biztosan nem akarnék megküzdeni vele, de...

Még nem jutottam túl a tisztáson, amikor visszataszító hangra lettem figyelmes, amely a hátam mögül érkezett. Valami nyögés és gurgulázás közötti hang volt - az állat- és vámpírhang hátborzongató, természetellenes keveréke.

Gyorsan lehasaltam az aljnövényzetbe, és figyeltem a távolban lévő lényeket.

A szemem már hozzászokott a sötétséghez, és a hold újra kibukkant a ködfelhő mögül. A hideg fény megvilágította a mögöttem lévő véres romokat - két vámpír csipkézett sziklák között guggolt, a szarvastetem most nyitva állt előttük. Egyikük megpróbált felállni, de nem volt rá képes, végtagjai görcsbe rándultak. Úgy tűnt, hogy a másik megpróbálja elérni társát, de kudarcot vall, mintha izmai megtagadnák az együttműködést.

Az első furcsa, tántorgó mozdulatokkal ugrott rá a másikra. Vad sikolyok hasítottak az éjszakába.

Visszahúzódtam.

Ez... ez nem pusztá éhség. A vérszomj hanyaggá tette a vámpírokat, de nem változtatta őket agyatlan bestiákká. Ezek pont úgy néztek ki, mintha elvesztették volna a saját testük feletti irányítást.

A két vámpír jajveszékelve tépte egymást. Tébolyultan, értelmetlenül, állatiasan. *Bajsz meg.* Csak úgy egymásnak estek, nem harcosokként, hanem vadállatokként: mit sem törődve a szarvastetemmel...

A szarvastetem.

Rájöttem. Rémülten néztem körül.

Körülnéztem ezen a halálszagú helyen, amely különös módon mégis bőséges mennyiségű puha, könnyen megszerezhető zsákmányt kínált.

Mérgezett, csapdába esett zsákmányt.

Nyxia éhezett a szerencsétleneket, most meg olyan romlott ajándékokat ajánlott fel nekik, amelyeknek képtelenek ellenállni.

Raihn.

Az agyam kiürült, csak a nevére tudtam gondolni. Minden, amit korábban bebeszéltem magamnak, minden hazugság, amit aggodalomba csomagoltam, egy pillanat alatt köddé vált.

Már nem gondolkoztam. Csak futottam.

NEM VOLT NEHÉZ MEGTALÁLNI a vámpírokat. Szétszóródtak az erdőben, de hangosak voltak - a vérszomj óvatlanná tette őket, és bármilyen méreg is volt ezekben a zsákmányállatokban, az csak még tovább rontott a helyzeten.

Raihnt is megtaláltam a tisztástól nem messze. Azonnal felismertem, még a sötétben is, még ilyen távolságból is. Olyan jól az agyamba vésődött az alakja, hogy minden porcikáját úgy ismertem, mint a tenyeremet.

De bármennyire ismertem is, volt benne most valami idegenség. Ahogy mozgott, nem annak az teremtménynek szándékos higgadságáról árulkodott, akivel eddig megosztottam az otthonomat. Vad volt, zabolátlan. De még mindig kecses - ez volt az egyetlen jellemzője, ami miatt megkönnyebbülten sóhajtottam, mert nem láttam benne semmit a mérgező, tántorgó örületből -, csak egy ketrecéből kiszabadult ragadozó mozgott a szemem előtt.

A szárnyai láthatóak voltak. Mellette petyhüdt test dőlt egy felborult fatörzsnek - egy Árnyszülött férfi, akit Raihn nyilvánvalóan épp most ölt meg. Éppen zsákmányra lesve szárnyalt a fák és a törmelék között.

Aztán *egy* pillanattal később megláttam, mit üldöz a sziklás bozótan át: *egy* őzet.

Ne! Utána ugrottam, mielőtt lebeszélhettem volna magam róla.

Lehetetlenül gyorsan mozgott, úgy suhant a fák között, mint *egy* széllökés által elkapott falevél. Gyorsabb volt, mint a szarvas, amely vak pánikban száguldott át a ritkás erdőn.

Csak az állat pánikja mentett meg mindkettőnket, mert gyakorlatilag körbe-körbe futott. Túl közel került *egy* áthatolhatatlan kőhalomhoz, és kanyarodnia kellett. Követtem a mozdulatát, hogy elébe vágjak, és ezzel pont Raihn útjába álltam.

Hallottam Vincent hangját a fejemben: *Meg fogod öletni magad, te hülye gyerek, ha egy vérszomjad vámpír útjába kerülsz.*

Mégis odaálltam.

- Raihn! - sikoltottam, ahogy elé ugrottam, és széttárt karokkal felpattantam az egyik sziklára. - Állj!

Hülye terv volt, több okból is. Először is, bármely más vámpír örömmel helyettesítette volna velem a szarvast. Másodszor Raihn ugyebár rendelkezett szárnyakkal - simán átrepülhetett volna felettem, akár ott állok a hülye szikla tetején, akár nem.

De Raihn egyiket sem tette. Ehelyett rám nézett, és megingott. Csak egy pillanatra. És abban a pillanatban, úgy tűnt, valóban a barátomat látom.

De egyébként teljesen másképp nézett ki. A tekintete kemény és üveges volt. Az arcának egyik oldalára kemény holdfénycsík esett, és a szeme még a szokásosnál is vörösebb volt, a pupillája résnyire szűkült.

Felállt a szőr a karomon. Minden ösztönöm azt sikoltotta, hogy fussak, fussak, *fussak*.

Mert Raihn rémisztő volt vérszomjában. Az a fajta rémisztő jelenség, amittől tíz mérföldes körzetben minden élő- f lény meghátrálna.

Én azonban ehelyett nekimentem.

Raihnnek vettem magam: olyan érzés volt, mintha kavicsot hajítanék egy téglafalnak, és azt várnám, hogy ettől összeomlik. De ahhoz elég erővel ütöttem meg, hogy kibillentsem az egyensúlyából. Összegabalyodtak a végtagjaink. Szótlanul vicsorgott, és küzdött ellenem. Fájdalom i szaladt végig az arcomon, amikor kissé túl lassan tértem ki az egyik ütése elől, de minden második ütés elől kicsúsztam. Tudtam, hogyan küzd Raihn, és ezek a reflexek még akkor is működtek, amikor félig elment az esze.

Tisztában voltam vele, milyen erős harcos, de ismertem a gyenge pontjait is. Tudtam, hogy a bal oldala kicsit gyengébb. És amikor két ütés között megtántorodott, pont ott ütöttem meg, ahol tudtam, hogy a legnehezebben tudna ellenállni, pont a térdén. Földre kényszerítettem.

Átmásztam rajta, a testét az enyémmel rögzítettem.

- *Raihn!* Szedd össze magad, baszd meg!

Anyám, meg akar ölni! Biztos voltam benne, amikor a keze elég erősen ragadta meg a vállamat, hogy zúzódásokat hagyjon. Az a szörnyű, üveges tekintete még mindig nem tűnt el.

Gyere haza hozzám, Raihn! Gyere vissza!

- Újra le foglak szúrni, és tudod, hogy megteszem! - ordítottam. - *Szedd össze magad!*

Pislogott.

Az ujjai meglazultak. Az orra megrándult - ez a fintor, bármennyire is apró volt, feszültté tett, de aztán lehunyta a szemét, mélyen beszívta a levegőt, és amikor újra kinyitotta...

Ó volt az. Ő volt az.

- *Oraya.*

Úgy mondta ki a nevem, mintha válasz lenne egy sorsdöntő kérdésre.

Hangja vékony és rekedt volt.

Sírva tudtam volna fakadni miatta.

De nem volt idő udvariaskodásra. Nyilván nem volt idő arra, hogy éreztessem vele, mennyire boldog vagyok, amiért megtaláltam. Gyorsan beszéltem, egyszerű mondatokban.

- Isten hozott a valóságban! Egy próbán vagyunk. Az állatokat megmérgezték. Nem tudom, mi a cél. Mindenki, aki iszik a vérükből, megőrül. El kell tűnnünk innen. Menjünk!

Fel akartam emelkedni, de ő még mindig fogta a karomat - most már gyengéden. Egy ránc mélyült el a két szemöldöke között, amikor megérintette az arcomat. A karcolás.

- Ez az én művem?

- Nem számít, Raihn. Mennünk kell!

Az arckifejezése azt sugallta, hogy igenis számít, de most nem akartam erre gondolni.

- Ha leszállók rólad - mondtam -, nekivágsz, és keresel egy mókust?

Hálás voltam, hogy felvillant az arcán az az ismerős, régóta tartó bosszúság.

- Baszd meg, hercegnő!

Nagy megkönnyebbülés volt hallani, hogy újra így szidalmaz.

Úgy döntöttem, elfogadom a választ, és felemelkedtem. Raihn azonnal talpra állt. Most lassan mozgott, rángatózott, amikor a bal lába azzal fenyegetett, hogy összeomlik alatta. Mozgás közben nem vettem észre a vért rajta.

Megállt a szívem. Úgy tűnt, az Árnyszülöttnek, akivel korábban harcolt, sikerült néhány találatot bevinnie.

- Megsérültél.

- Úgy tűnik.

Felnéztem az égre. Sötét volt még, de már halvány rózsaszínbe hajló. Nemsokára pirkad.

- Keressünk egy helyet, ahol megpihenhetünk - mondtam, amikor elindultunk. - Aztán kitaláljuk, mi a következő lépés.

Raihn szótlan morgással helyeselt. De három lépés után nyilvánvalóvá vált, hogy alig bír mozogni. Visszafordultam érte, és a karja alá bújtam.

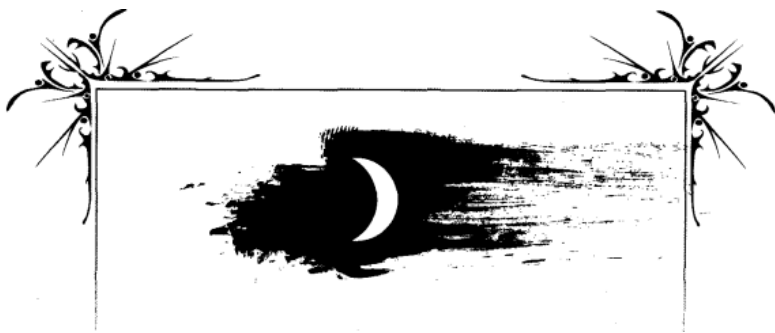
- Jól vagyok - morogta.

- Nyilvánvalóan nem vagy jól.

Összeszorult az állkapcsa, mintha vitatkozni akarna, de tudta, hogy nem képes rá.

És nemcsak a lába miatt éreztem ezt. Hallottam, mennyire gyenge a hangja. Megsérült - és még mindig éhezett.

Nem, Raihn nagyon, nagyon nem volt jól. De szó nélkül elfogadta a segítségemet.

HARMINCNYOLCADIK FEJEZET

EGY BARLANGBAN TALÁLTUNK MENEDÉKET, amelyet *egy* rakás leomlott kő hozott létre. Nyilván nem ért fel a Holdpalota luxusához, de sötét volt és mély, rengeteg rejtekhellyel, és csak *egy* bejáratot kellett őriznünk. Kíváncsi voltam, hány versenyző esett már áldozatul a mérgezett zsákmánynak. Nem mentünk el egyetlen másik élő lélek mellett sem a barlang felé vezető úton - csak egy rángatózó nyulat láttunk.

Elég mélyre vezettem Raihnt a barlangba, hogy kívülről ne érje a fény. Épp időben érkeztünk a menedékhelyre. Az ég most halvány rózsaszínbe öltözött: közeledett a napfelkelte. A barlangban olyan sötét volt, hogy Raihnnek kellett átvennie a vezetést, ahogy haladtunk, mert én semmit sem láttam. Ekkor már kénytelen volt erősen rám támaszkodni. Amikor megtaláltuk a helyet, ahol megállhattunk, a falnak dőlt, és gyakorlatilag összeesett.

- Csiholj egy kis tüzet! Még jó, hogy gyakoroltál.

Hallottam a vigyort a hangjában. De a kimerültséget is.

Gyakorlás ide vagy oda, nehezen tudtam következetesen használni a mágiámat. De amikor arra gondoltam, mit éreztem, amikor szembesültem Raihn nyilvánvaló gyengeségével, *egy* csettintéssel könnyen életre hívtam némi Lid- ércfényt. Raihn beesett és elnyűtt arca kiviláglott a sötétségből.

Félrenéztem, és nagyon keményen koncentráltam kis fény gömbjeim megformálására.

- Nem gondoltam, hogy újra látlak - mondta.

- Mm.

Azt sem tudtam, magamnak hogyan magyarázzam meg, miért mentem utána, nemhogy neki el tudtam volna mondani.

Hülye döntés volt, suttogta Vincent a fejében, és őszintén szólva egyetértettem vele.

De nem bántam meg.

- Köszönöm - mondta Raihn.

Kényelmetlenül megmoccantam, és boldog voltam azért, hogy van mit csinálnom a kezemmel. Mit is mondhatnék? Szívesen?

- Én... - nyelt nagyot. Varázsoltam még *egy* kis labdát Lidércfényből, *így* most sokkal könnyebben láttam minden grimaszát.

És a *gyengeség* minden jelét.

Fájdalmasan rám mosolygott.

- Igazad volt, hercegnő.

- Nem kell ezt tennünk.

Ezt élesebben mondtam, mint akartam.

- De igen. Nekem meg kell tennem. Én csak... tartozom neked ennyivel, nem igaz?

- Nem tartozol nekem semmivel.

- Ix kebleire, Oraya. Bassza meg, hagyj már beszélni!

- Alig tudsz beszélni.

- Ez soha nem állított meg korábban.

Szándékom ellenére sikerült felnevetnem. Bár az egész inkább úgy hangzott, mint valami fájdalmas zihálás. És annak is érződött.

- Sajnálom - mondta.

A kezem megdermedt a mozdulat közepén, a fénygömb körül lebegve.

- Sajnálom - mondta újra. - Igazad volt, amikor arra kértél, hogy menjek el.

A bocsánatkérés olyan volt, mint egy ütés. Olyan nyers és közvetlen. Semmi összecsapás, semmi egótrip.

- Nem akartam, hogy így láss - folytatta. - Úgy tettem, mintha ez a verzióm nem létezne. De létezik. És nem szeretem, ha mások is látják. Nem akartam, hogy lásd.

Nem valami kibaszott állat vagyok., szidott le tegnap. És a harag a hangjában hasonlóan hangzott, mint most a szégyen.

Nem szerettem az érzelmeket. Állandóan változnak, minden logikát nélkülöznek, és nem adnak módot arra, hogy belőlük süllyesszem a pengémet. De most túl sokat éreztem belőlük: acélos külsőm felszíne alatt bugyborékoktak.

Nem válaszoltam. A Lidércfény egy kicsit fényesebben izzott, rendszertelenül, szaggatottan.

- Tennünk kell valamit a sebeiddel - mondtam.

Nemcsak sebesült volt. Éhezett. A vámpírok rendkívül gyorsan gyógyulnak, de ha nem jutnak vérhez, akkor képtelenek rá.

Ránéztem. Tekintete a távolba révedt. Keveset láttam a félhomályban, de az ő sötétben is látó szeme valószínűleg a barlangból kivezető útra meredt.

- Vissza kell mennem oda.

Felnyögtem.

- Ne légy ilyen kibaszott idióta.

Egészségesen talán *egy* órát is kibírna a napfényben - talán többet is, ha felhő takarná az eget, bár az nagyon fájdalmas lenne. De ebben az állapotban? Nem volt rá mód.

- Akkor... lehet, hogy téged kell megkérnem, hogy vadássz nekem.

Ezt úgy mondta, mintha fizikailag fájt volna neki.

- Azok az állatok mérgezetek. Láttad, mit tettek a többiekkel.

- Akkor talán jobb itt meghalni - mondta -, mint odakint, az eszemet veszve.

Csend támadt. És ebben a csendben átgondoltam a helyzetünket, nyomon követve a lehetőségeink közötti utat. Elhatározásom úgy pattant a helyére, mint valami új, megkérdőjelezhetetlen igazság.

Csak álltam ott, és néztem a barlang falát. Kigomboltam a bőrruhám felső gombját. Aztán a másodikat.

Félúton voltam, mire Raihn észrevette, mit csinálok.

- Nem. Nem, szó sem lehet róla!

- Te magad mondtad. Nincs választásod.

Olyan volt a hangom, mint egy idegené. Mintha kívülről figyeltem volna magam. Nem tudtam elhinni, hogy ezt csinálom. A kezem nyirkos volt, a szívem túl gyorsan vert.

És mégsem voltak kétségeim. Egyáltalán nem.

Minden gombot kigomboltam. Hűvös levegő söpört végig a ruhámon, lehűtve az alatta lévő izzadt inget.

Felé fordultam. A torka összeszorult, a szeme elsötétült.

Ezt a nézést is ismertem. Másfajta éhség. Gyorsan elmúlt, de még mindig éreztem, hogy ott marad a bőrömön, és hirtelen elbizonytalanodtam a testem azon része miatt, amelyet most nem fedett ruha.

Raihn hangja remegett.

- Nem tudom megtenni, Oraya.

- Milyen alternatíváid vannak? Meghalsz a napon. Agyatlan fenevadként halsz meg a mérgezett vértől. Vagy nem teszel semmit, és éhen halsz, mielőtt lemegy a nap. Én nem fogok csak úgy melletted ülni, amíg szenvedsz, Raihn. Én csak... én ezt *nem* csinálom.

Egyikünk sem vette tudomásul, hogy egy kicsit megremegett a hangom.

Odaléptem hozzá. Éreztem minden lépést, ahogy egyre közelebb kerültünk egymáshoz. A falnak dőlt. Letérdeltem elé, így a szemünk egy vonalba került, és tekintete az arcomat kutatta.

- Azt hiszed, nem tudom? - nyögte. - Azt hiszed, nem tudom, mit jelent ez neked? Nem tehetem.

Talán meg kellett volna lepődnöm, hogy Raihn megértette mindazt, amit soha nem mondtam el neki - hogy a düh vagy a félelem minden egyes pillanatából, amit engedtem kiszivárogni a falamon keresztül, ő képes volt összerakni a múltam lényegét.

Talán meg kellett volna lepődnöm, amikor ujjbegyével gyengéden végigsimította a nyakamat, nem az éhségtől, hanem a szomorúságtól vezérelve, a hegeknél, ott, ahol az a két kis szaggatott fehér vonal húzódott a bőrömön.

Talán meg kellett volna lepődnöm, hogy jobban ismer, mint szerettem volna.

De nem voltam meglepve.

A szavak túl gyengék voltak ahhoz, hogy kifejezzem velük, amit el szerettem volna mondani.

Talán azt gondolta, hogy megvetem majd, ha látom, milyen, mikor elfogja a vérszomj. De nem vetettem meg. Rémisztő volt, igen. De most már pontosan megértettem, milyen keményen próbálkozott. Olyan egyszerű lett volna, ha már a Holdpalotában feladja a küzdelmet és a könnyű megoldást választja. A Félhold után csak teher voltam neki. Senki sem hibáztatta volna, ha azt teszi, amit tennie kell. És mégis inkább ott maradt abban a lakásban, egyre szorosabbra és szorosabbra húzva össze magát, minthogy elhagyjon vagy megbántson. Gyötrelmes lehetett.

Felajánlani magam egy éhező vámpírnak több mint veszélyes volt. Gyakorlatilag öngyilkosság.

És mégis... teljesen megbíztam benne.

Nem tudtam, hogy mondjak-e el ebből bármit is. Aztán döntöttem:

- Nem félek tőled, Raihn.

Láttam a szemében, milyen sokat jelentenek neki ezek a szavak. Mintha kapott volna valamit, amire egész életében várt.

Nyeltem egyet.

- Szóval. Mi a legjobb módja ennek?

A nyakam fog kelleni neki. Néha a csukló vagy a kar vagy - megborzongtam a gondolatra - a comb is megfelelő, de sok vérre volt szüksége és minél hamarabb, arra pedig a nyak a legjobb módszer.

Azt hittem, még mindig tiltakozik. De egy pillanat múlva azt mondta:

- Gyere ide! Hajolj felém!

Közelebb léptem hozzá, majd átvitettem a lábaimat a combjain, és a csípője köré fontam a lábaimat.

Próbáltam nem gondolni arra a tényre, hogy ez pontosan olyan érzés, mint amilyennek képzeltem. Próbáltam nem gondolni arra, milyen jó, milyen jó érezni a teste melegét, ahogy hozzám simul, a combom belsejéhez, a hasamhoz.

És próbáltam nem tudatosítani, hogy ő is észrevette ezeket a dolgokat. Hogy a nyakizmai, amelyek most olyan közel voltak hozzám, nyelés közben

megfeszültek. Hogy a keze azonnal a derekamra siklott, mintha már várt volna rám.

- Így? - kérdeztem.

- Tökéletes.

Ígazából nem volt tökéletes. Annyival alacsonyabb voltam, mint Raihn, hogy még az ölében lévő plusz magassággal együtt is fel kellett tolnom magam egy kicsit, neki pedig a fejét kellett lehajtania, hogy elérje a nyakamat.

Ujjbegyei végigsimítottak az állkapcsomon, és *egy* ijesztő pillanatig azt hittem, meg fog csókolni - olyan könnyű lenne, csak a fejét kellene egy kicsit megbillentenie. De ehelyett ujjai lefelé vándoroltak, végigsimítottak a vállamon, aztán a derekamon, majd az övemen lévő törömről nyúltak. Kihúzta, ujjaimat a markolat köré fonta, majd a pengét úgy állította be, hogy az a mellkasára mutasson.

- Te irányítasz - mormolta. - Rendben?

Most már értettem. Azért akarta, hogy ebben a helyzetben legyek, mert ha akarok, így majd el tudok húzódni.

Bólintottam. Izzadt tenyérrel szorongattam a tőr markolatát. Kíváncsi voltam, hallja-e a szívverésemet.

Hülye gondolat volt. Persze, hogy hallotta.

A vérem illatát is érezte.

- Még mindig mondhatasz nemet - suttopta.

- Ne mondd ezt nekem! - förmedtem rá.

Gyengén felnevetett.

- Már megint ez a kép, amit vágsz.

És mintha ez lenne a végszó, közelebb húzott magához - két karja a hátamra siklott, és előrerántott, amíg a testünk egymáshoz nem préselődött, kivéve a tőrt, amit még mindig kettőnk között szorongattam.

Azt hittem, felkészültem, de arra mégsem számítottam, hogy milyen gyengéd ez a mozdulat. Mintha valami értékeset húzott volna magához.

Hátradöntöttem a fejem, meredten bámultam a kő sötéttségét. Ahogy megéreztem a lélegzetét a nyakam érzékeny bőrén, még inkább megmerevedtem.

- Nem fog nagyon fájni. De lehet, hogy olyan lesz... fel...

- Tudom - mondtam túl élesen.

Fel fog izgatni. Ezt próbálta elmagyarázni. A vámpírméreg elsöprő hatást gyakorol az emberi zsákmányra.

A biológiai szándék az, hogy a hús puha és hajlékony legyen. Néha ez zavaros, mámoros ködként jelentkezett, mint a Ministaer harapása esetén - tekintettel a korára, a harapás helyére és a vele szembeni ellenszenvemre. De gyakrabban nyilvánul meg intenzív nemi izgalomként.

Különösen, ha valaki már egyébként is be van...

Nem fejeztem be ezt a gondolatot.

- Csak csináld! - csattantam fel.

Kuncogott.

- Ahogy kívánod, hercegnő.

Aztán ajkát a nyakamra tapasztotta.

Minden izmom megfeszült. Felkészültem a fájdalomra. Helyette azonban csak simogatást éreztem. Csak a szája lágy érintését a testemen, nyelvének halvány simogatását, mintha engedélyt kérne a behatolásra.

A görcsöm reszketésbe olvadt.

- Biztonságban vagy - suttogetta a bőrömbe. Aztán megharapott.

Gyors és erőteljes volt, szemfogai egyszer mélyen lecsaptak, és azonnal célba találtak.

Önkéntelenül felnyögött, amitől az egész testemen vibrálni kezdett.

A méreg nem hathatott ilyen gyorsan. A szempilláim mégis megrebbentek. Minden - minden maradék kétség - elszállt a szája meleg érintése alatt, ahogy a testemhez szorította a testét. A mellem, amely hirtelen egészen érzékeny lett, kirajzolódott a túl vékony ing alól, olyan szorosan simult a mellkasához, hogy éreztem minden szaggyal és gyorsuló lélegzetvételt. Amikor először nyelt, egyetlen lomha, lassú mozdulattal, nyelve végiggördült a bőrömön.

Elképzeltem, hogy ilyen érzés lenne az is, ha belém hatolna.

Ilyen mély és mindent felemésztő.

A keménység, amelyet a lábam között éreztem, egyértelmű volt.

Tenyeremet a válla mögött a falhoz szorítottam, ez volt az utolsó kapaszkodó, ami még megtartott. Es még mindig a kezemben volt a tör, bár lazítottam a szorításomon, már nem szegeztem a mellkasához.

A csípőm hozzá simult - nem tehettem róla, nem voltam képes tenni ellene, mivel vágynak merev hossza ott volt a közvetlen közelemben -, és Raihn fanyarul a nyakamba szisszent.

Ezúttal válaszoltam: fojtott sóhajjal kevert nyögés szökött ki belőlem. Olyan tökéletesen igazodtunk egymáshoz, hogy amikor megmozdult a csípőm, egészen odanyomtam magam ahhoz a még a nadrágjának nehéz szövetén keresztül is egyértelműen érezhető vastagsághoz és hosszúsághoz. És még ettől az érintéstől is mindenemet átjárta a kék, hiába választott el bennünket annyi anyag. Minden idegszállammal könnyörögtem, követeltem, és egyre többet és *többet* akartam.

Semmi nem volt elég.

A mérge felemésztette önuralmam utolsó morzsáit, és a vágy olyan hullámát szabadította el, amely teljesen elpusztított, és semmit sem hagyott maga után.

Azt akartam, hogy minden réteg ruha tűnjön el kettőnk közül. Szerettem volna a kezemmel, az ajkaimmal, a nyelvemmel végigsimítani bőrének minden egyes centiméterén, megízlelni minden egyes sebhelyét. Fel akartam ajánlani neki a testem minden porcikáját, hadd tegye ezt - ezt, *ezt* a kibaszott csodálatos dolgot - lényem egészével. Azt akartam, hogy a varázslatos hosszúsága bennem legyen, olyan mélyre vigyen, hogy ne emlékeznek a saját nevemre, és azt akartam, hogy a nevemet kiáltsa, mikor elélvez. Látni akartam, ahogy elmegy.

Szorosan megragadott, egyetlen kétségbeesett rántással közelebb húzott, mintha megpróbálta volna visszafogni magát, de nem sikerült. Egyik kezével az ingemet szorongatta, mintha csak ennyit tudott volna tenni, hogy ne tépje le rólam. Mélyebben kortyolt belőlem, nyelve a bőrömön mozgott, mintha szeretkezne velem.

Már nem tudtam, mit csinálók. Újra megforgattam a csípőmet, és most már nem titkoltam, miért nyögdécelelek.

Es ezúttal velem mozgott.

Hagytam, hogy a tör fűlsiketítő csörömpöléssel a földre essen, bár úgysem hallottam. A kezemet inkább egyenesen a mellkasára nyomtam, mert még a

mellvért bőrén keresztül is többet akartam érinteni belőle, érezni akartam, ahogy a szívverése az enyémmel együtt gyorsul fel.

Nem akartam abbahagyni. Mindenestül neki akartam adni magam.

És a legijesztőbb az egészben - ami elijesztett volna, ha a logikus elmém egyáltalán működőképes lett volna ebben a pillanatban - az volt, hogy mindez nem a mérge hatására történt. Nem, mindez már régóta ott lebegett kettőnk közt. Ez volt az, amitől csak úgy forrt a vérem.

Nem akartam a falat kaparászni, inkább a válláért nyúltam, és erősen megragadtam.

Ismét hozzásimultam a csípőmmel, nem voltam képes másként tenni. A testem nem volt más, csak idegek összessége és nyers vágyakozás, kiszolgáltatott, gyengéd és kétségbeesett: *kétségbeesetten* vágytam rá.

A halk morgás a torkában rajtam keresztül visszhangzott. És tudtam, hogy félnem kellene tőle, attól, hogy mennyire akar engem. Ahogy én is őt. Többet akart, mint amit most adtam neki.

De nem féltem.

Biztonságban vagy, Oraya, suttogetta, és én hittem neki. És még most sem ért hozzám, még azokon a helyeken sem, ahol vakon vágytam rá. Éreztem, hogy megfeszül alattam, mint kifeszített húr. Éreztem, mennyire sürgetően mozog a nyelve a nyakamon.

Akartam őt. Szélesebbre tártam a combjaimat, hogy tágabbra nyíljon a köztünk lévő érzékeny átjáró.

Nem szándékosan mondtam ki a nevét. Nem szándékosan préseltem hozzá magamat, éhezve arra, hogy minél többet kapjak a testéből, önző módon kívántam minden egyes centiméterét annak a kemény hosszaknak, ami a testemhez szorult.

Mintha csillagok robbantak volna fel a szemem előtt. A nevét ziháltam. Minden izmom megfeszült, majd elernyed.

Semmi sem létezett rajta kívül.

Ő és minden, amire még mindig vágytam belőle.

Az első dolog, amire felfigyeltem, amikor a csúcspontom szikrái elhalványultak - *ó, Anyám, tényleg megtörtént?* -, az volt, hogy az izmai

remegnek. A keze ökölbe szorult a hátamon, olyan erősen markolta az ingemet, hogy biztos voltam benne, hogy elszakította -, de nem húzott közelebb.

Rájöttem, hogy óvatos volt. Vigyázott, nehogy olyan közel húzzon, hogy ne tudjak elmenekülni.

Már nem ivott. Ehelyett ajkai apró, gyengéd csókok formájában simítottak végig a bőrömön, az általa nyitott seben.

Csókolta a friss heget, amelyet magam akartam önmagámnak. A régi heg felett, amelyet viszont nem akartam.

Szédültem, úgy éreztem, elolvadnak a csontjaim, elmém a vágyakozás homályába burkolózott. Orgazmusom nem elégitett ki. Inkább arra emlékeztetett, amire még mindig vágytam. A bőrét akartam. Azt akartam, hogy bennem legyen. Akartam...

Elhúzódott. A mellkasa erősen emelkedett és süllyedt a tenyerem nyomása alatt. Amikor találkozott a tekintetünk, a látványa átvágta vágyam kódét.

Úgy nézett ki, mint aki megtört. Megsemmisült.

Egy csepp vörös vér látszott a szája sarkában. Meg akartam kóstolni. Meg akartam ízlelni magam rajta.

Az ajkai szétnyíltak, és megcsókoltam, mielőtt még bármit is szólhatott volna.

A vérem olyan volt, mint a meleg vas. De semmi az ő ízéhez képest. Olyan illata volt, mint az égnek - olyan íze, mint a zuhanásnak. Ajka úgy találkozott az enyémmel, mintha egész életében erre a csókra várt volna, és pontosan tudta volna, mit fog tenni, ha megkapja. Úgy csókolóztunk, mintha harcolnánk, reagálva minden érintésre, minden mozdulatra. Mostanra megértettük egymást.

De túlságosan rövid idő után hirtelen visszahőkölt. Alig ismertem fel a saját hangomat, amikor egy frusztrált nyöszörgés hagyta el a torkomat.

- Nem - mondta zihálva. - Nem! Ennyi elég!

Ez sértő volt. Nem elég! Egyikünknek sem. Ahogy a farka megfeszült alattam, egyértelműen bizonyította.

Nem láttam okot arra, hogy ne vegyük el magunknak, amit akarunk.

- Nem vagy önmagad - mondta.

- Ne tegyél úgy, mintha nem akarnád!

Anyám, azt sem tudtam, ki ez a verzióm. Félig sóhajtvá, félig nyögve válaszolt:

- Fogalmad sincs, Oraya. - A szája sarka, ahol még mindig látszott egy kis vérfolt, begömbült, miközben megrázta a fejét. - Fogalmad sincs mi mindenre gondoltam már, amit művelni akarok veled. Az, hogy vágyom rád, kibaszottul gyenge kifejezés. Van egy *listám*.

Hideg futott végig a gerincemen. Tudtam, hogy kíván engem, még akkor is, ha ezt nem akartam elismerni. De még mindig furcsa volt hallani, hogy hangosan kimondja.

Tetszett.

- De azt akarom, hogy te magad is akard mindezt. *Te*. Nem pedig a méreg.

Az elutasítás kissé fájt. Elhúzódtam tőle. Kuncogott.

- Ez a tekintet. Már megint.

- Baszd meg - préseltem ki magamból.

- Csak szeretnéd.

Mosolya elhalványult. Meg a dacosságom is. Már nem tréfáltunk, mert mindketten tudtuk, hogy így igaz.

Raihn talpra állt - bizonytalan volt, de már sokkal jobban nézett ki, mint korábban. Én azonban majdnem térdre estem, mikor feltápáskodtam.

Elkapott.

- Nyugi. Sok vért vesztettél. A tested sokkot kapott.

Igaza volt. *Sok* vért vesztettem. Olyan sokat adtam neki. És mégis... egyáltalán nem túl sokat. Még éhhalálában is, még két lépésre a vérszomjtól is megállt, jóval azelőtt, hogy kockára tette volna az életem.

- Aludj - mondta. - Vissza kell nyerned az erőd.

Aludj. Az alvás jól hangzott. Nem olyan jól, mint a szex. De azért jól.

Hagytam, hogy Raihn finoman leeresszen a földre. És hagytam, hogy lefeküdjön mellém, nagy és szilárd testének melege körbeölelje az enyémet.

A szemhéjam azonnal rebegni kezdett. Keze a derekamra támaszkodott, csendes stabilitást kínálva, semmi többet.

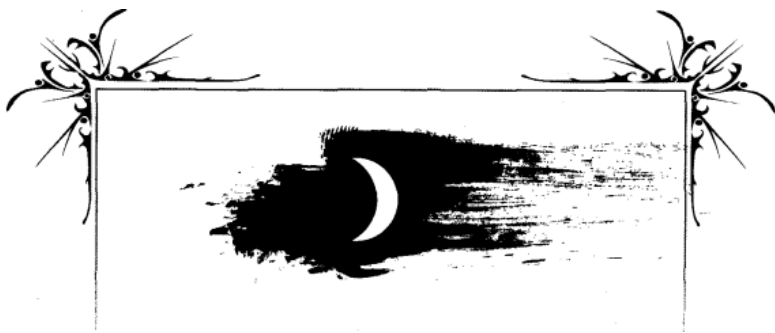
De aztán a haja csiklandozta az arcomat. A szája, a meleg és most már túl ismerős szája, az arcomhoz simult. Es szavai megborzongatták a fületem, miközben ezt suttogetta:

- Köszönöm.

- Ez volt a gyakorlatias megoldás - nyögtem, mintha csak a vérről beszélénk, nem pedig minden egyébről.

Hátradőlt mögöttem. A világ elmosódott. És az utolsó dolog, amit alvás előtt hallottam, Raihn hangja volt, de olyan halkán szólt, mintha magában beszélne.

- Te vagy a legcsodálatosabb dolog, amit valaha láttam, Oraya.

HARMINCKILENCEDIK FEJEZET

MELEGBEN ÉBREDTEM. Szokatlan melegben. Kellemes volt. Az a fajta melegség vett körül, amilyenről egykor abban az ócska ágyban álmodtam, a durva pokróc alatt.

Biztonságod meleg.

Kivéve, hogy nem ágyban feküdtem, hanem kemény, kavicsos talajon. És a melegség forrása nem takaró volt, hanem *egy* férfiből álló fal: mellkasa a hátamhoz szorult, az álla a fejem tetején pihent, karja lazán átölelt.

Lassan eszembe jutottak az előző nap eseményei. Raihn teste az enyém alatt. A szája a nyakamon. Ahogy a csípőm mozog rajta.

Mélyen elvörösödtem. Megmozdultam, hirtelen túl sokféleképpen tudatosult bennem, hogy Raihn átölel.

Úgy tűnt, már ébren van. Megfordultam, hogy lássam, ahogy lenéz rám, haja vörös-fekete indákban lógott az arcába, az ajkán vigyor ült.

- Tudtad, hogy horkolsz?

Látzólag a szokásos laza, tréfálkozó hangján szólt hozzám, de így is kihallottam, hogy kínosan érzi magát. Mintha ő sem tudná, hogyan kellene velem viselkednie.

Megköszörültem a torkomat, és felültem, ő pedig felállt. Én... zilált voltam. Végigsimítottam a hajamon, és biztos voltam benne, hogy ugyanolyan kuszának és rendezetlennek tűnik, mint amilyennek én érzem magam. A mérge hatása elmúlt, és furcsán kipihent, kissé kábult és rendkívül éber lettem.

- Nos - néztem végig rajta. - Jobban festesz.

Enyhén szólva... Újra önmagának látszott, nem pedig annak az árnyéknak, aki előző este volt. A sebei már egészen begyógyultak, és könnyedén mozgott.

- Úgy is érzem magam - bólintott.

Felálltam, és a csend kitágult. Raihn úgy nézett ki, mintha egy kicsit túl közel került volna ahhoz, hogy újabb hálálkodásba kezdjen, ami túl sokat jelentett és túl sokáig tartott volna.

A fene gondolta, hogy ennyire érzélgős.

- Én... - kezdte, pont mikor én is megszólaltam.

- Ez jelképezné Alarus Nyaxia általi megmentését, nem? - vágtam a szavába kurtán és tárgyilagosan. - Amikor fogságba ejtették.

Ez volt Nyaxia történetének legsötétebb része. Megszökött a férjével a börtönből, de Alarust a Fehér Pantheonba csábították azzal az ígérettel, hogy amnesziát nyújtanak Nyaxia számára. Ehelyett a többi isten kirángatta őt az isteni és a halandó világok közötti üres síkra. Amikor Nyaxia rájött, mi történt, feltúrta a holt vidékeket, hogy megkeresse a kedvesét.

De elkésett. Mire megtalálta, a férjét lefejezték és otthagyták megrohadni.

- Ez a holt vidék - mondtam. - Kell lennie egy végpontnak, ahová el kell érünk.

Raihn arca elkomorult. Egy pillanatra azt hittem, újra megpróbál visszatérni arra, ami előző este történt köztünk.

Megkönnyebbülten sóhajtottam, amikor ehelyett csak bólintott.

- Valószínűleg.

Kivont fegyverekkel mentünk a barlang bejáratáig. A tegnap estétől eltérően most kísértetiesen csendes volt a környék - olyan csendes, hogy megkérdőjeleztem, vajon a megmérgezett versenyzők valóban mind meghaltak-e. Nem hallatszottak hangok vagy sikolyok, csak állatok távoli jajveszékelése és egy *sziszegés*, amely a levegőben csúszott, miközben a füst hullámokban gomolygott a szürke földön. Ez a halálos köd rosszabb volt, mint

a tegnap esti - leveses és sűrű, még ebből a távolságból is szúrta a szemem. Még az égen is összegyűlt takaróként fedve el a csillagokat és a Holdat.

Néhány perccel később éppen csak annyira oszlott el, hogy a táj kísérteties sziluettje láthatóvá vált. Nem mintha sok látnivaló lett volna. Csak néhány göcsörtös, kettétört fa tarkította a földet, mint megannyi csendes, gyászos őrszem. Sziklák meredtek az ég felé a pusztaságban, gonosznak tűntek, mint csupasz fogak.

Tegnap este ez a hely halottnak látszott. De most még rosszabbnak - nem egyszerűen halottnak, hanem meggyilkoltnak, erőszakos haláltusában vergődőnek.

Furcsa érzés bizsergett a tarkómon. Egy nyűgös gondolat, amely nem akart megformálódni.

- Ott - Raihn nagyon közel hajolt a fülemhez. Arra néztem, amerre mutatott.

- Van ott valami. Aránylik. Látod?

Nem láttam.

- A te látásod jobb, mint az enyém.

- Ott van. Oda kell eljutnunk.

- Milyen messze van?

- Mérföldekre.

Fantasztikus.

- A füst... - dörzsöltem meg a karomat, ahol felhólyagosodott a bőröm. - Nem tudom, mi lehet ez, de fáj.

Es ami még rosszabb volt: most sokkal sűrűbben gomolygott, mint előző este.

- Emlékszem - mondta Raihn, megérintve saját égett páncélját.

- Tehát nem sétálhatunk át a közepén. És nem repülhetsz felette, mert igazán csak ott gyűlik össze.

Visszafordultam a barlang nyílása felé. A szikla - ha egyáltalán az volt; nehéz megmondani, mivel mindene olyan csipkés és alaktalan volt - egyenesen nyúlt el mindkét irányba, mielőtt egy instabilnak tűnő sziklakupacba torkollott. De a föld a pereme mentén megemelkedett - mintha az előttünk lévő, letarolt erdő kráter lett volna, és mi a peremének szélén találtunk volna menedéket. A

gerinc mindkét irányba kanyarodott, fokozatosan emelkedett felfelé, de aztán gyenge emberi szemem a sötétben már nem tudta követni, hová vezet.

- Ezen keresztül eljuthatunk a célhoz?

Raihn követte a tekintetemet.

- Nem visz oda közvetlenül, de végül eljutnánk a kapuig. Kevesebb füst érne bennünket.

Kevesebb, de nem nulla. Néztem, hogyan gomolyog fel a földről. Néhány másodpercig vastagabb, majd elvékonyodik, amikor a szellő elmozdítja. Aztán ismét vastagabb, mikor új hullám emelkedik fel a földről.

Elkezdtem csendben számolni.

- Mi van, ha... - kezdte Raihn, de én rárivallottam: - Pszt! - Próbáltam nem elveszíteni a fonalat.

Ez az.

Kilencven másodperc.

- Ki lehet kalkulálni - mondtam -, hogyan mozog a füst. Nézd! - Ezúttal Raihn velem együtt figyelt.

- Látod? - kérdeztem, amikor a hullám ismét megduzzadt. - Kilencven másodperc. Kiszámítható. És sok időbe telik, amíg a felhő felér oda - mutattam a perem tetejére. - Látni fogjuk, ha közeledik a hullám.

- És akkor mit tegyünk?

- Bújjunk el?

- Hol rejtőzik az ember a füst elől?

- Egy... szikla mögé?

Már akkor tudtam, amikor kimondtam, hogy ez hülye ötlet. Raihn olyan pillantással nézett rám, amely azt üzent: *Hülye ötlet.*

Felemeltem a kezem.

- Nos, mi a zseniális javaslatod, Raihn?

Hosszú ideig csendben volt, gondolkodott. Aztán elmosolyodott.

- A férfi, akit tegnap megöltem, Árnyszülött volt, ugye?

NEM HITTEM EL, hogy az életünket kockáztatjuk *egy* kibaszott köpenyért!

Csak azért nem tiltakoztam ellene, mert Raihn küzdelmére ettől a helytől nem messze került sor. Mégis hosszan találgattuk, hol lehet a test - ha egyáltalán még mindig ott van -, és a tévedés következményei szörnyűek lehettek volna.

Úgy döntöttünk, Raihn egyedül megy. Így gyorsabban tudott repülni, mint ha én is vele tartok, és a füst kevésbé hatott rá.

- Várj, amíg a legvékonyabb lesz - mondtam neki. - És ha nem találsz a köpenyt, gyere vissza azonnal! Ne vesztegesd az időt!

- Igenis.

Csak arra tudtam gondolni, Raihn milyen gyenge volt néhány órával ezelőtt - annyira, hogy még most is látszottak a nyomai.

Nyeltem egyet, és olyan hidegen mondtam, amennyire csak tudtam:

- Ne kövess el semmi hülyeséget!

Összehúzott szemmel rám nézett.

- Ha nem ismernélek olyan jól, még azt gondolnám, aggódsz, hercegnő.

- Nem akarom egyedül, gyalogosan megmászni azt a dombot.

Csak kuncogott.

- Néha ugyan vannak kétségeim, de te *tényleg* kedvelsz, ugye?

És mielőtt erre bármit mondhattam volna, eltűnt. Csodálatos szárnyai szétterjedtek, ahogy a füst elvékonyodott, I és leugrott a gödörbe.

Tíz másodperc telt el. Hús. Harmincöt.

Kihúztam a pengémet.

Ha hatvanra nem jön vissza, úgy döntöttem, utána megyek.

A szemem fájt attól, hogy nem pislogtam, amikor belenéztem a füstbe.

Valamilyen oknál fogva eszembe jutott Nyaxia. Hogy érezhette magát, amikor át kellett vágnia a holt vidéken, teljesen egyedül, kétségbeesetten, hogy megmentse a férjét. Hirtelen világossá vált számomra, milyen szörnyű érzés lehet, amikor valaki, akit szeretsz, elérhetetlen számodra, amikor teljesen tehetetlennek érzed magad, mert nem tudod megvédeni.

Ötvenöt másodperc.

Ennyi volt. Indulnom kell.

Mély lélegzetet vettem, és visszatartottam. Mintha az bármire is jó lenne.

Elkezdttem futni - aztán valami elütött. Készen álltam a harcra, de egy halk nevetés és egy már ismerős kéz fogása a vállamon megállította a kezem, mielőtt megmozdultam volna. Raihn visszarántott a füsttől, a szemében mosoly ült. Szárnyai még mindig látszottak, csillogtak az éjszaka minden árnyékában, mint olvadt festék a sötétben.

- Arra készültél, hogy megments?

- Már megint - motyogtam, és beburkoltam a pengéimet.

- Meg vagyok hatva. De nem szükséges. Nézd!

Elengedett, és a másik kezével megragadta a szövetet, amit összehajtogatva szorongatott: most hagyta, hogy kisimuljon. Sötét ezüst volt - az Árnyak Házának kedvenc színe -, és olyan könnyűnek tűnt, mint a levegő. Csillogott és hullámozott, mint maga a holdfény.

- Avathrian selyem - mondta Raihn. - Pont, ahogy sejtettem. Az Árnyszülöttek egyik legszebb alkotása. Törékenynek tűnik, de ez a szar mindent kiszűr. Átvágni is istentelenül nehéz.

Az Árnyszülött holttestére gondoltam, amely gyakorlatilag ketté volt vágva. Raihnt tegnap este nem állította meg a köpeny.

- Miért nem ebből készítenek minden ruhát?

- Drága és nagyon nehéz vele dolgozni. Tehát hajlamosak egyszerű dolgokra használni. - Raihn a vállára rögzítette a köpenyt, majd felemelte a kámzsáját. Úgy nézett ki, mintha olvadt acél borította volna. Még piszkosan és sebesülten is fenséges látványt nyújtott. Félelmetest és királyit.

- Elég lesz? - kérdeztem.

Vállat vont, így a selymes szövet is hullámozott.

- Reméljük.

- Ettől nagyon megnyugodtam.

- Ó, persze. Tényleg ostoba ötlet. Bújjunk inkább egy szikla mögé!

Összeszorítottam a szám. Jogos. Ez volt a legjobb lehetőségünk.

Ezért úgy döntöttünk, hogy Raihn magára teríti a köpenyt, a karjába vesz, és mindkettőnket a lehető leggyorsabban, kilencven másodperc alatt átjuttat a sziklás gerincen. Aztán megállunk, fedezékbe húzódunk a köpeny alatt, megvárjuk a következő kilencven másodpercet, amíg a füsthullám eloszlik, és folytatjuk. Fogalmunk sem volt, mivel fogunk találkozni odafent -

szörnyekkel, vetélytársakkal vagy mindkettővel -, és Raihn nem fog tudni megvédeni minket mozgás közben. Ez az én feladatom lesz. Ő a szárny. Én meg a fogsor.

És ezt ismétljük, amíg meg nem érkezünk a kapuhoz.

Vagy amíg valaki más meg nem támad és meg nem öl minket.

Vagy amíg a füst be nem hatol az Árnyszülött szövetbe, és élve fel nem fal minket.

Mesés.

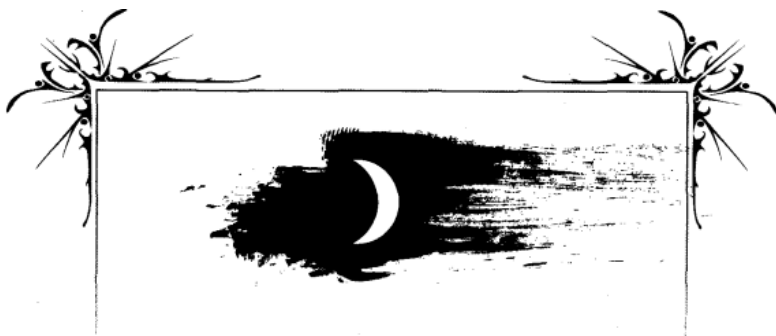
Felkészültünk, és Raihn ismét a karjaiba vett, szorosan a mellkasához szorított, miközben előkészítettem a pengéimet. Az első alkalommal, amikor így tartott, más érzés volt, mint amire számítottam, még akkor is, ha nem voltam kész beismerni. Nos, a tegnap este után nagyon is tudatában voltam annak, milyen helyeken érintkezik a testünk.

Száját a fülemhez tette.

- Készen állsz?

Nem igazán. De olyan készen, amennyire csak lehetett. - Készen.

Aztán belerohantunk a halálos ködbe.

NEGYVENEDIK FEJEZET

EZ NEM REPÜLÉS VOLT. Csak levegőben száguldozás a sebesség kedvéért, minden finomságot nélkülözve. A szemem égett és az arcom csípett, ahogy a bogarak, a por és a kóbor ágak karmoltak minket. Raihnnek kiszámíthatatlanul kellett mozognia, nem kecses ívekben, hanem kusza rándulásokkal, hogy kikerülje a fákat és a sziklakupacokat, miközben elég alacsonyan tartott minket ahhoz, hogy elkerüljük a felettünk lévő savas füstfelhőt, és mindezt úgy, hogy közben küzdött a szárnyaiba gabalyodó szövettel. Én azért küzdöttem, hogy a szemem nyitva maradjon, és készenlétben tartsam a fegyvereimet, de alig tudtam pislogni.

Harminc, negyven, hatvanöt, hetven...

- Most! - kiáltottam.

Raihn szorosabban ölelt, és a földre zuhantunk. Először lenyomott a földre - elég erősen ahhoz, hogy fojtottan felhördültem -, majd fölém támaszkodott, és mindkettőnkre rávetette a köpenyt.

- Kuporodj össze még jobban - nyögte, én pedig szorosan a törzsemhez húztam a lábamat, és oldalra gurultam, hogy a lehető legkisebb legyenek alatta.

Soha nem voltam még ennyire hálás alacsony termetem miatt. Ez volt az egyetlen ok, amiért működött a tervünk. Raihn azt mondta, hogy elvarázsolja a

szárnyait, hogy ne legyenek útban, de nem lehetett rá ideje, mert végül szorosan az oldalunkhoz szorította őket, a köpeny pedig körénk borult. A szívverésem felgyorsult a fojtogató közelségben, beszorultam, a hamuval teli talaj alattam, Raihn teste felet! tem, szárnyai mindkét oldalon.

Nem láttam semmit. De éreztem, amikor a füst beindult, mert Raihn megfeszült.

Szótlanul a mellkasához nyomtam a kezem.

- Csukd be a szemed! - parancsolta, mielőtt elkezdődött az égető érzés.

Szorítottam őket keményen, de még így is éreztem. A bőrömön is - először a szabadon lévő bőrfelületeken, például a csuklómon, a kezemen és a nyakamon, majd a többi részemem.

Tíz másodperc után úgy gondoltam, talán ez most végez velünk.

De nem így történt. A fájdalom kellemetlen maradt, de messze nem halálos.

Kilencven végtelen másodperc.

Amikor Raihn végül felemelkedett rólam, a bőröm, a tudóm és a szemem csípett, de egyébként sértetlen voltam. A legrosszabbat ő kapta. Nem volt időm ránézni, mert azonnal felkapott, és újra felemelkedtünk.

Az agyam kiürült, csak a számolásra figyeltem. Mérföldeket kellett megtennünk, kilencven másodperces ütemekben. Elvesztettem a fonalat, hogy hányszor ismételtük meg ugyanazt, a testem újra és újra a földnek csapódott.

Először szerencsénk volt, a füstön kívül más veszélyt nem tapasztaltunk. De aztán, körülbelül félúton a célunk felé, amikor Raihn visszadobta a köpenyt, és azonnal három farkas támadt ránk, habzó szájjal és láthatóan éhesen, Raihnnek nem volt ideje megragadni a kardját, helyett azonnal mágiát alkalmazott, hogy visszakényszerítse őket - a szokásosnál jóval gyengébben, figyelembe véve még friss sérüléseit.

Tizenöt másodperc.

Gyorsan kellett reagálnom. Az egyiket kibeleztem, miközben még mindig kábult volt Raihn robbanásától, a másikat pedig akkor, amikor a torkát kitárta előttem, miközben lekushadt.

Negyven másodperc.

A harmadik nem volt hajlandó meghalni. Nekem ugrott, miközben még épp a társából húztam ki a pengét.

Ötvenöt.

Harcoltam, és számoltam. Raihn beugrott segíteni, és kapott egy nekem szánt csúnya harapást. A farkas az életbe kapaszkodott, és minden sebzésre visszavágott.

Hatvan másodperc. Hetven.

Nyolcvan, amikor végül megöltem egy csapással és egy Lidércfényes lövéssel - éppen időben, hogy lenézzek a kráter meredek lejtőjén, és meglássam, hogy egy ködös fekete hullám jön felénk, tíz másodperccel a normális idő előtt.

Raihn durván lenyomott a földre. Éreztem, ahogy összerezett, mikor a füst áterjedt ránk. Összeért az orrunk. A szövet nem fedte le teljesen.

- Túl közel voltál! - suttogta.

- Hibáztasd a farkast!

Ezúttal, amikor ez a kilencven másodperc lejárt, Raihn nem mozdult olyan gyorsan. Ahogy újra felkapott, láttam a szárnyait. A hegyei kiálltak a köpenyből. Tollai kissé rongyosak voltak, feketeségét pedig olyan foltok tarkították, amelyekről először azt hittem, hogy vérnyomok, de aztán rájöttem, hogy valójában vörös színű foltok.

Újra repültünk, újra meg újra. Kezdtünk elfáradni. Kicsit lassabban haladunk, amikor gyorsabbnak kellett volna lennünk. Tudtam, hogy Raihnt zavarják a szárnyán és lábán lévő égési sérülések, valamint a farkas harapása.

Végül megláttuk a boltívet. A látásom annyira rossz volt a sötétben és a ködben, hogy meglepően közel voltunk, mire ki tudtam venni azt az aranykaput, amely átvágta az éjszakát. Talán még két ugrásnyira volt.

- Most már látom - sóhajtottam megkönnyebbülve.

Raihn keze már a derekamnál volt, arra készülve, hogy újra felkapjon.

- Szégyellned kellene magad amiatt a borzalmas emberi...

Hirtelen megtorpant.

Megfordultam. Lenézett valamire. Magasra jutottunk, a sziklás gerinc már messze a kiindulópontunk fölé magasodott, és még messzebb, a kráter legmélyebb részei fölé. Ebből a távolságból úgy nézett ki, mint egy köddel teli üst. Alulról nehéz volt észrevenni a táj görbületét, de idefent

összetéveszthetetlen volt a formája, a kör olyan jól kirajzolódott, hogy úgy tűnt, mintha ember alkotta volna.

Felállt a hátamon a szőr. Még egyszer eltöltött az a furcsa, ismerős érzés.

Raihre pillantottam, és az arckifejezése miatt elállt a lélegzetem. A düh, a félelem és a pusztulás minden vonására rányomta a bélyegét.

Ezt eddig csak egyszer láttam rajta. Amikor azt hitte, hogy Mische halott.

Valami ezüst csillogott a pizsokban. Letérdelt, és felvette. Rábámult.

- Ez...

Úgy hangzott, mintha nem vette volna észre, hogy hangosan beszél. Az ezüst valami csillogott remegő kezében. Rájöttem, hogy egy utcatáblát, vagyis annak egy részét tartja.

Kezdtünk kifutni az időből.

- Raihn, indulnunk kell, mielőtt...

- Ez *Salinae* - nyögött fel.

Salinae?

Majdnem elnevettem magam, mert annyira furcsa volt. Salinae az Éj Házának egyik legnagyobb városa. Amikor a Rishanok voltak hatalmon, ez volt a második fővárosuk. Megszállottan kutattam utána, készülve arra a napra, amikor végre eljuthatok oda. Tanulmányoztam minden rajzot, minden térképet.

- Salinae? Ez...

*Nevelés*es, akartam mondani. De minden térképet annyiszor tanulmányoztam!

És hirtelen ott volt, ráhelyezve erre az elhagyatott pusztaságra. Az összetört sziklahalmok épületekké váltak: ott a Városháza, ott a templom, ott a könyvtár. A tájat átszelő erek, amelyeket korábban természetes módon kialakult vāj átoknak véltem, most hirtelen utakká váltak a szemem előtt.

Az undorodó döbbenettől kinyitottam a szám.

Ez nem pusztaság. Hanem egy elpusztult város romjai. Egy olyan város romjai, amelyet alaposan, szisztematikusan pusztítottak el - mintha a világ egyik legerősebb hadserege tette volna.

Végül rájöttem, miért olyan ismerős a levegő.

Olyan szaga volt, mint az Asteris utóhatásainak. Asteris és olyan robbanóanyagok, amelyeket közvetlenül magukból a csillagokból nyertek, és

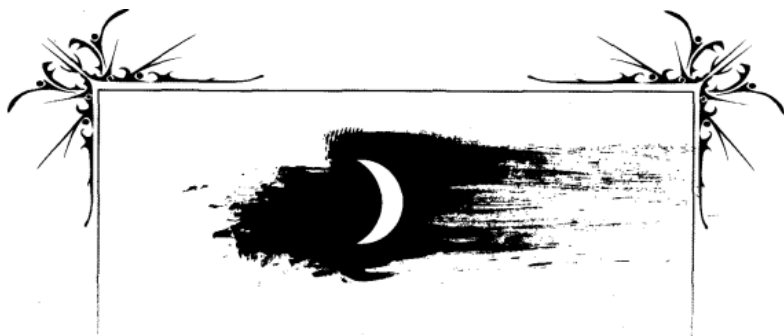
amelyet harcosok ezrei használtak.

Olyan szaga volt, mint ennek a helynek, tizenhat évvel ezelőtt, azon az éjszakán, amikor Vincent magával vitt.

Mindenem elzsibbadt, mikor rájöttem.

Senkit Mm kímélek, mondta Vincent. Nem kímélem a feleségeiteket vagy a gyerekeiteket.

És nem is tette. Nemcsak a Rishanokat nem kímélte. Az embereket sem. Vincent mindenkit legyilkolt.

NEGYVENEGYEDIK FEJEZET

CSENGETT A FÜLEM. A kezem kihűlt és lebénult. Nem mozdultam. Csak bámultam ezt a helyet. Ezt a halott, megtört helyet, ahol egykor számtalan lélek élt. Ami a családomból esetleg még megmaradt, az sincs többé.

Nem voltam képes gondolkodni. Raihn mondott valamit, de nem tudtam, mit. Még ha hallottam volna is a szavakat, nem fogtam volna fel a jelentésüket, nem voltam rá képes.

Salinae eltűnt. Nincs többé.

Nincs többé.

Nincs...

- Oraya, *basra!* - ordított Raihn, ahogy nekem jött.

Elterelődött a figyelmünk. Abbahagytuk a számolást. Fájdalom égette a bal lábamat, amely kilógott a köpeny alól, amelyet Raihn sietve vetett mindkettőnkre. A testét is feszültnek éreztem. Egyikünket sem takarta be a köpeny teljesen.

Kilencven hosszú másodpercig így maradtunk.

Minden megfagyott bennem, és hálás voltam érte. Inkább legyen hideg és kemény, és ne érezzék semmit, minthogy szembenézzek ezzel az egésszel, még

akkor is, ha éreztem, hogy a bánatom ott ég a felszín alatt, túl forró ahhoz, hogy akár egész életen át tartó rideg kontroll képes lenne féken tartani.

Vincent nem tehetette ezt! Nem tehetette!

Nem tudtam nem gondolni Nyaxiára. Anyám, nem is szervezhette volna tökéletesebben. Eljátszottak élete legrosszabb pillanatának morbid karikatúráját, amikor kétségbeesetten küzdött a pusztaságon keresztül a férjét keresve, hogy aztán kiderüljön: a férfi már halott.

Elkésett. És most mi is elkéstünk.

Kilencven másodperc telt el. Raihn elhúzta a köpenyt, lassan emelkedett fel. Alig tudta levenni a szemét a hamuszínű földről. Most tudatosult bennem, hogy a porban mindenütt ezüst és fémszilánkok apró darabjai csillognak. A város csontvázának maradványai.

- Félmillióan - mondta. - Félmillióan éltek itt.

Távolról egy hang suttogott a fülemben: *Mozognod kell. Most azonnal mozognod kell, kis kígyó...*

Felnéztem, és Raihn válla felett megpillantottam valakit, aki nagy sebességgel száguldott felénk. Ezüst csíknak tűnt.

Nincs idő kitérni előle.

Ellöktem Raihnt az útból, és teljes erővel ütköztem - Ivannel.

A hátam a földnek csapódott. Iván rám nehezedett, arcát szakadt szövetcsíkok takarták, egyedül a szemének hagyott rést, hogy kilásson. Volt időm arra, hogy Raihnt félreállítsam az útból, és megállítsam Iván támadását, de ez azt jelentette, hogy nem voltam képes visszatámadni. Kiejtettem a kezemből a töreimet. Valami átvágott a hasamon, a sokk távoli lüktetéséé tompította a fájdalmat.

Iván szeme csillogott az elégedettségtől.

Aztán hirtelen kízó fájdalom hasított belém, mintha az összes vérem felforrt volna az ereimben. Apró vörös cseppek emelkedtek a levegőbe, Iván sápadt arca körül lebegve - a vércseppjeim, melyeket Ivan mágijája facsart ki a testemből.

- A Félholdért - suttogta, és én felkészültem, hogy küzdelem közben ér majd a halál.

De aztán Raihn letépte rólam Ivánt, és akkora erővel hajította egy sziklafalhoz, hogy a gerincét is eltörhette volna.

- Ne *érj* hozzá, baszd meg! - morogta, miközben fekete fény hasított a levegőbe: az Asteris friss erővel ébredt fel.

Hiába próbáltam, nem voltam képes megmoccanni sem. Mintha lecsapolták volna belőlem az erőt, amely esővíz gyanánt szivárgott a földbe. Csak annyira tudtam elfordítani a fejemet, hogy elmosódva lássam, ahogy Raihn ráveti magát Ivanre, és felemeli a kardját, hogy gyilkos csapást mérjen rá.

De mögötte újabb ezüstös folt bukkant elő a füstből. Angelika. Összetéveszthetetlen volt, még a sötétben is. Ivánhoz hasonlóan ő is befedte az egész testét, csak a szeme látszott ki. Mégis minden porcikájából erő sugárzott.

- Raihn! - próbáltam kiabálni, ahogy a nő felemelte az íjat. Csak fojtott morgás jött ki a torkomon, de még ez is elég volt ahhoz, hogy Raihn felkapja a fejét.

- Engedd el! - ordította Angelika.

A homályon keresztül is észrevettem valami furcsát: a nyílhegy nem Raihnt célozta meg.

Hanem engem.

- Engedd el *moot azonnal*, vagy megölöm azt a szukát, Raihn! Még egy Nessany. Ezt akarod? Engedd el Ivánt!

Raihn keze megállt a levegőben.

Minden szürke és homályos lett. A hangok távolinak tűntek. Vincent hangja közelebb volt, ahogy suttogta nekem: *Olyan messzire jutottál, kis kígyó. De legalább a csontjaid hazaföldben pihennek majd.*

Tenyeremet a szemcsés, hamuszínű homokra szorítottam, ujjaimat egy marék laza homok köré zártam. Azon tűnődtem, vajon a családom csontjai is itt vannak-e ebben a pizsokban, csak porrá őrölve.

Eleget pislogtam ahhoz, hogy ki tudjam venni Raihn alakját, aki a gallérjánál fogva megragadta Iván petyhüdt, sérült testét.

- Rendben - mondta végül. - Elengedem.

Aztán letépte Iván maszkját, és ledobta a férfit a meredek lejtőn, egyenesen az éppen érkező halálos füst hullámba.

Raihn rám vetette magát. Nyöszörögtem, mikor teljes súlyával sérült testemre zuhant. Fájdalmas jajgatás hatolt a csontjaimig - Angelika hangja.

Először azt hittem, hogy őt is elkapta a köd. Aztán rájöttem, hogy nem: Iván miatt sikolt. Bánatában zokogott.

Raihn magához rántott. Amikor megérintette a sebemet, önkéntelenül is gyenge, éles sóhajt adtam ki magamból, ő pedig megmerevedett, mintha szörnyű felismerés érte volna. A fülembe mormolta:

- Most azonnal mennünk kell!

- Jól vagyok - próbáltam kinyögni, bár nem kérdezett tőlem semmit. Kezdtem feladni a küzdelmet, alig voltam képes egyben tartani magam.

- Most ne vegyél levegőt - utasított, aztán felemelt a levegőbe: arcomat forró, szilárd falhoz hasonló mellkasához nyomta, és gyorsan, *gyorsan* repültünk.

Mindenem fáj, mintha a bőrömet apró darabokban nyúzták volna le. Angelika sikolya visszhangzott mögöttünk.

Ezt nem fogjuk túlélni. Még néhány másodpercet sem. Elemészt a füst.

De éppen időben kényszerítettem magam, hogy felemeljem a fejem, és láttam, ahogy a kapu felénk rohan. Aztán csend lett.

Raihn földet érése minden volt, csak kecses nem. Olyan gyorsan haladt, hogy meg kellett állnia, nehogy mindkettőnket a kapuval szembeni kőkorlátnak lökjön. Egy kupacban végeztük a tömör, homokos talajon.

Megpróbáltam feljebb lökni magam, míg Raihn szorítása megtartott. A szemem lassan alkalmazkodott az ismerős arany-ezüst fényekhez az ülések végtelen tengere felett.

Az aréna most teljesen másképp nézett ki - tátongott az ürességtől. Nem volt sikoltozó tömeg, nem voltak éljenző hangok. Egyetlen néző sem ült azon a számtalan elhagyatott pádon. Csak a fenyegető csend.

Előttünk véres alak kuporgott a homokban, térdét a mellkasához húzta, vállára sötétvörös takarót terített. Merő vér volt. Beletelt egy pillanatba, hogy rájöjjek, ki az: csak akkor ismertem fel, amikor felemelte a fejét és rám nézett.

Ibrihim volt.

Amit takarónak néztem, valójában a szárnyainak bizonyultak - megtépázott, teli buborékos, szivárgó égési sérülésekkel: a szeme körül hasonló sebeket

viselt. Annyira befedte az arcát, amennyire csak tudta, és most a többi testrészét is eltakarta tönkrement szárnyaival.

Talán az arckifejezésem elárulta a rémületemet, mert elmosolyodott, humortalanul elhúzta az ajkát.

- Evek óta nem vettem semmi hasznukat, csak most.

A Ministaer kísérteties mozdulatlanságban állt, mögötte négy akolitus a várakozott lehajtott fejjel.

- Üdvözöllek, Éj szülöttek közül való Oraya és téged is, Raihn Ashraj - mondta a Ministaer. - Hollósötét Anyánk elégedett a szolgálataitokkal. Eljutottatok az utolsó próbáig.

Azt képzeltem, hogy jobban érzem majd magam, amikor meghallom ezeket a szavakat. Ehelyett csak a rettegés zsibbadt érzése töltött el.

- Változás történt - mondta a Ministaer. - Az Újhold próbájára nem három hét múlva kerül majd sor. Hanem már holnap.

Összevontam a szemöldököm. *Micsoda?* Ez hallatlan volt.

- Holnap? - ismételte meg Raihn.

- Miért? - morogtam. Ujjaim a karjába ástak. Reméltem, nem veszi észre, mekkora szükségem van arra, hogy megtartsom.

- Nagyon fontos, hogy lezárjuk a Kejarit - válaszolta a Ministaer egyszerűen, mintha ezzel megválaszolná a kérdésünket.

Raihn csak annyit mondott:

- Nos, természetesen. De miért...

- Nyaxia elismeri: nem biztos, hogy Sivrinaj három hét múlva is létezni fog.

A Ministaer felemelte halvány arcát, és a távolba mutatott.

Megfordultunk, hogy lássuk, mit akar ezzel.

Az aréna kapui tárva-nyitva álltak, mögöttük a város nagyszerű látványa tárult elénk.

- Bassza meg - sóhajtotta Raihn.

Én se beszélni nem voltam képes, se káromkodni.

Tudtam, hogy néz ki Sivrinaj. Millió gyászos pillanatom volt rá, hogy ennek a tájnak minden részletét tanulmányozzam a hálósobám ablakából. És bár soha nem felejtettem el, hogy a brutalitás városa - országa -, azt álomban

nem gondoltam volna, hogy a halálosan gyönyörű otthonommal... ez fog történni.

Sivrinaj városa mindig is olyan éles volt, mint egy fegyver, de most ennek a fegyvernek a pengéje csupaszon állt, és halál borította.

Karóba húzott holttestek sorakoztak az aréna falain végig. Néhányan még mindig rángatóztak végső haláltusájukban, az élet lassan szivárgott el belőlük, Anyám tudja, mióta lógtak ott. Több százan voltak. Olyan sokan, hogy soruk a távolba nyúlt, túl messzire ahhoz, hogy ki tudjam venni a testük alakját. De apám nem kezdett olyasmibe, amit ne lett volna képes befejezni. Tudtam, hogy halottak borítják a falakat végtelen végig, bár nem láttam őket.

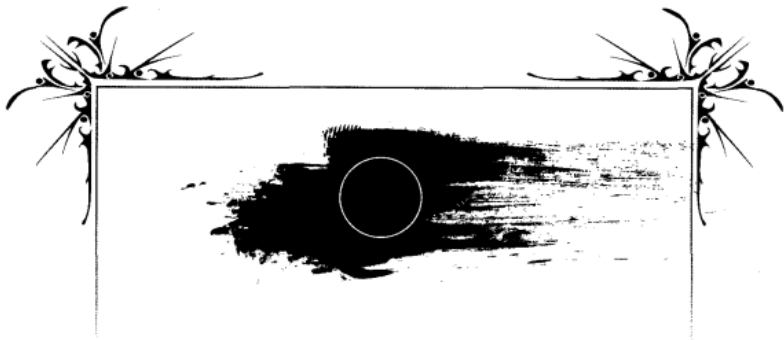
És minden karó alatt, a halál füzéréként ott feszültek a szárnyaik - számtalan tollas szárny, ősrégi köre húzva. A vörös-fekete vér megtévesztően elegáns patakokban csörgött a fehér márványon lefelé, a fáklyafényben megcsillant a barna és arany és fehér és szürke és fekete tollak szivárványa alatt.

Hetekig bezárva tartottak minket a Holdpalotában, mindentől elszigetelve. Több mint elég hosszú ideig ahhoz, hogy a Rishanok elleni háború eszkalálódjon. Annak merő léptéke megdöbbentő volt. Undorító.

Háromszáz éved gyakorlatom van, suttogta Vincent a fülembe. Mindig fontos, hogy határozottak és hatékonyak legyünk.

- Pihenjete, amíg lehetőségetek van rá - mondta a Ministaer, mintha semmi említésre méltó nem történt volna. Intett egy másik ajtó felé, amely bepillantást engedett a Holdpalota nagytermébe. - Sok minden megváltozott.

HATODIK RÉSZ
ÚJHOLD

KÖZJÁTÉK

A fiatal nő nyakán lévő sebek még nem gyógyultak be.

Két nappal ezelőtt a fiú, akiről azt hitte, szereti, megpróbálta megölni. Ma az apja jött a szobájába.

- Van egy ajándékom a számodra - mondta. - Kövess!

A király gyakran ajándékozta meg a lányt, bár ritkán bivatkozott így az általa adott dolgokra. A lány szíve most össze volt törve. Megbántottnak, bolondnak, ostobának érezte magát. Nem volt kedve semmilyen ajándékhoz. De vitatkozni sem volt kedve, így az apjával tartott.

A király a trónterembe vezette. Lenyűgöző hely volt, vörös, fehér és fekete márványburkolat mindenütt, középen pedig az Éjszülöttek trónja magasodott. A király becsukta maga mögött a szárnyas ajtót, és bevitte a lányát.

A lány megdermedt.

A terem teljesen üres volt, egy dolgot kivéve: a sima, vörös márványpadló közepén egy jóképűfiatalember térdelt, kezét a háta mögött kötözték össze. Ugyanolyan szemmel nézett a lányra, amilyennek az álmaiban látta. Kétségbeesetten könyörgött bocsánatért ugyanazzal a szájjal, amelyik korábban megpróbálta feltépni a torkát.

A lány moccanni sem tudott. A szeretője puszta látványa mayával ragadta a szívét, érzékei ide-oda cibálták.

A király átvágott a termen, megállt a fiú mögött, kezét a vállára tette. A lányához fordult, és így szólt:

- Gyere idei

A lány engedelmeskedett. Közelről látta, hogy a fiú reszket a puszta rémülettől. Különösnek találta. Még soha nem tapasztalta, hogy a vámpírok is ugyanúgy meg tudnak ijedni, mint ő.

- Nézz rá! - parancsolta a király.

A lány engedelmeskedett. Pedig nem akart. Belenézni azokba a túlságosan is ismerős zöld szemekbe gyötrelmes volt.

- Retteg - jelentette ki a király. - És minden oka meg is van rá.

A fiú felnézett korábbi kedvesére. Megpróbált bocsánatot kérni, megpróbálta elmondani, hogy nem tudta, hogy így lesz, hogy így fog érezni...

A király csendre intette. Az övéhez nyúlt, elővett egy tőrt, és a lány felé nyújtotta.

- Vedd el! - parancsolta. A fiatal nő nem tehetett egyebet: engedelmeskednie kellett.

Csak egyszer tagadta meg az engedelmességet, és lám, mire jutott vele.

Ezért elvette a tört..

A király éveket töltött azzal, hogy kiképezze. Tudta, hogyan kell kezelni a fegyvert. Ujjai azonnal úgy fonódtak a markolatra, mintha ez lenne a legtermészetesebb dolog a világon. Pedig egy másik élőlényhez ennyire közel most először ragadott fegyvert. A lámpások fénye visszaverődött a pengéről, zöld szikrákat vetve a fiú kétségbeesett szemére.

A király nyugodtan mondta:

- Azon az estén, amikor befogadtalak, megfogadtam, hogy megtanítalak arra, hogyan kell bánni a fogaiddal. Én betartottam ezt az ígéretet. De most itt az ideje, hogy megtanítsalak harapni is.

A fiatal nő arca rezzenéstelen maradt. De valójában elfogta a pánik.

- A szívhez vezet a legegyszerűbb út - folytatta a király. - Egyenesen a mellkason át. Kissé balra. Erőteljesnek kell lenned. Gyorsnak. Most könnyű lesz. De máskor majd menekülni vagy karcolni próbálnak. Ne adj nekik esélyt!

Mindene zsibbadt volt.

Ólomnehéznek érezte a kezében lévő tört. A kedvese felnézett rá, és könnyörgőre fogta.

- Nagyon sajnálom, Orayai Nagyon sajnálom! Nem tudtam, nem akartam, nem id emlékszem...

Vannak olyan pillanatok az ember életében, amelyek tartódon megmaradnak az emlékezetében. Egyedek percek alatt elsorvadnak, módok pedig örökre a lelkünkbe védődnek.

Ez a kép, ahogy a fiú, akit szeretett, kegyelemért könyörög, egész bátraiévé életében kiérteni fogja.

Évekkel később, amikor a lány már felnőtt nő volt, arra a következtetődre jutott, hogy a fiú nem akarta bántani aznap ed te. Hogy még nem értette meg az újonnan Átalakult vámpírokra jellemző impulzusokat. De ez nem változtatott azon, amit tett. Ettől nem lett kevésbé megbocsáthatatlan. Csak veszélyesebbé tette a vámpírokat. Lehet, hogy szeretnek, de még id az életedre törnek.

De ebben a pillanatban a lány nem tudta, mit higgyen.

Nem tudom megtenni. De nem mondta ki ezeket a szavakat. Szégyenletesek voltak.

Tudta, hogy nem mondhat ilyet az apjának.

A király mereven nézett rá. Várakozva.

- Egyetlen döföd. Ez minden.

Megrázta a fejét, de a férfi felcsattant:

- De. Meg tudod tenni. Meg id fogod tenni Már régen figyelmeztettelek, hogy rajtam kívül denkivel dem vagy biztonságban. Figyelmeztettelek. Ed ez lett a következménye, Oraya.

Nem emelte fel a hangját. A király ritkán kiabált. De szavainak éle ugyanúgy sebzett, ugyanolyan halálođ volt, mint a penge széle, amelyet átadott neki.

Most már megértette.

Ez az egész nemcsak arról szólt, hogy megleckéztesse. Meg akarta büntetni. Nem engedelmeskedett apja tanainak. Valaki mást id beengedett a szívébe. Ed most az apja arra kényszerítette, hogy kivágja magából és a lábai elé helyezze.

- Veszélyes világban élünk. - A férfi hangja most lágy, gyengéd lett. - Erre van szükség a túléléshez.

Talán bármely más tizenéves lány gyűlölte volna az apját ebben a pillanatban. És talán bizonyos értelemben ő is gyűlölte. Lehet, hogy élete végéig hordozni fog egy kis töredéket ebből a gyűlöletből.

De szerette is érte. Mert a férfinak igaza volt. Ő alakította ilyenné.

Ha korábban hallgatott volna rá, mindez nem történt volna meg.

Még nem volt elég hideg, még nem volt elég erős. De most egy kies ít élesebbre csiszolhatta magát, még ha ez azt is jelentette, hogy apja parancsára használnia kell a könnyörtelen fegyvert.

Nyelt egyet.

Felemelte a tőrt.

A fiú vékony pamutinget viselt. Alatta kirajzolódott a mellkasa. A lány kiválasztotta a célpontját. Kicsit balra, ahogy az apja mondta.

- Keményen kell nyomnod, hogy átjuthasson a mellcsonton - mondta a király. - Nehezebb, mint gondolnád.

- Várj! - fuldoklóit a fiú. A lány döfött.

A királynak igaza volt. Keményebben kellett nyomnia, mint gondolta. A lány a hús minden egyes rétegét érezte, küzdenie kellett a

pengével, hogy átjusson rajta. A vér úgy tört ki a fiú bőréből, mintha erre a pillanatra várt volna. ‘

Epe gyűlt fel a torkában, amikor a kedvese felkiáltott. Megingett, de a király erősen fogta a vállát.

A fiatal nő elfordította a fejét, de apja rásziszegett:

- Nem! Ne nézz félre, kis kígyó! Nézz a szemükbe!

Kényszerítette magát, hogy engedelmeskedjen. Kényszerítette magát, hogy a fiú szemébe nézzen, akit szeretett, amíg az élet utolsó cseppjei ki nem szivárogtak belőle.

Szorosan tartotta a markolatot jóval azután is, hogy a fiú feje lehanyatlott. Végül a király visszalépett, és hagyta, hogy a test élettelenül a padlóra omoljon. A fiú csak nemrég lett vámpír. A vére inkább vörös volt, mint fekete. A bíbor úgy virított a márványon, mint a bimbóból kipattanó rózsaszirmok.

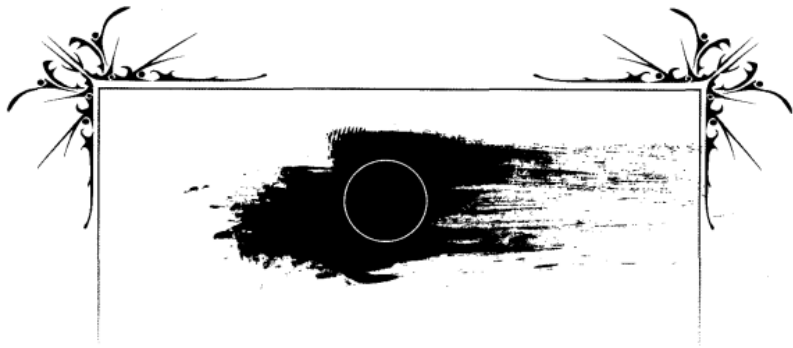
- Rendben van - mondta a király.

Elsétált. Nem kínait a lányának semmilyen vigaszt, semmilyen gyengédséget. Akiért is tette volna? A világ sem kínálja majd semmivel. Ezt az eszébe kell vésnie.

Tehát a fiatal nő sokáig csak állt ott egyedül.

Furcsa: a lányoknak oly gyakran mondják, hogy szüzességük elvesztése küszöb a lánykor és a nőiség között, mintha alapvetően meg változtatná őket valamilyen módon. De őt nem a szex változtatta meg örökre. Nem a combjai közül szivárgó vér formálta.

A vércseppek, amelyek ekkor a márványpadlóra ömlöttek... azok voltak ártatlanságának soha el nem halványuló foltjai.

NEGYVENKETTEDIK FEJEZET

RAGASZKODTAM AHHOZ, hogy a magam lábán menjek vissza a lakásba, annak ellenére, hogy alig tudtam mozogni. Már messze jártunk a folyosón, amikor Angelika, a negyedik és egyben utolsó versenyző bebotorkált a Holdpalota ajtaján. Biztos visszafordult, hogy megtalálja Ivánt. De egyedül érkezett. Szótlan sikolya visszhangzott a Holdpalota minden szegletében.

Ez a hang tükörképe volt valaminek bennem, amiről nem tudtam, hogyan fogadjam el.

Szorongattam a hasam. Vér folyt ki az ujjaim alól. De nem vettem róla tudomást. Csak Salinae szemcsés hamuját éreztem - vagy ami megmaradt belőle.

A több ezer emberre gondoltam, akiket Asteris ereje porrá égetett. Arra gondoltam, ahogy a tüdejük elszáradt a mérgező füstben.

Egy kisfiúra és egy kislányra gondoltam, akikre csak távolról emlékeztem - akikkel kapcsolatban csak azt engedtem magamnak, hogy azt álmodjam róluk: talán élnek még valahol -, de a testük most mélyen, mélyen egy olyan háború csontjai alatt fekszik, amelyben nem akartak részt venni.

Raihn bezárta mögöttünk az ajtót. Megbotlottam, majdnem térdre estem, és úgy tűnt, ez húzta őt vissza a jelenbe. Átölelt. Megdermedtem.

- El kell látnunk a sebeidet - mondta, mielőtt tiltakozhattam volna.

Képtelen voltam vitatkozni. Felkapott, bevitt a hálósobámba, és lefektetett az ágyra. Aztán a csomagjainkhoz lépett, és kotorászott bennük.

A plafont bámultam. Pislogtam. Ha becsuktam a szemem, csak romokat láttam.

Vége. Vége. Vége.

- Elég gyógyszerünk van - mondta Raihn, és hálásnak tűnt, hogy egyszerre szolgálhat jó hírrel és figyelemeltereléssel. Visszatért, leült mellém az ágyra, és a hasamra öntötte az elixírt. Meg se rezzenem, mikor nyitott sebem sziszegni és bugyborékolni kezdett: hús olvadt össze hússal.

Tudtam, hogy Raihn gyásza ugyanolyan nagy, mint az enyém. Akkora vagy még nagyobb. A kezemet a szívén lévő sebre akartam tenni, még akkor is, amikor a sajátom azzal fenyegetett, hogy szétszakít.

Amikor félretette az üveget, rátettem a kezem az övére. Most olyan ismerősnek tűnt az enyém alatt, a göcsörtös ízületek, a hegek és a durva szőrszálak látványa a kézfején.

Először nem mozdult. Aztán lassan felfelé billentette a tenyerét, körbefogta az enyémet, és a hüvelykujjával végigsimított a bőrömon.

Olyan bensőséges volt ez is, mint az ajka a nyakamon.

El akartam mondani neki, hogy sajnálom. Sajnálom, amit apám tett mindkettőnk népével.

Ez háború, suttogta Vincent a fülemben. A hatalom könyörtelenséget követel. Mégis mit vártál tőlem? A szívünk feketén vérzik.

A legrosszabb az volt, hogy megértettem. Megértettem, mégis gyűlöltem.

- Majdnem odaküldtem Mische-t - mondta Raihn. - Két héttel később talán ott lett volna.

A gondolat még jobban megbetegített.

Éreztem az ágytakaró elmozdulását, ökölbe szorult a másik keze.

- Az apád - sziszegte - egy kibaszott szörnyeteg.

Egy pillanatra egyetértettem. De ugyanilyen gyorsan a szégyenteljes tagadás hulláma emelkedett fel bennem.

Valamit biztos nem értettem meg. Vincent nem tette volna ezt, ha lett volna más választása. Nem, hacsak a Rishanok nem tettek már valami rosszabbat, vagy nem készültek valami rosszabbra.

Nem tenne ilyet velem. Nem úgy, hogy tudta, mire készülök. Nem úgy, hogy pontosan tudta, miért vagyok egyáltalán ezen az átkozott versenyen.

Nem tenne ilyet.

- Valami oka volt rá. Biztosan nem maradt más választása.

Utáltam ezeknek a szavaknak az ízét. Utáltam magam, amiért kimondtam őket.

Raihn hangja hideg és kemény volt.

- Ötszázezer élet. Félmillió. Leszarom, hogy mi oka lehet rá. Milyen magyarázat tehetné ezt elfogadhatóvá?

Semmilyen. Nem volt magyarázat.

- Nem tudjuk, mi történt.

- Eleget tudok - csattant fel. - Láttam a romokat. Ereztem a csontok szagát abban a porban. Ez nekem elég, Oraya. Nekem elég.

A körmeim Raihn bőrébe martak, az ujjaim remegtek. Fájt az állkapcsom, mert annyira összeszorítottam.

És egy hang suttogta a fejemben, hogy *igaza van. Ez nem elég?*

Nem Vincent hangja volt.

Hanem a sajátom.

A harag és a szomorúság közötti határvonal nagyon vékony. Megtanultam, hogy a félelemből düh lehet, de a düh túl könnyen vezethet pusztulásba. A törések pókhálószerűen szőtték át a szívemet.

- Kell lennie valaminek, amit nem tudok. Nem tette volna meg. Nem tehetette.

- Miért ne tehetette volna? - fröcsögte Raihn, szája gyűlölettől gúnyos vigyorra görbült. - Rishan életek. Emberi életek. Mi a fenét ér ez neki? Miért olyan nehéz elhinned?

- Mert vissza akartam oda menni miattuk. - Nem akartam ezt hangosan kimondani. De a szavak túl közel voltak a felszínhez, készen álltak a kiömlésre. - Mert *tudta*. Az volt a tervem, hogy mikor az ő Coriatae-jává válók, visszamegyek, és *tudta*, hogy...

Raihn megdermedt. Először még jobban megszorította a kezem, aztán hirtelen elengedte, majd egyenes háttal felpattant.

- A Coriatae-jává? - kérdezte nyugodtan.

Becsuktam a szám.

Ne, suttogta a fülembe Vincent, ne mondd el neki!

De Raihn már túl sokat hallott. Mint mindig. És nem tudta nem hallani, amit mondtam, amit ezúttal megmutattam neki.

- *Coriatae?* - A hangja ugyanolyan veszélyt jelentett, mint egy penge hangja, amelyet egy hüvelyből húztak ki. - *Coriatio-kötélért* könyörögtél volna Nyaxiának?

Minden egyes szótagjából érződött, mennyire megvet ezért, mintha élesen belevágott volna sajtó sebeimbe.

- Nem vagyok elég erős ahhoz, hogy ebben az állapotban menjek oda - csattantam fel. - Es ezt ő is pontosan tudta, akárcsak én.

Raihn azonban sötéten és minden jókedv nélkül nevetett fel.

- Egy kibaszott Coriatis-kötés! Úgy volt, hogy Vincent Coriatae-jává válsz, és bevonulsz Salinae-ba, hogy felszabadítsd az emberi rokonaidat. *Hozzá akartad kötni magad*, hogy hős lehess.

Gúnyolódott rajtam? Vagy ez az álom olyan abszurd volt, hogy pusztán azért, mert hangosan mondta ki, szájalmasnak tűnt?

- Mindannyian azt tesszük, amit tennünk kell - mondtam.

- Túl okos vagy te ehhez, Oraya. Tudod, hány ember maradt Salinae-ban? Szinte egyetlen sem. Mert apád elvitette őket, ahogy Salinae összes erőforrását is. Ebben az elmúlt *húsz kibaszott évben*.

Erőforrások. Mintha az emberek gyümölcsök volnának vagy gabonaszemek. Nem. Ez nem lehet igaz.

- A Rishan terület védettnek számított. Nem tehetette...

- *Védettnek?* - horkant fel Raihn. - Mint ahogy az emberlakta negyedek?

Szavainak igazsága úgy csúszott át páncélom lemezein, mint egy túl éles penge.

Amikor az ujjaim megfeszültek, éreztem a tenyeremen azt a szemcsés hamut, ami valaha Salinae volt.

Még sosem láttam Raihnt ilyennek. Dűhe megfeszítette testének minden porcikáját. Nem ahhoz hasonlított, mint amikor vérszomjban láttam - az nyugtalanító volt, ettől azonban meghűlt bennem a vér. Teljesen mozdulatlanná vált, testének minden porcikája merev volt, még a légzése is túlságosan bizonytalan. Mintha minden egyes izomszálával arra kellene összpontosítania, hogy visszatartsa a benne tomboló vadságot, ami csak rozsdavörös szeme heves csillogásában tükröződött.

- Elküldött a Kejarira - mondta -, azzal az ígérettel, hogy hős leszel, de mindezt csak azért tette, hogy kibaszottul használhasson téged! Ezért van mindez?

Ő kényszerít erre, mondta Ilana.

Annyira dühös voltam Vincentre. Dühösebb, mint valaha voltam. Mégis olyan gyorsan a védelmére keltem, mintha minden, a személyisége elleni támadás engem is ért volna.

Felugrottam, és jutalmul szúró fájdalmat éreztem frissen gyógyult hasamban.

- Hogy használhatna? - vágtam vissza. - Odaadja nekem az erejét. Nekem adja...

- Nem lehetsz ennyire naiv! Neked adja az erejét, és elveszi a tiédet. Alkut kötsz egy istennővel, hogy soha ne bánthasd. Soha ne tehess semmit ellene. És elküldött ebbe az undorító pöcegödörbe emiatt. Milyen szent, szerető atya...

Mielőtt megállíthattam volna magam, a fegyvereim már a kezemben voltak.

- Elég - sziszegtem. - *Elég!*

Vincent adott nekem mindent.

Befogadott, pedig nem kellett volna ezt tennie. Törődött velem, amikor senki másra nem számíthattam. Erősebbé tett, még akkor is, amikor nem akartam az lenni. Félelmetessé változtatott.

És mindenekelőtt szeretett.

Ebben biztos voltam. Raihn semmit nem mondhatna, ami meggyőzhetne az ellenkezőjéről. Vincent szeretete irántam olyan igazság volt, mint ahogy a Hold is valóságos.

Raihn rá se hederített a fegyvereimre. Csak a szemembe nézett. Egy lépéssel közelebb jött.

- Mindannyiukat megölte - mondta halkán, és csak egy pillanatra tört meg a szemében lévő düh, ami bánattá változott. Bánat a Rishanokért, a népéért. Bánat az emberekért, az én népemért. És a bánat, amit miattam érzett. - Mindenkiel végzett. Eszköznek vagy akadálnak tekintette őket, semmi másnak. Nem számít, mit ígért neked. Vagy mit mondott. *Ez az igazság.*

Raihn szomorúságának látványa túl mélyre hatolt. Megráztam a fejem, a szavak a torkomban ragadtak.

- Fel kell tenned magadnak néhány nehéz kérdést. Kérdezd meg magadtól, miért fél tőled, Oraya! Mit nyer ezzel?

Fél tőlem? Ez baromság. Mit remélhet tőlem Vincent? Mi más lehetne ez a terv, mint a szeretetének gesztusa - hogy engem is olyan erőssé és hatalmassá tegyen, mint amilyen ő volt? Ember voltam. Nem tudtam neki semmit felajánlani.

Raihn irántam érzett aggodalma, amely túl nyers volt ahhoz, hogy hamis legyen, mégis eltalált bennem olyan pontokat, amelyeket nem tudtam megvédeni. A keze felemelkedett, mintha meg akarná simítani az arcom. Énem egy része vágyott is erre az érintésre. Vágyott arra, hogy megengedhessem magamnak a szétesést, és azt kívánjam, bárcsak ő tartana mégis egyben.

Ehelyett elrántottam a fejem.

- Nem vagyok rá képes - nyögtem, annak ellenére, hogy tudtam, többet érdemel. - Egyszerűen nem megy.

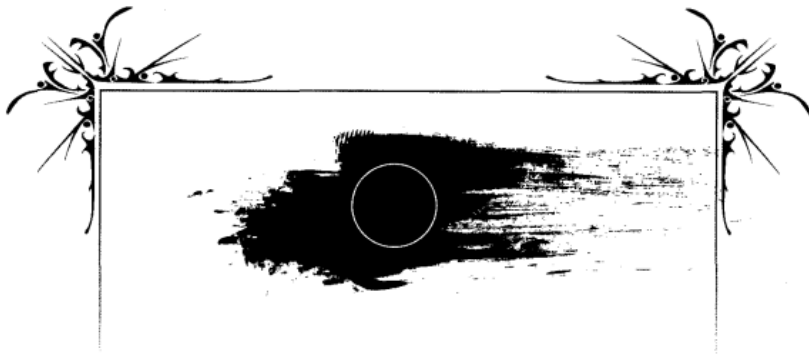
Kinyitottam az ajtót, ő pedig elengedett.

Nem jött utánam, ahogy végigmentem a folyosón, minden lépéssel gyorsabban és céltudatosabban. Addig mentem, amíg el nem hagytam a Holdpalotát. Elmentem a találkahely mellett is, ahol Vincent szokott várni.

Nem, már nem vártam, hogy apám felkeressen. Eleget vártam, hogy az ő feltételei szerint találkozhassem vele.

Ezúttal én megyek hozzá.

És addig mentem, amíg el nem értem Vincent kastélyát.

NEGYVENHARMADIK FEJEZET

A KASTÉLY VÁLTOZOTT MEG, VAGY ÉN?

Korábban itt mindig olyan kicsinek éreztem magam, mintha túl gyenge és múlandó lennék ahhoz, hogy egy ennyire hatalmas és tartós erővel rendelkező helyen éljek. De talán összetévesztettem a brutalitást az erővel és a stagnálást a kortalansággal.

Hogy lehet, hogy nem vettem észre, hogy az elegáns rózsailat egy kicsit avas? Hogy nem vettem észre, hogy elfedte a rothadó vér savanyú szagát, mintha az egész átkozott épületet átítatták volna vele? A virágok, amelyek minden asztalt díszítettek, fonnyadni kezdtek, a tapétát alvadt vér halvány, halálbarna foltjai csúfították, a vakolat megrepedt a túl nehézzé vált királyság okozta törésektől.

Sok vámpír nyüzsgött szerte mindenütt, sokkal több barangolt a folyosókon, mint amennyihez hozzá voltam szokva. Vincent harcosai. Végül is háború volt. Megálltak, hogy megbámuljanak, ahogy elhaladtam. Nem is vettem észre, kitágultak-e az orrlukaik. Leszarom, ha igen.

Egyszer sem merészkedtem még Vincent dolgozószobájába meghívás nélkül.

Most pedig meg sem álltam kopogni, amikor kinyitottam az ajtót.

Jesmine állt ott, karját összefonta maga előtt, vörösre festett ajkát elgondolkodva harapdálta, miközben a falra tűzött katonai térképet tanulmányozta. Ametiszt színű szemével rám pillantott, és a kíváncsiságtól felvillanyozva fordult hozzám:

- Oraya. Milyen kedves...

- Hol van?

Inkább követeltem a választ, mintsem kérdeztem.

Jesmine összezárt tökéletes ajkait. Nála ez volt a meglepetés egyetlen jele.

- Találkozája van. Nagyon elfoglalt, ahogy te is...

- Hol van?

- Ha majd végez...

- Most kell beszélnem vele, Jesmine! Mondd meg, hol van vagy hívd ide!

Pislákoló bosszúsága gyorsan átváltott irritált lángolásra. Úgy tűnt, mintha két számítást futtatna a fejében, az első: *Megöljem ma Orayát?*, a második: *Ő, mint Vincent lánya, előrébb való-e nálam, mint én, a király tábornoka?*

- Nem akarok veled harcolni - közöltem vele. - Ha mégis rákényszerítesz, az egyikünk számára sem fog jól végződni, de megteszem. Mít választasz?

Nyilvánvalóan úgy döntött, hogy a második kérdést túl nehéz lenne megválaszolni, ezért inkább az elsőre felel, mégpedig azt, hogy *Nem ma*. Ezért így szólt:

- A király fővezére vagyok, nem valami cseléd lány, de elnéző leszek veled - hagyta el a szobát.

Vártam. Vincent dolgozószobájában általában kínos rend uralkodott, de mostanra káosz bontakozott ki benne - mindenütt nyitott könyvek, papírok és térképek hevertek, feketével és pirossal összefröcskölve. Remegett a kezem. A haragtól? A gyásztól? Vagy talán félelemtől? Nem Vincenttől féltem, hanem attól, amit mondani fog.

Kinyílt az ajtó.

Vincent egyedül jött be. Ruhája a szokásosnál is ziláltabb volt, kabátjának gallérja az egyik oldalon gyűrött, ingujja könyékig felhúzva. Néhány szál szőke hajtincs hullott az arcába. Örökösjegye kissé gyorsabban lüktetett, mint korábban, mintha lassú szívverése felgyorsult volna, mióta utoljára láttam.

Becsukta maga mögött az ajtót, és hosszú ideig állt előttem, csak bámult rám.

Mostanra már tudtam, hogyan kell olvasni Vincentben, és tudtam, hogy bosszúsága küzd a megkönnyebbüléssel - mintha Vincent, a király és Vincent, az apa vívna néma harcot a fejében.

- Mit csinálsz itt? - kérdezte. Ez a királyi énje volt. - Visszatértél a Növekvő Hold próbájáról. - És ez a hálás sóhaj: az apai énje. Közelebb lépett, furcsa bizonytalanság villogott az arcán. Talán ő is látta a különbséget az arckifejezésemben.

- Salinae. - A hangom kemény volt és túl durva. - Elpusztítottad Salinae-t.

Arcán zavartság látszott.

- Én...

- Láttam. Az volt a negyedik próba helyszíne.

Megpróbálta leplezni, hogy megrándul. Gyakorlatilag hallottam, ahogy szitkozódik: *Nyaxia és a kibaszott humorérzéke*.

És mégis, az a kis fintor, az az arckifejezés, amit leginkább sikerült elrejtene, az fájt a legjobban, mert megerősítette azt, amit nem akartam elhinni.

Fájdalmasan, groteszkül felnevettem.

- Nem akartad elmondani.

És miért is ne titkolta volna el? Néhány hét múlva úgymint kikerültem volna a Kejariból vagy így, vagy úgy. El voltam szigetelve. Azt hitte, nem is töltök időt a többi versenyzővel.

- Nehéz döntéseket kell hoznom - mondta Vincent. - Háborúban állunk. A Rishanok fenyegetést jelentettek. Megtámadták a keleti előőrseinket. Kellett egy erős...

- Hagytad, hogy elhiggyem, még mindig ott vannak. Hogy még mindig elérhetem őket.

Jobb vagy rosszabb volt, hogy nem is tagadta?

- Semmi haszna nem lett volna, ha tudod az igazságot.

- Ahogy annak sem volt értelme, hogy életben hagyd őket? Könnyebb megölni mindenkit?

Az arca megkeményedett.

Vincent, az apa visszalépett. Vincent, a király vette át az irányítást.

- Azok a döntések, amelyeket a népem és az országom érdekében hozok, túlmutatnak a te ítélőképességeden.

- A *néped* érdekében?

Szerencsém volt, hogy megrészegültem a saját dühömtől és fájdalomamtól, különben soha nem tudtam volna így beszélni vele. Az arcára kiülő döbbenettől még most is visszahúzódott egy részem. De az énem másik részének ugyanúgy tetszett, mint amikor a pengém eltalált egy célpontot.

- Ki a /r *néped* pontosan? - kattantam be. - Azok, akiknek hamvai abban a városban vannak? Azok az én népemhez tartoztak, Vincent. És én...

- Azt tettem, ami helyes volt a királyságom számára.

- Salinae része volt a királyságodnak. Félmillió ember. Én is közéjük tartozhattam volna. Én is ott lehettem volna azokban a nyomornegyedekben.

- Az nem te lettél volna.

Mindig ezt mondta. De hogy nem értette meg? Tiszta véletlen volt, hogy aznap este, annyi évvel ezelőtt rám talált. Ha sorsunk másképp alakul, soha nem jutok el ide.

- Ember vagyok, Vincent. *Ember vagyok* - mondtam ki kétszer is csak azért, mert soha nem szerette hallani, soha nem szerette elismerni. - Salinae-ban születtem, emberi szülöktől, egy család tagja voltam...

Vincent visszafogottsága ritkán enyhült. Most azonban valósággal összetört, teljesen szabadjára engedte az indulatait.

- *Család*. Mit jelent ez a szó? Hogy *egy* embernőstény combjai között jöttél a világra? Nem is emlékszel rájuk! Ha élnének, nem emlékeznének rád. Talán hálásak lennének, hogy elmentél. Mit használtál volna nekik? Még egy nem kívánt gyermek, akit életben kell tartani? Vagy talán egy újabb elvesztett gyermek, akit gyászolni kell, amikor a világ egy napon szükségszerűen összezúzott volna?

Minden egyes szó mélyen a mellkasomba fúródott, és egy újabb ki nem mondott félelmet nyársalt fel.

Undorodva biggyesztette le az ajkát.

- És mégis *ez* az álmod? *Erre* az életre vágysz? És akkor mi vagyok én? A kegyetlen vámpír, aki elszakított téged ettől a nagyszerű, szeretetteljes élettől?

Ezt látod bennem? Az elrablót?

Visszanyeltem a büntudatot, amely már majdnem felütötte bennem a fejét. Még a haragomon keresztül is az volt a késztetésem, hogy bocsánatot kérjek tőle; Mm, *sajnálom, nem erre gondoltam. Szeretlek és hálás vagyok és köszönöm, hogy megmentettél.*

De aztán odasétált az ajtóhoz, és olyan erővel vágta ki, hogy az ezüstkilincs a falnak csapódott.

- Nézd! - vicsorgott.

Megragadta a csuklót, és végighúzott a folyosón, egészen a korlátig, ahonnan az ebédlőre nyílt kilátás. Zsúfolt volt: tele férfiakkal és nőkkel, akik Vincent Hiaj hadseregének mélylila egyenruháját viselték. Hosszú asztalokat állítottak fel odalent, amelyeken tányérok sorakoztak, roskadásig megpakolva étellel. A legtöbb tányér azonban érintetlen maradt. Mert ehelyett a harcosok emberekkel táplálkoztak.

Tucatnyian voltak egyedül csak abban a teremben. Né- hányan az asztalon feküdtek, fejüket lógatva, alig voltak eszméletüknél. Néhányat már egyértelműen kivégeztettek: ezeket a fal mellé hajították. Néhányat kötéllal kötözték az asztalhoz. Egy embert, aki biztosan hevesen küzdött, törökkel tüztek az asztalhoz, átszúrva a testét.

A mellkasom lángba borult. Felfordult a gyomrom. Nem kaptam levegőt. Még a nyeléstől is hányni tudtam volna. Mióta? Mióta csinálja ezt? Le akartam tagadni. Úgy akartam tenni, mintha nem láttam volna. Ez a brutalitás sokkal rosszabb volt, mint bármi, aminek korábban tanúja voltam ebben a kastélyban.

De logikus volt, nem igaz? Hogyan lehet etetni a világ egyik legnagyobb seregét? Hogyan lehet fenntartani a morált, amikor végtelen háborút folytatasz? Hogyan lehet olyan harcosokat magadhoz csábítani, akik semmit sem értékelnek jobban, mint a vért?

Szép kis háborús élmény, nem? Végtelen halál.

Lehet, hogy korábban nem is történt ilyen nyíltan. De az is lehet, hogy mint annyi minden más, rohadt dologról, ami a felszín alatt szunnyadt, én magam nem akartam tudni.

- Nézd, Oraya! - Vincent körmei mélyen a húsbomba vájtak. - Nézd meg őket! Ezek nem emberek. Ezek haszonállatok. Soha nem engedted volna meg

magadnak, hogy közédjük tartozz, mert *jobb* vagy náluk. *Jobbá tettelek*. Fogakat és karmokat adtam neked. Acélossá tettem a szívedet. Ne sajnáld őket! Ők kevesebbek, mint te.

Nem tudtam levenni a szemem a lenti emberekről. A vérük bíbor folyókban csörgött le az asztalokról.

Igaza volt. Soha nem leszek olyan ember, mint ők. Ahogyan olyan se leszek soha, mint azok, akiket megmentettem a nyomornegyedben, vagy akik abban a kocsmában időztek, ahová Raihnnel jártam.

Ahogy annyira emberi sem leszek, mint Ilana.

Lehet, hogy ez valamilyen szempontból áldás volt. Másrésről átok. Talán Vincent elloptott tőlem valami értékeset, miközben megfosztott az emberségemtől.

En pedig kurvára hagytam.

De ez nem elég: olyan csodálatos munkát végeztem a megtévesztésében, hogy azt hitte, érteni fogom, amit tett, ha megmutatja ezt a borzalmas brutalitást.

Csípett a szemem. Kitéptem kezemet a szorításából, elfordultam a lakomától, és visszamentem a folyosóra.

- Hazudtál!

- Elfogadtam gyerekkori fantáziáidat, tudván, hogy egy nap túlnősz rajtuk.

Azt hitte, hogy olyan leszek, mint ő, és már nem fog érdekelni, ahogy őt sem érdekli többé. De tévedett. Raihnre gondoltam, aki több mint kétszáz éve vámpír volt, és mégis oly világosan gyászolta emberségét minden szívdobbanással.

Hirtelen én is meggyászoltam az emberségemet. Úgy gyászoltam, ahogy Ilanát.

Nem sokkal Vincent irodájának ajtaja előtt álltam meg. Odafordultam hozzá, remegve felsóhajtottam.

- Miért akarod, hogy én legyek a Coriatae-d? - kérdeztem.

Tudtam a választ. Vincent azért akarta, hogy jelentkezzem a Kejarira, azért akarta, hogy a Coriatae-jává váljak, mert ez volt az egyetlen módja annak, hogy valami olyan elfogadhatóvá változhassak, amit szerethet.

Apám szeretett engem. Ezt tudtam. De annak *ellenére* szeretett, ami voltam. Azokat a részeimet szerette, amelyeket a maga hasonlatosságára tudott alakítani.

Vincent összeszorította az állkapcsát. Ismét bepillantást nyertem a király és az apa közötti csendes csatába. Becsukta mögöttünk az ajtót, és nekidőlt.

- Mert azt akarom, hogy elérd annak a maximumát, ami lehetsz - mondta végül. - Azt akarom, hogy erős legyél. Azt akarom, hogy hatalmas legyél. Azt akarom, hogy a lányom légy. Minden értelemben. Mert jobban hasonlítasz rám, mint rájuk, kis kígyó.

Igaza volt, és gyűlöltem ezért.

A hangom fojtott volt, a megtörés határán.

- Es ma én ezt szégyellem.

A szavak úgy csaptak le Vincentre, mintha szíven ütöttem volna. A sértettség a másodperc töredékére végigfutott az arcán, amit azonnal jéghideg düh váltott fel.

Vincent, az apa eltűnt.

Vincent, a király közeledett hozzám, ezüst szemében düh emelkedett minden lassú, ragadozó lépéssel.

- Szégyelled? - mondta csendesen. - *Szégyelled?* Mindent megadtam neked. Én tettelek azzá, ami vagy. Megölhettelek volna. Sokan mondták, hogy azt kellett volna tennem. És te... kijelented, *hogy szégyelsz engem?*

Jó harcos voltam, de senki sem volt olyan jó, mint Vincent. Amikor megragadta a karomat, nem volt időm megmozdulni sem. És amúgy is túlságosan megdöbbsentem, amikor megrántott, mégpedig keményen, és a falhoz csapott. Olyan közel volt, hogy láthattam Örökösjegye minden lüktető vonalát, a tinta minden egyes vonásából kibontakozó mágia minden izzó foszlányát, éppoly keményen, mint a gyűlölködő vonásokat az arcán.

- Mi lennél inkább, ha nem akarsz a lányom lenni? - A körmei a bőrömbe vájtak, egyre szorosabban és *szorosabban*, vért fakasztva. - Inkább az ellenségem akarsz lenni? Ezt szeretnéd?

Soha, de soha nem féltem Vincenttől. Most igen.

Mert most nem úgy nézett rám, mintha a lánya lennék. Úgy nézett rám, mintha ember lennék. Nem, ez rosszabb volt.

Úgy nézett rám, mintha fenyegetés lennék.

- Engedj el, Vincent! - Megpróbáltam megakadályozni, hogy a hangom megremegjen, de nem sikerült. - Engedj el!

De talán a remegés mentett meg, mert Vincent, a király egyszeriben eltűnt, és Vincent, az apa megdöbbsen önmagán.

Rémület hulláma futott át az arcán. Lenézett a saját kezére, amely szorosan fogta a karomat, amelyen vörös vér- cseppek és lila zúzódások díszeltek a szorítása nyomán.

Elengedett, és néhány lépést hátrált. Beletúrt a hajába. Remegett.

- Oraya, én... Én...

Nem fogja azt mondani, hogy sajnálja. Az Éjszülött Király senkitől sem kért bocsánatot. És ha mégis, nem akartam hallani. Soha többé nem akartam hallani, amit mondani akar.

Egy részem azt hitte, hogy megállít, amikor kinyitottam az ajtót.

De nem tette.

TÖBBEN VOLTAK ITT, mint valaha. Mivel Raihn és én Félhold óta nem juthattunk el az emberlakta negyedekbe, a hely hemzsegett a vámpiroktól. Lusták voltak. Könnyű volt végezni velük.

Korábban kielégítőnek találtam ezt a tevékenységet. Legalább arra jó volt, hogy a fejemben lévő kellemetlen gondolatokat azzal, hogy a pengémet valakinek a mellkasába szúrom, újra és újra enyhíteni tudtam. De most csak egyre dühösebb lettem. Olyan jelentéktelennek tartottak minket, hogy nem is gondoltak óvatosságra. Bármilyen örömet is találtam abban, ahogy kihuny a fény a szemükből, az érzés elenyésző volt, és minden gyilkosság gyengébb löketet adott, mint az előző.

Aznap éjjel a negyedik áldozatommal egy sikátorban végeztem, amely történetesen közel volt a Raihnnel többször is meglátogatott kocsmánkhoz. Nagyon hosszú éjszaka volt. Lassan közeledett a hajnal.

Nem tudtam rávenni magam, hogy egy fikarcnyit is törődjek vele. Egyikkel sem.

Ezzel a vámpírral nem játszadoztam. Egyenesen a szívére céloztam. Annyira félt, hogy a végén összehugyozta magát. Kissé balra léptem, hogy elkerüljem a lábánál gyűlő pocsolyát.

Egy gyerekre akarta rávetni magát. Egy kislányra. Arra készült, hogy bemászik az ablakon, és úgy kapja el. Ez ritka volt. Nem túl gyakran szánták rá magukat arra, hogy zsákmányszerzés céljából házakba is bemerészkedjenek.

A test a földre hullott. Főlé térdeltem, miközben petyhüdten feküdt a földön, készen álltam arra, hogy kihúzzam a pengémet.

Azt hitte, joga van ezekre az emberekre. A házaik nem otthonok voltak, csak odúk, hogy kiirtsák őket. Csirkeólak, ahová bedughatta a kezét, és kihúzhatott belőle bármit, amit akart. Talán a halál homálya az elmúlt hetekben elhitette velük, hogy nem létezik védelem, semminek nincs következménye.

Ezek haszonállatok, sziszegett rám Vincent.

Csak most jutott eszembe, hogy talán pontosan ezért voltak itt emberek. Az emberlakta negyedek nem védett zónák, hanem tenyésztőhelyek voltak. Mert kurva nagy kár lenne, ha nem élne több ember az Éj Házában, nem igaz? Gondolj csak arra a sok vérre!

Vadul szorítottam a pengém markolatát, amely még mindig kiállt áldozatom mellkasából.

Ez a szar házi csak öt másodpercig érezte. Évszázadokon át élte az életét, és öt másodpercig érezte ezt a tehetetlenséget. Az emberekbe azonban belenevelték, a lelkükbe tetoválták a rettegést egész rövid, szánalmas életükre.

Elegem volt abból, hogy gyűlöljem magam minden emberi gyengeségem miatt. Nem, *ó két* utáltam érte!

Előhúztam a törömet, de ahelyett, hogy eltettem volna a hüvelyébe, újra a vámpírba döftem. Fekete vérfoltok fröccsentek az arcomra. Kihúztam. Még. Még. Minden döfés kisebb ellenállásba ütközött, mivel a csontok megrepedtek és a hús szétvált.

Gyűlöltem ó két, gyűlöltem ó két, gyűlöltem ó két, gyűlöltem...

- Oraya! Állj!

Abban a pillanatban, hogy a keze megérintette a vállamat, megpördültem, és lecsaptam, mielőtt meg tudtam volna állítani magam.

Harcolva jöttem erre a világra. Harcolva fogom elhagyni. Igyekeztem minden gyenge pontomat vagy sebezhetőségemet elrejtteni, és most úgy éreztem, mintha az egész testem - az egész lelkem - nyers seb lenne, amit védeni kell.

Harcolni akartam.

De Raihn természetesen tudta ezt. És elég jól ismert ahhoz, hogy ellenálljon minden mozdulatomnak, míg végül a hátam a falnak ütközött, a karom a markába került.

Felém hajolt, egyik kezét a vállam felett a falhoz szorította, a másikkal a karomat fogta, magabiztosan, de gyengéden.

Megrázott a tekintetében tükröződő megkönnyebbülés. Fejével a test felé biccentett, amely most már alig volt több, mint egy halom véres pép.

- Értékelem az alaposságodat, de azt hiszem, meghalt.

A tekintete ellágyult, ahogy újra rám nézett.

Tényleg igyekeztem nem észrevenni, és úgy tenni, mintha nem is érdekelné, hogy ugyanúgy gyönyörködik bennem, mint a napsütésben.

- Már majdnem hajnal van - mondta. - Mindenhol kerestelek.

Nem kérdezte, jól vagyok-e.

De azért a hangjából kihallottam a kérdést.

Nem voltam jól. Nem akartam ilyen puhaságot. Túl közel került mindenhez, amit meg akartam védeni.

Az ujjai megmozdultak, és a Vincent körmei által a karomon hagyott nyomokra tapadtak. Jobban fájt, mint amennyire egy ilyen kicsi sebnek fájni kellene. Kissé összerezentem - éppen csak hogy -, de Raihn észrevette. A tekintete a karomra vándorolt. Megfeszült.

- Ezt meg hol szerezted?

- Mit számít?

- Számít. *Où voit?*

Túl sokáig haboztam, mielőtt azt mondtam volna:

- Valami szemétláda a nyomornegyedből.

- Baromság.

Lebiggyesztette az ajkát. Tiszta gyűlölet. Mintha ez a néhány apró véres nyom ugyanolyan nagy bűn lenne, mint Salinae elpusztítása.

Utáltam ezt.

Nem érdemeltem meg, hogy így védjen. És mégis, mindennek ellenére, utáltam látni az undort az arcán. Megsértődtem Vincent nevében.

Elrántottam a karom.

- Te magad is tettél már velem rosszabbat. Nem vagyok hercegnő, akit védeni kell. Nem számít, hogy hívsz.

- Tudom.

Egyetlen szó, és mégis, annyi ítélet abban a kifejező arcában. Most már tudtam, hogyan lássak át az álarcokon, és alatta mindig minden csupasz volt. Túl csupasz.

- Hagyd abba! - sziszegtem.

- Mit hagyjak abba?

- Ne nézz így rám!

- Hogy nézek rád?

Elhúzódtam mellőle. Nem tudtam, hogy válaszoljak erre. Túl sokféleképpen. Oly sok mindent láttam Raihn szemében, amikor rám nézett.

- Mintha szánakoznál rajtam.

Felnyögött. Nem voltam hajlandó ránézni, de hallottam a gúnyolódást az ajkán.

- Azt hiszed, szánlak? Nem szánlak, Oraya. Csak szerintem jobbat érdemelsz.

Ez pokolian úgy hangzott, mintha szánakozna rajtam. És ha nem szánalom volt, akkor valami más - valami valóságosabb -, és ezt még jobban utáltam.

Sarkon fordultam.

- Miért vagy itt?

A hangom egyenesen vitriolos volt. Nem ezt érdemelte. Nem tett semmit, csak kedves volt hozzám. De csak azt tudtam, hogyan kell harcolni.

A fájdalom az arcán mégis lefegyverzett. Aztán megfeszült az állkapcsa.

- Tudom, mit művelsz, de nem leszek hozzá partner. Ha azt akarod, hogy kirúgjanak a Kejariból, mert nem érsz vissza a Holdpalotába hajnal előtt, rendben. Csak tessék.

- Kiváló. Így sokkal könnyebb lesz neked. Talán jobban meg is érdemled a győzelmet, mint én. Miért érdekel egyáltalán?

Raihn már távolodni kezdett. A hangom gyengébb lett. A sértődöttség az arcán elszívta a mérget a harapásomból. Most megint az a kisgyerek voltam, aki gyenge, emberi fogakkal támadt a szörnyekre.

Megállt. Lassan visszafordult.

- Miért érdekel egyáltalán? - ismételte felháborodva.

A helyzet az volt, tudtam, hogy nevetséges kérdés. És nem is kellett volna feltennem, mert Raihnnek minden oka megvolt rá, hogy ne izgassa, kimaradok-e, és kizárnak vagy megölnék. Ellensége voltam a szó minden értelmében - annak a királynak a lánya, akit gyűlölt, és aki abban a klánban nevelkedett, amely a pusztulását akarta, riválisa egy olyan címre, amelyet csak egy versenyző nyerhet el.

Egy lépéssel közelebb jött, rezzenéstelenül nézett rám.

- *Miért érdekel?* - kérdezte újra. - Te teljesen bolond vagy, Oraya?

Nem számítottam a hangjában visszhangzó kétségbeesésre. Mintha segítségért könyörgött volna.

Felnyögött.

- Vagy talán én vagyok bolond.

Nem. Mindketten azok voltunk.

Mert pontosan tudtam, miért érdekli Raihnt, mi van velem. És tudtam, hogy engem is ugyanúgy érdekel ő. Nem kaptam levegőt. Hagytam, hogy a pengém visszacsússzon a hüvelyébe.

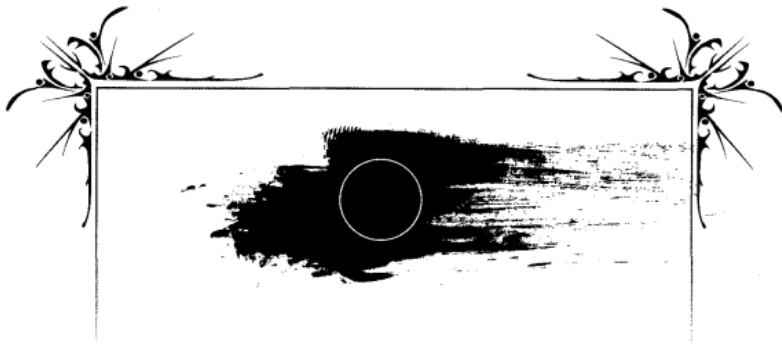
Nem, semmilyen fegyver nem tud megvédeni ettől. Nem voltam biztos benne, hogy akarom-e még, még akkor sem, ha a szívem nyitva volt és vérzett, és olyan szánalmasan, emberien érzékenynek bizonyult.

Ahogy azonban a Holdfény az arcára esett, minden vonását magamba szívtam. Annyira jól ismertem, és mégis minden alkalommal, amikor ránéztem, valami újat és magával ragadó dolgot fedeztem fel benne. Annyi fájdalmat és bánatot!

Vágytam rá. És annyira belefáradtam a veszteségbe!

Nem voltam biztos benne, mit szándékozom tenni vagy mondani, amikor odamentem hozzá.

De átkaroltam a nyakát, és megcsókoltam.

NEGYVENNEGYEDIK FEJEZET

RAIHN OLYAN HEVESEN FOGADTA a csókomat, hogy azon kaptam magam: megkérdőjelezem, melyikünk mozdult előbb. Átkarolt, magához húzott, és mindketten addig botladoztunk, amíg a hátam a falnak nem ütközött. A szája úgy kereste az enyémet, mintha minden porcikámat meg akarná ismerni - az ajkaimra tapadt, először felülre, majd alulra, a nyelve meleg és lágy, követelőző és adakozó volt.

Torka mélyéből felnyögött, és ez az egész testemet megborzongatta. Beszorultam közé és a fal közé. A keze végigsimított az oldalamon, és én belehajoltam az érintésébe. Nem elég. Még mindig nem elég. Bármilyen szikrát is gyújtottunk a barlangban, nem oltottuk el, csak csillapítottuk. A korábbinál is forróbban és halálosabban éledt újra. És most nem akartam mást, mint élve elégni benne.

A kéz, amely végigsúszott az oldalamon, nem állt meg, végigsimított a csípőmön, aztán rátalált a fenekemre, majd hirtelen azon kaptam magam, hogy felemelem a lábam, és széttárom: combjaim közé szorított keménységének nyomásától elakadt a lélegzetem.

Bassza meg! Ezúttal többre volt szükségem. Hogy kettőnk között ne legyen már semmilyen akadály. Annyira szükségem volt rá, hogy nem is érdekelt, ez azt jelenti: kiszolgáltatom magam neki.

Csókja lelassult, elmélyült: örülről gyengédre váltott.

A kezemet kettőnk közé szorítottam, végig a hasán, le a nadrágját feszítő merev hosszához.

Még *egy nyögés*. Rám mosolygott.

- Óvatosan, hercegnő.

Megcsókoltam - megcsókoltam azt a mosolyt -, mert az a gondolat, hogy ne ezt tegyem, szentségtörőnek tűnt.

- Miért?

- Mert nem egy sikátorban, három lánnyira *egy* halom belsőségtől akarlak megdugni először.

Ezzel nem tudtam vitatkozni. Még akkor is, ha kínos módon *egy* részem annyira akarta őt, hogy itt is megtettem volna, csak hogy *egy* másik ősi gyönyörbe temessem magam. Először vér, aztán szex. Talán vámpírabbb voltam, mint gondoltam.

De aztán szabad keze megfogta az arcomat. A következő csókja más volt: szelíd. Arra emlékeztetett, ahogy megcsókolta a nyakamat a barlangban. Mintha dédelgetett volna.

Összeszorult a szívem. Ebben nem volt semmi vámpíros. Semmi rideg testiség.

- Oraya, nézz rám!

Kinyitottam a szemem. Összeért az orrunk. A holdfény megvilágított minden apró heget a bőrén. Pupillái kissé kitágultak, a körülöttük lévő gyűrű szinte ibolyaszínű volt a hideg fény alatt.

- Mondj valami őszintét - mormolta.

Egy őszinte dolog.

A legszörnyűbb őszinteség az volt, hogy Raihnnel csak őszinte tudtam lenni - kezdettől fogva. Túl sokat látott belőlem. Megértett bennem minden komplexitást és értelmetlen kettősséget. Akkor is őszinte voltam, amikor nem akartam. Nem félt a sötétségetemtől, és nem vetett meg, ha könnyörületes voltam.

Az igazság az, hogy arra gondoltam: ha nem ismerhetem meg teljességében, akkor elviselhetetlen a halál gondolata.

De hogy mondhattam volna ezt neki? Ilyen őszinteséget akart? Képes voltam-e egyáltalán kitépni ezt vérző lelkemből anélkül, hogy minden öltésemet kibogoznám?

- Holnap valószínűleg meghalunk - mondtam. - Mutass valamit, amiért érdemes élni!

Egy pillanatig nem szólt semmit, mintha valami fájt volna neki ebben a válaszban. Aztán halvány mosoly ült az ajkára.

- Nagy a nyomás. - Újra megcsókolt, ezúttal nem követelőzőn, hanem ígérettel telve. - De azt hiszem, készen állok rá. Repülni fogunk. Versenyt futunk a hajnallal.

RAIHN CSÓKOKAT LOPOTT tőlem, miközben a Holdpalotába tartottunk: épp időben értünk oda, mielőtt a nap felbukkant a horizonton. Csókjai édesek és gyengédek voltak, olykor meg apró harapásokkal emlékeztetett rá, a reggelünknek keményebb részei is lehetnek. Mire visszatértünk a lakásba, a szívem hevesen dobogott, a lélegzetem gyors volt. Furcsán szédültem - minden érzékemet eltompította vágyam intenzitása, és élesen hasított belém a várakozás, vajon milyen lesz a beteljesülés. Még azt sem tudtam bevallani magamnak, hogy hányszor és milyen részletességgel képzeltem el, milyen lehet Raihnt megköstolni, megérinteni, magamban érezni.

De a valóság természetesen más volt, mint a fantázia. Még árulkodóbb és még izgalmasabb.

Az ajtó becsukódott. A falnak dőltem, és figyeltem Raihnt, amint elhúzza a reteszt. Még alkarjának izmai is gyönyörűek voltak, minden egyes ín úgy működött, mint *egy-egy* zenekari húr, elegánsan és kecsesen.

Szinte kínos volt, hogy ennyire lenyűgözőnek találom.

Bezárta az ajtót, és felém fordult. Hosszú ideig nem szólt semmit. Azon tűnődtem, vajon ugyanarra gondol-e, amire én. Elképzelem, mit kezdenénk

az utolsó éjszakánkkal.

Az utolsóval.

Anyám, mennyire elkerültem, hogy erre a szóra gondoljak. Minden, ami az elmúlt napokban történt, kiűzte a fejemből. De az igazság elkerülhetetlen volt.

Az utolsó próba holnap este lesz. Raihn és én mindketten döntősök voltunk.

Nagyon, nagyon ritka, hogy egynél több versenyző túléli a Kejarit.

Raihn volt az első, aki megtörte a közöttünk feszülő csendet. Közelebb lépett, ujjhegyeivel végigsimított az ornyergemen, aztán a számon, majd az állkapcsomon.

- Mi ez az arc, hercegnő?

Nem tudtam hazudni neki.

Ehelyett azt mondtam:

- Csókolj meg! - És, a kurva Nyaxia áldja meg érte, meg is tette.

Képes lettem volna elolvadni a csókjától. Úgy akartam körétekeredni, ahogy borostyán fonódik a kő köré. Kinyitottam az ajkaimat, karom a nyaka köré kulcsoltam. Ujjjaival a hajamba túrt, egy kicsit meghúzta a tincseimet.

A keze megállt, hüvelykujjával a fejbőrömet dörzsölte, a csók lassult, és azon tűnődtem, vajon ő is erre gondolt-e - a lakoma éjszakájára és a hajamra az ujjai körül.

Akkor sem akartam, hogy elengedjen. Talán abban a pillanatban rájöttem, hogy soha nem fogom ezt akarni, még akkor sem, ha túlságosan féltem beismerni.

Talán még most is féltem bevallani.

Ajkát a fogaim közé vettem, és elégedett sziszegést csaltam ki a torkából. A keze végigvándorolt a testemen, lefelé a hátamon, a hátsó feletem simogatta, a combom felső részénél elidőzött, mintha az alakomat akarná megjegyezni. Keze olyan nagy volt, hogy ujjhegyeinek nyomása gyötrelmesen közel merészkedett vágyaim központjához. De nem elég közel.

Az ajka lassan görbült, ahogyan az ujjai is, egyre magasabbra és mélyebbre merészkedve.

- Túl vastag a páncélod.

Mi volt benne, ami olyan merésszé tett? Megcsókoltam, aztán lefelé csúsztattam a kezem, a mellkasán, a hasán, a farkán. Anyám, hatalmas volt.

Még a ruhája rétegein keresztül is ugyanolyan könnyen reagált az érintésemre, mint én az övére. A leghihetlenebb, leghatalmasabb mégis az volt, amikor éreztem, hogy megrándul a kezem alatt. Hallgatni azt a kis borzongást a lélegzetében.

- A tiéd is - suttogtam a szájába.

Rémisztőnek kellett volna lennie, hogy tudtam, mennyire akar.

Nem volt az. Ehelyett a saját vágyam vált örjítővé.

Közelebb húzott magához, keze a hajamba túrt, és olyan hirtelen és szenvedélyes csókkal követelte a szám, hogy minden mást elfelejtettem, ami nem ő volt. Letérdelt, elengedte a hajamat, hogy mindkét kezével a hátsó felemet simogassa, és felemelt. Megcsókoltam a száját, az állkapcsát, a nyakát, ahogy bevitt a szobájába, és egyszerre zuhantunk az ágyra. Széles testével átkúszott rajtam. Kiszabadítottam a kezem, hogy kigombolhassam a felsőjét. Bonyolult darab volt, csupa gomb és pánt, és különösen nehéz volt eligazodni rajta, hiszen vakon tapogatóztam. Néhány másodperc múlva felnevetett.

- Meggyűlt a bajod velem?

Elhúzódtam annyira, hogy rám nézzen - és Istennőre, máris hiányoztak az ajkai -, de mielőtt panaszkodhattam volna, a szépsége megállított. Már reggel volt, és bár a függönyök be voltak húzva, a napfény néhány sugara is átcsúszott a szöveten, és halvány aranycsókkal körvonalazta sziluettjét. Soha nem vettem észre, mennyi vörös van a hajában vagy a szárnyaiban, amelyeket még mindig nem rejtett el. Gondolkodás nélkül megérintettem őket, ami éles belégzésre készítette Raihnt. Lágyabbak voltak, mint gondoltam.

Óvatosan elhúzta a kezemet.

- Ezt egy másik alkalomra tartogatjuk.

- Csiklandoz?

Kuncogott.

- Bizonyos értelemben.

Ha arra számított, ez a válasz eltántorít, nagyot tévedett. De a szárnyai sajnos egy füstfelhő kíséretében eltűntek. Lehajolt, mintha újra meg akarna csókolni, aztán megállt, úgy gyönyörködve bennem, mint én az imént benne.

Kezét a páncélom gombjához érintette.

- Szabad? - nyeltem egyet.

Akartam ezt, Anyám, tényleg akartam, ezt ígérte a lábam között érzett csúszós fájdalom. Mégis furcsán ideges lettem, a szívem úgy csapkodott a bordáim belsejében, mint egy elfogott madár. Nem akartam így érezni. De annak az egyetlen alkalomnak az emléke, amikor ezt tettem, még mindig megragadott: olyan térképként vésődött a testembe, amit nem tudtam kitörölni.

- Először te - suttoztam.

Raihn felült. És lassan, gombról gombra szétnyílt a páncélja, a harcban megkopott bőrlapok elváltak egymástól, hogy felfedjék a leglenyűgözőbb testet, amit valaha láttam. Mikor kibújt a felsőjéből, néztem, ahogy a fény játszik a teste felszínén, és kurvára irigykedtem rá - irigyeltem, ahogy a fény a résekben és a mélyedésekben összegyűlik, ahogy megcsókolja hegeinek domború textúráját, ahogy végigsimít a mellkasán és a köldöke alatt lévő sötét szőrszálakon, és eltűnik a nadrágja alacsonyan lógó derékszíja alatt.

Már képtelen voltam levegőt venni. Elkapta a tekintetemet, és olyan dühítően vigyorgott, hogy pontosan tudta, mire gondolok.

Ó, bassza meg.

Legurultam az ágyról, és felkeltem.

- Hát te meg hová mész? - kérdezte.

- Sehová.

Háttal álltam neki, és nekiestem az ingem gombjainak. Aztán a nadrágom zsinórjának. Először hagytam, hogy az ingem a földre essen, majd lehúztam a nadrágomat.

Raihn elhallgatott. Megfordultam.

Nem moccan. Ritka volt, hogy megtestesítette ezt a csendet - a vámpírcsendet, azt a fajta csendet, amittől elhallgat a világ. Magába szívott, az arcomnál kezdte, és lefelé haladt. Úgy éreztem a tekintetét, mintha érintés lett volna - a nyakamon lévő hegeket, a kulcscsontom ívét simogatta. Éreztem, hogy megáll a mellemnél - a mellbimbóm felágaskodott az izgalomtól -, amit fekete hajam végei csiklandoztak. Végigcsúszott a hasamon, végigkövette a próbán szerzett vadrózsaszín vágásokat. A combom csúcsán landolt. Orrlyukai fellángoltak, a szeme megkeményedett, és azon tűnődtem, vajon érzi-e, érzi-e, mennyire nagy szükségem van rá.

Amikor újra a szemembe nézett, úgy nézett ki, mint akit legyőztek.

- Gyere ide! - suttogta. Könnyörgött.

Visszatértem az ágyhoz. És nem tehettem róla, abban a pillanatban, hogy karnyújtásnyira volt tőlem, a kezem mindenütt ott volt a testén. Megérintettem, mint a fény, végigkövetve minden izomvonalat, minden heget, minden szőrszálat. A szája azonnal az enyémre tapadt, a keze a derekamra, a mellemre, és minden egyes új bőrfelületnél ziháltam.

- A gyönyörű nem elég - morogta, amikor elhúzódott a számtól. - Baszd meg, Oraya, te... én...

Feladta, hogy szavakkal fejezze ki magát. Ehelyett lefektetett, és ajka a nyakamra vándorolt, lágyan a húsomra tapadt. Ott időzött a sebhelynél, ahol ivott belőlem, és az alatta lévőnél.

Aztán lassan lefelé mozdult. Az ujjai körbejárták a mellem, a hüvelykujja a mellbimbómon gurult. Amikor lehajtotta hozzám a fejét, és a nyelvével végigsimított azon az érzékeny csúcson, elkerekedett a szemem.

Nem tudtam, hogy ilyen sokat lehet érezni. Ennyit lehet akarni. Legutóbb nem így volt. Hiszen akkor mindketten alig voltunk többek, mint gyerekek. Es ez...

Más volt.

Nem akartam, hogy a gondolataim ahhoz az éjszakához kalandozzanak. Ahogyan azt sem akartam, hogy az ujjhegyeim a nyakamat súrolják, és az ott lévő régebbi heget.

Raihn felemelte a fejét, a szemöldöke között aggodalmas ránc képződött.

- Ne hagyd abba! - sóhajtottam.

De ő csak nézett rám, összepréselt ajakkal, mintha most jutott volna eszébe *egy* gondolat.

- Nem hiszem el, hogy nem... Oraya, ez... ez az első alkalom számodra?

Nem ítélkezve, csak őszinte aggodalommal kérdezte.

A keze az enyémet kereste, hüvelykujjával dörzsölte a tenyeremet.

- Nem - mondtam.

Ez volt az igazság, bár bizonyos szempontból hazugságnak tűnt.

Raihn tekintete a nyakamra vándorolt, arra a sebhelyre, ugyanarra, amelyet abban a barlangban csókolt meg.

Tudta. Megértette.

A lehelete meleg volt a nyom felett.

- Ezt akkor szerezted?

Összeszorítottam a szemem, és jutalmul élénken élém tárult egy másik éjszaka, egy másik férfi képe, egy másik lélegzet érzése a nyakamon.

- Igen.

- Hogyan?

- Nem valami érdekes történet. Egyszerűen nem tudott uralkodni magán.

Raihn egy pillanatig sem hitt a magamra kényszerített egykedvűségemnek. Ajka megcsókolta az egyik ezüstfém szaggatott vonalat, majd a másikat. Visszahúzódt, keményen nézett a szemembe, mintha nézni akarta volna, hogy biztosan megértsem, mit fog mondani.

- Biztonságban vagy, Oraya. Ezt tudnod kell.

Biztonságban vagy.

- Tudom. - És komolyan is gondoltam. Mert amikor először mondta nekem ezeket a szavakat, már akkor is hittem neki.

- Azt akarom, hogy élvezd! - Ajkai megvonaglottak, és megrázta a fejét, azonnal kijavította magát. - Nem. Többet akarok. Azt akarom, hogy... Baszd meg, nincsenek szavak arra, amit akarok.

- Nem vagyok naiv szűz.

Persze, az utolsó szexuális élményem rosszul végződött. De egy lány figyelemre méltó mennyiségű kísérletet tehet önmagán. Mégis, ahogy Raihn testét néztem - ahogy a nadrágja feszült -, be kellett látnom, hogy ez egészen más lesz.

- Ó, tudom. Senki sem mondana olyat, hogy hervadt penészvirág lennél.

Megcsókolt, hosszan és lassan.

- Csak azt akarom, hogy tudd - mormolta a számba -, hogy te irányítasz. És minden időt rászánhatunk, hogy megbizonyosodjunk róla, készen állsz.

Az ujjbegyei végigsimították a térdem belső ívét. A combjaim szétnyíltak, és érintése magasabbra tört, a lélegzetem minden egyes centiméterrel felszínesebbé vált.

- Idő? - Alig tudtam beszélni. - Egy éjszakánk Van, Raihn. Aztán meghalunk. Szóval ajánlom, hogy kurva jól csináld!

- Ó, ne aggódj! - Egyre feljebb merészkedett a combomon, bár még mindig nem olyan magasra, mint amilyen magasra szerettem volna. A szívverésem felgyorsult, miközben ajka lassan mozgott az enyém felett. Amikor az ujjbegyei megérintették redőim nedvességét, ő is megremegett, amit én nagyon kielégítőnek találtam. - Sokat gondolkodtam ezen.

Csak képzeltem, hogy... *egy* kicsit zavarban van?

- Sokat gondoltam rád. - Még egy csók. - Hogy mit tennék veled. - Még egy. - Hogy milyen hangokat fogsz kiadni. - Egy másik, és az ujjai ismét végigsimítottak a combom csúcsán lévő vágyakozáson. - Mindent ki kell tapasztalnom.

Hirtelen elhúzódott tőlem, szája lefelé mozgott a testemen. Megcsókolta a mellemet, a hasamat, a csípőmet. Aztán kecsesen hátralépett az ágyról, letérdelt elé, és úgy mozdított, hogy a lábaim a szélén lógtak - ő pedig elhelyezkedett közöttük.

A könnyökökre támaszkodva figyeltem. Izgalmam és félelmem harcba szálltak egymással. Megmerevedtem, hirtelen nagyon tisztában voltam azzal, mennyire ki vagyok szolgáltatva. Meztelen voltam. A pengéim a szoba túloldalán. És Raihn - egy ragadozó, akinek a harapása sokkal élesebb, mint az enyém - teljesen kiterített maga elé.

Kicsit jobban szétnyitotta a combomat, mintha többet akarna megfigyelni belőlem. A látvány, ahogy ott térdelt a lábaim között, valami ősi vágyat keltett bennem.

Újra a szemembe nézett, de csak vonakodva, mintha kényszerítenie kellene magát, hogy elfordítsa a tekintetét.

- Hadd kóstoljalak meg!

Majdnem felnevettem.

- Már megtetted.

- És még akkor is erre gondoltam.

A keze a hasamon volt. Az enyém is önkéntelenül odanyúlt. Hüvelykujjával végigsimított a kézfejem, emlékeztetve engem arra, hogy bár a fogai olyan közel vannak a legsebezhetőbb részemhez, még mindig én irányítok.

- Igen - suttoztam.

Nem tudtam levenni róla a szemem, tökéletes ajkai mosolyáról, vagy ahogy lehajtotta a fejét előttem.

De a nyelvének érintésére hátravettem a fejem.

Az első érintéstől kezdve igényes volt és adakozó. Azt hittem, csak azért korbácsolja fel a vágyam, mert tudja, mennyire akarom őt. Ehelyett már az első érintés is meleg és érzékeny volt: végigsimított a puncim nyílásán, és szünetet tartott a csiklómnál, amitől megrázkódott a csípőm.

Kezei a combom köré szorultak, közelebb húzott az arcához. Úgy nyögött fel, hogy hangjától vibrálni kezdett a legérzékenyebb pontom.

- Ez finomabb. Finomabb, mint a véred.

Finomabb, értettem egyet vakon. Mindennél finomabb. Mindennél finomabb.

Semmi gúnyos visszavágás. Semmi adok-kapok. Csak a vak, eszelős vágy, hogy soha ne hagyja abba ezt, soha.

Szélesebbre nyitottam a combomat, ahogy az ajka újra találkozott velem.

A nyelve alapos volt, megfontolt. Puha, ahol az kellett. Kemény, ahol meg az kellett. A testem meghajolt előtte, és minden egyes nyelvcsapással a múltam újabb gócpontja oldódott vágyakozó extázisba.

Azon az éjszakán, amikor ivott tőlem, már elképzeltem, milyen lehet ez. De igaza volt. Ez finomabb volt. A szája ugyanolyan sürgetően, ugyanolyan áhíttal mozdult felém. Az ágytakaróba kapaszkodtam, minden izmom megfeszült a következő csókra, a következő simogatásra várva. Olyan szorosan ölelte halvány combjaim, hogy a körmei bizonyára nyomokat hagytak rajtam. Jó. Pont ezt akartam.

A lélegzetem gyors és szaggatott volt. Önuralmam utolsó maradványai megakadályozták, hogy néhány nyöszörgésen kívül bármilyen hangot is kiadjak. A csípőm hamarosan nyelvének ütemében hullámozott.

Amikor a legérzékenyebb idegeimre tapadt, fogával súrolt, az élvezet sokkal olyan intenzív volt, hogy a neve kiszakadt a torkomból.

Ó, Istenő. Ó, Anyám. A szakadékon voltam, készen álltam a zuhanásra, és minden összetört, kivéve...

Megállt.

Frusztráltan ziháltam. Felemeltem a fejem, hogy lássam, ahogy bámul rám. A mellkasom hullámozott, csupasz mellem emelkedett és süllyedt.

- Mondd ezt újra - reszketett -, amikor élélvezel.

Ezúttal, amikor újra rám hajolt az ajkával, két ujját is belém csúsztatta - mindent, mindent, mindent, mindent megadott egyetlen hosszú, erőteljes nyelvcsapással.

Az érzések új kombinációja túl sok volt.

A gyönyör felemésztett. Hirtelen ívbe feszült a hátam az ágy felett.

És pontosan azt adtam neki, amit akart. Kinyögtem a nevét, újra és újra.

Lihegtem, amikor a világ újra fókuszba került. Az első dolog, amit hallottam, Raihn kuncogása volt, ajkai a combom belső felén lévő érzékeny bőrre tapadtak.

- Kibaszott hihetetlen.

Kibaszott hihetetlen, értettem egyet.

De nem olyan hihetetlen, mint amilyen az az érzés lesz, amikor teljes hosszában befogadhatom. Hogy most én tegyem olyan nyöszörgő zűrzavarrá, mint amit ő csinált belőlem az előbb.

Felültem. Az egész testem puha és laza volt, feszültségem maradéka eltűnt a nyelve alatt. Mielőtt Raihn megmozdulhatott volna, leugrottam az ágyról, és a padlóra löktem őt.

- Uff - morgott, ahogy átmásztam rajta. - Én bezzeg nem kíméltem magam, hogy elvigyelek az ágyig.

De nem panaszkodott. A keze máris rajtam barangolt, végigkövetve a combom ívét, ahogy a csípőmön át a derekamra csúszott, elidőzött a mellemnél. Az iránta érzett mélyebb vágy megfeszült bennem, intenzívebb lett, mint valaha, most, hogy idegességem már nem mérsékelte azt.

Leereszkedtem rá, és önkéntelenül is mély levegőt vettem. Az illata úgy csapott meg, mint egy tüdőnyi szivarfüst, és a bőre ízétől - az ég ízétől - megszédültem.

Raihn ujjai gyengéden belegabalyodtak a hajamba, ahogy a puha sötét szőrzet egyre szélesedő ösvényét követve lefelé, a nadrágja derékszíjaig vándoroltam. Bőrnadrágja vastag volt, és szorosan a testéhez simult, de még

így is csodálatosan kirajzolódott alatta az a bizonyos hosszúság. Kicsit fájdalmasnak tűnt.

Elállt a lélegzete, miközben a gombokon és a zsinórokon matattam. A pokolba is, az enyém is. És amikor a szövet szétnyílt, és a farka végre kiszabadult, azonnal kiengedtem a levegőt.

Nem is tudtam, hogy lehet ilyen lenyűgöző, mint egy műalkotás. Olyan nagy és erőteljes volt, mint a többi része - valójában a mérete kissé idegessé tett. Mégis olyan elegáns volt, a hús minden árnyalata remekül kiegészítette egymást, a makk kecsesen bújt elő a napbarnított bőr finom vonulatából.

Amikor az ujjaim köré tekeredtek - Anyám, a bőre olyan puha volt a vágya hajlíthatatlan keménységéhez képest -, megrándult, és a nedvesség gyöngye buggyant ki a csúcán.

Átszellemülten néztem, aztán lehajtottam a fejem, és lenyaltam a nedvességet.

Raihn szaggatottan kifújta a levegőt, ujjai belemarkoltak a hajamba.

Felemeltem a fejem. A könyökére támaszkodott, és tágra nyílt ajkakkal, kitágult pupillával figyelt. Nem pislogott. Nem mozdult.

Talán abból, ahogyan most rám nézett, értettem meg, pontosan mennyire akar engem. Az enyém volt.

Egy pillanat múlva szomorú mosoly ült ki a szájára. Pontosan tudta, mit csinálok. Mert közöttünk minden a hatalom és a sebezhetőség játékaról szólt, örök adok-kapok.

Én is elmosolyodtam.

- Kényszerítselek arra, hogy könyörögj? - nyaltam végig megint a makkját. Valamiféle sziszegés és kuncogás közötti hangot adott ki magából.

- Pedig én olyan nagylelkű voltam veled. Már térdre kényszerítettél. - Aztán a mosolya elhalványult, a tekintete éles lett, ahogy a nyelvem ismét végigsöpört rajta. - Benned kell lennem. Elegem van a várakozásból!

Nekem is elegem volt.

Felültem, átvetettem rajta a lábam. Úgy helyezkedtem el, hogy merev hosszúsága közvetlenül a középpontomhoz simuljon, közvetlenül a combjaim közé. Amikor selymes bőrének első érintése nedves redőimhez ért, mindketten felsóhajtottunk.

Megfogta a csípőmet, tekintetünk összekapcsolódott.

- Könyörögnék - mormolta. - Neked megtenném. Kibaszottul tönkretettél, Oraya. Tudtad ezt?

Suttogása rekedt és nyers volt. Túl nyers ahhoz, hogy bármi más legyen, csak az igazság. És a saját igazságom is ott lüktetett a torkomban, túlságosan is erősen ahhoz, hogy szavakba öntsem.

Én is könyörögnék érte. Összetörnék érte. Felválnám magam, mint egy állat, hogy szétszakítson. Így nyitott meg engem, nemcsak a testemet, hanem a lelkemet is.

Hagynám, hogy azt higgye, ez nem más, mint gyönyör. Semmi más, mint egy lázadó lány bosszúja az apja ellen, vagy testi kényeztetés a majdnem biztos halál bekövetkezése előtt. Hagynám, hogy azt higgye, csak kefélnék.

Vagy legalábbis nem akartam, hogy tudomásul vegye, biztosan mást lát az én arcomon is, mint ahogy én is az övén.

Közénk nyúltam, és a farkát a bejárathoz igazítottam. Még hegyének első nyomása is elég volt ahhoz, hogy elakadjon a lélegzetem. Az ujjai megfeszültek a csípőmön - éreztem vágyát és megnyugtató irányítását. Ahogy markolta a testem, azzal szótlanul azt fejezte ki: te irányítasz.

Keményen és mélyre akartam vinni, de a testemnek más tervei voltak. Sokkal nagyobb volt, mint amit megszoktam. Lassan, centiről centire kellett leereszkednem, engedve magamnak, hogy alkalmazkodni tudjak, miközben kitöltött.

Az a kis fájdalom azonban, amit éreztem, hamarosan eltűnt a vágy szédítő hullámai alatt, amint végleg az enyém lett belőle minden. Olyan közel voltunk egymáshoz, olyan szorosan kapcsolódtunk. Esküszöm, hogy éreztem vérének minden lüktetését, és olyan mélyen volt bennem, hogy biztosan ő is érezte az enyém.

Olyan sok volt. Túl sok. Ez... nem tudtam...

- Jól vagy? - suttogta. A keze a combomra simult, megnyugtatóan simogatott, és rájöttem, hogy remegek, eláraszt, ahogy minden izmom összehúzódik és reagál a bennem lévő jelenlétére.

Az egyetlen válaszem az volt, hogy köröztem egy kicsit a csípőmmel, és még erre a kis mozdulatra is szakadozott nyögések törtek ki mindkettőnkől.

Ó, Anyám. Meg fog őrjíteni. Teljesen kikészít.

A tenyeremet a hasához nyomtam. Éreztem remegő, engedelmességre kényszerített hasizmait. A szemébe néztem.

- Visszafogod magad.

Hallgatása volt a válaszom. Lassan újra felemelkedtem, úgy, hogy csak a hegye maradt bennem, és egy pillanatra sem vettem le róla a szemem - a vad vágyról a szemében és arról, ahogy az ajkába harapott.

- Ne tedd! - suttogtam, és egyetlen hirtelen lökéssel magamba fogadtam mindenestül.

A feszültség, a gyengédség millió darabra tört. Lassan szeretkezni vele gyötrelmes volt - keményen pedig pusztító. Morogva káromkodott, miközben megragadta a derekamat, és minden egyes mozdulatnál segített, csípője az enyémmel együtt emelkedett és süllyedt. Nem tudtam, hogyan lehetséges, hogy úgy tűnt, minden egyes alkalommal egyre mélyebbre hatol, megbélyegez minden falat bennem, minden izmot.

Megkértem, hogy ne fogja vissza magát, és nem tette.

A lökései mélyek és kegyetlenek voltak, olyan erővel hatoltak belém és ki belőlem, hogy elvesztettem a józan eszemet. De ez nem volt elég - többet akartam. A testem nagy része még mindig sikoltott érte. Mintha olvasott volna a gondolataimban, felült, és a szám megragadta egy éppoly heves és alapos csókban. A szögváltozás arra kényszerítette, hogy feladja a sebességet a mélységért, lassabban és keményebben mozogjon.

A hang, ami kiáramlott a torkomból, még csak nem is emberi volt. Újra elfordította a csípőjét, az enyém csak ösztönösen válaszolt a mozdulatra, és rájöttem, hogy a hang könnyörgés volt, könnyörgés a nem is tudom miért.

- Igen, Oraya - morgott. - Bassza meg, igen. Bármit!

Megkarmoltam, körmeim a hátába vájtak, biztosan nyomokat hagytak, csókjaink vadak és mocskosak voltak, dominanciáért küzdöttek. Minden érzés az irányíthatatlan gyönyör felé sodort, az ajkai, a nyelve, a bőre, a mellemhez szorított mellkasa, hajamba markoló keze, farkának minden egyes kínzó lökése.

Gyönyör árasztotta el a hátamat. Elszakítottam a szám a szájától, megcsókoltam az állát, a fülét, a nyakát. Megragadta a csípőmet, és egy

különösen hatalmasat lökött, ami káromkodásra kényszerítette az ajkaimat, én pedig beleharaptam tökéletes nyakába, és nyelvemet befűrtam vére vasízű forróságába.

Felnyögött, szorongatott. Közel volt - közel voltam. A keze végigjárta a hátamat, a fenekemet, a csípőmet, a mellemet, mintha az egész testemet akarta volna, és nem tudta eldönteni, mit szeretne leginkább megérinteni, miközben elmegy.

El kellett távolítanom magam a bőrétől, hogy a szemébe nézzek.

- Mondd ki a nevem - ziháltam, visszhangozva szavait. - Mondd ki, amikor elélvezel!

Szavaimat csókkal fedte el, nyelvével a számat követelve. Éreztem, ahogy az izmai az enyémmel együtt feszülnek meg, tudtam, mi következik. És ahogy az ajkai a nyakamhoz értek, egy távoli részem egy másik, réges-régen történt pillanatra emlékezett.

De az már nagyon messze volt.

Mélyen belém hatolt, keményen.

- Oraya - úgy suttogta a bőrömbe, mint valami imát. - Oraya, Oraya, Oraya.

F elsikoltottam.

Éreztem, hogy a farka megduzzad, rángatózik, ahogy a falaim összehúzódtak körülötte. Éreztem a melegét, ahogy a csípőnk minden egyes utórezgésből kicsavarta a gyönyör hullámain.

Nem annyira visszaestem a földre, mint inkább minden egyszerűen elhalványult. Érzékeim darabokban tértek vissza hozzám. Először azt vettem észre, hogy hevesen kapkodom a levegőt. Aztán Raihn mellkasának meleg, szilárd falát éreztem. Ahogy a keze a hátamat simogatta.

A padlóra hanyatlott, én pedig vele tartottam, most már ellankadva, a mellkasán pihegve.

Kicsit meglepődtem, hogy egyáltalán tudok mozogni, amikor felemeltem a kezem, és a nyakamhoz nyúltam. Csak a sebhelyem kiemelkedő dudorát éreztem, és csókjának nyirkos maradványát, semmi mást.

- Bassza meg, Oraya - sóhajtott. - Csak... *Bassza meg* - A korábbi szavai visszhangoztak a fejemben: *kikészítettél*..

Ő is kikészített engem. Talán jobb is, hogy holnap meghalunk. Mert nem tudtam volna, hogyan szerezzem vissza önmagam ezek után.

Feltápaszkodtam annyira, hogy ránézhessem. Haja szétterült a feje körül a sötét faburkolaton. Egyfajta elégedettség kerítette hatalmába arcának jellegzetesen kemény vonalait, bár a szemében még mindig ott csillogott a kéjvágy. De volt ott valami más is. Lágyabb, mint a vágy, szelídebb, és mégis sokkal veszélyesebb.

Fekete-vörös csepp csordult le a nyakán. Megérintette, és fanyarul felnevetett.

- Miért nem vagyok meglepve, hogy végül te szívta az én véremet, nem én a tiédet?

Megnyaltam az ajkam, megkóstoltam egy ottmaradt cseppet.

- Talán megértem, mit látsz benne.

Viccnak szántam, és ő nevetett, de furcsa módon tényleg láttam a vonzerejét. Olyan íze volt, amilyen illata. Mindene, a vére, a bőre, a szája.

- Szóval - néztem rá. - Mennyi idő kell, amíg újra képes leszel rá?

- Hmm. - Hirtelen megfordult, és a padlóra borított.

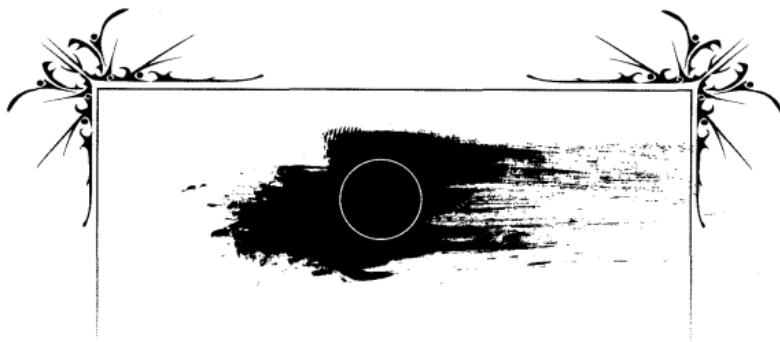
Vigyorgott, az orra hozzáért az enyémhez. A farka a combom belső oldalát súrolta - máris megkeményedett.

- Egy éjszaka. Nem akarom elpazarolni. Listám is van, ne feledd!

Listája van, gondoltam, miközben újra megcsókolt, keményen, és a karom a nyaka köré fonódott: újra elvesztem benne.

Egy kibaszott lista.

A legszebb szó ebben az istennő-átkozta világban.

NEGYVENÖTÖDIK FEJEZET

ALIG JUTOTTUNK EL A LISTA FELÉIG.

Lehetetlen feladat volt. Minden alkalommal, amikor az enyém lett, felfedeztem rajta valami újat, amit birtokolni akartam. Nem tudtam betelni vele, épp ellenkezőleg. Minden csúcspontnál még többre vágytam. Mire a puszta kimerültségtől bezuhantunk az ágyba, már sokkal, de sokkal több fantáziám volt, mint amit egy éjszaka alatt meg tudtam volna valószínűsíteni.

Mégis azon kaptam magam, hogy nem bánom, mert *így* könnyen elaludtam a karjaiban. És most, miközben úgy feküdtem mellette, hogy az orrunk összeért, láttam, ahogy szempillái beárnyékolják az arcát, és ahogy alvó lélegzetvételének egyenletes ritmusát figyeltem, arra gondoltam, hogy *megérte, hogy így láthattam át*.

Végigsimítottam az ujjaimmal a vállán, a hátán.

Anyám! Reméltem, hogy fogalma sincs, mennyire áthatott. Kinyílt a szeme. Abban a pillanatban, hogy rám esett a pillantása, azonnal meleg mosoly ült ki a szájára, mintha megkönnyebbült volna attól, hogy nemcsak álmodta az egészet.

- Nehogy azt mondd, hogy ideje indulnunk!

- Van még néhány óránk.

Kinyújtózott.

- Csodálatos. Még nem állok készen a halálra. Talán, ha még egyszer végignézem, hogy elélvezel, az leszek.

Halál.

A gyomromban tátongó lyuk, amelyről kétségbeesetten próbáltam tudomást sem venni, egyre nagyobb lett.

Korábban minden kellemetlen gondolatot a közös, esztelen testi gyönyörbe tudtam fojtani. De ahogy néztem, ahogy alszik, egyedül, ezek a félelmek beszivárogtak a csendbe.

Viccelődtünk a halállal, mert muszáj volt. De valójában szó sem volt viccről. A halál reális volt, és közeledett. És attól a gondolattól, hogy a halál Raihn közelébe kerül, rosszul lettem.

Olyan sokáig táncoltunk egymás múltja körül. Egyikünknek sem illett túl sokat megtudni a másikról. Minél kevesebbet tudtunk egymásról, annál könnyebb lett volna egyetlen jól elhelyezett pengevágással kivágni a másikat az életünkéből, mint egy rákos daganatot.

De ebben a pillanatban arra a szörnyű felismerésre jutottam, hogy soha nem leszek képes Raihnt kivágni a szívemből. Túl mélyre ágyazódott. Gyökereket növesztett a kövön át.

És ahogy néztem, ahogy alszik, nem tudtam megállni, hogy ne Ilana arca lebegjen előttem. Olyan sok dolog volt, amit tőle sem kérdeztem meg. És amikor meghalt, el kellett temetnem magam az életének törött, hiányos szilánkjaiiba, mert ez volt mindenem.

Raihnból ennél többet akartam. Többet a testéből. A leikéből is többet.

- Korábban azt mondtad, sokan függenek tőled - suttoztam.

Raihn mosolya elhalványult.

- Igen.

- Kik?

- Inkább több szexet szeretnék, mint ezt a beszélgetést. Rendkívül örülök, hogy a szeretkezés utáni csevej ugyanolyan kellemes veled, mint amilyen a hálósobái modorod, hercegnő.

Halványan elmosolyodtam, zavarban voltam. De ahogy az ujjaival simogatta az arcomat, az talán arra utalt, megérti. És talán ő is érzett valamit abból, amit én éreztem, ezt a mazochista késztetést, hogy apró darabokat vágjunk ki a szívünkéből egymásért, mert azt mondta:

- A rövid választ akarod? Vagy a hosszút?

- A hosszút.

Amit nem tettem hozzá: *szeretném hallgatni, ahogy beszélsz, ameddig csak lehetséges.*

Raihn hosszú ideig hallgatott, mintha fel kellene készülnie.

- Az, aki átváltoztatott - mondta -, nagyon hatalmas úr volt. Emberként töltött életemben őr voltam, és elvállaltam egy munkát: egy Pachnaiból Tharimába tartó kereskedelmi hajó biztonságáért kellett felelnünk. A hajónk túl kicsi volt egy ilyen hosszú úthoz. Elkapott bennünket egy vihar, és egyenesen az Éj Házának partjára sodort. Csapdába estünk Nyaxia Horgán.

Ismertem a kifejezést: egy kis sziklás földdarabra utalt az Éj Házának déli partján. Az áramlatok nagyon erősek voltak, és bár soha nem láttam személyesen, hallottam történeteket arról, hogy tele van összetört hajók maradványaival.

- Fogalmunk sem volt, hol vetődtünk partra. Eltévedtünk. Sötét volt. A hajó legénységének többsége vízbe fulladt. Én is csak alig úsztam meg. Szó szerint a partra vonszoltam magam.

Raihn egyenesen előrenézett, de nem a falat, hanem a múltat látta.

- Szerencsém volt - mondta. - A szerencsém mentett meg. Vagy átkozott el. Már majdnem kileheltem a lelkem, amikor belé botlottam. Akkorra már sokakat láttam odaveszni, de mikor a te nyakadba liheg a halál, az azért más.

Mikor megkérdezte, hogy akarok-e élni... micsoda kérdés! Harminckét éves voltam. Persze, hogy élni akartam. Hiszen volt... *volt életem.*

Annyi döbbenet volt ebben a mondatban. Én is ezt éreztem a szívemben. *Volt életem.*

- Családod? - suttogtam.

- Feleségem volt. Gyermekeket várt. Még olyan hosszú jövő állt előttünk. Bármit hajlandó lettem volna megtenni érte.

Ezt olyan bánatos nehezteléssel mondta, mintha gyűlölte volna korábbi önmagát, amiért ilyesmiket feltételezett.

Azon tűnődtem, vajon olyan gyakran gondol-e életének erre a verziójára, mint én az enyém másik verziójára.

- Tehát elfogadtam az ajánlatát. Azt hittem, megment. Megtört emberségemet halhatatlanságra cseréltem. Legalábbis én így hittem. De aztán... - Megköszörülte a torkát. - Nem engedett el többé.

- Nem hagyta, hogy...?

- Először arra hivatkozott, hogy beteg vagyok. Az Átváltozás ... Remélem minden isten nevében, hogy soha nem tudod meg, milyen az, Oraya. Tényleg. Keményen küzdöttem, hogy túléljem, de új énem kiszakítása a régiből hetekig tartott. Hónapokig. Aztán rájöttem...

Erősen elharapta a szavakat, nyelt egyet. Néma megnyugtatóként a tenyeremet a mellkasának csupasz bőrére csúsztattam, mire a keze az enyémre borult, és elég erősen szorította, hogy érezzem a szívverését - amit felgyorsított a múlt emléke, a hangja óvatos visszafogottsága ellenére is.

- Nem én voltam az egyetlen, akit átváltoztatott. Nem az egyetlen vámpír, akit fogvatartott. Úgy döntött... - Raihn a szemközti fal felé billentette a fejét, mintha nem akarná, hogy lássam az arcát. - Megvolt az ízlése, rendben? Nagyon, nagyon öreg volt. És ha valaki már több mint egy évezrede a világon van, nehéz a maga számára izgalmat találnia. Nehéz csillapítania a különféle éhségeit. A befolyásosokat nehéz szórakoztatni, *nehéz* fenntartani a figyelmüket. És a többiek... nem mások, mint a szórakozás forrásai.

Amikor ilyen erős valakinek a kezében vagy, aki ekkora hatalommal rendelkezik minden élőlény felett, nincs más választásod, mint hagyni, hogy azt tegyen veled, amit akar.

A gyomromban összefutott a rémület.

Ó, Anyám!

Amikor először találkoztam Raihnnel, az erő szilárd oszlopának tűnt - először a fizikai, majd érzelmi erő oszlopának. Az a gondolat, hogy valaki valaha is így használta őt... Az a gondolat, hogy bárki érezte vele a szégyennek azt a szintjét, amelyet most hallottam a hangjában, ennyi évvel később...

De ezzel annyi minden értelmet nyert! Hogy Raihn honnan tudta mindazt, amit soha nem mondtam ki. Tudta, milyen érzés erőtlennek lenni, ha olyan módon használnak fel, amelyet nem tudsz befolyásolni. Tudta, hogyan lehet felismerni a múlt hegeit, akár valaki nyakán, akár a szívében.

Leereszkedőnek tűnt volna azt mondani neki, hogy sajnálom. Mít használt volna neki a szánalmam?

Ehelyett azt mondtam:

- Kibaszottul dühös vagyok miattad.

Nem, nem akarom szánni. De a dühömet felajánlhatom neki.

Szeme sarkába mosolyra emlékeztető ráncok húzódtak.

- Már megint az az arc!

- Remélem, meghalt. Mondd, hogy meghalt!

Ha nem, levadászom és magam ölöm meg.

- Ó, meghalt - rándult meg az arca. - És... szégyellem magam azért, amivé akkoriban váltam, mikor elvették a küzdeni akarásomat. Böven volt mivel zsbibasztani magam. Ő nyert, ezért fogadtam el mindet. Gyűlöltem a vámpírokat. Hetven évig gyűlöltem magam, amiért *egy vagyok* közülük.

Bassza meg. Nem tudnám... Én is utáltam őket.

- De... nem voltam egyedül. Mások is sínylődtek olyan helyzetben, mint én. Néhányan az Átváltozottak közé tartoztak, mások már így születtek. Némelyik már csak üres hüvely volt annak, aki valaha lehetett, akárcsak én. Néhányukkal... kényelmetlen szövetséget alakítottam ki. És volt valaki...

Nem voltam biztos benne, honnan tudom. Talán a szemét borító távoli kód volt az oka, és az a tény, hogy ezt az arckifejezését eddig csak egyszer láttam.

- Nessany - mormoltam.

- Nessany. A felesége. Épp annyira fogolyként élt mellette, mint én magam.

Összeszorult a torkom.

- És beleszerettél?

Bevallom, volt bennem *egy* kis féltékenység ezt hallván - de vajon *miért?* -, ettől eltekintve mégis *reméltem*, hogy így történt. Mert első kézből tudtam, hogy ha szeretsz valakit, az a leghetetlenebb helyzeteket is segíthet túlélni.

Hosszú ideig nem válaszolt, mintha tényleg meg kellett volna fontolnia.

- Így van - válaszolta végül. - És a szerelme mentett meg, *mert* akkorra *már nem* gondoltam volna, hogy létezik olyan istenverte dolog ebben a szar világban, ami számít. De Nessanyin számított. És a különbség a *semmi sem számít* és *egy dolog számít* között hatalmas.

Hálás voltam az asszonynak ezért. Hogy segített neki túlélni.

- De nagyon különbözőek voltunk. Ha *egy* másik életben találkoztunk volna... - vonta meg a vállát. - Nem tudom, felfigyeltünk volna-e egymásra. Az egyetlen közös ő volt bennünk. De belőle állt az egész életünk, szóval ennyi elég is volt. Együtt létre tudtunk hozni valamit, ami csak a miénk. Ő volt az első kedves vámpír, akivel találkoztam. Csak egy jóságos, tisztességes teremtmény. Rajta keresztül találkoztam másokkal. És ez... mindent megváltoztatott. - Elfordult, mintha zavarban lenne. - Hülyén hangzik. Semmiségnek hangzik. De...

- *Nem semmiség. Nem hülyeség.*

Sokkal élesebben beszéltem, mint szerettem volna.

Kibaszottul dühös voltam miatta. Dühös, hogy ez történt vele. Dühös voltam, amiért bárki azt merte mondani neki, hogy bármi ebből, akármilyen apróság is, butaság, szégyen vagy méltatlan bármi másra, mint igazságos dűhre.

- Hogy jutottál ki? - kérdeztem.

- A világ, amelyet épített, összeomlott a saját súlya alatt. Az a sok kegyetlenség megbosszulta magát. Láttam, hogy megtörténik, és tudtam, hogy ez az egyetlen esélyem, hogy kijussak. Könyörögtem Nessanyinnak, hogy jöjjön velem. Könyörögtem neki, hogy mentse magát. De visszautasított.

Nem tudtam felfogni.

- *Miért?*

- Meg fogsz lepődni, hogy egyesek ki mindenki iránt lehetnek hűségesek.

- Inkább a kínzójával együtt veszett oda ahelyett, hogy tovább akart volna élni?

- Álmodozó lélek volt. Kedves, de puha. A megálmodott világba menekült ahelyett, hogy a valóságban küzdött volna ezért a világért. - Raihn összerezett, mintha saját szavainak keménysége miatt sértődne meg az

asszony helyett. - Nem egyszerű. De végül mellette halt meg, az ő világának romjain. Én kijutottam, ő meg nem.

-Visszatértél valaha, hogy megtaláld a feleséged? A gyereked?

Végigsimított az arccsontján lévő hegen. A fejfelé álló V-n.

- Megpróbáltam. De nem sült el valami jól. Hetven év hosszú idő. Nem tartottam magam vámpírnak, de már ember sem voltam.

Nem tetszett, hogy ez mennyire ismerősen hangzik. Emberi vérem és vámpírszívem volt. Neki pedig emberi szíve és vámpír vére. Egyikünknek sem volt helye a világban.

- Hosszú időt töltöttem utazással. Amikor ember voltam, azért lettem őr, hogy láthassam a világot. Ez és... csak nézz rám - mutatott magára egy félmosollyal. - Mi máshoz kezdhettem volna? Választhattam a kovácmesterség és a katonaság között, csak az egyikhez nem kellett egész nap a lovak seggét bámulnom.

- Lehetnél volna szakács is - ellenkeztem, és amikor felnevetett, ez igazi nevetés volt, a hangja meglazított valamit a mellkasomban.

- Talán azt kellett volna tennem. Az egész életemet azzal tölthettem volna, hogy *egy egyszerű*, boldog feleséget hizlaljak, és egyszerű, boldog családom legyen. Már rég a föld alatt lennék, és sokkal több békében lenne részem, mint most.

Szép elképzelésnek tűnt. De annyira... kevésnek ahhoz képest, amilyennek ismertem.

- Az igazság az, hogy emberkoromban még csak nem is utaztam sokat - folytatta. - Így mikor végre kiszabadultam, mindenhova elmentem. Bejártam az Éj Háza teljes területét. Az összes szigetet. Az Árnyak Házát, a Vér Házát.

A Vér Házát? *Senki* sem ment a Vér Házába.

- Körülbelül olyan morbid, mint ahogy elképzeled - mondta megemelkedett szemöldököm láttán. - Még az emberek uralta földeket is beutaztam. Rájöttem, hogy képes vagyok elvegyülni, ha óvatos vagyok. De... egy idő után rájöttem, hogy csak menekülök. Mindenhol velem voltak. Emlékeztetettek mindenre, ami elbászott a világban. Arra emlékeztetettek, hogy mennyi jót hagytam ott. Aztán, amikor visszatértem Obitraesbe, megtaláltam Mische-t.

Ezeknek a szavaknak sokkal nagyobb súlyuk volt most, hogy megértettem a történet hátterét.

- Ó.

- Mische bizonyos szempontból rá emlékeztetett. A benne lévő jóság és a hibái miatt egyaránt. Mindketten annyi szépséget láttak a világban! De mindkettőjükben megvolt az a... az a kibaszott naivitás. A szándékos tudatlanság, ami ahhoz kell, hogy tényleg megvalósuljon ez a fajta realitás.

Egy hosszú pillanatra megállt, hogy elgondolkodjon.

- Az a hetven év vele... pocsék volt. De sokakkal találkoztam, akik többet érdemeltek, akik szintén szenvedtek. Nesszany megpróbált gondoskodni róluk még akkor is, amikor fuldoklóit. Rishanok voltak, akik most még nagyobb csapdába estek, mint amilyenben korábban sínylődtek. Harcolnom kellett volna értük, amikor az egész összeomlott, de nem tettem. Nem tudtam, hogyan tehetném meg, vagy talán mégis, de azt kívántam, bárcsak ne tudnám.

Újabb rémülettel gondoltam a falra tűzött több száz szárnyra. Salinae hamvaira.

- Szóval idejöttél.

- Hosszú ideig nem gondoltam úgy, hogy ez a felelősség az enyém lenne. Mische nem értett egyet velem. Belekényszerített ebbe. Ő jelentkezett elsőnek a Kejarira. Tudta: nem hagyom majd, hogy egyedül csinálja végig.

Felhúztam a szemöldököm. Jelentkezni a Kejarira csak azért, hogy rákényszerítsek ugyanerre valaki mást... ezt extrémnek nevezni enyhe kifejezés volt. Könnyen rámehetett volna az élete.

Biztos azt a bizonyos arckifejezést vágtam, mert Raihn sötéten, humortalanul felnevetett.

- Szívesen megöltem volna emiatt. A leghülyébb dolgot követte el, amit tehetett. És jegyezd meg, találtam volna módot, hogy kihozzam. Így vagy úgy.

- Az arca ellágyult. - De hát Mische-ról beszélünk. Rohadtul impulzív. De mindig, mindig jó szándékú. Több, mint amennyire ez észszerű, mindazok után, amit látott. Néha ostobán jószándékú. Úgy szeretem Mische-t, mint a húgomat, de... aggódom érte. A világ nem csupa móka és kacagás. Ő meg nem veszi észre...

- ...hogy elég keményen kell küzdenie ahhoz, hogy nyomot hagyjon - fejeztem be. - Ettől nem könnyű megszabadulni.

Rám nézett. Az, hogy a tekintete olyan ismerős volt, mint egy tükör, mélyen megrázott.

- Pontosan.

A világ nem könnyű vagy egyértelmű. A jóság soha nem tiszta vagy egyszerű.

Amikor először találkoztam Raihnnel, azt hittem, soha nem fogjuk megérteni egymást. De most először úgy éreztem, hogy valaki valóban lát engem - úgy látja a világot, mint én.

Tudatosult bennem a bőre melegsége a tenyerem alatt, és a szívverése ritmusa. Ha meg akarnám ölni, oda kellene tennem a pengémet. Simogatás helyett bele kéne döfnöm a tört.

És talán... talán nem tudnám megtenni. Talán nem is akarom. Raihnnnek van kit megmentenie. Nekem már nincs. Ki érdemli meg jobban, hogy nyerjen?

Nem voltam képes megszólalni. De előle soha nem tudtam elrejtteni a legsötétebb gondolataimat, még akkor sem, amikor a legnagyobb szükségem lett volna rá. Átlátott rajtam.

- De aztán - mondta halkan - találkoztam valakivel, aki még mindig képes kihívást kínálni ott, ahol nem sejtettem volna, hogy létezik még ilyen.

Megfeszült a torkom. *Kihívás*. Olyan nemesen hangzott.

- Egy hülye álom - nyögtem fel. - Mintha a sikátorokban néhány vámpír szemétláda kibevezése bármit is jelentene. Mintha bármit is meg tudna változtatni.

- *Állj!* - A szó éles szemrehányás volt. - Megtaláltad a módját, hogy megvéd a világodat, amikor mindenki azt mondta neked, nem szabad. Tudod, milyen kurva nehéz ez? Mennyire ritka? Bárcsak úgy harcoltam volna, mint te! Ez az erő...

Vajon erő volt-e az acélfalnak csapódni? Vagy ettől csak egy újabb naiv álmodozó lettem?

- Nem tudom, miért csinálom ezt még. - Kezem az ágy másik végén lévő ruhakupacra vándorolt, ujjhegyeimmal játszottam a pengém markolatán.

Kivontam a hüvelyéből, a lámpafényben a sötét acélt figyeltem. A hosszanti bevéssett rovátkákon narancssárgán játszott a fény.

Megtiszteltetés volt használni ezt a fegyvert. De hány hasonlót használtak arra, hogy olyan vérű embereket öljenek vele, amilyen én vagyok?

Azon tűnődtem, milyen súlyosan kellene megsérülnöm, hogy Nyaxia elfogadja a visszavonulásomat.

Raihn legyőzheti Angelikát. Biztosan le tudná győzni Ibrihimet. Megragadhatja ezt a kívánságot, és felhasználhatja az istennő erejét, hogy segítsen azoknak, akiknek szükségük van rá.

Mintha hallotta volna a gondolataimat, szorosan megragadta a kezem.

- Nézz rám, Oraya!

Nem akartam - túl sokat látnék, ő is túl sokat látna -, de mégis megtettem.

- Több vagy, mint amivé ő tett - mondta. - Megértetted? Az nem erő. Nem az a szar, amit ki akart faragni belőled. Minden okod megvan rá, hogy folytasd. Inkább, mint valaha. Es úgy mondom ezt, hogy tudom, pontosan tudom, mekkora hülyeség, hogy pont én mondom.

Nem a Kejariról beszélt. Valami nagyobbról. Ujjai remegve szorongatták az enyéimet, miközben sziszegett:

- Szóval *ne merészed* abbahagyni a harcot, hercegnő. Összetörné az átkozott szívem.

Csípett a szemem.

Nem vallanám be. De az enyémet is összetörné, ha ő hagyná abba.

- Akkor jobb, ha te sem hagyod abba - mondtam. - Esküdj meg rá!

Most már benne vagyunk. Tudtuk, mibe keveredünk. Semmi sem változott.

Alinden megváltozott.

De Raihn megállt, majd bólintott.

- Megegyeztünk. Ha harcolunk, akkor a végsőig harcolunk. Bármi legyen is a vége. Bárkinek a vérét is kell ontanunk, hogy megnyerjük.

Azt hittem, jobban fogom érezni magam, mintha helyreállt volna a kapcsolatunk egy darabkája, olyanná vált, amilyen azelőtt volt.

De nem ez történt. Nem állt helyre.

A függönyökkel borított ablakokra pillantottam. A fény alattuk már skarlátvörös volt.

- Lemeget a nap - mondtam. - Nem akarsz még egy utolsó pillantást vetni rá?

Raihn nem habozott - nem vette le a szemét rólam -, csak annyit mondott:

- Nem. - És megcsókolt.

MÉG SOHA NEM RETTEGTEM ennyire az éjszakától.

Mégis eljött. Számítottam a kis árnyékszálra a szobánkban, Nyaxia intő kezére, de a látványtól mégis úgy éreztem, lángol a tudóm. Amikor megjelent az árnyék, Raihn és én kigurultunk az ágyból, és szó nélkül visszavettük a páncélunkat.

Mielőtt elhagytuk volna a szobát, megálltunk és egymásra néztünk.

- Öröm volt, hercegnő - mondta.

Láttam, hogy mosolyra görbül a szája. Anyám, azok a tökéletes ajkak!

Arra gondoltam, hogy megcsókolom még egyszer, utoljára. Arra gondoltam, hogy átkarolom a nyakát, és soha nem engedem el. Visszarángatom az ágyba, és nem megyek sehová. Legalább boldogan halnánk meg, amikor Nyaxia lecsapna ránk.

Egyiket sem tettem.

Nem értettem, hogy nevezhet Raihn bábornak. Kurvára gyáva voltam.

- Nos, ez a nap... - vontam meg a vállam. Akaratlanul is elmosolyodtam. - Tűrhető volt. Azt hiszem.

Nevetett.

- Már megint ez az arc - mondta, és kinyitotta az ajtót.

ANGELIKA ÉS IBRIHIM már a Ministaerrel együtt vártak. Ibrihim nem nézett ránk. Angelika tipikusan kemény arca még a szokásosnál is durvább volt,

pillantása éles, mint a tűr. Figyelte, hogy közeledünk. A szeme vöröslött.

Az átok? Vagy ezt az utolsó napot Iván halála miatt zokogva töltötte?

Az ajtó úgy jelent meg, ahogy mindig is szokott, nem túl nagy csinnadrattával. A Ministaer sok szerencsét kívánt nekünk, és átkísért minket. Ibrihim haladt elől. Alig tudott járni. A szárnyai törött, halott súlyként lógtak mögötte.

Angelika következett.

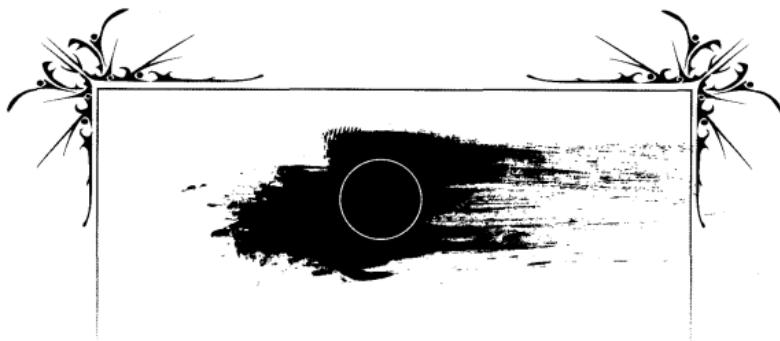
Aztán mi.

Mindaz, amit nem mondhattam ki, azzal fenyegetett, hogy megfojt. A szavak semmire nem szolgáltak. De mielőtt átléptük volna a küszöböt, önkéntelenül megragadtam Raihn kezét - erősen, erősen, erősen megszorítottam -, és ó, Anyám, nem tudtam elengedni, nem voltam képes rá.

Lépéseink lelassultak. Senki más nem vette észre ezt a habozást, ami csak a másodperc töredékéig tartott. De számomra millió lehetőség villant fel abban a pillanatban.

Fantáziák. Tündérmesék. Haszontalan álmok.

Összetörtem őket a márványpadlón, elhúztam a kezem, és átléptem a küszöböt.

NEGYVENHATODIK FEJEZET

A TÖMEG BARBÁRUL ÉS VÉRSZOMJASÁN üvöltött, mint egy kiéhezett farkasfalka, amikor épp széttépi zsákmányát.

A lelátók tele voltak. Ebből a távolságból a közönségből csak annyi látszott, hogy hullámszik, ökölbe szorított, felemelt kézzel, erőszakért sikoltozva. Felettünk a Rishanok véres, szétnyílt tollazatú szárnyai pusztá halálfoltokká zsugorodtak.

Ezt csak egy pillanatra fogtam fel, mielőtt el kellett gurulnom egy lángnyelv elől.

Nem Lidércfény volt. Igazi tűz.

Alig tudtam időben kitérni előle. A hő megégette a hajvégeimet. Ügyetlen gurulásom egy falnak csapott - nem, nem falnak, hanem ajtónak, amely be volt reteszelve. Talpra ugrottam, és megfordultam.

Az arénát több részre osztották. Egy kisebb elkerített részen voltam, zárt ajtó mögött. Se Raihnt, se Ibrihimet, vagy Angelikát nem láttam.

Ehelyett három alak körözött körülöttem, két férfi és egy nő. Mindhármuknak üres, izzó fekete szeme és kifejezéstelen arca volt, és olyan szakadt köntöst viseltek, amely a vallási öltözet sértő paródiájának tűnt. A

tűzcsóva egyenesen keresztülvágott a rám jutó arénarészen, és én csak kapkodtam a fejem, hogy ne kerüljek az útjába.

A tűz a jobb oldali alakból származott. Lángok vették körül: ruháinak szalagjait nyaldosták. A lénynek görbe, kopottas korona díszelgett a fején, csorba fehér koronggal a tetején.

A mellette dülöngélő nő rózsaszínű, feketével és pirossal átítatott ruhát viselt. Fonatokkal teli vörös hajában virágkoszorú. Két hervadó rózsát nyomtak a szemébe. A kezében íj volt: rozsdás tüskéből álló, világító nyílveesszőt szegezett rám.

A sort egy másik, magas és karcsú férfi zárta: félmeztelen mivolta felfedte a sebhelyes, félig rothadó testét. Az álla lógott, fekete száját szélesre tátotta.

Istenek, következtem.

Vagyis hamis utánzatuk.

Ez az utolsó próba. Ez jelképezte Nyaxia végső hatalomra jutását. A férje halála miatti dühében és bánatában egykori testvérei ellen fordult. Végigküzdötte magát a Fehér Pantheon mind a tizenkét istenén, és legyőzte őket.

A nő felemelte az íjat, és kilőtte a nyílát. A nyílveessző gyorsabban mozgott, mint ahogyan a levegő képes lett volna hordozni. Alig tudtam kikerülni.

A nyílveessző - rozsdás acél, egy rózsza tüskés szárának formájában - két centire az arcomtól fúródott a homokba. Körülötte megfeketedett és füstölt a talaj.

Futottam tovább. Mögöttem egyenletes puffanások követték lépteimet: ahogy a nyilak a tömött homokba csapódtak, úgy kerültek egyre vészesebben közelebb.

A lángokkal körülvelt alak nyilván Atroxust, a Napistent, a Fehér Pantheon királyát jelképezte. És a nyilak nyilván... Ixhez tartoztak, ő volt a szex és termékenység istennője. Nyilairól azt mondták, magokat ültetnek az anyaméhbe, bár meglehetősen biztos voltam benne, hogy velem nem ez történne, ha eltalálnának.

Ezek végül is bábok voltak. Nem az igazi istenek, hanem a kifigurázásuk.

A harmadik azonban... törtem a fejem. Nem viselt koronát, nem volt nála fegyver...

A levegő kettészakadt. A magas hangtól az izmaim önkéntelenül görcsbe rándultak. Megbotlottam a saját lábamban, és durván a homokba estem. Fájdalom nyilallt a vállamba, amikor Ix egyik nyila súrolta, és parázsló repedést nyitott a páncélomon.

Bassza meg! Ez a hang. Megbénított. Kifordított magamból. Arra kényszerítettem magam, hogy ránézzek a harmadik alakra, akinek megfeketedett ajkai úgy tátongtak, mint egy hal.

Mintha énekelne.

Kajmar. A csábítás, a művészet, a szépség és a zene istene.

Dala ugyanolyan hirtelen maradt abba, mint ahogy elkezdődött. Épp időben ragadtam meg a pillanatot, hogy elkerüljek egy újabb támadó tűzhullámot. Atroxus nem mozdult, helyett centiméterekkel a homok felett lebegett, kezét széttárta, mintha imádkozna, és a lángok egyre növekvő hullámokban gyűltek körülötte. Kajmar és Ix közben rángatóztak, és átlejtettek a körülkerített részen, mintha valami láthatatlan bábjátékos mozgatta volna őket zsinóron: sánta lábukat a földön vonszolták.

Lidércfényt idéztem, és megkönnyebbültem, amikor az engem fűtő adrenalinnak hála könnyedén életre kelt a kezemben. De nehezemre esett a célzás - nem tudtam Ixre vagy Kajmarra lőni, amikor olyan gyorsan mozogtak, és a *gyenge* kísérletem, hogy hullámot küldjék Atroxusra, egyszerűen elsorvadt és elhalt a sokkal erősebb tűzfalának ereje alatt.

Kajmar dalának újabb sikolya majdnem a vesztemet okozta, amikor egy különösen rosszul időzített bukfencet vetettem. Tűz csípte a sarkam. Három centivel arrébb kellett vonszolnom magam, hogy ne érjen el.

Abban a pillanatban, ahogy a hang elengedett, újra nekiiramodtam, annyira dobogott a szívem, hogy nem éreztem fájdalmat. Minden leszűkült azokra a lépésekre, amelyeket meg kellett tennem, hogy életben maradjak.

Kit támadjak meg először?

Nem tudtam közel kerülni Atroxushoz; őt későbbre hagyom. Ix nyilai problémát jelentettek, de csak azért, mert Kajmar hangja megbénított.

Tehát tőle kell megszabadulnom. Túl veszélyes volt a többiek közelébe merészkedni, amíg ő bármelyik pillanatban lefagyaszthat.

Nem volt nálam más, csak a pengéim. Vagyis dunsztom sem volt, mit tegyek. De *rohannom* kellett.

A tekintetem Kajmarra szegeződött, aki szeszélyes mozdulatokkal és ugrásokkal táncolt keresztül a ketrecen. Előkészítettem a pengéimet, összeszedtem magam, és teljes erőmből nekirohantam.

Nem vettem észre a szagot, amíg két lépésnyire nem kerültem tőle, de amint tudatosult bennem, lehetetlen volt figyelmen kívül hagyni. Rothadt volt, csomókba szorította a gyomromat, és epét kényszerített a torkomra. Ez az alak félig bomlott állapotban volt. A vastag festékréteg, amivel összemázolták az arcát, megrepedt a meglazult izmokon.

Ez egy hulla.

És nem egy bármilyen hulla, hanem valakié, akit ismertem. Az a Rishan volt, akit Raihn ölt meg a Kejari első éjszakáján. Saját bukott riválisainkat hozták vissza az utolsó próbára.

Kajmar már arra készült, hogy eltávolodjon tőlem, mielőtt még csökkentettem volna a köztünk lévő távolságot. De felgyorsultam, és az utolsó másodpercekben rávettem magam.

A töröm túl könnyen csúszott a mellkasába. De Kajmar nem esett el.

A földre zuhantam, amikor elrugaszkodott tőlem, de megragadtam, csakhogy egy újabb sikoltozó dal bénította meg az elmémet. Épp, hogy ki tudtam kerülni egy nyílveesszőt, majd újra talpra szökkenem.

Kajmar mellkasi sebéből egyre sűrűbben csorogtak a vércseppek. De attól még mozgott.

Eltaláltam a szívet. Biztos voltam benne.

De persze nem esett össze. Hiszen nem élt. A szíve már nem működött.

Atroxus továbbra is lángrétegekkel töltötte meg az arénát. A hőség elviselhetetlenné vált. A szabad hely, ahol mozognom kellett, egyre kisebb lett.

Csak perceim voltak. Talán annyi sem.

Megint Kajmarra vettem magam. És ezúttal ahelyett, hogy leszúrtam volna, a körmeimet vájtam rothadó húsába, és közelebb húztam, miközben megpróbáltam uralkodni a bűztől rám törő a hányingeremen.

Nem igazi istenek voltak. Csak bábok. Ami nem él, azt nem lehet megölni, ezért szét kell szednem őket.

A szája csak azért maradt nyitva, mert az állkapcsa laza volt. Közelről láttam a természetellenes duzzanatot a nyakán - bármilyen varázslat vagy bűbáj is van a torkában, biztosan ott rejtőzik. Nyaxia nem rendelkezett hangmágiával. Bármilyen varázslattal is készítette ezeket a figurákat, olyan tárgyat kell keresnem, amelyet egy másik istentől szerzett.

Milyen halálosan vicces! Olyasmit használ most Kajmar kifigurázására, amit egykor annak saját mágiája érintett meg.

Olyan erősen vágtam át Kajmar torkát, ahogy csak tudtam.

A teste görcsbe rándult, és úgy vergődött, mint egy horgászsínóron ficánkoló hal. Úgy éreztem, a hangrobbanástól megreped a dobhártyám. Úgy hasított belém, mint egy köteg borotvapenge.

De nem adhattam fel. Egy pillanatra sem.

Megint megvágtam. Még. Még. Alvadt vér szennyezte az arcom.

Az utolsó csapásomnál üvöltöttem.

A hang hirtelen elnémult. A pengém átvágta a holttest gerincét. Üvegszilánkok törtek szét, szilánkok bukkantak elő a torkából.

Kajmar teste a lábam előtt hanyatlott a földre, még mindig rángatózva, míg a feje a kezemben maradt, az ujjaim haja csomóját markolták.

Túl sok időt vesztegettem.

A szemem sarkából láttam, hogy Ix felemeli az íját. Ellenkező irányban a lángok is felemelkedtek. Nem tudtam elkerülni mindkettőt egyszerre.

Minden izmomat megfeszítettem *egy* végső rohamban, szinte semmi esélyem nem volt, de azért nem adtam fel: teljes erőmből Ix felé hajítottam a fejet, miközben lebuktam.

Átgurultam a homokon. Halványan, a zúgó tömeg hangja felett, tompa puffanást hallottam. Gyorsan talpra álltam, ahogy földet értem, már futottam is.

Másodpercek választottak el attól, hogy elemésszen a tűz.

Eltaláltam a célpontomat. Ix küszködött, hogy lábra tudjon állni, de most már koordinálatlan végtagok halmaza volt, amelyek a falon lógtak, íja pedig törött ujjaiba gabalyodott.

Nem lassítottam, ahogy kihúzott pengével nekimentem. Egyenesen a kezére céloztam, csuklóból vágtam le. A jó dolog az egyhónapos holttestben az, hogy

könnyen vágható. Az íj hanyatló kezével együtt esett le.

Megragadtam, mielőtt földet ért volna.

A nyíl már készen állt. A falhoz simultam. Céloztam.

A ringen túl Atroxus ült saját tűzgyűrűjében. Bármilyen mágikus trükk táplálta a lángjait, a mellkasában rejtett, lobogása látható volt papírvékony, rothadt bőre alatt.

A célpontom.

Nem hallottam a tömeg hirtelen sikolyait, sem a lángok reccsenését, de még a saját szívverésem dobogását sem.

Hívtam év hívtam, de nem jött el.

Csak Mische zokogását hallottam, amikor az isten, akinek az életét adta, nem jött el érte.

Lidércfény futott végig a nyílveesszőmön. A düh hullócsillagává vált, ahogy hagytam, hogy kireppenjen.

Egyenesen Atroxus mellkasába fúródott, erejének magjába. Egy pillanatra az ő tüze és az enyém - a meleg fény és hideg - összecsaptak egymással.

Az enyém nyert.

A fény elvakított. Nekidőltem a falnak. Amikor újra kinyitottam a szemem, a tűz eltűnt. A gödör közepén fekvő holttest távolról sem hasonlított Atroxusra. Valójában egyáltalán nem úgy nézett ki, mint egy ember.

Az ajtó kinyílt. A közönség sikolya felerősödött.

Véres ruhámba töröltem véres kezemet, felkaptam a pengéimet, és hátra sem nézve átsétáltam rajta.

KÉSZENLÉTBE HELYEZETT fegyverrel léptem be az ajtón, de az arénának ez a része üres volt. Félkörívben állt a lelátók sorompójával szemben az arénát kettéosztó falakba épített három másik ajtóval. Közülük kettő még zárva volt.

Felnéztem a közönségre - a vértől részeg arcok tengerére. Hallottam, hogy néhányan a nevemet visszhangozzák. Nem tudtam, hogy a győzelmemért vagy a halálomért szurkolnak-e. Talán mindkettőért. Kit érdekel, ha jó a műsor?

Ezernyi arc, és a tekintetem mégis Vincentre esett, mintha már tudtam volna, hol lesz. Az első sorban találtam meg, egyedül állt a páholyában. Ugyan odakészítettek neki egy széket, de nem ült. Ehelyett a korlátnak támaszkodva, azt szorongatva állt.

Az arckifejezése mindent átalakított bennem, mintha Ix egyik mérgezett nyílát a gyomromba lőtték volna.

A veszekedésünk után azt vártam, hogy a királyt fogom itt látni. Láttam, milyen fenyegetően nézett rám aznap este, még ha csak néhány másodpercig is. És amikor Vincent valamiben fenyegetést látott, képtelen volt bármi mást észrevenni.

És igen, ezen a férfin Vincent, a háborút viselő király minden jellemzője ott volt: kibontott szárnyai, közszemlére tett Örökösjegye, meg a korona a fején.

Szárnyai azonban összehúzódtak, mintha idegei csomóba kötődtek volna az izmait. A szabadon hagyott Örökösjegy nem erőfitogtatásnak tűnt, inkább olyan volt, mintha a szíve nyitott és sebezhető lett volna. És az arca... úgy nézett rám, mintha a bőrömön esett minden szúrást, égést, minden sebet érezné ő is.

Arra készültem, hogy gyűlölni fogom. Gyűlölni *akartam*.

Gyűlölhettem Vincentet, a királyt, aki lemészárolta a családomat, aki gondoskodott a népem megkínzásáról, aki könyörtelenül gyilkolt és pusztított.

De hogy is gyűlölhetném Vincentet, az apámat, aki így nézett rám?

A haragom mindent biztossá és könnyűvé tett. A szeretetem azonban mindent bonyolulttá és nehezzé.

Hagytam, hogy eltereljék a figyelmemet.

Vincent tekintete mentett meg, mert hirtelen felcsillant, mielőtt megfordultam volna.

Épp időben pördültem ahhoz, hogy kikerüljem a nyílvesszőt, amely egy pillanattal később a hátamba fúródott volna. Ehelyett hagytam, hogy elszálljon a bal vállam felett, fekete füstcsíkot - mágiát - húzva maga után. A tömeg nevetett és kiabált, amikor a nyílvessző végül a nézőtéren landolt, ami okozott mögöttem némi felfordulást.

Ibrihim sántikált elő a második nyitott ajtó mögül.

Bassza meg.

Nem tudtam elképzelni, hogy élhet még mindig.

Vasmarokkal tartotta az íját, de a nyílveesszőjét elengedte, és most küszködött, hogy előkészítsen egy másikat. Egykor jó lábát most kicsavarodva és megcsonkítva vonszolta maga után. A keze annyira véres volt, hogy nem tudtam megmondani, hogyan sérült meg, csak annyi volt biztos, hogy súlyosan. Ha bármi kétségem lett volna ezzel kapcsolatban, az a tény, hogy még csak a tegezéért sem tudott nyúlni, eloszlatta azt.

Felemelte a fejét, a szája az elszántság zord vonalává torzult. Az egyik szeme hiányzott, vér folyt az arcán.

Anyám, micsoda kitartással harcolt! Olyan keményen küzdött.

Közelebb léptem hozzá. Nem vette le rólam megmaradt szemét, miközben a fegyverével matatott.

Mögöttem a tömeg hangja úgy megváltozott, hogy először nem értettem. Csak akkor jöttem rá, amikor két lépéssel voltam Ibrihim előtt...

Nevetés.

Kinevették.

Ibrihimnek sikerült készenlétbe helyeznie az íját. De a keze annyira remegett, hogy ujjai folyamatosan lecsúsztak a húrról. Nem lesz képes kihúzni.

Felemelte a fejét, elvigyorodott. Előbb ismerte fel ezt a hangot, mint én. De hát valószínűleg egész életében ezt hallotta.

- Szánsz engem? - dünnyögte. Megráztam a fejem.

Nem. Nem sajnáltam Ibrihimet. Harcolt, és jól harcolt. Talán egyformák voltunk. Mindketten olyan világban nevelkedtünk, amely megbénított minket. Mindketten megtanultunk kétszer olyan keményen harcolni, mindazért kárpótlásul, amik nem voltunk. Mindkettőnknek volt mit gyűlölnie.

Csak két lépésre álltam tőle. Elég közel ahhoz, hogy lássam, ahogy a vállai kissé leereszkednek, és megvonaglik az arca.

Fontolgatta, hogy feladja.

- Nem! Ne hagyj abba! - húztam ki a másik pengémet. - Basszák meg! Ne hagyj, hogy gúnyolódjanak rajtad. Ha tisztességes harcot vívsz, akkor tisztességes halált kapsz, Ibrihim.

Összeszorította az állkapcsát. Egy pillanat múlva kinyitotta remegő ujjait, és hagyta, hogy íja a földre essen. Amikor kihúzta a kardját, alig bírta el a

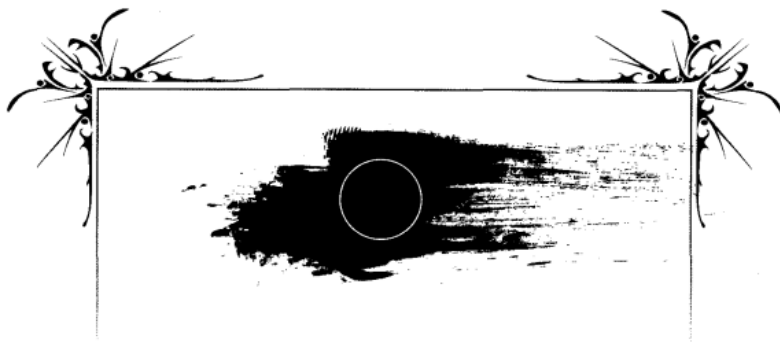
súlyát. De még *így* is mindent beleadott az utolsó suhintásaiba.

Nem kíméltem. Másodpercekbe telt.

És amikor közelebb rántottam, amikor előkészítettem a gyilkos csapást, az az *egy* megmaradt szem találkozott az enyémmel, mintha tükörbe nézett volna.

- Örülök, hogy te vagy az - mondta csendesen.

És megbizonyosodtam róla, hogy jól célozzak, amikor a pengémet egyenesen a szívébe szúrtam.

NEGYVENHETEDIK FEJEZET

A TÖMEG FELORDÍTOTT. Ibrihim szeme elkerekedett, és távolba révedt, amikor meghalt. Kihúztam a pengémet a mellkasából, és hagytam, hogy a homokba essen.

Mozgást láttam a szemem sarkából. Az arénában *egy* másik ajtó is kinyílt.

Megfordultam, készen arra, hogy támadásba lendüljek, de ehelyett megkönnyebbülten fellélegeztem.

Raihn ott állt, hullámszó vállal. A páncélja szét volt tépve - Anyám, nem tudtam, miféle lény képes így szétszaggatni a bőrt -, és teljesen szétázott, csuromvizes haja az arcára és a nyakára tapadt. Talán Zarux tette, a tenger istene?

Bassza meg, nem is érdekelt. Életben volt. Bármilyen istennek is kell hálát adnom ezért. És ugyanezt a néma fohászt láttam az ajkán, amikor a tekintete rám szegeződött.

A negyedik ajtó is kinyílt, megszakítva elragadtatásunkat.

Angelika maga is istennek látszott, fonott haja kitépve a kötésből, holtápadt arcán egy vágás. Láttam, hogy véres csatateret hagyott maga

mögött. Lemészárolta az ellenfeleit.

Abban a pillanatban, amikor belépett a ringbe, mind a négy ajtó becsukódott mögöttünk, csapdába ejtve minket.

Raihn, Angelika és én feszülten néztük egymást. Talán egy újabb trükkre vártunk, Nyaxia újabb bemutatójára.

Semmi nem történt. Csak a közönség egyre hangosabb ordítása emelkedett vérszomjas csúcspontra.

Nem, itt nem volt más trükk. Csak három állat egy ketrecben. De kinek volt szüksége trükkökre, amikor ezt már megkapták tőlünk? Egy ember, egy számkivetett, egy szörnyeteg. A szerelmesek kénytelenek egymás ellen fordulni. Egy megtört szívű gyászoló, aki bosszúra szomjazik.

Ez már önmagában nagyszerű látványosság.

Mozgás, kút kígyó. Mozdulj, mielőtt ők teszik meg.

Még mindig Vincent hangja volt a fejemben. Mindennek ellenére engedelmeskedtem.

Először Angelika felé fordítottam a figyelmemet.

Találkozott a tekintetünk, és egyszerre támadtunk.

ANGELIKA KÖNYÖRTELEN VOLT.

Egyetlen pillantást sem vesztegetett Raihnre. Mintha egyáltalán ott se lenne. Még akkor is, amikor a férfi egyértelmű lehetőségeket kínált neki - még akkor is, amikor nyilvánvalóan megpróbálta felhívni a figyelmét -, csak én érdekelttem.

Kisebb voltam nála, gyorsabb, mozgékonyabb. De ez volt az egyetlen előnyöm vele szemben. Angelika született gyilkos volt. Olyan magas, mint Raihn, és majdnem ugyanolyan erős. Az, hogy megállítsam a pengéjét *egy* dolog volt, de az, hogy törekeny emberi testem ne roppanjon össze, *szó szerint* ne roppanjon össze az ütései elsöprő ereje alatt, már más tészta.

Az egyik különösen kegyetlen lendítés során a pengéimmal blokkoltam őt, és csak akkor hallottam, hogy egy határozott roppanás hallatszik a hátamon keresztül. Villámcsapásszerű fájdalom nyilallt a gerincembe.

Küzdöttem, hogy megtartsam a blokkot. Rekedten fel- üvöltöttem. Mindent beleadtam a Lidércfényembe, amim csak volt: a lángnyelvek az egész pengét betöltötték.

De Angelika alig reagált, amikor azok a fehér lángok megcsípték. Nem hátrált egyetlen alkalommal sem, ahányszor sebet nyitottam a testén, még akkor sem, amikor a méreg belemart a bőrébe.

Vérben forgó, dühtől jeges tekintetét egy pillanatra se vette le rólam. Nem törődött Raihnnel, háritotta a férfi ütéseit, és folytatta a megállíthatatlan támadássorozatát.

A másodpercek perceké váltak, a percek pedig végtelenül hosszúra nyúltak.

Ez több volt, mint stratégia. Nemcsak azért szedett le engem, mert én voltam a gyengébb ellenfél. Nem, személyes oka volt rá. Biztos voltam benne, még akkor is, ha nem értettem teljesen, miért. Engem hibáztatott Iván haláláért, annak ellenére, hogy Raihn volt az, aki a ködbe dobta?

Számított ez egyáltalán?

Nem volt időm gondolkodni. Nem volt időm, hogy megkérdezzem. Nem volt időm támadni sem, csak elkerülni az ütéseit, amennyire csak tudtam.

A szemem a másodperc töredékére találkozott Raihn tekintetével a nő válla felett, amikor kivédtem az egyik megsemmisítő ütését. A pusztaság rémület az arcán, ahogy megpróbálta leszedni rólam a nőt - a rémület, amelyet miattam érzett -, megdöbbenett. Elterelte a figyelmemet.

Túl sokáig tétováztam.

A nő kardja vért fakasztott a vállamból, mire elégedetten elmosolyodott.

Bauza meg!

Megpróbáltam elhúzódn, de az ujjbegyei felemelkedtek. Képzett mágiahasználó volt. Talán nem olyan jó, mint Iván, de ehhez épp elég jó. A keze megrándult, és a testem felmondta a szolgálatot.

Térdre estem. Össze-vissza kezdett verni a szívem, a vér az ereimben furcsa, természetellenes módon zubogott és örvénylett. Fájdalom bugyborékkolt

bennem, lassú égésként, alacsony lánggal kezdődött, és gyorsan emelkedett olyan gyötrelommé, amely minden mást felemésztett. Képtelen voltam mozogni.

Angelika elmosolyodott, és közelebb lépett.

- Jól küzdöttél, ember - mondta. - Jobban, mint amire számítottam.

Nem.

Túl messzire jutottam ahhoz, hogy itt haljak meg. Erőltettem magam, kényszerítettem az izmaimat, hogy a varázslat ellen dolgozzanak.

Alig tudtam felemelni a pengémet.

Raihn rávetette magát Angelikára, de az gyorsan lecsapott rá, és csak néhány másodpercnyi haladékokot adott nekem, ami elég volt ahhoz, hogy mélyen fellélegezzek, és talpra tántorogjak. Alighogy felálltam, máris újra a földre lőkött, és a csizmája a lábamra taposott.

- Nagyon élveztem, Oraya.

A halál bizonyossága lassan gomolygott felettem, olyan volt, mint valami hideg köd, az a fajta, amely láthatatlan, amíg bele nem fulladsz.

Háttal voltam a tömegnek. Ha nem így lett volna, talán Vincentre néztem volna. Vagy talán inkább hálát éreztem azért, hogy nem kell látnom, ahogy végignézi a halálomat.

Ehelyett a tekintetem Angelika mellett Raihnre irányult.

Nem tudtam, mit keresek. Mégis éles szomorúságot éreztem azért, mert egyáltalán nem nézett rám. Elbámult mellettem, bele a tömegbe. Mire nézhetett? Nem értettem az arckifejezését. Kétségbeesés és harag. Mintha könnyörögne valakinek, és utálná minden másodpercét.

Lehajtotta a fejét. Alig észrevehetően bólintott.

Angelika felemelte a kardját. Ketté fog vágni.

Előkészítettem a fegyvereimet. Megidéztem mágiám minden utolsó darabkáját, ami az ereimben volt. Harc közben fogok meghalni.

De aztán valami furcsa történt. Nem jött ütés akkor, amikor vártam. Ehelyett Angelika megingott, tekintete röviden a lelátóra emelkedett. Csak nézett.

Elengedte a vérmágiát.

És a testem már mozdult is, ismét működőképes izmaim már lendítettek is előre: a pengém nemsokára Angelika mellkasába fúródott.

A Lidércfény *egy* pillanattal később érkezett, és mindkettőnket beterített.

Keményen kell nyomnod, hogy átjuthasson a mellcsonton.

Angelika teste izmos és karcsú volt, ráadásul páncélt viselt. De olyan erővel vetettem magam rá, hogy a pengém első próbálkozásra eltalálta a szívét.

Összeesett. Semmi ellentámadás, semmi blokkolási kísérlet. Talán, ha lett volna időm gondolkodni, furcsának találtam volna. A tekintete egyszerűen megtalálta az enyémet.

És elmosolyodott.

- Sok szerencsét - suttogta, miközben karmai lehullottak a karomról. Teste súlyos puffanással csapódott a homokba, a nagyság minden terhével együtt.

Lassan felálltam, Angelika mágiájának fájdalma elszivárgóit belőlem. Átléptem a testén, miközben a vértócsa átítatta a csizmám talpát.

Raihn a gödör másik oldalán állt, hullámzó vállal.

Kemény harcosnak tűnt. Az izzadság az arcára tapasztott néhány mélyvörös hajszálat. Bármilyen is tépte szét a páncélját az előző próbatétel során, jó munkát végzett, és több foszlott bőrdarab hullott le róla, ahogy mozgott, így kilátszottak széles mellkas- és vállizmai: testi ereje félreérthetetlen volt. Még a kardjából áradó mágia is erősebbnek tűnt, mint valaha: a füstpamacsok gonoszul bontakoztak ki a pengéjéből.

De a tekintete mintha nem ezé a harcosé lett volna.

A tekintete azé a férfié volt, aki ma velem ébredt. Aki úgy csókolta meg a hegeket a nyakamon, mintha a múltam és annak minden sötét zuga valami értékes dolog lenne, amit meg kell védeni.

Csak mi ketten maradtunk. Egyikünk elsétál majd, a másik pedig itt hagyja a lelkét, ebben a véráztatta homokban.

Egy pillanatra arra gondoltam, hogy eldobom a fegyveremet.

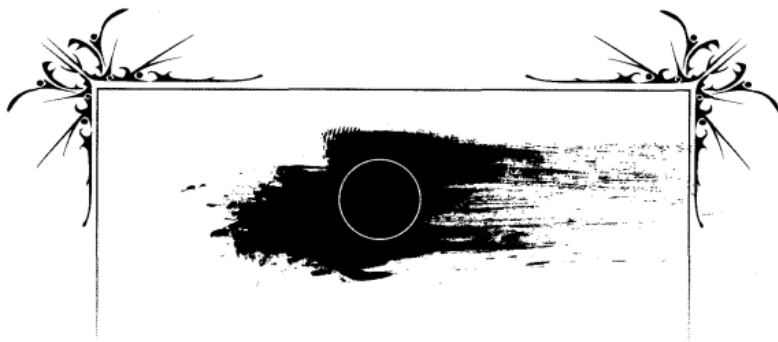
De aztán Raihn felemelte a fejét. Nyakizmai megmozdultak, ahogy nyelt egyet. Mindent hallottam, amit nem mondott ki abban a kis, bátorító fejbólintásban, amelyet most láttam.

Ígérd meg, hogy sosem hagyod abba a harcot!

Egyetlen esélye volt, hogy megszerezze az ahhoz szükséges erőt, amivel az általa cserbenhagyottaknak segíthet. És nekem is csak egyetlen esélyem volt arra, hogy több legyek, mint az, ami addig voltam: magára maradt emberpalánta, akit egy olyan világban szántak halálra, amely megvetette őt. Egyikünk sem engedhette meg magának, hogy feláldozza ezeket a dolgokat - bármennyire is szerettük volna.

Nem. Harcolni fogunk.

Raihn mozdult először.

NEGYVENNYOLCADIK FEJEZET

RAIHN ÉS ÉN TÚL JÓL ISMERTÜK EGYMÁS HARCMODORÁT.

Tudatában voltunk a másik erősségeinek, gyengeségeinek és beidegződéseinek. Nemcsak azt láttam előre, cetlikor mozdul majd, de azt is, hogyan fog reagálni, ha én mozdulok. Minden egyes kitörés fél tucat számítás eredménye volt, amelyek azon alapultak, hogy az elmúlt hónapokban rengeteg információt halmoztunk fel egymással kapcsolatban.

Perverz érzés volt. Züllött. Hogy ezt az intimitást most arra használjuk, hogy végezzünk a másikkal.

Kíváncsi voltam, vajon ő is erre gondol-e. Hiányzott most az a megszokott vad öröm. Semmi gúnyos megjegyzés vagy félmosoly, semmi jó érzés a bevitt találatok miatt. Amikor először megvágtam a bőrét, összerementem, mintha a sajátomat vágtam volna meg. És viszont, amikor ő fakasztott vért belőlem, úgy rándult vissza, mintha meg akarná magát állítani.

Ennek ellenére folytatódott a táncunk. A tömeg minden egyes acélsattanásnál felüvöltött a jókedvtől. Alig hallottam őket. A fülemben dübörögve pumpált a vér.

Gyötrelmes volt. *Gyötrelmed.* Azt akartam, hogy a sebeim fájjanak, és így kevésbé érezzem, mennyire kínlódik a szívem.

Ahogy közelebb táncoltam hozzá, rásziszegtem:

- Visszafogod magad.

Visszafogod magad, ezt mondtam akkor is, amikor a testembe hatolt. Tudtam, hogy ő is erre gondol.

- Te is - felelte.

Hát ezt kell tennem? Olyan keményen kell támadnom, ahogy csak tudok, hogy rávegyem: ugyanezt tegye velem?

- Te mondtad, hogy ezt csináljuk! - förmedtem rá, visszahúзва a fegyvereimet. - Szóval akkor, a kurva életbe, csináld már!

A tekintete úgy megkeményedett, hogy végigfutott a hideg a hátamon.

- Ahogy kívánod - mondta.

És amikor újra rám támadt, már Asterist használt.

Fáradt volt, és ez jelentősen meggyengítette a varázsserejét, de még mindig halálos erő rejlett benne. Ziháltam, visszatántorodtam. Kivédtem a csapást, de a fekete-fehér fénysugár felsértette a bőrömet: vérzővé és leforrázottá tette. Naiv voltam, amiért ennyire meglepődtem, hogy készségesen reagált a kihívásomra.

Megkértem, hogy támadjon, és megtette.

A félelem a fizikai válaszok gyűjteménye, mondtam magamnak.

A félelem felgyorsult szívverés, gyors légzés és izzadt tenyér. A félelem a harag kapuja, a harag pedig a hatalom kapuja.

Amikor Raihn szemébe néztem, és elképzeltem, ahogy a vére áztatja ezt az átkozott mocskot, a félelem, ami a tudómba lopakodott, elsőprő volt. De erőt is adott.

Amikor ez alkalommal kitörtem, Lidércfény vett körül.

Valami eltört köztünk. Semmivé lettek a finom kis ütések, a blokkokból és a kitérőkből álló óvatos tánc. Már egymás vére szomjaztunk.

Asteris úgy virágzott Raihn minden csapása felett, ahogy a Lidércfény égett az enyémben. Valahányszor összezsáptunk, a két mágia szétrobbant és szétfröccsent egymás körül, a sötétség és a fény darabokra tépte egymást. A mágiája végigsimított a bőrömon, nyers volt és vért fakasztott. Az enyém

felhólyagosította az övét, perzselő égési sérüléseket okozva fedetlen testrészein.

Nem volt több elhúzódo bámulás, nem volt több tétovázás.

Csak brutális hatékonyság.

Mindig is csodáltam Raihn harci képességeit. Úgy forgatta a kardot, mint művész az ecsetet, minden egyes mozdulat a kecsesség és a szépség megnyilvánulása volt. Most megdöbbenett ösztönei és mozdulatai eleganciája, brutalitásának ezen új aspektusa, amely csak akkor vált láthatóvá, ha én voltam a célpontja. Talán csak akkor tudtam értékelni a halál minden ecsetvonását, amikor én voltam a vászon.

Már nem láttam és nem hallottam a tömeget. A Lidércfény olyan csendesen terjedt el a homokban, mint a halál lassú menetelése. Raihn szabadjára eresztette a varázsserejét, és az Asteris minden egyes kitörése az egész arénát beborította.

A lángokon keresztül a szemébe néztem. Vörösnek tűnt varázslatom hideg kék-fehérréjével és az ő lila-feketéjével körülvéve. Tekintetében csak komor elszántságot láttam. Persze. Annyi mindenért küzdött. Sokan reménykedtek benne. Azok, akiket meg kell mentenie. Bármit is építettünk együtt, az csak egy bukkanó volt az útján.

Amikor újra lecsapott, már gyilkolni akart.

Raihn sokkal nagyobb volt nálam, sokkal erősebb. Gyorsabb voltam, de nem sokkal - és nem akkor, amikor kibontotta a szárnyait. Most kiterjesztette őket: rám vetette magát. Nem tudtam elég gyorsan reagálni.

Átjárt a fájdalom, ahogy a kardja felnyitotta a karomat.

Kitértem: ziháltam, és kissé csodálkoztam, hogy még élek. Raihn összeszorította az állkapcsát, a tekintete hideg volt.

Miért lepott meg, hogy így nézett rám? Miért fájt? Nem szabadott volna. Én mondtam neki, hogy harcoljon. Emberlány voltam, akit csak néhány hónapja ismert. A barátja, igen. De ezen a helyen nem létezik barátság.

Megint keményen támadt.

Az életem lepergett a szemem előtt. Rövid, szánalmas élet! Az emberek, aki meghaltak, mert nem tudtam időben megmenteni őket. Ilana teste, amelyből

alig maradt több, mint egy darab hús. Alig maradt belőle annyi, amennyit elégethettem.

Nem kell ilyennek lenned, Oraya!

Egyszer ezt mondta nekem.

Láttam, hogy a halál közeledik felém Raihn pengéjének élén, tekintetének koncentrált határozottságában.

Ilanának igaza volt. Nem kellene ilyennek lennem. Csinálhatnék valami jobbat.

Raihn ütése egyet jelentett volna a halálommal. Már a szakadék szélén álltam.

De valami erő még maradt bennem. Összeszedtem mindenemet, amim volt. Szabadjára engedtem a haragomat, felkiáltottam. Nem Raihnre haragudtam, hanem a világra, amely ide juttatott minket.

Nem kellett gondolkodnom. Nem kellett látnom. Csak az ösztöneimre hagyatkozva harcoltam, ütésről ütésre, kemény ellenállással, puha ellenállással, Asteris fájdalomával, a Lidércfény égésével jutottam el a bőrpáncélig.

És végre a testéig. Raihn testéig.

Megdermedtem, a pengém hegyét a mellkasának szegeztem, valami távoli ösztön azt kiáltotta a fülemben: *állj!*

A tömeg sikoltozott a gyönyörtől.

Raihn alattam volt. Lidércfény vett körül minket. A hólyagok úgy nyíltak a bőrén, mint rothadó rózsák. Tudatosult bennem minden egyes lélegzetvétel, minden mozdulat gyötrelmes fájdalma.

Ő is remegett. Méregfoltos sebeket nyitottam a törzsén, a vállán, a karján, még az arcán is. Én is véreztem azoktól a sérülésektől, amelyeket ő okozott nekem, mégpedig cefetül. Ahogy rávettem magam, és a földhöz szegeztem, a vére összekeveredett az enyémmel - a tablóra kerültek az utolsó vörös és fekete ecsetvonások.

A kardom a mellkasának szegeződött. Határozottan megfogta a csuklóm.

Elmosolyodott.

És azt suttogta:

- Megint az az arc!

Akkor hirtelen megértettem, mit művelt.

Csapdába csalt, ahogyan azt a vámpírt a lakomán hónapokkal ezelőtt. Olyan keményen küzdött velem, hogy ugyanolyan erővel kellett visszavágnom.

Azt mondogattam magamnak, hogy meg fogom tenni.

Küldetésem van. Segítenem kell az embereken. Hatalmat kell szereznem. Olyan emberi lényként, aki folyamatosan küzd a túlélésért, nem juthatok semmire.

Egy csepp vér tűnt fel a pengém hegyén. Remegett a kezem.

- Fejezd be, hercegnő! - mormolta Raihn.

Vess véget a veszélynek, a félelemnek és az erőszaknak!

Fejező be, fejező be!

Nem. Nem voltam rá képes. Nem fogom megtenni. De Raihn keze megmozdult.

Nézz a szemükbe, miközben becsúsztatod a pengét, suttogta Vincent hangja.

Nem! Becsuktam a szemem. Azt hittem, hátrahúzódok.

De talán Raihn megrántotta a csuklómat. Talán a saját mellkasába döfte azt a pengét.

Vagy talán végül vámpírszívem nyerte meg a csatát.

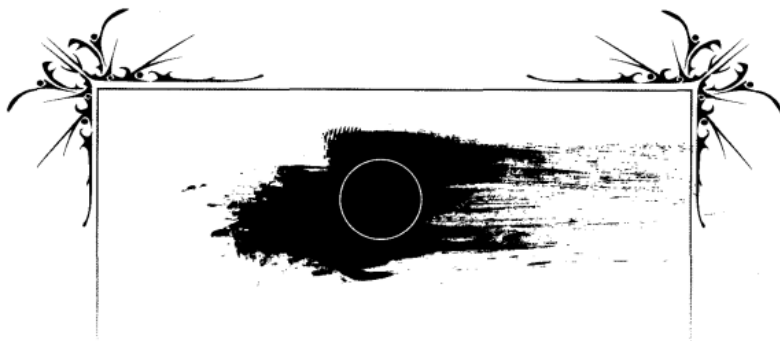
Mert éreztem, hogy a penge csúszik, csúszik, csúszik. Éreztem, ahogy a szegycsont kettévált. Éreztem az izom szakadását. Éreztem, hogy a penge a saját szívembe hatol, ahogy Raihnbe siklott.

A tömeg vad, vidám üdvrivalgásban tört ki. Meleg borította a kezemet. Az alattam lévő súly elernyed.

Kinyitottam a szemem.

Nyertem.

Raihn nem élt többé.

NEGYVENKILENCEDIK FEJEZET

NEM!

A Lidércfényem kihunyt.

Raihn feje visszahanyatlott a homokba.

Szeme félig nyitva volt, vakon meredt a tömegre. Az a hülye kis mosoly még mindig ott görbült az ajkán.

Épp most kaptam meg mindent, amit valaha is akartam. A legnagyobb álmom teljesült.

De csak arra tudtam gondolni, hogy *nem*!

Nem, nem lehet halott! Nem tehettem ilyet. Tudtam, hogy nem én toltam be azt a pengét. Az elmém kétségbeesetten kapaszkodott az utolsó néhány kritikus másodpercbe.

Nem halhatott meg! Nem lehet!

Távolról, mintha egy másik világból érkezne, a Ministaer hangja visszhangzott az arénában.

- Megvan a huszonegyedik Kejari győztese!

A vérrel borított győztes látványán örvendező vérszomjas tömeg mámoros éljenezése töltötte be az arénát.

Nem mozdultam.

Kényszerítenem kellett az ujjaimat, hogy elengedjék a pengém markolatát.
Megérintettem Raihn élettelen arcát.

A bőre még meleg volt. Hüvelykujjammal megérintettem a szája sarkát.

- Raihn - nyögtem félig azt várva, hogy válaszolni fog. De nem tette.

Nem mozdult.

Megöltem.

Megöltem!

Ó, Anyám, mit tettem!

Két kezembe fogtam az arcát. Mély, fájdalmas zihálással kapkodtam a levegőt. A szemem elhomályosodott.

Nem sírtam, amikor Ilana meghalt. Nem sírtam, mióta leszúrtam az első szeretőmet. Azon az estén megesküdtem magamnak - és Vincentnek -, hogy soha többé nem fogok sírni.

De tévedtem. Akkorát, de akkorát tévedtem! A világ hihetetlen erőt veszített. És a jelenlétem nem volt elég ahhoz, hogy ezt jóvátegyem.

Ebben a játékban csak egyikünk nyerhetett. És nem nekem kellett volna.
Nem nekem kellett volna.

Semmi sem létezett, kivéve őt és a fényt, amelyet éppen kioltottam ebből a világból.

Még a tömeg hangjai sem. Sem a Ministaer hangja, akinek szavai a lelátókról visszhangoztak:

- Kelj fel, győztes! Kelj fel, hogy üdvözöld Istennődet!

Nem, nem hallottam semmit.

Csak akkor emeltem fel a tekintetemet, amikor minden elnémult. Borzongást éreztem a bőrömön. Felnéztem az égre. Tiszta és fényes volt, a csillagok élesen emelkedtek ki a bársonyos éjszakából. Könnyeimen keresztül annyira homályosan láttam csak, hogy a csillagok kis szupernóváként lobbantak fel előttem.

Vagy...

Összeráncoltam a homlokom.

Nem. Nem a könnyeimről volt szó. A csillagok valóban felragyogtak, mintha friss tüzelőt kaptak volna. Az aréna felett tépett szövetfoszlányokként

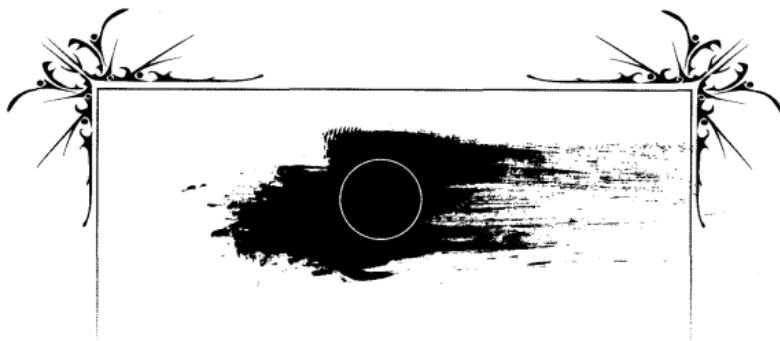
ezüstös csóvák kavargtak az égen. A levegő nagyon, nagyon csendes lett, mintha minden szellőt elloptak volna egy nagyobb lény leheletéért.

Egy nagyobb lényért, mint amilyen maga az Ej, a Vér és az Árnyék Istennője. A Halottak Koronájának örököse.

A vámpírok anyja.

Felállt a szőr a karomon.

- Hajolj meg - suttogta a Ministaer. - Hajolj meg Hollósötét Anyánk, Nyaxia előtt!

ÖTVENEDIK FEJEZET

NEM VOLT SZÜKSÉG RÁ, HOGY MEGHAJOLJAK. Már térdeltem, és úgysem lettem volna képes felállni.

Éreztem a jelenlétét, mielőtt megláttam volna.

Mindig is szkeptikus voltam, amikor az istenekről volt szó. Bármennyire is szeretett mindenki Nyaxiáról és az ő felfoghatatlan hatalmáról áradozni Obitraesben, azon tűnődtem, talán mindennek *egy* része csak túlzás *vagy* mítosz.

Ebben a pillanatban az összes kétségem semmissé vált.

Mert az egész átkozott világ meghajolt Nyaxia előtt. Nemcsak az emberek, hanem a levegő, az ég, a föld is. A homok megmoccant a tenyerem alatt, mintha csak *egy* kicsit közelebb kerülne hozzám. Az éjszaka vonaglott, mintha fájna neki, hogy az istennő a tüdejében van.

Minden részem hozzám szólt. *Fordulj meg, fordulj meg, fordulj meg!*, suttogetta a szél.

De még mindig képtelen voltam levenni a szemem Raihnról.

- Nézz rám, gyermekem!

A hangja milliónyi hang milliónyi árnyalata volt, finom rétegekben egymásra festve. Történelem, hatalom, desztillált bánat.

Kényszerítettem magam, hogy elengedjem Raihn fejét, és hagytam, hogy émelyítően élettelenül roskadjon a homokba.

Zsibbadtan felálltam. Megfordultam.

Nyaxia állt előttem.

Nem személy volt. Inkább jelenés.

Az elmém kiürült a gondolatoktól, az ajkaim szétváltak. Éppen csak egy kicsivel lebegett a föld felett, finom, mezítelen lábai a homok felé mutattak. Haja hosszú és fekete volt, az éj indái úgy lebegtek körülötte, mintha a mindig jelenlévő szellő hordozta volna. Sötét tincsei között csillagok ragyogtak - nem, nemcsak csillagok, hanem az égbolt minden árnyalata. Távoli világok színes sávjai. Lila és kék galaxisok. Ez a hajzuhatag majdnem a térdéig ért, az éjszaka függönyeként vette körül alakját. Bőre jégfehér volt, a szeme éjfekete. Meztelen testét mintha olvasztott ezüstbe mártották volna, a platina ezernyi árnyalata játszott végig alakjának minden egyes mélyedésén. Az árnyékok a sötétség táncoló darabkaival simogatták domborulatait.

A szája élénkvröcs volt. Ahogy mosolygott, egy csepp vér pergett le elegáns, hegyes állán.

Legszívesebben megérintettem volna a bőrét. Lenyaltam volna a vércseppet a szájáról. Régen megtanultam, hogy a vámpírok szépsége veszélyes, ezüst fogakkal ellátott csapda. Csábításuk azért létezik, hogy magukhoz vonzzák a zsákmányt.

Nyaxia vonzereje mindezt elhomályosította, és ez megrémített.

Tudatában voltam, de ebben a pillanatban, amikor a jelenléte teljes erejével hatott rám, mégis meghaltam volna érte. Öltöm volna érte. Beleborzongtam volna az extázisba, ha kényszerűvé kínál nekem azokkal a lenyűgöző, vérbe mártott ujjhegyeivel.

Küzdöttem, hogy megőrizsem a józanságomat. A gyászom nyers mivolta kinyitott, a páncélonon vágott szakadás túl széles volt ahhoz, hogy befoltozhassam.

Nyaxia nesztelenül a homokba lépett. Lehajolt, és a kezébe vette az arcomat. Teljesen fekete szemében a haldokló naplemente kialvó fénye

tükröződött, és minden alkalommal, amikor elfordította a fejét, az ég más árnyalatát mutatta

- Oraya.

Úgy mondta ki a nevemet, ahogyan örök időktől fogva mondani kellett volna. Elmosolyodott. Elnézett a vállam felett.

- Olyan a szeme, mint a tiéd.

Vincent. Vincentre nézett. Letéptem róla a tekintetem. Vincent a korlátnak támaszkodott, nem pislogott. Büszkeség és várakozás küzdött az arcán. A szeme ragyogott.

- Lányom, Oraya az Éj Házából - folytatta Nyaxia. - Keményen harcoltál és jól harcoltál. Árudd el, bajnokom, mit adhatok neked ajándékba?

Bajnok.

Harc.

Ezek a szavak elpusztították Nyaxia jelenlétének ideiglenes homályát. A valóság, hogy ott állok, és hogy mit tettem azért, hogy ide kerüljek, darabokra tört körülöttem.

A gyász elviselhetetlen volt. Milliónyi döntés millió csorba éle, ami másképp is alakulhatott volna. Raihn égető vére a kezemen.

Nyaxia pusztító arca elgondolkodóvá vált. Éjszakába nyúló tekintete Raihn élettelen testére hullott.

- Te gyászolsz, gyermekem.

Nem tudtam volna megmondani, hogy együttérzést hallok-e a hangjában.

Nem válaszoltam hangosan, de hallotta azt.

- Tudom, milyen a gyász - mondta lágy hangon. - Tudom, milyen, ha elveszíted a lelked felét.

A lelkem felét. Tényleg így éreztem. Amikor elment, többet vett el tőlem, mint gondoltam.

Viharfelhők kavargtak Nyaxia tekintetének éjszakájában.

- Egy ilyen dolog elvesztése valóban óriási. - A villám elhalványult, amikor visszafordult hozzám. - De talán ez is áldás, gyermekem. Egy ilyen tiszta szerelem, amely örök ártatlanságában marad fenn, megfagyott virág.

Újjai végigsimítottak a nyakamon, lesiklottak a mellkasomra, és ott maradtak - mintha emberi szívem dobbanását akarná érezni.

- Egy halott szerető soha nem törheti össze a szíved.

Vajon így érzett a halott férje iránt?

Ha igen, irigyeltem őt. Mert tévedett. A szívem már összetört. Az elmúlt húsz évben ezer pillanat alatt repedt meg. Az első csapás akkor történt, amikor a családom meghalt. Most pedig a saját kezemmel törtem össze.

Minden, amit valaha is akartam, a markomban volt.

Hatalom. Erő. Soha többé nem kellene félnem. Préda helyett ragadozóvá válhatok, üldözött helyett vadásszá, alattvaló helyett uralkodóvá. Átlényegülhetek szörnyeteggé, akitől mindenki retteg. Olyan művet hozhatok létre, amire érdemes emlékezni, ahelyett, hogy felejthető emberi életet élnek.

Most minden adott volt, ami ehhez szükséges.

Kétszáz évvel ezelőtt Vincent is meghozta ezt a döntést. Mindent feláldozott.

Ahogy Nyaxia is. A gyász lett a hatalma. Olyan éles fegyverré kovácsolta, hogy teljesen új világot faragott ki belőle.

Most már értem. Mindig így van ez. A hatalom oltárán fel kell áldozni a szeretetet.

Tekintetemmel Vincentet kerestem. Rezzenéstelenül nézett rám, visszafojtott lélegzettel.

Apám, aki megtanított arra, hogyan kell túlélni, hogyan kell ölni, hogyan kell semmit sem érezni. Talán nem *egy* vérből valók vagyunk, de a szó minden más értelmében a gyermekévé váltam, és ő úgy szeretett engem, ahogy csak tudott. Pengeélen.

Lenyeltem a hirtelen támadt, kétségbeesett vágyat, hogy megtudjam, mit érzett, amikor kétszáz évvel ezelőtt az én helyemen állt. Megesküdött, hogy jobb lesz, mint az előző győztes?

Nyaxia mosolya úgy ragyogta be az arcomat, mint a hold hideg fénye.

- Mindig vannak álmaik - mormolta, fel sem tett kérdésemre válaszolva. - És az övé volt a legnagyobb mind közül. Árukl el a tiédet, gyermekem!

A kívánságomat gyenge halandó szívemben ringattam. Talán emberibb voltam, mint Vincent gondolta.

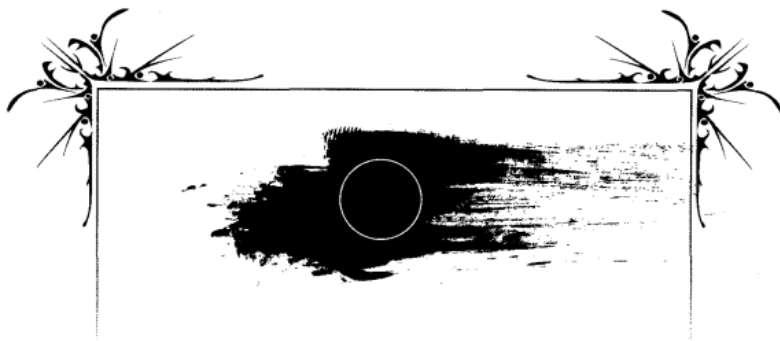
Apám azt tanította, nézzek a szemükbe, miközben belecsúsztatom a pengét a szívükbe. Így hát nem vettem le róla a szemem, amikor azt mondtam

Nyaxiának:

- Bárcsak Raihn győzött volna!

Vincent arca elfehéredett.

Nyaxia nevetése úgy hangzott, mint a sors forgandósága.

ÖTVENEGYEDIK FEJEZET

NYAXIA NEM KÉRDEZTE MEG, biztos vagyok-e benne. Ismerte a lelkemet. Tudta, hogy az vagyok.

- Ahogy kívánod - mondta, mintha valami nagyon mulatságos dolgot tettem volna.

Nem voltam benne biztos, mire számítsak - talán va

lami drámai fényáradatra vagy sötétség viharára, vagy a pokolba, talán arra, hogy teljesen eltűnök, de egyik sem történt meg.

Nem, kiderült, hogy a sorsváltás kifinomult dolog. A levegő csak *egy* kicsit hűl le, a szél iránya csak *egy* kicsit változik. Lenézel, és hirtelen megremeg a kezed, amely a pengét tartja, amely másodpercekkel és *egy* másik valósággal ezelőtt még a szerelmed mellkasába fűródott.

Felnéztem, és Raihn életben volt.

Nagy levegőt vett, kezét a mellkasára szorította - a sebre, amely már nem is létezett.

A tömeg zúgolódott és sóhajtozott.

Nem néztem rájuk. Raihn sem. Ehelyett a tekintete rám szegeződött. Csak rám. Rám nézett, mielőtt még Nyaxiára nézett volna.

A könnyek, amelyek most csípték a szememet, a megkönnyebbülés könnyei voltak.

Megérte. Már tudtam. Még akkor is, ha soha többé nem látom őt. Akkor is megérte volna.

Arcára kiült a zavarodottság, miközben a mellkasát dörzsölte.

- Légy üdvözölve, Raihn Ashraj, én Éjszülött fiam! - dorombolta Nyaxia. - A Kejari győztese!

Raihn zavara megértéssé változott. Aztán...

Összevontam a szemöldököm.

Nem megkönnyebbülést láttam rajta. Hanem gyötrelmet.

- Oraya - nyögte -, mit tettél...?

- Kelj fel! - parancsolta Nyaxia. - Kelj fel, fiam! És mondd el, hogyan jutalmazzam meg a győzelmedet!

Raihn hosszú pillanatokig nem szólalt meg. Úgy tűnt, a csend millió évig tart. Végül felállt, és közelebb lépett Nyaxiához. Az Istennő ujjai végigsimítottak a férfi arcán, kis vérnyomokat hagyva maguk után.

- Jaj, de hosszú idő telt el! - dúdolta. - Még a Sors sem volt biztos benne, hogy újra látom-e ezt az arcot.

- Hasonlóképpen, Hölgyem - válaszolta Raihn.

Vincent állkapcsa annyira megfeszült, hogy megremegett, ökölbe szorította a kezét, szálegyenesen állt. 'A szárnyai remegtek, mintha vissza kellett volna tartania magát attól, hogy a közelünkbe repüljön.

Nyaxia szeme vidáman csillogott. Félelmetes vidámsággal.

A gyomrom teljesen összeszorult. Nem tetszett, hogy az Istennő ennyire jól szórakozik. Az a fajta öröm látszott rajta, amely vérontást ígér.

Nyaxia szereti, ha a gyermekei civakodnak.

Valami... valami nem volt rendben.

- Mondd meg, fiam, mi legyen a jutalmad?

A világ visszatartotta a lélegzetét. Raihn lehajtotta a fejét.

A tömegben megpillantottam Septimust, aki a lelátón nyomult előre, és éhes vigyor terült el az ajkán.

Miért volt Septimus olyan elégedett, ha a bajnoka elesett?

Raihn így szólt:

- Kétszáz évvel ezelőtt eljöttél erre a helyre, és teljesítetted a Kejari győztesének kívánságát. Elzártad a Rishan Éj szülött király hatalmát.

A mosoly Nyaxia ajkán vigyorra szélesedett, és ezzel együtt a gyomrom is remegni kezdett.

- Ezt a hatalmat kívánom, Hölgyem. Azt kérem, hogy állítsd vissza a Rishan uralkodók vérvonalát. Azt kívánom, hogy nekem add az örökségüket!

Helyreállítani?

Nyaxia halkán és bársonyosan nevetett.

- Kíváncsi voltam, mikor történik majd ez meg. A kívánságod teljesült, Raihn Ashraj, a Rishan királyok Átváltozott örököse!

Afcarada?

Tágra nyílt a szemem. Több lépést tettem hátra, a lelátók felé. A nézők egy része nevetett, és magába szívtá az egész drámát. De mások, főleg Hiajok, nyugtalanul kezdtek elszívárogni a tömegből.

Nyaxia összekulcsolta a kezait.

- Gratulálok a győzelmedhez.

Raihn csak rám nézett, arcára kiült a döbbent bocsánatkérés, miközben Nyaxia kezét a mellkasára tette, ajkát a homlokára nyomta.

A hatalom kitörése átrendezte a világot.

Minden fehér lett, aztán fekete. De a váltás valódi ereje ennél mélyrehatóbb volt. Bármelyik pillanatban érezni lehetett Vincent erejét - annak az erejét, akit maga az Istennő csókolt meg. Most pedig kettéoszlott, két ellentétes irányba.

Felemeltem a kezem, hogy megvédjem a szemem. Amikor a fény elhalványult, Raihn Vincent páholya előtt állt. Szárnyai kibomlottak - az éjszaka feketéjének millió árnyalatában, egyetlen figyelemre méltó kivétellel: a szárnyak hegye vörös volt.

Felnyögtem.

Mert Raihn páncélja olyan súlyosan megsérült, hogy amikor a szárnyai kibomlottak, a bőr nagy része leszakadt, és feltárult a hátán lévő hegek egész rajzolata. A sebek, amelyeket a Vincent által elrendelt kínzás során szerzett, igen. De a korábbi is, az, amelyik a háta tetején kezdődött, és végigfutott a gerincén.

Most a fény átégette a hegszövetet, vörös csíkok szúrták át a foltokkal tarkított hálót. A válla felett kirajzolódott a hold öt fázisa, a háta közepén pedig füstnyelv húzódott végig.

Egy jel.

Az Örökösjege.

Életre kelt, mintha egy hirtelen áramütés ébresztette volna fel. Még akkor is, ha a tulajdonosa egyszer, régen megpróbálta leégetni a bőréről.

Bassza meg! *Bassza meg!* Mit tettem? Istennő, mit tettem? Mostanra a közönség Hiaj tagjai is megértették, mi történik.

A lelátókon egymást taposták a nézők, akik menekülni próbáltak, és a zavaros tömegben az ég felé vagy bármelyik nyitott kijáráthoz menekültek.

Fülsiketítő repedés hallatszott az arénán túlról. Megrázta a földet, amit mély csikorgás követett, mintha kődarabok roppantak volna össze. Mintha leomlanának a városfalak. Mintha épp egy birodalom dőlné össze.

Katonák áradtak be az aréna bejáratai felől. A Vér Házának vörös-fehér ruháját viselő katonák. Septimus csak nézte őket, és elmosolyodott.

Egy halott szerető doha nem törheti össze a szívedet, suttogta Nyaxia hangja gúnyolódva.

Csak ezt hallottam, ahogy Vincent széttárta a szárnyait, és előhúzta a kardját.

Nem mozdult, miközben Raihn közeledett hozzá. Nem, Vincent sosem hátrált meg a fenyegetéstől. Szembe kellett néznie kihívójával.

Nem!

Nem emlékszem, hogy kihúztam volna a pengéimet. De elkezdtem futni. Félúton voltam a lépcsőn Vincent páholyához, mikor valaki megragadott. Nem tudtam, ki. Nem érdekelt. Nem néztem rá.

El kellett jutnom hozzá!

El kellett jutnom hozzá, most azonnal, most azonnal, most azonnal...

Raihn ajka mosolyra görbült.

- Azt sem tudod, ki vagyok, ugye?

Vincent válasza sem méltatta. Ehelyett támadott. Felkiáltottam.

Vincent Nyaxia összes királyságának egyik legjobb harcosa volt. Raihn mégis úgy csapott le rá mozdulat közben, mintha egy senki lenne. Az erő

felduzzadt és szikrázott Raihn ujjhegyein - a fény és a sötétség villanásai, mint maguk a csillagok, eltörpültek még a ringben bemutatott Asterisának ereje mellett is.

Akárki is fogott le, olyan erősen csapkodtam, hogy hamarosan egy másik kéz csatlakozott az elsőhöz...

- Találkoztunk - mondta Raihn. - Kétszáz évvel ezelőtt. Azon a napon, amikor átvetted a hatalmat, és vérfolyót nyitottál ebben a városban. Azon a napon, amikor lemészároltad a családot és minden Rishan férfit, nőt és gyereket e falak között. Aznap, amikor megöltél mindenkit, akiről úgy gondoltad, hogy akár csak egy halvány esélye is van arra, hogy a Rishan örökösök sorát átvegye, és kihívjon téged az Éj Házáért. - Egy lendülettel ellökte Vincent kardját, és az a földre zuhant. - Nos. Egyet kihagyta.

Raihn megragadta Vincent torkát. Vincent Örökös- jegyének vörös színe foszladozott, mintha természetes ellensége szorítása taszította volna. Émelyítő reccsenés hallatszott, ahogy Raihn Vincent testét a fal sima kövéhez nyomta, bíbor-feketét kenve a fehér márványra.

Szörnyű bizonyosság lepett meg.

Végig fogom nézni, ahogy apám meghal.

Keményebben küzdöttem. Két pár kézből három pár lett. Valaki kiabált, amikor odaszúrtam nekik.

Raihn közelebb rántotta Vincentet, a fejük meghajolt. Vincent mondott neki valamit, de túl halkan ahhoz, hogy halljam.

Aztán megfordult - lassan, mintha minden erejére szüksége lenne -, hogy rám nézzon.

Raihn is rám nézett. És egy pillanatra a gyűlöletet az arcán felváltotta a mélységes, gyötrődő sajnálat. Nem hallottam semmit eszeveszett sikolyom miatt, de az ajkai ezeket a szavakat formázták:

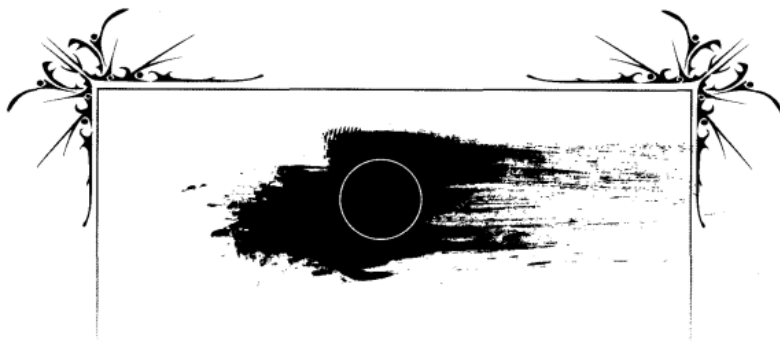
- *Ne nézz ide!*

Sikoltottam valamit, talán egy átkot, talán egy könyörgést. Fogalmam sincs. De nem néztem félre.

Nem néztem félre, mikor Raihn érintése nyomán fellángolt a mágia.

Akkor sem, mikor Vincent teste olyan erővel csapódott a falnak, hogy a csontjai folyékonyvá váltak.

Nem, nem néztem félre, mikor Raihn megölte az apámat.

ÖTVENKETTEDIK FEJEZET

VINCENT TESTE NEKICSAPÓDOTT A KORLÁTNAK, majd a pábolyból nagy csattanással a homokba zuhant.

Fogalmam sem volt, milyen hangokat adok ki magamból, csak annyit hallottam, hogy szaggatott, állatias és erőszakos vinnyogást. A Lidércfény miatt eresztettek el végül, amely hirtelen robbanással nyelt el.

Nem mintha észrevettem volna, vagy érdekelt volna.

Megbotlottam a lépcsőn. Több hosszú lépéssel szeltem át a homokot. Összeestem Vincent mellett.

Még életben volt, de már alig. Mekkora ereje lehetett, hogy még ezt a néhány másodpercet sikerült túlélnie! A teste romokban hevert - bőr helyett leforrázott hús fedte, csontjai kifordultak és összetörték, elegáns, hideg arca torz volt és merő vér. Holdezüstös szeme fényesebben ragyogott, mint valaha, ahogy átnézett az őt beborító véren.

Gyerekkoromban azt hittem, Vincent érinthetetlen. Sosem vérzett. Sosem tört meg. Biztosan halhatatlan.

De az előttem lévő férfi minden szempontból megtört. Tönkrement izmok és szövetek gyűjteménye, és egy szív, amely végtére is ugyanolyan puha volt,

mint az enyém.

A szeme csillogott. Megcsonkított keze felém nyúlt, én pedig megszorítottam.

- Nagyon sajnálom, kis kígyóm. - Minden szóért keményen meg kellett küzdenie. - El akartam... el akartam mondani...

Csak ráztam a fejem. Könnyek jelezték Vincent arcán a tiszta bőr kis pocsolyáit. Csak egyetlen zagyva szót sikerült kiejtenem:

- Ne! - *Ne beszélj! Ne halj meg! Ne hagyj itt!*

De nem engedelmeskedett.

- Szeretlek. Az első pillanattól fogva szerettelek. - Vérbuborékok alakultak ki a szája sarkában. Tekintete elsodródott mellettem, az éjszakai égboltra nézett. Aztán újra rám - a mozdulat lassú volt, fáradságos, mintha nagyon igyekezett volna, hogy én legyek az utolsó dolog, amit lát. - Végül mégis annyi hiba - nyögte ki - De soha nem te...

Életem végéig azt kívánom, bárcsak mondtam volna valamit apámnak, miközben a karjaimban haldoklóit. Sok szempontból szörnyeteg volt. És mégis szerettem.

Szerettem.

Három másodperccel később vallottam csak meg neki, amikor már nem volt a szemében élet.

A rám törő gyász érzésétől felüvöltöttem. Sokkal rosszabb volt, mint gondoltam.

Nem!

Jobban szerettem a haragot.

Kék-fehér lángok emésztették fel a látásom. Minden izmom görcsbe rándult. Úgy őriztem Vincent testét, mint farkas a barlangját - mint kígyó a fészket.

Valami felszakadt bennem, és bármi is volt abban a gondosan őrzött dobozban, túl sok volt nekem, hogy irányítsam. Fájdalom, bánat és *düh* ömlött át rajtam, ömlött és ömlött és...

A távolból kiabálást hallottam. Egyre közelebb került. Valaki megragadott.

Ösztönösen harcoltam ellenük, szembeszálltam velük. Nem tudtam megfékezni a saját mágiámat - visszafogottságom gátja átszakadt, és

ellenőrizhetetlen hullámokban ömlött ki belőlem. A lángok felcsaptak a kezemre, a karomra, lehámlottak a bőrömről.

Raihn volt az, aki végül visszarángatott.

Utáltam, hogy azonnal érzékelem: ő az. Csak az illatából és az érintéséből ismertem meg, ahogy hátrahúzott, átkarolva a vállamat.

- Elment, Oraya - mormolta a fülemben.

Ők már halottak, kis emberlány, mondta nekem, amikor először találkoztunk.

Halottak. Mind meghaltak.

Valahol elejtettem a pengéimet. Nem volt fegyverem. Csak a lángjaim, amelyeket annyira nem tudtam irányítani, hogy akár az arénát is porig égethettem volna. De ha fájdalmat is okoztam Raihnnek a Lidércfénnel, nem mutatta jelét. Megpörgetett, erősen megragadta a karomat.

- Lélegezz, Oraya! Gyere vissza hozzám! Kérlek! - Ezt úgy mondta, mintha egy kicsit is érdekelné.

Mintha kibaszottul *érdekelné*.

Gyűlöltem. Kész voltam meghalni érte, és ő megölte az apámat, hazudott nekem, ő... ő...

Raihn fájdalmának látványa, az arcán lassan perzselődő bőr mégis arra készítetett, hogy egy korty levegőt szívjak.

Gyengén rám mosolygott.

- Biztonságban vagy.

Nem akartam, hogy ezeket a szavakat mondja nekem még egyszer. Soha többé!

Vámpírok vettek minket körül. Rishan harcosok csoportosultak az arénában. Halványan felismertem Cairist, aki a közelből figyelt minket, karddal a kezében, és Keturát, aki nem sokkal mögötte állt. Mikor érkeztek egyáltalán?

Képtelen voltam tájékozódni. Valami, amit nem tudtam megnevezni, annyira más volt. A lángok lassan elapadtak. Mégis úgy éreztem, mintha belülről égnék. Küzdöttem a levegővételeért. Fájt a mellkasom - fájt a nyakam.

Ahogy a Lidércfény elapadt, Raihn tekintete a nyakamra meredt. Borzalom ült ki az arcára.

- Oraya, mi ez...

- *Bajsza meg.* - Cairis közelebb lépett, szeme tágra nyílt.

- Ez... Bassza meg.

Micsoda?

Lenéztem magamra.

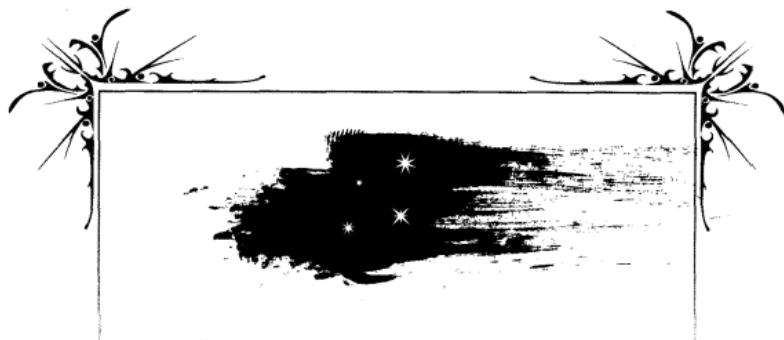
Vörös tinta terjedt a mellkasomon. Cairis zihált.

- Ő a kibaszott *Örököd!*

HETEDIK RÉSZ

ÉJSZAKA

ÖTVENHARMADIK FEJEZET

AZ AGYAM LEBLOKKOLT.

Nem Vincent lánya voltam. Nem kötött össze bennünket semmilyen vérségi kötelék. Még csak nem is változtatott át vámpírrá!

Nem lehettem az Örököse.

Mégis ott volt a jegy, összetéveszthetetlenül. Csak a szélét láttam, de éreztem - éreztem, ahogy beleég a bőrömbe, befedve a nyakam, a kulcscsontom és a mellkasom *egy* részét.

- Ez nem... - akadt el a szavam - Nem lehetek...

Raihn még mindig a vállamat fogta. Ajkai szétváltak, de képtelen volt bármit is mondani.

- Öld meg! - mondta Cairis, és nem vette le rólam a szemét, mintha attól félne, hogy rátámadnék, ha megtenné. - *Moot azonnal!*

Káosz robbant ki körülöttünk. A tömeg közelebb tolódott. Ketura már ki is húzta a kardját. Ahogy sokan mások is, csupa Rishan katona harcra kész páncélban: készen állva arra, hogy végezzenek velem. Az egyik még odáig is elment, hogy rám vetette magát.

De aztán Raihn egy hirtelen mozdulattal visszarántott. Megpörgetett, szorosan magához ölelt, olyan szorosan, hogy mozdulni sem tudtam.

- Nem! - A hangja idegen és hideg volt. Nem olyan, mint azé a férfié, akit ismertem. - Jobb terveim vannak vele.

A Rishan katonák zavartan elbizonytalanodtak. A háttérben Septimus ajkai mosolyra húzódtak, miközben a szájához emelte a szivart.

- Elvettem Vincent királyságát - vicsorgott Raihn. - Elvettem az életét. Elvettem a címét. És most elveszem a lányát is. A feleségemmé teszem. Magamhoz kötöm, hogy szemmel tarthassam. Es gondoskodom róla, hogy fájjon neki, amikor megdugom, ahogy az is fáj, amikor kétszáz évvel ezelőtt Vincent erőszakolta meg a királynénkat.

Nem tudtam feldolgozni, amit hallottam.

Annyira más volt! Anyám, Raihn annyira kiválóan játszotta a szerepét! De már nem tudtam, melyik az igazi énje. Melyik verziója valódi.

Beengedtem ezt az embert az ágyamba. A testembe. És ez a férfi most azzal dicsekszik egy csapat elragadtatott katona előtt, hogy meg fog erőszakolni.

Tétováztak. Tudtam, mit gondolnak - hogy ez ostobaság. De a vámpírok imádták a szexet és a vérontást. Szerették a fájdalmat és a hatalmat. Amikor ezeket a dolgokat egyesítették? Annak szinte képtelenek voltak ellenállni.

- Gondoljatok csak bele! - Raihn arca közvetlenül az enyém mellett volt, miközben a testéhez szorított. A szemem sarkából megpillantottam farkasszerű, vad vigyorát. - Mennyivel érdekesebb ez, mint egyszerűen megölni. Nem támadhat másik Hiaj örökös, amíg ő él. És boldogan tenném a kis rabszolgámmá az idők végezetéig, ahogy Vincent is boldog volt, mikor a Rishan királyné az övé lett. - Fejével Vincent teste felé intett. - Talán még fel is támasztom, hogy részt vehessen a lánya esküvőjén.

Es ez volt az - az émelyítő kegyetlenség utolsó cseppje -, ami végül meggyőzte őket. A katonák nevettek. Cairis azonban nem tűnt túl lelkesnek, csak kissé hátrébb lépett. Ketura pedig nem tette el a kardját: látszólag még mindig készen állt arra, hogy felnyársaljon.

De Raihn senkinek nem adott időt a vitatkozásra. A távolba mutatott - az aréna falain belüli és azon túli vérengzésre.

- Menjetek! Vegyétek vissza a királyságotokat! Öt majd én elintézem.

Engedelmeskedtek neki. És Raihn, ahogy ígérte, intézkedett is.

Harcoltam vele. De Raihn ereje valami egészen mássá vált, az enyém pedig kimerült az előbbi kitöréstől. Áthúzott a homokon, figyelmen kívül hagyva gyenge kapálózásomat.

Körülöttünk az egész világ égett. A holdat és a csillagokat elfedte az alvadt vérszínű füst. A Vér Háza és a Rishan harcosai beözönlöttek az arénába, és gyorsan végeztek az ellenálló Hiaj vámpírokkal. A halál hangja visszhangzott az éjszakában.

Ahogy Raihn elrántott, a tekintetem Vincent testén akadt meg, ami alig volt több, mint pép a homokban.

Már nem úgy nézett ki, mint egy király.

- Nagyon sajnálom, Oraya - suttogta Raihn abban a pillanatban, amikor hallótávolságon kívül kerültünk. - Kibaszottul sajnálom.

Sajnálja. A szó felidézte Vincent utolsó bocsánatkérését. A szeretet végső nyilatkozatát. Hányszor vágytam arra, hogy halljam ezeket a szavakat tőle?

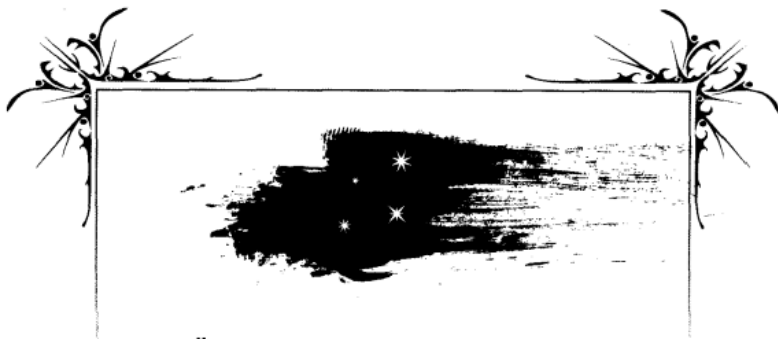
És számított ez egyáltalán a végén?

- Gyűlöllek - förmedtem Raihnre.

Ujjaival végigsimított az arcomon. Apró árnyékfoszlányok követték őket. Sötétség. Alvás. Túl erős ahhoz, hogy harcoljak.

Az utolsó dolog, amit hallottam, Raihn suttogása volt.

- Már megint az az arc.

ÖTVENNEGYPEDIK FEJEZET

HIRTELEN FELRIADTAM. AZ izzadság a bőrömrre tapasztotta a ruhámat.

Ismerem ezt a plafont. Ezüst csillagok kékeszöld üvegen. Felültem. Ennek a helynek az ismerőssége annyira fájt, hogy elakadt a lélegzetem.

A szobám. A helyiség, ahol életem utolsó tizenhat évét töltöttem. Csak néhány hónappal ezelőtt mentem el innen, de más emberként tértem vissza.

A lány, aki itt élt, gyerek volt. Mostanra... már nem is tudom, mivé váltam.

A próba eseményeit pillanattöredékekben tudtam csak felidézni, és minden egyes fordulat egyre mélyebbre és mélyebbre szúrta a karót a szívembe. Kezemet a mellkasomhoz szorítottam, és lecsuktam a szemem.

Láttam Vincent véres arcát.

Láttam, hogyan öli meg Raihn.

Remegve szívtam be a levegőt, mint aki gyanúsán közel áll a zokogáshoz.

De nem! Nem fogok sírni! *Kurvára nem fogok bőgni!*

Kiugrottam az ágyból. A bőrruhám eltűnt. Ahogy a pengéim is. Bő selyemnadrágot és könnyű inget viseltem, mindkettő éjkék volt.

Rendben. Legalább tudok mozogni. Talán találok valamit, amivel harcolhatok, vagy egy ablakot, amit betörhetek. Talán, talán...

Belenéztem a tükörbe, és megdöbbentem.

Sötétség árnyékolta a szemem, ezüstös holdfényűvé tette, akárcsak Vincentét. Az arcom sérült és beesett volt. Valaki meggyógyított, de csupasz karom még mindig tele volt vágások és égési sérülések nyomaival.

És a jegy... a jegy...

Hosszan bámultam, mert az agyam nem tudta feldolgozni a látványt. Azt hittem, valami félreértés történt, valami kavarodás.

De nem. Ez bizony Örökösjegy volt, összetéveszthetetlenül a testemre vésvé. Ugyanúgy a nyakamat díszítette, mint egykor Vincentét. Egy kör a nyakam tövében, a kulcscsontom belső ívénél. Miután hosszasan bámultam, rájöttem, hogy az összes holdfázist egymásra rétegezve ábrázolja. Alatta füstcsíkok bontakoztak ki, mint a rózsát ölelő szirmok, felfelé húzódtak a nyakamon és a vállamon. A füst négy pontba merevedett mindkét oldalon, mint a Hiaj szárnyak karmai.

Sötét volt. A bíbor vonalak ragyogása különösen intenzívnek tűnt. A szívverésem felgyorsulásával együtt lüktetett. A tinta minden egyes sorából halvány vörös füstfoslányok váltak ki.

Összekulcsoltam a kezem. Szorosan, szorosan, *szorosan*, mintha akkor, ha kényszeríteni tudnám, hogy ne remegjen, magamat is nyugalomra tudnám kényszeríteni. Muszáj volt összeszednem magam.

De az elmém csak egy szót tudott alkotni:

Hogyan?

Hogyan lehetséges ez? Ember voltam.

Kattanás, miközben valaki lenyomta a kilincset. Megpördültem.

Amikor az ajtó kinyílt, és Raihn belépett, készen álltam. Rávettem magam.

Nem volt fegyverem. És a mágiám - még ebben az új, felébredt állapotban sem volt hajlandó megjelenni, amikor a dühöm követelte. Talán bedrogoztak, valahogy lecsillapítottak.

Rendben. Ott voltak a fogaim és a körmeim. Úgy támadtam rá, mint egy vadállat.

Talán Raihn számított is rá, mert azonnal szembeszállt velem. Négyyszer is kicsúsztam a szorításából, mire végül puszta nyers erejét használva lefogott, és az ágyra lökött.

Egész súlyával rám nehezedett. Arca centiméterekre volt az enyémtől, az orrunk majdnem összeért.

- Nyugodj meg, Oraya. Nem fogok...

Nyugodjak meg?

Nyugodjak meg?

Összerezcent a saját szavaira.

- Csak... Oraya, én...

Elfordítottam a fejem, és a fogaimat a karjába mélyesztettem, ahogy csak tudtam.

Átkot sziszegett, miközben a vérét az ágytakaróra köptem. Még mindig nem tudtam kiszabadulni. A testének súlya és az, ahogy a másik karja erősen szorította a vállamat, megakadályozott abban, hogy megmozduljak.

- Annyi mindent el kell magyaráznom neked - mondta -, csak hagynod kell. Oraya, *ne állj ellen!*

- Miért? - vágtam vissza. - Hogy könnyebben megerőszakolhass? - Még egy összerándulás.

- Azt mondtam, amit mondanom kellett, hogy megmentsem az életedet - sziszegte.

Hogy megmentse az életem.

Ahogy én is megmentettem az övét.

Őt választottam a saját apám helyett, a saját hatalmam helyett, és most Vincent halott volt, a Hiaj klánt megdöntötték, és a kibaszott Vér Háza itt volt Sivrínajban...

Elbasztam. Annyira, de annyira elbasztam! És ezért ki akartam kaparni Raihn szemét. Anyám, mindennél jobban akartam.

De válaszokra még nagyobb szükségem volt.

Összeszorítottam a fogam. Leengedtem az állam. Raihn óvatosan nézett rám.

- Ha elengedlek - mondta -, meg fogsz támadni?

Őszintén nem tudtam rávenni magam, hogy megígérjem: nem fogom.

- Megpróbállak nem megtámadni.

- Gondoskodtam róla, hogy minden egyes dolgot, amit fegyverként lehet használni, eltávolítsanak ebből a szobából.

- Biztos vagyok benne, hogy kihagytál valamit.

A szája sarkában megülő mosoly inkább szomorúnak tűnt, mint vidámnak.

- Örülök, hogy még mindig itt vagy, hercegnő.

Elengedett.

Felpattantam, és minél messzebbre hátráltam tőle. Észrevettem, hogy figyel, ahogyan nő köztünk a távolság. Azon tűnődtem, vajon ugyanazt gondolja-e, mint én - hogy régen *így* mozogtam minden alkalommal, amikor együtt voltunk *egy* szobában.

Kíváncsi voltam, csak beképezem-e magamnak, de kissé szomorúnak tűnt.

Hazudnék, ha azt mondanám, hogy én nem éreztem ilyesmit. Mert megbízta Raihnben. Ez az férfi... azt sem tudtam, ki ő.

Rám nézett. A nyakamra tévedt a tekintete.

- Hogyan? - kérdezte halkán.

Szinte szégyenletesnek tűnt azt mondani, hogy nem tudom. Nem akartam hangosan beismerni, milyen keveset tudok arról a két férfiről, akik olyan közel kerültek hozzám.

- Először te! - mondtam.

- Soha nem hazudtam neked.

Olyan gyorsan beszélt, mintha napok óta várt volna, hogy ezt mondja nekem.

Micsoda kibaszott vice!

- Mit jelent ez egyáltalán? - gúnyolódtam. - Hogy olyan kibaszott gondosan választottad meg az igazságaidat? Hogy minden szót azért választottál, hogy megvédd azokat a dolgokat, amiket nem mondasz el nekem?

Felemelte a tenyerét, mintha azt mondaná: *igazad van*.

- Én sem voltam kész szembenézni ezzel. Bízz bennem!

- Mondj olyan szavakat, amelyek valóban jelentenek valamit - csattantam fel.

- Minden, amit mondtam, igaz volt - mondta. - Csak... nem mondtam el mindent.

- Mit akar ez...

- A férfi, aki átváltoztatott, Neculai Vasarus volt. Neculai király.

Becsuktam a szám.

A Rishan király. A király, akit Vincent megölt, és akinek a trónját elfoglalta.

- Elárultam őt - dünnyögte Raihn. - Azon a napon, amikor Vincent megnyerte a Kejarit. Elintéztem, hogy Vincent megszerezze az erődök kulcsait. Mindent átadtam neki, hogy elpusztítsa az egész kibaszott királyságot az ártatlanok biztonságaért cserébe. Soha nem találkozott velem személyesen. Sosem tudta meg a nevem. Sosem látott. De tudtam, hogy már minden szétesőben van. Csak arra gondoltam... talán önthetnék egy kis olajat a tűzre. Gyorsítani akartam a tüzet, és megakadályozni, hogy mindannyiunkat magával rántson. Annyira utáltam az egészet!

Nem voltam képes megszólalni.

- De tudnom kellett volna - folytatta. - Elhúztam a picsába, mielőtt Neculai rájöhetett volna, mit tettem, mert azt hittem, hogy gondoskodtam azok biztonságáról, akiknek szükségük volt rá. Próbáltam rávenni Nessanynt, hogy jöjjön velem. De nem sikerült. Így hátrahagytam. Mindenkit magam mögött hagytam. Bízva Vincent szavában. - Arca keménnyé, gyűlölködővé vált. - Tudjuk, mi lett ebből.

Megerőszakolom, ahogy megerőszakolta a királynénkat, mondta Raihn.

Epe emelkedett a torkomban. Vincent nem volt szent. De biztosan nem tett volna ilyet, nem lett volna képes...

- Ő tényleg...

Úgy tűnt, Raihn pontosan tudja, mire gondolok.

- Nem tudom. Csak azt tudom, hogy Nessanynt az utolsók között halt meg. Hányini akartam.

Valami csoda folytán mégsem tettem. Rezzenéstelen arccal álltam.

- Messze jártam már, mire ezt megláttam - érintette meg a hátán a jegyét. - Soha nem jutott eszembe, hogy megtörténhet. Természetesen nem voltam Neculai vérrokona. Születés szerint nyilván nem. Csak Átváltozott voltam. Azt hittem, örökös csak az lehet, aki annak születik, és én megelégedtem azzal, hogy hagyom, hogy az egész fattyú nemzedék kihaljon. De született örökös hiányában nyilvánvalóan számít egy Átváltozott is. - A szája fanyar, undorodó mosolyra húzódott. - Milyen kibaszottul költői! A király egész hatalmát pontosan annak az Átváltozott senkinek adja át, akit korábban rabszolgasorba taszított.

Hideg futkározott a hátamon.

- Egyáltalán nem akartam részt venni ebben. Az első dolog, amit tettem, hogy megpróbáltam megszabadulni a jegytől. Majdnem sikerült belepusztulnom, amikor felgyújtottam magam. Nem akartam itt uralkodni. És természetesen nem akartam elfogadni a címét sem. - Körülnézett, fintorgott. Azon tűnődtem, vajon ennek a szobának egy másik, kétszáz évvel ezelőtti változatát látja-e. - Nem is akartam visszatérni ebbe a kastélyba. Túl sok rossz emléket őrzök róla. Szóval Vincent elzárta a Rishan vonal hatalmát, ő uralkodott, én pedig elfutottam. - Újra rám nézett. - *Amíg...*

Amíg rá nem talált a büntudat mindazok miatt, akiket Nessany'n meg akart védeni. Mische, és a vágy, hogy használja az erejét, hogy valami jobbat építsen.

Ez az egész vérontás egy kibaszott tündérmese miatt történt.

- Tehát a Kejari neked olyan volt, mint Vincentnek - mondtam. - Út a korona megszerzéséhez.

Raihn, becsületére legyen mondva, nem tagadta.

- Így van.

- És én? - nyögtem fel. - Én is az voltam? - Úgy nézett ki, mintha megütöttem volna.

- Nem, Oraya. Nem.

- Nem hiszek neked.

- Mit akarsz, mit mondjak? Hogy nem a Vincenttel való kapcsolatod miatt választottalak szövetségesnek? Pedig azért tettem. És minden más is igaz volt, amit mondtam. Azt hittem, könnyű lesz téged megölni utána. Hogy kikémelek, aztán a Félhold próbája után megszabadulok tőled, és minden egyszerű lesz. Mintha nem kellett volna tudnom attól a perctől kezdve, hogy leszúrtál, hogy veled semmi sem lesz egyszerű!

Olyan hangot adott ki, amiben volt egy árnyalatnyi nevetés.

- Talán ezért is választottalak téged. Mert rögtön megkedveltelek, hercegnő. Kíváncsi voltam rád. Magamra emlékeztetél. Annyira más voltál! Néhány száz év után mindenki ugyanolyannak tűnik. De te nem. Attól az első estétől kezdve. Szóval nem, ennek egyik része sem volt hazugság, Oraya. Hidd el, egyszerűbb lenne, ha az lett volna.

Nagyon fájt a mellkasom.

Azt akartam, hogy hazudjon. Könnyű lenne, ha hazudna. Könnyű lenne gyűlölni, ha a barátságunk, a... kapcsolatunk csak tettetés lett volna.

De tudtam, hogy nem volt az, még mielőtt megkérdeztem volna. Minden valódi volt.

- Aliért van annyi Vér Háza harcos a falaink között? - kérdeztem.

Raihn nem akart válaszolni erre a kérdésre. Már tudtam, hogy néz ki, amikor szégyelli, amit mondani akar.

- Egy háború megnyeréséhez katonákra van szükség - mondta. - Örökös ide vagy oda. A Hiaj soha nem bukott volna el harc nélkül, még akkor sem, ha megölöm Vincentét. És ezt ő is tudta. Az elmúlt évszázadok során gondosan csökkentette a Rishanok számát. Ahhoz, hogy képes legyek erre, harcosokra volt szükségem. Sokra. Septimus tudta ezt.

A tenyerem hideg volt és izzadt.

- Ellenálltam - mondta. - Fogalmam sincs, hogyan tudta meg, ki vagyok. Nem tudom, honnan tudta, mit tervezek. Szétszedtem a saját belső körömet, hogy megtaláljam a forrást. Ragaszkodott hozzá, hogy a Vér Háza segítsen. Csak egy szívesség, mondta, és a Vér Házának teljes ereje az enyém. Mondtam neki, hogy bassza meg magát. Azt hittem, ennyi elég lesz. De aztán...

Aztán megtörtént a Holdpalota elleni merénylet. Septimus szépen rákente a Rishanokra. Teljes engedélyt adva ezzel Vincentnek, hogy válogatás nélkül gyilkolni kezdje őket.

- A támadások.

Raihn bólintott.

- Amint Vincentet rászabadították a Rishanokra, vége volt. Korábban nehéz lett volna, de talán, talán, lehetséges. Azután? Nem volt rá mód.

- Septimus vajon...

- Besározta a Rishanokat? - Az arca megkeményedett. - Nem tudom bizonyítani. De azt hiszem, a rohadék létrehozott egy problémát, amire ő volt az egyetlen megoldás. Minden más módot kipróbáltam. Mindent. És még akkor is nem mondtam neki, amikor már minden más lehetőség kimerült. Amíg...

Egyszerre minden összeállt.

Az utolsó próba. Amikor Angelika rám támadt. *Csakis* rám. Ahogy Raihn elnézett mellettem, egészen a lelátóig.

Az a kis fejbólintás.

- Te kibaszott idióta! - nyögtem fel. Raihn közelebb lépett, én meg hagytam.

- Készen álltam arra, hogy mindent elengedjek érted - mormolta. - Tisztában *vagy* ezzel, Oraya? Készen álltam rá, hogy veszni hagyjam a királyságom. Hagynod kellett volna, hogy halott maradjak.

Mert ha ő eltűnt volna, nem lett volna senki, aki tiszteletben tartotta volna a Vérszülöttekkel kötött alkut.

Halálos alkut kötött, hogy megmentsen engem, tudván, hogy nem fogja betartani. Ezt nem képzeltem volna. Meghúzta a csuklómát. Segített a késemnek, hogy a szívébe fúródjon.

Amíg vissza nem hoztam.

Még egy lépést tett. És megint hagytam.

- Ez - mondtam rekedten - a leghülyébb terv, amit valaha hallottam.

Ismét humortalan mosoly ült ki az ajkára.

- Talán - ismerte el. - Kétségbeesett teremtmények kétségbeesett dolgokat tesznek. És én hittem benned, Oraya. Azt hittem, ha nyersz, a magad módján ragadod meg a hatalmat. Úgy gondoltam, hogy te is ugyanarra használnád, amire én, és valószínűleg még jobban is csinálnád. És még csak nem is kell eladnod a saját napátkozta királyságodat ezeknek az állatoknak, hogy ezt megtehesd. - Mosolya eltorzult, fintorrá vált. - Tényleg hülye terv volt?

Igen. Túlságosan bízott bennem. Pedig csak *egy* senki ember voltam.

Ember.

Ez a szó felborította a világomat. Ujjaim önkéntelenül a nyakamhoz vándoroltak.

Raihn szeme követte őket.

- Tudtad?

Eddig a pontig jól ismertem. Szinte megnyugtató volt, hogy hallottam a kérdésben az árulásra utaló célzást. Árulás! Csodás. Mintha Én csaptam volna be *őt*.

- Hiba lehet. Nem tudom, hogyan... én csak... - Megráztam a fejem. - Én csak... ember vagyok.

Ahogy a szavak elhagyták az ajkaimat, hallottam a visszhangját annak, ahogy Vincenthez vágtam őket. *Ember vagyok!*

Soha nem te leszel az, mondta nekem annyiszor. *Te nem olyan vagy, mint ok.*

Most ez a mondat új jelentéssel bírt.

- Te érezted az illatom. - Fulladoztam ezektől a szavaktól. - Megízleltél. Tudnod kellett, nem? Ha nem lennék...

- Talán. - A ránc elmélyült Raihn szemöldöke között. - De talán... talán *fél* ember. Az ízed... más volt. Csak azt hittem, hogy azért, mert... nos...

Bármilyen más körülmények között talán élveztem volna, hogy ennyire nem találja a szavakat.

Aztán döntött.

- ...amiért úgy érzek irántad, ahogy.

Az isten szerelmére!

Megszédültem. Nem akartam leülni, de hirtelen éreztem, hogy az ablakpárkánynak dőlök.

Fél ember.

Akkor én lennék Vincent biológiai lánya.

Nem. Ez lehetetlen. Csak... nincs semmi értelme.

- Nem lehet - nyögtem. - Úgy talált rám. Egyszerűen csak.

Raihn csendesen kérdezte:

- Miért volt ott aznap este?

- Mert lázadás volt, és ő...

- De miért ment el *abba* a házba?

Fájt a fejem. Fájt a szívem.

- Nem tudom. Csak... csak...

A szerencse.

A sors.

Nem vettem észre, hogy mennyire támaszkodtam erre. A sors hozott Vincent ölelésébe. Ez volt az én áldásom, mert Nyaxia akarata mentett meg

engem azon az éjszakán. És az átkom, mert egy ilyen törékeny szál választott el engem annyi tragikusabb jövőtől.

Nem is vettem észre, hogy ez a szó milyen súlyosan nehezedett a múltamra, és ahogyan most ránéztem, hirtelen el is tűnt. Hirtelen a sorsot felváltották a titkok, a suttogások és a kérdések, amelyekre valószínűleg soha nem kapok választ. Mert Vincent, az apám - az apám lélekben és vér szerint is - immár halott volt.

- Mit mondott neked? - kérdezte Raihn. - Amikor... meghalt.

Ez volt az a fajta kérdés, amelyet akkor tettek fel, amikor már tudták a választ. Már tudtam, mit jelent.

El akartam mondani, ezt mondta Vincent.

Kérdezd meg magadtól, miért fél tőled, rivallt rám Raihn a próba előtt.

A halhatatlanok világában nincs semmi veszélyesebb, mint egy örökös.

Rosszul éreztem magam.

Nem értettem. Semmit sem értettem. Ha Vincent lánya voltam, és ő tudta, ki vagyok, miért tartott meg egyáltalán?

Miért nem ölt meg?

Raihn ismét közelebb lépett:

- Lélegezz, Oraya! - suttogta. És csak akkor jöttem rá, hogy olyan hevesen remegek, hogy majdnem leesem az ablakpárkányról.

- Meg fogjuk találni a válaszokat - mondta. - Túlesünk az esküvőn és...

Esküvő. Ó, Anyám!

- Nem megyek hozzád - szögeztem le.

- De, megteszed.

- Baszd meg. *Nem teszem meg!*

Egy izom rándult meg az arcán.

- Ez az egyetlen módja annak, hogy életben tartsalak. Ha nem vagy a feleségem, akkor az ellenségem vagy. És nem tudom mivel igazolni, hogy elengedtelek.

- Milyen kibaszott képmutató vagy - vicsorogtam. - Te, aki annyira kibaszottul *felháborodott* Vincent kötődésén!

Raihn meghátrált. Tudta, hogy igazam van.

Elfordítottam a fejem, kinéztem az ablakon. Nagyon jól ismertem ezt a kilátást. Ebből az ablakból követtem egy ősi város fejlődését minden este, minden reggel.

Most olyan királyság volt, amely a halál torkában jajgatott. Az éjszakai égboltot betöltötte a vörös és fehér - Lidércfény. Kis fénycsíkok vonultak végig a távoli utcákon. Vérszülött katonák, akik betörték az otthonokba. Tudtam, hogy ha a fülemet az üveghez nyomom, hallani fogom az alattunk lévő sikolyait.

- Jó, hogy megszabadítottál minket attól a zsarnoktól - fröcsögtem.

- Most minden sokkal *békésebbnek* tűnik, nem? Raihn két lépéssel lezárta a köztünk lévő szakadékot. Kezét az üveghez szorította, ahogy fölém hajolt, egyik tenyerével megérintette az arcom, és nem tudtam eldönteni, hogy vigasztalás vagy fenyegetés.

- Gondolj bele! A hatalom rohadt dolog. Ezt te is jól

tudod. Nekünk is vannak fogaink. Itt az ideje, hogy használjuk őket. Darabokra tépjük a világokat, amik leigáztak minket, és a hamvakból valami újat építünk. Nincs senki, akivel szívesebben csinálnám ezt, mint veled, Oraya. Senki. - A hangja könnyörgővé vált. A tekintete a számra vándorolt, mielőtt visszatért volna a szememhez. - Most kimegyek, és amikor visszajövök egy papnővel, *hozzám jössz Feleségül. Megteszed, mert nem* vagyok képes megölni téged. Megpróbáltam. Nem vagyok rá képes. A világ nélküled sötét, nyomasztó hely lenne. És már így is elég fájdalmat okoztam anélkül, hogy elkövetném ezt a kibaszott igazságtalanságot is. Hadd mentselek meg!

Most rajtam volt a sor, hogy tudjam, mennyire igaza van - hogy minden szavát komolyan gondolta -, és utáljam ezért.

A harag megkönnyítette a dolgokat, A szerelem mindent bonyolulttá tett, - Így könyörögsz, hogy mentsem meg magam? És mi van, ha visszautasítom, ahogy egykor az a másik asszony? Abban a pillanatban arra gondoltam, hogy tényleg megteszem. Talán inkább meghalok, akárcsak Nessany, csak azért, mert ő azt akarja, hogy éljek. Pusztá rosszindulatból. - Nem tennél ilyet. - Az orra centikre volt az enyémtől.

Szavai felmelegítették a számát. Halkan és lágyan.

- Honnan tudod?

- Mert okosabb vagy nála. Több van a fejedben, mint egy puszta álom. Te valódi *vízióval* rendelkezel.

A csodálat a hangjában fájt, mert tudtam, hogy valódi.

A szemem felemelkedett, hogy találkozzon az övével. Magamba szívtam azokat a lenyűgöző színfoltokat. Az összes darabját, ami nem illett egymáshoz.

Egy pillanatig azt hittem, hogy talán megcsókol. Még rosszabb, azt hittem, hogy visszacsókolom.

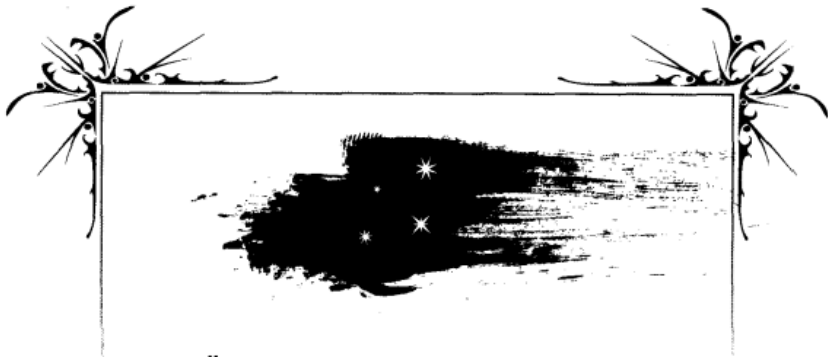
Ehelyett ajka a homlokomra simult. Alig érintett.

Aztán felegyenesedett.

- Hozom a papnőt. Minden perc halasztás veszélyt jelent.

- Várj...!

Mielőtt tiltakozhattam volna, elment.

ÖTVENÖTÖDIK FEJEZET

AZ ESKÜVŐI SZERTARTÁSRA A SZOBÁMBAN KERÜLT SOR. A papnő a kisebb rangú Ministaerek egyike volt: azon idióták közé tartozott, akik a fél életüket a templom kőfalának bámulásával töltötték. Szemlesütve mormolta az ősi nyelven megfogalmazott szent szöveget.

Ott álltam, és arra gondoltam, hogy menekülőre fogom. Fontolóra vettem, hogy rátámadok a nőre. Fontolóra vettem Raihn megtámadását is. Arra gondoltam, kitöröm az ablakot, és kivetem magam rajta.

De nem tettem egyiket sem.

Megremegtem, amikor a papnő megfogta a kezem. Az érintése hűvös és természetellenesen csúszós volt. A másikba Raihnét fogta, majd mindkettőt megfordította úgy, hogy a tenyerünk a plafon felé nézzen.

Elsuttogott egy varázsigét, majd ujjhegyével végigsimított a bőrömön.

A fájdalomtól összerезzenve átkozódni kezdtem. Bíbor folyó nyílt a tenyeremen.

Raihn meg sem rezdült, mikor a nő ugyanezt tette vele is. - A fogadalmatok - mondta egyszerűen a papnő. Mintha tudnunk kellene, hogy ez mit jelent.

Még soha nem láttam esküvőt. Soha nem engedtek be ilyen összejövetelekre. Gyakran torkollottak züllött és féktelen tivornyázással, és Vincent mindig azt mondta...

Vincent.

Az, hogy véletlenül eszembe jutott a neve, kiszorította a levegőt a tüdőmből. Elviselhetetlen fájdalom hasított belém.

Raihn érintése meleg és durva volt. Minden tekintetben a papnő ellentéte - minden vámpír ellentéte.

Talán tudta, hogy nem tudom, mit mondjak. Felemelte a tenyeremet. Megfeszültem, amikor a szájához közelítette. Nyelve lassan mozgott a seb felett. Nem számítottam erre a gyengédségre. Puha és óvatos volt. Bocsánatkérés és ígéret.

Leengedte a kezem. Lenyelte a véretem. Máshová akartam nézni. Nem voltam rá képes.

- Oraya az Éj szülöttek Házából - mormolta. - Neked adom a testem. Neked adom a vérem. Neked adom a lelkem. Neked adom a szívem. Ettől az éjszakától az éjszakák végéig. Hajnaltól naplementéig. A te lelked az én lelkem. A te szíved az én szívem. A te fájdalmad az én fájdalmam is. Hozzád kötöm magam.

Azt akartam, hogy az egész hazugság legyen. De nem volt hazugság.

Ebben a pillanatban felismertem, félreérthetetlen tisztasággal, hogy Raihn szerelmes belém.

Felajánlotta a kezét. Vörös-fekete folyadék gyűlt össze a tenyerében, beszivárgott sokat tapasztalt életének vonalaiba és hegeibe. A szám kiszáradt, ahogy az ajkamhoz emeltem. Gondoltam, kihányom, ha egyszer a hasamba kerül.

De nem: íze a legcsodálatosabb dolognak bizonyult, amit valaha tapasztaltam. Vére meleg és sima volt a nyelvemen, édes, fémés és mély, mint maga az éjszaka.

Olyan íze volt, mint az égnek. Olyan, mint a zuhanásnak.

Leengedtem a kezét. Az ujjaim remegtek a bőrén.

- Raihn Ashraj.

Anyám, mintha nem is a saját hangomat hallanám!

- Neked adom a testem. Neked adom a vérem. Neked adom... neked adom a lelkem. Neked adom...

A szívem.

Nem tudtam kimondani a szavakat.

A szívem.

Gyenge, emberi szívem. Sebhelyes, törött és vérző. Az egyetlen dolog, amivel kapcsolatban mindig is azt tanították, hogy a védelme mindennél fontosabb. Most azonban bármi is küszködött a bordáim mögött, messze az Örökös- jegy alatt, amit halott apám hagyott rajtam, minden volt, csak nem védett. Széttépték és felnyitották.

Hogy gondolhattam valaha, hogy Vincent vámpírszívet adott nekem? Emberi szívem volt.

- Az én...

Nem tudtam kimondani.

- Végig kell mondanod a fogadalmadat, úrnőm - mondta a papnő. Próbáltam kipislogni a könnyeket a szememből, és megráztam a fejem.

- Nem.

- De, úrnőm...

- Ennyi elég - förmedt rá Raihn.

- De...

- Azt mondtam, hogy elég. Nem kell befejeznie.

Most végre megengedtem magamnak, hogy felnézzek rá.

Utáltam, hogy a tekintetében azt láttam, hogy fontos vagyok neki. Hüvelykujjával végigsimított a kézfejem. Hallottam a hangját abban a gesztusban: *biztonságban vagy*.

De nem voltam biztonságban. Még ha *egy* pillanatra úgy is éreztem magam. *Főleg azért*, mert úgy éreztem.

A papnő végigvezetett a többi fogadalmamon. Mire befejezte, az Éjszülöttek királyának felesége voltam. Elvesztettem az autonómiámat, a nevemet, a véretem. Elvesztettem a hazámat.

De legalább megtartottam a szívemet.

Raihn csak rövid ideig maradt a papnő távozása után. Az ablakhoz mentem, és a Sivrinaj on túli vérengzést bámultam. Nem akartam a férjemre ránézni.

Túl sokat éreztem, és a tekintetét éreztem a legerősebbnek.

- Ha arra vársz, hogy a nászi ágyunkba hívjalak - mondtam hosszú másodpercek elteltével -, nem fog megtörténni.

A hangom nem volt olyan könnyörtelen, mint szerettem volna.

A „nász” szó arra emlékeztetett, milyen érzés a száját a tenyeremen érezni. Az „ágy” pedig arra, hogy milyen érzés, ha a testemet csókolja. Mindkettő egyformán zavarba hozott.

Nem szólt semmit. A csendben azon tűnődtem, vajon ő is ezeket a dolgokat érezte-e.

Végül a vállam felett visszanéztem rá. A szoba közepén állt, két keze lazán lógott, úgy nézett, mintha túl sok mondanivalója lenne, és nem lenne elég szava hozzájuk.

A férjem.

Anyám, mit tettem?

Ajkai szétváltak. Nem akartam hallani. Nem voltam rá képes.

- Szeretnék egyedül maradni - mondtam, mielőtt megszólalhatott volna.

Ajkai bezárultak. Végtelen hosszúnak tűnő pillanatig bámult rám - azért tűnt olyan hosszú időnek, mert minden egyes gyötrelmes másodpercben igyekeztem összeszedni magam, hogy ne láthassa, ahogy megtörök.

Végül leszegte a fejét. Hátat fordítottam neki, leültem az ágyra, és hallgattam a lépteit. Bezárta maga mögött az ajtót.

HAJNALBAN CSÖRÖMPÖLÉST hallottam az ablak felől. Feküdtem az ágyon, bámultam a plafont, nagyon keményen próbáltam semmit sem érezni.

Azt hittem, hallucinálok, amikor felkeltem, és megláttam, hogy valaki van az ablak túloldalán.

Közelebb léptem, és az arc, amely visszanézett rám - tökéletes, formás, veszélyes -, nem a tükörképem volt.

Jasmine kopogtatott ismét, még sürgetőbbben. Soha nem gondoltam volna, hogy egyszer ennyire örülni fogok, ha látom.

Megpróbáltam kinyitni az ablakot. Természetesen zárva volt, de amikor elfordítottam a kilincset, széttört a kezemben, és egy elpattant retesz átrepülte a fél szobát. Vajon a korábbinál erősebb lettem? Talán az újonnan felfedezett vámpírvérem miatt? Vagy csak az elfojtott düh miatt?

Kinyitottam az ablakot. Jesmine a várfal köveibe kapaszkodott. Hamvas haja befonva, néhány elszabadult hajsza az arca körül lobogott. Véres volt, és zúzódások borították, arcán vágott seb húzódott végig. Úgy nézett ki, mintha napok óta nem aludt volna.

De persze még így is lenyűgözően festett.

- Gyere be - mondtam, és csak miután a szavak elhagyták a szám, jöttem rá, hogy talán nem is feltétlenül akarom, hogy bejöjjön. Lehetetlen volt megmondani, ki ellenség és ki szövetséges.

Tekintete az ablakkeret fölé irányult.

- Van itt egy mágikus akadály - mondta. - Ma nincs kedvem széttrancsírozni magam.

Mint a Holdpalotában. Igaza volt - ha hunyorítottam, láttam is a halvány kék-fehér fényt az ablakon. Különbözően túl könnyű lett volna.

- Nem maradhatok - mondta. - De nem mehettem el anélkül, hogy először ne néztelek volna meg. - Alaposan végigmért. - Szarul nézel ki.

Szarul is éreztem magam.

- Köszönöm.

- Hogy vagy? Jól érzed magad?

Pislogtam. Furcsa volt. Úgy tette fel a kérdést, mintha valóban számítana neki.

Nem. Nem, nem éreztem jól magam. De mégis igennel feleltem.

A tekintete ellágyult.

- Elment.

Nyeltem egyet. Bólintottam.

Jesmine lehajtotta a fejét. Ószinte bánat siklott át a hibátlan arcon.

- Az Anya vezesse haza!

Az Anya volt az, aki mindannyiunkat ilyen szar helyzetbe sodort. Nem voltam biztos benne, hogy készen állok-e bármit is kérni tőle.

- Nincs sok időm, úgyhogy bocsánat a nyersségemért - folytatta Jesmine. - Várnak rám a falakon túl.

- Ki vár?

- A hadsereg. - Ezt úgy mondta, mintha nem értené, ki másra gondolhatnék. És... ki másra, valóban? Ő irányította a háborút. Átkozottul jó volt benne.

- Már amennyien megmaradtunk. A Vér született gazemberek... - sziszegett a fogain keresztül. - Hatékony gyilkosok. Nem számítottunk rájuk.

- Hányán vagytok?

Rájöttem, hogy hibát követtem el. Gyászoló lányként gondolkoztam. Fogolyként. Nem úgy, mint egy vezető.

Azt sem tudtam, mi történik a falakon túl.

- Még nem tudom - mondta. - Ki kell értékelnem a helyzetet. De nem állunk túl jól, felség.

Felség.

Fizikailag összerázkódtam erre a szóra. Jesmine észrevette. A szeme összeszűkül.

- Hadd tisztázzak egy dolgot. Királyomként és vezéremként tiszteltem Vincentet. De nem neki tartozom hűséggel. Hanem a Hiaj Klánnak. Halálom napjáig. - Ujjával rám bökött, a mellkasomra. - Nem tudom, hogy érdemelted ezt ki. Engem is meglep, hogy így történt. De nem az én dolgom ezt megkérdőjelezni. Te vagy a Hiaj örökös. Vagyis te vagy a királynőm. Ez azt jelenti, hogy a hűségem a tiéd.

Talán rosszul ítélt meg Jesmine-t. Soha nem bíztam benne. Nem voltam biztos abban, mit árul el rólam, hogy most viszont belé vetem a bizalmam.

Nem tudtam, mit mondjak. Nem tűnt helyénvalónak megköszönni sem.

Ezért hálás voltam, amikor újra szemügyre vett, és más témára tért át.

- Megtette? Feleségül vett?

- Igen.

Sziszegett.

- A királynőnk hozzáment egy Átváltozott Rishan rabszolgához. Vincent... - megrázta a fejét.

- Inkább ez, mint a halál - mondtam.

Vállat vont, mintha ez a része nem jelentene valami nagy vigaszt.

- Mondtam, hogy csak a bajt hozza rád. Csinos baj. De baj.

Jogod, gondoltam, vonakodva.

- Mi a terved? - kérdeztem.

- Mit parancsolsz?

Egyáltalán nem voltam felkészülve arra, hogy parancsokat adjak.

Próbáltam úgy beszélni, ahogy Vincent tette volna.

- Szeretném hallani a javaslataidat.

- Harcosokat veszítünk, méghezzá gyorsan. Túlerőben vannak. Újra kell szerveződnünk. - Benézett a szobába. - Ha akarod, felség, küldhetek harcosokat...

- Nem!

Az utolsó dolog, amire szükségem volt, hogy Hiaj katonákat kapjanak el, amikor megpróbálnak megmenteni. Hogy megkínózzák, megöljék őket. Ki tudja, még mi mindent műveljenek velük.

Vezetőként kellett gondolkodnom.

- Nem akarok több vérontást, mint amennyi eddig volt - mondtam. - Addig nem, amíg nem tudjuk, mivel állunk szemben. Vonuljatok vissza!

Jesmine ajka meggörbült.

- Szóval hagyjuk, hogy az övé legyen. Hogy átvegye az Éj Házát.

Építhetnének valami jobbat, suttogta nekem Raihn. De ez nem tűnt jobbnak.

- És hagyjuk, hogy a Vérszülöttek...

- Tudom - vágtam a szavába. - Tudom.

Raihnnek átadni ezt az országot *egy* dolog. De hogy Septimusnak szolgáltatjuk ki, az már egészen más tésza.

Ez az ország gyűlölt engem. Bizonyos értelemben én is utáltam. De akkor is az otthonom.

- Időre van szükségem - mondtam. - Időre, hogy tanuljak. Időre, hogy információt gyűjtsék. Addig vigyázz magadra!

- És te?

- Nem fog bántani.

Jesmine hideg pillantást vetett rám.

- Ez a házasság azért jött létre, hogy őt védje. Nem téged. Az ajtód kívülről van bezárva. Az ablakodat varázslat védi.

- Nem fog bántani - mondtam újra, mert nem tudtam, hogyan magyarázzam el neki, mennyire biztos vagyok ebben.

- Ez az egész sokkal többről szól, mint róla - mondta. - Ha őszintén szólhatok, felség... te nem fogoly vagy. Hanem királynő. Én korábban már megtörtem a törhetlent.

Széthajtotta az ingét, és egy sebhelyre mutatott.

- Egy olyan emberhez voltam láncolva, aki egyszer irányítani akart. Majdnem az életemet adtam azért, hogy megtörjem ezt a köteléket. De most szabad vagyok. Téged is kiszabadíthatnálak.

Igen. Alábecsültem Jesmine-t.

És talán ezért voltam most őszintébb vele, mint valaha is akartam lenni.

- Nem áll szándékomban senkit olyan háborúba vezetni, amit nem nyerhetünk meg. Nem áll szándékomban harcolni csak a harc kedvéért. És talán ott a Jegy a bőrömnön, de nem tudom, mit jelent. A világ embernek ismer. A Hiaj nép is embernek ismer.

Én magam is csak embernek ismerem magam.

- Ha harcolni akarsz ezért a népért, mi készen állunk - mondta. - Nem fogok úgy tenni, mintha könnyű lenne. Nem teszek úgy, mintha egyesek, talán sokan, ne akarnák megkérdőjelezni az uralmadat. - Ajka mosolyra húzódott. - De Raihn Ashrajt sem akarják követni az emberei. A királyuk rabszolgája volt. Átváltozott. Évszázadokra elhagyta a klánját. Gondolod, hogy az emberei nem emlékeznek ezekre a dolgokra? Nem szívesen térdepelnek előtte, hiszen úgy érzik, fordítva kellene lennie.

Mindennek ellenére fájt a szívem, ha arra gondoltam, hogy így látják Raihnt.

- Arra várnak, hogy letaszíthassák a trónról - folytatta. - Ha nem a Vér Háza dőf kést a hátába először, mindannyian baszhatjuk, mielőtt még a saját emberei ellene fordulhatnának.

A távolban csattanás hallatszott, a távolban húzódó keleti falakról füst gomolygott. Jesmine felkapta a fejét a hangra.

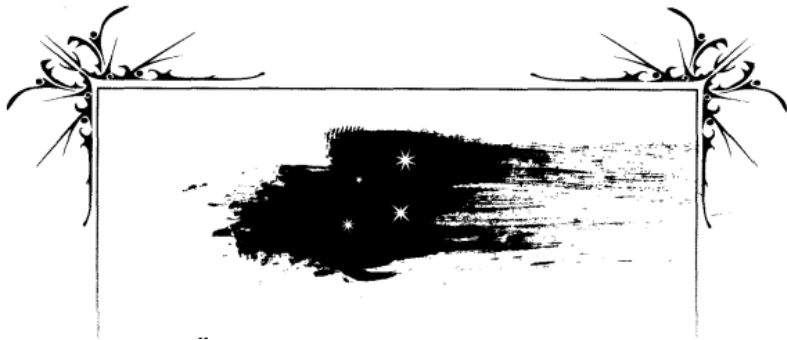
- Menj! - mondtam. - Egyelőre megleszek.

- Megtalálhatsz, ha szükséged lenne rám - felelte sietve. - Ne bízz abban, hogy megvéd, Felség. Neki is megvannak a saját gyengeségei, és őt is több

oldalról fenyegetik. Neked is vannak fogaid. Élesebbek is, mint az övéi. Csak mondd meg, mikor harapjunk, és harcolunk érted. Egyedül érted.

Újabb durranás. Újabb fényvillanás a távolban.

Jesmine nem hagyott időt arra, hogy bármi mást mondjak neki, mielőtt eltűnt az éjszakában. Olyan könnyedséggel mászta meg a várfalat, mint akinek évszázados tapasztalata van abban, hogy hatalmasságok zárt ablakain surranjon át.

ÖTVENHATODIK FEJEZET

MÁSNAP ALKONYAIKOR A TRÓNTEREMBE KÍSÉRTEK. Négyszer kattant az ajtó, mielőtt kinyílt volna. Raihn állt ott, Cairisszal az oldalán.

- Négy zár? - mondtam, ahogy sétáltunk a folyosón. Cairis messze lemaradt. Kíváncsi voltam, arra kell-e számítanom mostantól, hogy mindig a közelünkben lesz. - Milyen hízelgő.

- Tudom, hogy hiba lenne alábecsülnöm téged.

- Hová megyünk?

Furcsán nézett rám, mintha a válasz nyilvánvaló lenne.

- Dolgozni, természetesen.

- Miért? Nem a foglyod vagyok?

Egy másik furcsa pillantás, ezt nem tudtam megfejteni. - Nem a foglyom vagy - felelte -, hanem a királynőm. Ebben a palotában nőttem fel. Minden zugot ismertem. Minden egyes titkos folyosón átosontam a nap világos óráiban, amikor senki sem zavarhatott meg. De most minden más volt. Új arcokat láttam a teremben. A falakról leszaggatták a festményeket. Apám arca szétroncsolódott és szétesett, akárcsak a valóságban.

Raihn a trónterembe vezetett. Rengetegen voltak ott. Csak Rishanok. Mindannyian undorral néztek rám. Tudtam, milyen érzés beszélni egy terembe, és tudni, hogy ott mindenki meg akar ölni. Ilyen zsákmánynak lenni a ragadozók világában.

De ez más volt.

Ezek nem azért akartak megölni, mert gyenge voltam, hanem éppen a hatalmam miatt.

Raihn kimentette magát, hogy beszéljen Keturával, aki óvatos pillantást vetett rám, amikor hátat fordított nekem. Végigsétáltam ezen az ismerős-ismeretlen termen. Addig mentem, amíg el nem értem a dupla ajtókat, amelyek a bálterembe vezettek.

Az összes festmény - Hiaj legenda és királyi festmény - megsemmisült, darabokra tört a márványpadló felett.

Csak *egy* maradt meg: az a kis festmény, amelyet mindig is csodáltam: a Rishan férfi, aki zuhan, és olyan megmentő után nyúl, aki cserben hagyja.

- Nagyon örülök, hogy ismét lehetőségünk van együttműködni.

A szőrszálak felálltak a tarkómon. A dohányfüst illata áradt felém. Megfordultam, és láttam, hogy Septimus a szemközti ajtókeretnek támaszkodik.

Ma nem volt kedvem játszadozni.

- Együttműködni? - kérdeztem. - Milyen udvarias módja annak, hogy *egy* királyság lemészárlásáról beszéljünk.

- Mészárlás? Ez durva.

- Ez az, amit akarsz, nem? Amit láttam, abból nekem így tűnt.

Kifújta a füstöt.

- Akkor nem sok mindenre figyelsz, ugye? Talán ugyanazok az indulatok, amelyek az én népemet hajtják, ugyanazok, amelyek titeket is gyilkolásra készítettek az emberlakta nyomornegyedekben. Hiszen nemcsak a te népedet használta gyalogként Istennőnk a kisdéd játékaiban.

Nem tudtam, mit mondjak erre, mert ez az éles, dühvel teli tekintet, amit többnyire sikerült elrejtene, emlékeztetett arra az első próbára - a Vérszülött versenyző rémült tekintetére, amikor rájött, hogy olyan szörnyekkel küzd, akik

valaha az ő népéhez tartoztak. Mind az emberekre, mind a Vérszülöttekre igaz volt, hogy használták és eldobták őket.

- Angelikát is szemrebbenés nélkül felhasználtad, mint egy eldobható bábút.

- Angelika jó barátom volt, és az áldozat, amit a királyságáért hozott, sokkal tovább fog élni, mint ő maga.

Őszintén kíváncsi voltam:

- Honnan tudtad, hogy működni fog?

- Nem tudom, mire gondolsz.

- Raihn megkötötte az alku - *engedett a zsarolásodnak* -, hogy megmentsen engem. Ahhoz azonban, hogy tartani tudja a szavát, meg kellett nyernie a Kejarit. Miért gondoltad, hogy megöl, miután megmentett?

Septimus vigyorgott. Kifújta a füstöt.

- Nem gondoltam. Egyértelműen romantikus lélek.

Az arcom kifejezéstelen maradt, de nem értettem, mit akar ezzel mondani.

Kuncogott és kiegyenesedett.

- Mondtam, hogy nem fogadok akkor, ha veszíthetek. Es ahányszor csak rád fogadtam, nyertem, galambom.

Megkínált egy doboz szivarral. Megráztam a fejem.

- Remélem, a szíved mélyén képes vagy barátodnak nevezni engem - mondta, miközben a dobozt a zsebébe csúsztatta. - Lehet, hogy több közös van bennünk, mint gondolnád. Mi vagyunk itt az egyetlenek, akik tudják, milyen az idő elleni küzdelem. Sokat számít ebben a világban, nem igaz?

Aztán szó nélkül távozott, épp időben, mielőtt Raihn visszatért volna hozzám. Óvatosan nézte Septimus távozó alakját.

- Mi volt ez?

- Semmi.

Nem úgy nézett ki, mintha Raihn ezt elhinné. Megfogta a karomat. Megmerevedtem, és elhúzódtam, de követtem, ahogy elindult.

- Most mi lesz? - kérdeztem.

Bevezetett a bálterembe. Jobbra tőlünk a mennyezetig érő ablakok Sivrínaj képét mutatták, kupolák és tornyok ragyogtak a csillagporos ég alatt. Az éjszaka még mindig ködös volt a füsttől és fehér a fénytől, fényes, mint a megfordított napfény, amely szétáradt a bálterem márványpadlóján.

- Jó kérdés - mondta Raihn. - Azt hiszem, fel kell építenünk egy királyságot.

A felszínes hallgató számára ez úgy hangzott, mint valami vicc. Nem igazán igyekezett elrejteni, hogy valójában fél.

Én is féltem.

Féltem az ellenségektől a falakon túl és azokon belül is. Azoktól az ellenségektől, akik körülvették Raihnt, és azoktól, akik engem vettek körül. A szövetségesektől, akik készek voltak elárulni minket.

Féltem attól, hogy a tűz felemészti a királyságot, amely felemelt engem, és a számtalan ártatlan embert, aki benne rekedt.

Féltem a jövő veszélyeitől és a múlt titkaitól. Raihn megfogta a kezem.

És ezúttal nem húztam el.

A tekintetünk ugyanabban a pillanatban találkozott, egyesültünk a kölcsönös rettegésben - egyesültünk mindenben, amiben egyformák voltunk, még ha ezt nem is szívesen ismertük be. Egy pillanatra minden a maga csupasz valóságában állt közöttünk.

Barátom. Ellenségem. Szeretőm. Börtönőröm.

Király és rabszolga. Ember és vámpír.

Es talán az egyetlen teremtmény, aki valaha is igazán megértette, milyen az, ha valakinek a szívében vörös és fekete vér egyaránt kering.

Gyűlöltem. És szerettem.

És még csak meg sem próbálhattam letagadni, milyen gyönyörű, ahogy élettől megviselt arcát előnti hamuvá hulló világunk szikrázó fénye.

- És most mi lesz? - mormogta. Hüvelykujjával megsimogatta az arcomat, nyomon követte az állkapcsom vonalát. - Meg fogsz ölni, Oraya?

Ugyanúgy mondta, mint egy emberöltővel ezelőtt, amikor az emberi nyomornegyed egyik sikátorában hajnalodott. És ahogy azon az estén, most sem húzódtam el az érintésétől.

Ehelyett laposan a mellkasához nyomtam a tenyeremet. Mögötte lángolt a királyságom.

Arra gondoltam: *talárt*.

- Ma este nem - mondtam.

VÉGE AZ ELSŐ KÖTETNEK!

Oraya és Raihn története hamarosan folytatódik *A hamvak
év a csillagok elátkozott királya* című kötetben.

A SZERZŐ MEGJEGYZÉSEI

Köszönöm, hogy elolvastad A kígyó és az Éj szárnyai című kötetet! Remélem, annyira élvezted az olvasást, mint én az írást. Még öt kötetünk lesz, ami erről az univerzumból szól, én pedig nagyon izgatottan várom, hogy felfedezzük veletek összes sötét és véres zugát! Oraya az egyik kedvenc karakterem, akit valaha megalkottam - a legkeményebb és a legérzékenyebb. Remélem, akárcsak én, te is beleszerettél, és élvezni fogod a következő kötetet, melyben folytatódik Raihnnel közös története.

Ha tetszett ez a könyv, igazán értékelném, ha fontolóra vennéd, hogy értékeled az Amazonon vagy a GoodReads-en. Elmondani sem tudom, mennyire fontosak az olvasói vélemények egy szerző számára!

Örülnék, ha kapcsolatban maradhatnánk!

FOGALOMTÁR

A VÉR HÁZA - Obitraes három vámpírkirályságának egyike. Kétezer évvel ezelőtt, amikor Nyaxia vámpírokat hozott létre, a Vér Háza volt a kedvence. Hosszasan gondolkodott azon, milyen ajándékot adjon nekik, miközben a Vérszülöttek tehetetlenül figyelték, ahogy nyugaton és északon élő testvéreik erejükkel hivalkodnak. Végül a Vérszülöttek Nyaxia ellen fordultak, mert biztosak voltak benne, hogy elhagyta őket. Büntetésből Nyaxia megátkozta őket. A Vér Házát ezért a másik két klán megveti. A Vér Házából származó vámpírokat VÉRSZÜLÖRREKNEKnek hívják.

ACAEJA - A varázslás, a titokzatosság és az elveszett dolgok istennője. A Fehér Pantheon tagja.

ALARUS - A halál istene és Nyaxia férje. A Fehér Pantheon a Nyaxiával való tiltott kapcsolata miatti büntetésből száműzte. Elhunynak tekintik.

ÁRNYSZÜLÖTTEK - Az Árnyak Házának vámpírjai.

ASTERIS - A mágikus energia egy formája, amelyet az Éjszülött vámpírok a csillagokból merítenek. Ritka és nehezen használható, jelentős szakértelmet és energiát igényel.

ATROXUS - A Nap istene és a Fehér Pantheon vezetője.

ÁTVÁLTOZTATÁS - Az emberből vámpírrá válás folyamata, amelyhez a vámpírnak innia kell egy ember véreből, és cserébe fel kell ajánlania a vérét az embernek. Azok a vámpírok, akik ezen a folyamaton mentek keresztül, **az** átváltozottak

AZ ÁRNYAK HÁZA - Az Obitraes három vámpírkirályságának egyike. A tudás iránti elkötelezettségükről ismertek; az elmemágia, az árnymágia és a nekromancia művelői. Az Árnyak Házának tagjait ÁRNYSZÜLÖTTEKnek hívják.

AZ ÉJ HÁZA - Obitraes három vámpírkirályságának egyike. Harcban való jártasságukról és gonosz természetükről ismertek, és az éjszakai égboltból származó mágia birtokosai. Két Éjszülött vámpír klán van, a HIAJ és a RISHAN, akik évezredek óta harcolnak az uralomért. Az Éj házának tagjait ÉJSZÜLÖTTEKnek nevezik.

CÉLÉBA - Kontinens az emberi földeken, Obitraestől keletre.

CORIATIS-KÖTÉS - Ritka és erős kötelék, amelyet csak egy isten kovácsolhat, és amelyben két teremtmény osztozik erejük minden aspektusán. Akik így kapcsolódnak, örökre összekötik életüket és lelküket. Nyaxia az egyetlen ismert isten, aki hajlandó a Coriatis-kötés megadására, bár a többi isten is képes erre. Azok, akik így egymáshoz tartoznak, egymás CORIATAE-jának nevezik magukat. A Coriatae-k osztoznak egymás erejének minden aspektusán, ami jellemzően mindkettejüket erősebbé teszi. A Coriatae-k nem harcolhatnak egymás ellen, és nem képesek egymás nélkül élni sem.

DHATVINTH - Méreg, amely ideiglenesen megbénítja az embert.

DHERA - Nemzet az emberek lakta vidéken. Vale jelenleg ott él.

ÉJSZÜLÖTTEK - Az Éj Házának vámpírrjai.

EXTRYN - A Fehér Pantheon isteneinek börtöne.

FEHÉR PANTEON - Az alapkánon tizenkét istene, köztük Alarus, akit elhunynak tekintenek. A Fehér Pantheont minden ember tiszteli, bizonyos régiókban azonban a Pantheonon belüli különleges isteneket részesítenek előnyben. Nyaxia nem tagja a Fehér Pantheonnak, és aktívan ellenséges velük

szemben. A Fehér Pantheon bebörtönözte, majd később kivégezte Alarust, a halál istenét, büntetésként az akkori kisebb istennővel, Nyaxiával kötött jogellenes házasságáért.

HIAJ - Az Éjszülött vámpírok két klánjának egyike. Toll nélküli szárnyuk van, olyan, mint a denevéreké.

HOLDPALOTA - Palota Sivrinajban, az Éj Házának fővárosában, kifejezetten a Nyaxia tiszteletére megrendezett évszázados Kejari bajnokság versenyzőinek elhelyezésére szolgál. A közhiedelem szerint varázslat alatt áll, és magának Nyaxiának az akarata szerint működik.

IX-A szex, a termékenység, a szülés és a nemzés istennője. A Fehér Pantheon tagja.

KAJMAR - A művészet, a csábítás, a szépség és a csalás istene. A Fehér Pantheon tagja.

KEJARI - Egy legendás, évszázadonként egyszer Nyaxia tiszteletére rendezett halálos verseny. Győztese ajándékot kap Nyaxiától. A Kejari mindenki számára nyitva áll Obitraesben, de házigazdája az Éj Háza, mivel az Éj szülöttek a három vámpírkirályság közül a harcművészetek legtökéletesebb művelői.

LIDÉRCFÉNY - Az Asterishez hasonlóan a csillagokból származó mágia egy másik formája, amelyet az Éj Házának vámpírai használnak. Míg az Asteris sötét és hideg, a Lidércfény fényes és forró. Az Éj Háza vámpírai gyakran alkalmazzák, de nagyon nehéz mesteri módon uralni.

LITURO - Sivrinaj központját kettészelő folyó.

NECULAI VASARUS - Az Éj Házának egykori Rishan királya. Vincent kétszáz évvel e könyv eseményei előtt taszította le a trónról és ölte meg.

NYAXIA - Száműzött istennő, a vámpírok anyja, a halál istenének özvegye. Nyaxia az éjszaka, az árnyék és a vér, valamint az elhunyt férjétől örökölt halál birodalma felett uralkodik. Korábban kisebb istennő volt, beleszeretett Alarusba, aki kapcsolatuk tiltott jellege ellenére feleségül vette. Amikor Alarust a Fehér Pantheon a vele kötött házassága miatt büntetésből meggyilkolta, Nyaxia dühében elszakadt a Fehér Pantheontól, és támogatóinak a halhatatlanság ajándékát ajánlotta fel vámpírizmus formájában - megalapítva Obitraest és a vámpírkirályságokat. (Más néven: az Anya; az Istennő; a Hollósötét Anya; az Ej, az Árnyék és a Vér Méhe.)

OBITRAES - Nyaxia földje, amely három királyságból áll: az Éj Házából, az Árnyak Házából és a Vér Házából.

ÖRÖKÖS JEGY - Olyan állandóan látható jegy, amely a Hiaj és Rishan klánok trónörökösén jelenik meg, amikor az előző király meghal, és amely jelzi a mindenkori uralkodó pozícióját és hatalmát.

PACHNAI- Az Obitraestől keletre található emberi nemzet.

RISHAN - Az Éjszülött vámpírok két klánjának egyike. Tollas szárnyaik vannak. A Hiaj klán kétszáz évvel ezelőtt taszította le őket a trónról.

SALINAE - Nagyváros az Éj Háza területén. Rishan domínium. Amikor a Rishanok hatalmon voltak, Salinae virágzó központ volt, második fővárosként működött. Oraya életének első éveit, mielőtt Vincent megtalálta, Salinae-ban töltötte.

VRINAJ - Az Éj Házának fővárosa. Otthont ad az Éjszülöttek kastélyának, a Holdpalotának, és száz évente egyszer a Kejarinak.

SZÜLETETT VÁMPÍR - Biológiai szaporodás útján született vámpír. Ez a vámpírok létrejöttének leggyakoribb módja.

VÉRSZÜLÖTTEK - A Vér Házának vámpírműve.

ZARUX - A tenger, az eső, az időjárás, a viharok és a víz istene. A Fehér Pantheon tagja.

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Minden egyes alkalommal, amikor eljutok a köszönetnyilvánítás megírásáig, elámulok, hogy ez számomra még mindig mennyire szürreális érzés. Nagyon sok embernek tartozom köszönettel, amiért segítettek megálmodni ezt az új, sötét, véres világot. A legfontosabbak közülük:

Nathan („első, mint mindig”), mert a legjobb barátom, legnagyobb szerelmem, legnagyobb támogatóm, ötletgazdám, művészeti vezetőm, enciklopédiám és még sok minden más. Nélküled semmire sem lennék képes. Szeretlek!

Ariella, Deanna, Elizabeth és Rachel: csodálatos első olvasók voltatok, és nagyon hasznos visszajelzéseket adtatok. Ti vagytok a legjobbak!

KD Ritchie a Storywrappers Designtől: köszönet a gyönyörű borítóért. Szeretek veled dolgozni!

Noah-nak, aki, mint mindig, csodálatos sztori-serpa volt. Köszönöm, hogy többször is végigfutottál a kéziraton, és felbecsülhetetlen értékű szerkesztői munkát végeztél.

Anthony, köszönet jár neked a mesés korrektúráért és a vesszőhasználatom örökös kijavításáért. Istenre esküszöm, hogy *egy* nap tényleg ki fogom tanulni a csínját-bínját!

Rachel, hogy te *vagy a* valaha volt legsasszeműbb korrektor! Köszönöm, hogy megölted az összes elírásomat, és kijavítottad az összes ragozási hibámat!

Clare, nagyon köszönöm, hogy minden nap, *egész* nap hallgatod a nyafogásomat, és elviseled a hírhedt Carissa-Broadbent-agyból-szájba csövezetékét. Nagyszerű *vagy*, és imádlak.

A Kardok és fűzők csapatának, Jenn-nek, Krystle-nek és Angélának, ti vagytok a legjobbak. Szeretlek benneteket, és nem is kívánhatnék jobb, tehetségesebb és fantasztikusabb írói Baráti Kört.

És végül köszönöm neked, Olvasó, hogy eljöttél velem erre a kalandra!

Ha az Elveszett szívek háborúja trilógia óta olvasóm vagy, köszönöm, hogy követtél ebbe az új világba is. És ha új vagyok számodra, nagyon köszönöm, hogy megadtad a lehetőséget ennek a könyvnek.

A támogatásotok, az, hogy olvastok, rajongói alkotásaitok, kritikáitok, üzeneteitek, e-mailjeitek... mind-mind meghatározóak voltak a karrierem szempontjából, és én igazán, igazán nem tudom eléggé megköszönni nektek. Ez az egész nem létezne nélkületek, és ezt egy pillanatra sem felejttem el.

Örülök, ha csatlakoztok majd a következő kalandhoz is!

A SZERZŐRŐL

Carissa Broadbent kilencéves kora óta kíméletlenül komor mesékkel zaklatja tanárait és szüleit. Azóta a történetei (valamivel) kevésbé nyomasztóak és (remélhetőleg sokkal) olvashatóbbak lettek. Ma már olyan regényeken szeret dolgozni, amelyekben epikus fantasy cselekményeket nagy adag romantikával vegyít. Férjével, egy nagyon jól viselkedő nyúllal, egy nagyon rosszul viselkedő nyúllal, valamint egy állandóan szkeptikus macskával él Rhode Islanden.